

சிரேம்ஜி கட்டுரைகள்

மங்கி
R

“மானுடப் பிரேமமீய ஒலக்கியத்தின் ஆன்மா”

பிரேம்ஜி

பிரேம்ஜி கட்டுரைகள்
கட்டுரைத் தொகுப்பு

வெளியீடு:

நான்காவது பரிமாணம்

ஆண்டு: 2008

பிரதிகள்: 500

பக்கங்கள்: 308

இலங்கை

விற்பனை, விநியோகம்:

பூபாலசீங்கம் புத்தகசாலை

202 ஸீ ஸ்ரீந., கொழும்பு 11

விலை: ரூபா 300

அச்சகம்:

யூனி ஆர்ட்ஸ் பிறைவேற் விமிடட்,

48B, புஞ்சமண்டல் வீதி, கொழும்பு 13

பதிப்புரிமை: ஆசிரியருக்கே

PREMJI ARTICLES
Collection of articles in Tamil

Publication:
Naankaavathu Parimaanam
Year: 2008
Pages: 308
Copies: 500

Sri Lankan Sales Rights:
Poobalasingam Book Depot
202 Sea Street, Colombo 11
Price: SL Rs. 300

Printers:
Unie Arts Pvt. Ltd.
48B, Bloemendhal Road
Colombo 13

Copy Rights: Authour

தாய்ப்பாலுடனும் பிடி சாதத்துடனும்
தமிழையும் தமிழ்ப் பண்பாட்டையும்
மானுட நேயத்தையும்
கலந்தும் பிசைந்தும் ஊட்டியும்
என் தாய்
பவளம்மாவின்
பவித்திரமான
பாதகமலங்களில்
இந்நால்
சமர்ப்பணம்.

இரு வார்த்தை

மானுடம் வென்றதம்மா என்றே
மானிதத்தின் வெற்றி முரசம் கொட்டிய
கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பனும்

பிறப்பொக்கும் எவ்வுயிர்க்கும் என்றே
நானில் வாழ்வின் நல்லறம் வகுத்த
பேராசான் வள்ளுவனும்

நாலாவான் அரசே அரசு என்றே
உழைப்பவர் ஆட்சிக்கு வரலாற்றில் முதற்
குரல் கொடுத்த தமிழ்த்தாய் அவ்வையும்

அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு
அறங்குற்றாக வந்த இணையற்ற
பெரும் புலவன் இளங்கோவும்

கலியைக் கொன்றே கிருதயுகம்
தனைப் புஷ்பிக்க விளைந்த
மகாகவி பாரதியும்

கையளித்த பொற்புறு
பாரம்பர்யத்தைப் பல்வியமாகக் கையேற்று

காந்திமகானின் கருத்துக்களால்
பாஸ்யப் பருவத்திலேயே கவரப்பட்ட என்னை
கார்ல் மார்க்ஸின் புதுயுகச் சிந்தனைகளின்பால்
திசை திருப்பிய
தமிழ்க் கடல் திரு.வி. கவினதும்
பேரவீரர் வ. ரா.வினதும்
அரசியல் ஞானி சாமிநாத சர்மாவினதும்

பலித்திரமான நினைவுகளை வாழ்த்தி வணங்கி

மேலே மேலே செல்கிறேன்.

ஒரு தசாப்தத்திற்கு முன்பே இந்த நூல் வெளிவந்திருக்க வேண்டும். கணினி எந்திரத்தில் ஏற்பட்ட கோளாறினால் ‘ரைப்’ செய்யப்பட்ட பக்கங்கள் அத்தனையும் அழிபட்டுப் போயின.

பின்னர் என் ஆருயிர் நண்பன் ராஜஸீகாந் தன் அக்கட்டுரைகளைப் பெற்றுத் தன் செல்வப் புதல்வியர்கள் அபர்னா, அனோஜாவிடம் ‘ரைப்’ செய்யும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தார். ஆனால் அப்பணி ஆரம்பமான ஓரிரு வாரங்களுக்குள் ணேயே அவர் எல்லோரையும், குறிப்பாக இலக்கிய உலகை ஆழாத் துயரில் முழுக்க செய்துவிட்டுத் தன் முச்சை நிறுத்திக் கொண்டார்.

இந்த நூல் வெளிவர வேண்டும் என்று என் இனிய நண்பர் ‘மல்லிகை’ ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா நீண்ட நெடுங்காலமாகவே ‘தர்மாவேச’ அழுத்தம் கொடுத்து வந்தார். எனது இன்னுமொரு ஆப்த நண்பரும் இலங்கை முற் போக்கு எழுத்தாளர் சங்கப் பணிகளில் எனக்குப் பக்கபலமாக நீண்ட காலம் இணைந்து ‘அகலக்கால் பரப்பி’ வீச் சாகச் செயற்பட்டவருமான அமரர் சோமகாந்தனும் இந்த நூல் வெளிவரவேண்டும் என்று இடையாது அழுத்தம் கொடுத்து வந்தார். “ஒரு இயக்கத்தையே உருவாக்கிய இக்கட்டுரைகளை பிரேம்ஜியின் நண்பர்கள் நூல் வடிவில் கொண்டு வருவது காலத்தின் தேவை” என்று (‘பிரேம்ஜி’ எனும் நாலில் எழுதிய கட்டுரையில்) பிரபல நாவலாசிரியர் செ. யோகநாதன் வற்புறுத்தினார்.

இன்று எனது நண்பர்களுள் ஒருவரான க. நவம் இந்த நூலை ‘நான்காவது பரிமானம்’ வெளியீடாக வெளியிடுகின்றார்.

இந்த நாலின் எழுத்தமைப்பு, அச்சமைப்பு, வடிவமைப்பு ஆகியவற்றைப் பொறுப்பேற்று வெளியிடும் நண்பர் க. நவம், இதில் இடம்பெறும் கட்டுரைகளில் மிகப் பெருவாரியானவற்றை ‘ரைப்’ செய்த செல்விகள் அபர்னா, அனோஜா, சமீபத்திய கட்டுரைகள் சீலவற்றை ‘ரைப்’ செய்த திருமதி ஜீவா திசைராஜா, இதைப் பிழைபார்த்து திருத்தி உதவிய என் மதிப்புக்குரிய அதிபர் திரு. பொ. கனகசபாபதி அவர்கள், எனக்கு நேரடியாகத் தெரியாத இலக்கிய அன்பர் திரு. போல் சந்தியாப்பிள்ளை அவர்கள், திருமதி வழியாமளா நவம் ஆகியோருக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நாலுக்குக் கனதியான, வரலாற்று பூர்வமான முன்னுரை வழங்கிய பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்களுக்கும் எனது ஆத்மார்த்த நன்றி.

இந்தக் கட்டுரைகள் ஒரு அரை நாற்றாண்டுக் காலப் பகுதியில் அவ்வப்போதைய இயக்கத் தேவைகளுக்காக எழுதப்பட்டவையாகும்.

நான் எழுதிய கட்டுரைகளில் ஒரு கால்வாசிப் பகுதிதான் இங்கு இடம்பெறுகின்றன. பிரேமா, பிரேம்ஜி, ஞானா, ஞானி, சந்தர், பிழி, தேசபக்தன் என்ற புனை பெயர்களில் நான் எழுதிய ஏனையவை சுவடிகள் காப்பகத்தில்தான் தேடிக்கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டும். ‘சுதந்திரன்’, ‘தேசாபிமானி’, ‘புதுயுகம்’, ‘சக்தி’, ஆகிய பத்திரிகைகளில் ஒரு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நான் வாராவாரம் எழுதிய அரசியல் விமர்சனங்களையும் (தேசபத்தன் குறிப்பு, தேசபக்தன் கண்ணோட்டம்), அரசியல் - தத்துவம் - சமூகம் சார்ந்த கட்டுரைகளையும், ஆசிரியர் தலையாங்கங்களையும் சேர்த்தால் இவ்வகைக் கட்டுரைகள் எண்ணளவில் இரண்டாயிரத்தையும் தாண்டிச் செல்லும் என்று நினைக்கிறேன். ஆயுக்கு மேற்பட்ட சிறுக்கதைகளை எழுதியதுடன் மாப்பசான், மார்க்களிம் கோர்க்கி, மற்றும் உலகப் புகழ்மிக்க படைப்பாளிகளின் பத்துவரையிலான சிறுக்கதைகளை மொழிபெயர்த்துவதேன். தேசிய இனப்பிரச்சினை, அதற்கான ஆக்கழுப்புவரமான தீவு மார்க்கங்கள் குறித்து நான் எழுதிய நாற்பது வரையிலான கட்டுரைகள் பிறிதொரு தனி நாலாக வெளிவருவது காலத்தின் தேவை என்று கருதுகிறேன்.

நான் எழுத்துத் துறையில், பத்திரிகை உலகில் காலடியெடுத்து வைக்க உந்திய காரணிகளை இங்கு மனம் கொள்வதும் நினைத்துப் பார்ப்பதும் பொருந்தும் என்று நினைக்கிறேன். நான் ஆறாம், ஏழாம், எட்டாம் வகுப்புகளில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தச் சிறு பராயத்திலேயே அரசியல் - சமூக விவகாரங்களில் நாட்டம் கொண்டேன். காந்திஜியின் ‘சத்திய சோதனை’, நேருஜியின் ‘இந்திய தரிசனம்’, பாரதியின் பாடல்கள் உட்பட திரு. வி.க., வா.ரா., சாமிநாத சர்மா மற்றும் எண்ணிறந்த அறிஞர்களின் பல நாற்றுக் கணக்கான நால்களை வாசித்தேன். இவற்றை ‘வீரகேசரி’ நிருபர் செல்லத்துரை எனக்கு வழங்கி எனது அறிவுத் தேவைக்கு ‘ஒளைத்தம்’ தந்ததுடன் பிற்கால எனது வாழ்க்கைப் போக்கிற்கும் களம் அமைத்துக் கொடுத்தார்.

1946ல் நான் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் எஸ். எஸ். ஸி. முதலாம் ஆண்டில் படித்த போது எனது தமிழ் ஆசிரியர் வித்துவான் வேந்தனார், வாராவாரம் கட்டுரைகளை எழுதப் பணிப்பார். அது பின்னர் கட்டுரையாளாக, பத்திரிகையாளாகப் பரிணமிக்க நல்ல பயிற்சிப் பட்டறையாக அமைந்தது.

அதே ஆண்டில் எனது இளம் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து சுதந்திர இளைஞர் சங்கம் ஒன்றை ஆரம்பித்தேன். இதன் கொள்கைப் பிரகடனத்தையும் (பூரண சுதந்திரம், சமூக சமத்துவம், சமதர்மம், சாதி ஒழிப்பு, பெண் விடுதலை, இன-மொழி சமத்துவம், ஆகிய தேசிய - முற்போக்கு இலட்சியங்களை உள்ளடக்கியது) ஸ்தாபன யாப்பையும் நானே எழுதினேன். பின்னர் 1954ல் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கொள்கைப் பிரகடனத்தையும் அமைப்பு விதிகளையும் நான் எழுதுவதற்கு இது ஒரு முன்னோட்டமாக அமைந்திருக்கலாம்.

எனது முதலாவது கட்டுரை 1947ல் ‘சமதர்மம் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது ஒன்றும் தந்தெயலானதல்ல என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. தமிழழையும் இலக்கியத்தையும் முறையாகக் கற்க நாமக்கல் கவிஞரிடம் 1947ல் சென்ற நான், பாதை மாறி கவிஞர் குயிலனுடனும் தமிழ் ஒளியடனும் சேர்ந்து தட்டைசெய்யப்பட்ட கட்சியின் ‘முன்னீ’ பத்திரிகையின் பூர்வாங்க வேலைகளில் 1948ல் ஈடுபட்டேன். இதுவே பத்திரிகை உலகில் நான் பதித்த முதல் தடம்.

நான் 1949ல் இலங்கை திரும்பியதும் ‘தேசாபிமானி’ என்னை அரவணைத்துக் கொண்டது. அதன் ஆசிரியர் கே. ராமநாதனின் பயிற்றுவிப்பில் நான் பத்திரிகையாளாகப் பக்குவப்பட்டேன்.

இந்த பின் நோக்கிய பார்வையிலிருந்து இந்நாலுக்கு வருவோம். இந்த நாலில் இடம்பெறும் கட்டுரைகள் கலை, இலக்கியம், சமூகம், அரசியல், சர்வதேசியம், தேசியம், தேசிய இனம் பற் றியவற் றில் எனது கருதுகோள் களையும் நிலைப்பாடுகளையும் திட்டவட்டமாக வெளிப்படுத்துகின்றன. இவை ஒரு அரை நாற்றாண்டுக் காலப் பகுதியை உள்ளடக்கியதாக விரிந்து சென்ற போதிலும் இக் கருதுகோள்களில் ஒரு முரண்பாடற்ற நிலைப்பாட்டையும், ஒரு இடையறாத தொடர்ச்சிப் போக்கையும் வாசகர்களால் அவதானிக்க முடியும்.

அத்துடன் இக்கருதுகோள்களும் நிலைப்பாடுகளும் (தமிழ்த்தேசியம், ஈழத்தேசியம், சர்வதேசியம், சமாதான - சமாதானமற்ற போராட்ட வடிவங்கள், பரந்த ஐக்கிய முன்னணி, ஐக்கியமும் போராட்டமும், சோஷலிஸமும் ஜனநாயகமும், மனித சுதந்திரங்கள், மானுட விழுமியங்கள், மரபும் பாரம்பரியமும், தனிமனித உரிமைகளும் முன் முயற் சிகளும் இத்தியாதி) பெரும்பாலும் மிகச் சரியானவை, பிச்கற்றவை என்பதைக் காலமும் வரலாறும் வாழ்வும் நடைமுறையும் மெய்ப்பித்து வருவது எனக்கு மன நிறைவைத் தருகிறது.

இக் காலப் பகுதியின் முற் போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தினதும், முற்போக்கு அரசியல் - சமூக இயக்கத்தினதும் வரலாறு பூர்வமான நிலைப்பாடுகளை ஆவணப்படுத்தவும், அடுத்த சந்ததிகளுக்கு அறிமுகப் படுத்தவும் இந்நால் உதவும் என்று நம்புகிறேன்.

இந்தக் கட்டுரைகள் மூர்த்திகரித்து நிற்கும் நான் சார்ந்த உலகப் பேரியக் கழும் சித் தாந் தமும் தற் காலிகப் பின்னடைவகளுக்கு முகம் கொடுத்த போதிலும், அது அதன் அக்புற தவறுகளை அறிவியல் பூர்வமாகவும் நடைமுறை பூர்வமாகவும் திருத்திக் கொண்டும் நவயுகத்தின் மாற்றங்களுக்கும் தேவைகளுக்கும் ஏற்றதாக மறுசீரமைத்துக் கொண்டும், மீண்டும் உலகையும் காலத்தையும் வென்று நிலைத்து நிற்கும் என்று நான் உறுதியாக நம்புகின்றேன். ஏனென்றால் எனது ஆரம்ப ஞானாசிரியரான மகாத்மா அடிகள் கூறியது போல “மகாபுருஷர் லெனினதும் அவரது ஆயிரமாயிரம் தோழர்களினதும் தியாகங்கள் வீண்போக முடியாது”

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் என்னை இப்புதுயுகக் கருத்துகளின், உலகத் துக்கொரு புதுமையான சீந் தனைகளின் பக்கம் திசைதிருப்பிய தமிழ்க்கடல் திரு. வி.க.வினாதும் பேரறிஞர் வரா.வினாதும் அரசியல் ஞானி சாமிநாத சர்மாவினதும் பவித்திரமான நினைவுகளுக்கு எனது பணிவான வணக்கம். அத்துடன் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலக்கியச் செயற்பாடுகளிலும், பத்திரிகை ஊடகத் துறைப் பணிகளிலும், அரசியல் தள நடவடிக்கைகளிலும் என்னுடன் தோனோடு தோள் சேர்ந்து பணியாற்றிய என் ஆருயிர் நண்பர்களுக்கும் அன்புத் தோழர்கள் அனைவருக்கும், ஒவ்வொருவருக்கும் என் இதயம் நிறைந்த நன்றி. குடும்பப் பொறுப்பு முழுஷதையும் தனித்தே நின்று கமீந்ததன் மூலம் எனது எழுத்து, ஸ்தாபன, அரசியல் பணிகளில் என்ன முற்று

முழுவதுமாக ஈடுபடுத்த உதவிய ‘காதலனொருவன் கைப்பிடித்தே அவன் காரியம் யாவினும் கைகொடுத்து’ துணை நின்ற என் வாழ் க்கைத் துணைவி கமலிக் கும் நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்நால் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் ஏக காலத்தில் வெளிவரவிருக்கிறது. இதன் விப்பனை விநியோகப் பொறுப்பை இலங்கையில் ஏற்றிருக்கும் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை உரிமையாளர் நண்பர் சிறீதரசிங் அவர்களுக்கும், இந்தியாவில் ஏற்றிருக்கும் குமரன் பதிப்பக உரிமையாளர் நண்பர் செ. கணேசலிங்கன் அவர்களுக்கும், இதனை அமுகுற அச்சிட்டு உதவிய அச்சகங்களுக்கும், இதற்கான அட்டைகளை வடிவமைத்து உதவிய திரு. நரேன் நவரத்னம் அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

இந்நால் தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகத் தீல், தமிழர் தம். இதயங்களில் முற் போக்கு கருத்துக்களை, புதுயுகத் தீன் கருதுகோள்களை, மனித நேயமிக்க மானுட விழுமிய சிந்தனைகளை புத்திக்கவும், சமுதாயத்திலும் அரசியலிலும் வாழ்விலும் கலை-இலக்கிய களத்திலும் இவை மீள உயிர்ப்புப் பெறவும் எள்ளத்தனை பாத்திரத்தையேனும் வகிக்குமானால் நான் பெரிதும் மகிழ்வடைவேன்.

நன்றி, வணக்கம்.

பிரேம்ஜி
N. GnanaSundaran
17.11.2007

91 Grackle Trail,
Scarborough, Ontario,
Canada M1X 2C5

அணிந்துவரை

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்தின் சுமார் அரை நூற்றாண்டுகால வரலாற்றினைத் திருப்பிப் பார்க்கும் போது, அவ்வியக்கத்தின் செயற்பாடுகளும் சாதனைகளும் பாராட்டத்தக்க அளவு கணிசமானவையாகவும் உற்சாகமளிப்பவையாகவும் விளங்குவதை உணரவியலும். எழுத்து நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கும் பரிமாண விசாலிப்புக்கும் பெரும் பங்களிப்பு நல்கிய முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்துடன் தன்னை இரண்டறப் பிணைத்துக் கொண்ட பாரேம்ஜி ஞானசுந்தரன், முற்போக்கு இலக்கியத்தின் கோட்பாட்டு தீவியான விளக்கத்துக்கும் செயற்பாட்டுக்கும் பல்லாற்றானும் உதவியவர். முற்போக்கு இலக்கியம், யதார்த்த இலக்கியம், மக்கள் இலக்கியம், தேசிய இலக்கியம், இலக்கித்தில் பேச்சு வழக்கு, எழுத்தாளரின் சமூகக் கடமை முதலான பிரயோகங்களைக் கண்டு பலர் சிந்தாகுலமெய்திய ஒரு காலகட்டத்தில் அவற்றை விளக்குவதில் முன்னின்றவர், பிரேம்ஜி.

உலகினையும் மனிதவாழ்வினையும் எமது எழுத்தாளர் செவ்விய முறையில் விளங்கிக்கொள்வதற்கும், எமது மக்கள் வாழ்வு எதார்த்த பூர்வமாக இலக்கியத்தில் சித்திரிக்கப்படுவதற்கும், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் என்று சிற்பாக அடையாளங் காணப்பட்டத்தக்க ஓர் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பாரிய பங்கிப்பு வழங்கிய முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்தின் வரலாற்றைச் சுருக்கமாகப் பார்த்தல் அவசியம். இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமே அதற்கு ஆதாரமாகவும் ஆதர்சமாகவும் அமைந்ததை அறிந்து கொள்ள முடியும். கேம்ரிட்ஜ், ஒக்ஸ்போர்ட், இலண்டன் பல்கலைக் கழகங்களைச் சேர்ந்த அறிவர்வமும் விடுதலை வேட்கையும் கொண்ட சில இந்திய இளைஞர்களால் 1935 ஆம் ஆண்டு இலண்டனில் இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துக்கான வேலைத்திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டது. மூலக்ராஜ் ஆனந், செய்யத் சஜாத் ஸகீர், ஜோதிராமய கோஷ் ஆகியோர் அவர்களுள் முக்கிமானவர்கள்.

முதலாவது அகில இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் மகாநாடு 1936 ஏப்ரிலில் லக்னோவில் நடைபெற்றது. அவ்வியக்கத்துக்கு ஆரம்பமுதல் ஆதரவு தந்த மகாகவி இரவீந்திரநாத் தாகூர் 1938 டிசம்பரில் கல்கத்தாவில் நடந்த இரண்டாவது மகாநாட்டின் தொடக்கவரையினை நிகழ்த்தினார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1939 இல் ‘புதிய இந்திய இலக்கியம்’ என்ற ஓர் ஆங்கிலக் காலாண்டுச்

சஞ்சிகையைத் தொடங்கிய போது பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவும் அதில் எழுதினார்.

இலக்கியத்தையும் ஏனைய கலை வடிவங்களையும் பண்டிதர்களினதும் ஆதிக்க வர்க்கத்தினரதும் பிடியிலிருந்து விடுவித்து மக்கள் உரிமையாக்குவதும், கலை இலக்கிய வடிவங்களை வாழ்க்கையை எதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிப்பவையாகக், மக்களின் எதிர்கால வாழ்வுக்கு ஒளியூட்டத்தக்க வகையில் முற்போக்குப் பாதையில் இட்டுச் செல்வதும் அவ்வியக்கத்தின் பிரதான குறிக்கோள்களாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டன. ஏகாதிபத்திய வாதத்தையும் பாசிசத்தையும் ஒடுங்கிய வகுப்புவாத இனவாதப் போக்குவையும் எதிர்த்த அவ்வியக்கத்தினர் தீண்டாமை, பெண்ணாடிமை, சுரண்டல் போன்றவற்றைப் புறங்காண விழைந்தனர்.

அத்தகைய இலட்சியங்களால் உந்தப்பட்டவர்களால் இலங்கையில் 1946 இல் ‘பாரதி’ என்ற சஞ்சிகை தொடக்கப்பட்டது. ‘தமிழிலக்கியத்துக்குப் புதுவழிகாட்ட’ எழுந்த அச்சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்களாய் விளங்கியவர்கள் முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்த கே. ராமநாதன், கே. கணேஷ் ஆகியோராவர். அவ்வாண்டில் மூலக்ராஜ் ஆனந் இலங்கைக்கு வந்ததமையும் அவரைப் பல எழுத்தாளர்களும் கல்விமான்களும் பொலஸ்கி (இப்போதைய நிப்போன்) விடுதியில் சந்தித்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. அச்சந்திப்பைப் தொடர்ந்து சுவாமி விபுலாநந்தரைத் தலைவராகவும் மார்ட்தின் விக்கிரமசிங்க, பொன். கந்தையா ஆகியோரை உபதலைவர்களாகவும் எதிரிவீர் சரத்சந்திர், கே. கணேஷ் ஆகியோரை இணைச் செயலாளர்களாகவும் கொண்ட இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. அச்சங்கம் உயர்ந்த இலட்சியங்களோடும் ஆழத்து வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கிய வளர்ச்சியை முன்னெடுக்கும் நோக்கோடும் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாயினும், தீக்கமாகத் திட்டமிட்டுச் செயற்பட அதனால் இயலவில்லை.

பரந்த அடிப்படையில் ஒழுங்காகத் திட்டமிட்டு செயல் வேகத்துடன் கருமாற்றியது பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரத்தைப் பொதுச் செயலாளராகக் கொண்டு 1954 யூன் 27 அன்று அங்குராப்பணம் செய்யப்பட்டதும் அதே ஆண்டு அக்டோபர் 24 அன்று தனது நோக்கங்களையும் கொள்கைகளையும் அமைப்பு விதிகளையும் தெளிவாகப் பிரகடனப்படுத்தியதும் 1956 ஜூன்வரியில் ‘புதுமை இலக்கியம்’ என்ற ஏட்டினை வெளியிட்டதுமான இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமாகும். ‘புதியதோர் உலகம் செய்வோம், கெட்ட போரிடும் உலகினை வேரொடு சாய்ப்போம்’ என்ற

உறுதிகொண்டவர் கனும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளை வரித்துக்கொண்டவர்களும் அவ்வியக்கத்தில் அணிதிரண்டனர்.

முற்போக்கு எனப்படுவது யாதென்ற கேள்விகூடச் சில வேளைகளில் எழுப்பப்பட்டதை இன்று நினைத்துப்பார்க்கும் போது வேடிக்கையாகத் தோன்றலாம். இரண்டாவது அகில இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் மாநாட்டில் பேசிய பிரபல வங்கக் கவிஞரும் எழுத்தாளருமான சீந்திரநாத் டத்தா, முற்போக்காளன் எனப்படுவோன் நாகரிகத்துக்கு வழிகாட்டுவோன் என்று கூறியது நினைவுகர்த்தக்கது. மனித சமூகத் தின் மிக க வளர் ச் சியடைந் ததும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டதுமான ஒரு நிலையினையே நாகரிகம் என்பர். அந்தவகையில் நோக்கும்போது, நடப்பவற்றையும் நடைமுறையிலுள்ள பழக் கவழக் கங்களையும் அநீதிகளையும் வெறுமென பார்த்துக்கொண்டிருப்பது பிற்போக்காளது என்பதும் பார்ப்பவற்றைப் பகுத்திற்கு நல்லவற்றையும் நீதியானவற்றையும் முன்னெடுக்கவும் தீயனவற்றையும் அநீதியானவற்றையும் களையவும் உறுதிபூண்டு உழைப்பது முற்போக்காளது என்பதும் விளங்கும்.

அத்தகைய உறுதியுடன் செயற்பட ஆரம்பித்த முற்போக்கு இயக்கத்தினர், இலக்கியத்தையும் கலைகளையும் முழு மானிடத்தின் முதுசொம்களாகவும் மனித முன்னேற்றத்துக்குத் தடையானவற்றைப் புறங்கள்கீழும் மானிடவாழ்வை மேம்படுத்த உகந்த ஊடகங்களாகவும் கண்டனர், கொண்டனர். இலக்கியமும் கலைகளும் மேலதட்டு வர்க்கத்தினரின் மனக்களிப்புக்கும் காலக்கழிப்புக்கும் மட்டும் உதவுவனவாக ஒழியாது உழைக்கும் மக்களின் உலகவிளக்கத்துக்கும் உரிமைப்போராட்டத்துக்கும் இளைப்பாறலுக்கும் உறுதுணையாக வேண்டும் என்பதை வலியுறுத் தினர். பிற் போக்குக்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் பாசிசத்துக்கும் எதிரானதும், சமத்தவம், சுதந்திரம், சமாதானம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் புதியதோர் சமூக ஒழுங்கைக் கட்டியெழுப்ப விழைந்ததுமான போராட்டத்தை மழுங்கடிப்பனவாக அன்றி, முன்னுந்துவனவாக இலக்கியமும் கலைகளும் அமையவேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்பினர்.

இவ்வாறான இலட்சியங்களைத் தெளிவாக முன்வைத்து இயக்கமாகச் செயற்பட்டபோது, பல்வேறு எழுவினாக்களுக்கும் எதிராவாதங்களுக்கும் முகங்கொடுக்க நேர்ந்தது. இலக்கியத்தின் அல்லது எழுத்தாளரின் சமூகக்கடமைகள் பற்றியும் ‘மானிலத்தவர் மேனிலை எய்த’ இலக்கியம் உதவுமாற்றைப் பற்றியும் பேசியபோது, ‘கலைக்கலைக்காகவே’ என்றும் இலக்கியகர் ததாக்களுக்குச்

சமூகப்பொறுப்பெதுவுமில்லை என்றும் சிலர் வாதிட்டனர். இன்னொரு சாச்சை, இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கத்துக்கு முதன்மை தரத் தயங்கி, உருவமே சிலாக்கியமானது என நிறுவ முயன்றோருடன் நிகழ்ந்தது. இலக்கியத்துக்கு உரிப்பொருளே உயிரான பொருள் என்பதைத் தொல்காப்பியரும், சொற்களால் பொருங்கு இடமாகச் செய்யப்படுவது செய்யுள் என்று நன்னாலாரும் காட்டினராயினும், தமிழ்ப்பண்டிதர் பலர் உருவமே முக்கியமென முரண்டு பிடித்தது நவீன முற்போக்குப் படைப்பாளர் கையாண்ட விடயங்கள் தொடர்பான அசுகையின் காரணமாகவே. இன்பானுபவம் தரத்தக்க எவையெல்லாமோ இருக்க, சாதிப்பிரச்சினை, மூடப்பழக்கவழக்கங்கள், வறுமை, சுரண்டல் போன்றவற்றை எடுத்தாண்டு வாசகர் மனதை என் அலைக்கழிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் அங்கலாய்த்தனர்.

‘நமது வாழ்வை உள்ளபடி சித்திரிக்கும் உயர்ந்த கதைகள்’ எழுதப்பட வேண்டியதன் தேவை குறித்து 1943 இல் மாழ்ப்பாணத்தில் மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தினர் மத்தியில் பேசினர் சுவாமி விபுலாநந்தர். பீராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கைக் கையாண்டு நாடகங்கள் எழுதியமையையும் அவர் பாராட்டி வரவேற்றார். மட்டக்களாப்பு வழக்கு மொழியினையும் அவ்வாறு பதிவெசெய்து வைப்பது நன்றென்ற கருத்தினையும் முன்வைத்தார். ஆயினும், எதார்த்த இலக்கியம், மன்வாசனை, இலக்கியத்திற் பேச்கவழக்கு, தேசிய இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டபோது பலர் முகஞ்சு சுழித்தனர். சாதாரண மக்கள் இலக்கியப் பாத்திரங்களாகப்பட்டு அவர்களுடைய பிரச்சினைகளும் அவர்களுடைய வழக்கு மொழியும் கையாளப்பட்டபோது, அவ்விலக்கியங்களை இழிசினர் இலக்கியம் என இகழ்ந்தனர். தமிழ் கூறும் உலகுக்கு ஸழத்துப் பேச்கமொழி விளங்காது என்றும், அது கையாளப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் அடிக்குறிப்புக்கள் தேவைப்படும் என்றும் வாதிட்டனர். ஸழத்தமிழ் இலக்கியம் என்று அடையாளம் காட்டப்படத்தக்க ஒரு தேசிய இலக்கியம் இல்லையென்றும் அதுபற்றிப் பேசுவது இந்தியத் தமிழகத்தினுடனான தொட்புள்கொடி உறவுகளைச் சிதைத்து ஸழத்தில் தோன்றும் இலக்கியங்களை அந்தரப்படுத்திவிடுமென்றும் மல்லுக்கு நின்றனர். சாதாரண மக்களின் அன்றாட வாழ்வானுபவங்களைப் பொருளாகக் கொண்டு சாதாரண மட்டத்திலிருந்து தோன்றிய எழுத்தாளர்களால் புனையப்பட்ட சிறுகதைகள் பிரசித்தியும் முக்கியத்துவமும் பெற்றபோது, சிறுகதையினை ஒரு தமிழிலக்கிய வடிவமாகக் கொள்ளலாமா என்று கேள்வி எழுப்புமளவுக்கு அவர்கள் சென்றனர். தமிழ் நாட்டிலிருந்து இங்குவந்த ஒரு பத்திரிகாசிரியர் சிறுகதை இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் தங்களுக்குப்

பத்தாண்டுகள் பின்தங்கிய நிலையிலேயே ஈழம் உள்ளது என்றார். மரபுப் போராட்டம் என்று குறிப்பிடப்படும் மரபுற்றிய சர்ச்சை பிற்போக்காளர்களையும் முற்போக்காளர்களையும் துலாம்பரமாக இனங்காட்டியது. மரபு என்பது மாறுமாற் கிடக்கும் ஒன்று என்று முன்னவர்களும், காலவளர்ச்சிக்கேற்ப மாறுவது என்று பின்னவர்களும் வாதிட்டனர்.

தாங்கள் முன்வைத்த கருத்துக்களையும் இலட்சியங்களையும் தெளிவுபடுத்துவதிலும் முன்னிடுபதிலும் ஆர்வம் கொண்ட முற்போக்கு இயக்கத்தினர் பல்வேறு விவாதங்களிலும் முனைப்படுத் தடுப்பட்டனர். இலக்கியம் மனிதவாழ்க்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றல்ல, அது 'இலெளிக் வாழ்க்கையில் பொருளினை இணைப்பது, மனித உறவுகள் செம்மையற்றிட உதவுவது, எல்லாரும் எவ்விடத்தும் உயாந்தோர் வழக்கையே கைக்கொள்ள வேண்டும் என்பது பொருந்தாது, ஈழத்தமிழ்த் தேசிய இலக்கியம் என இனங்காணப்படக்கூடிய ஒன்றுண்டு, 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல்', 'காலத்துக்கேற்ற வகைகள் - அவ்வக் காலத்துக் கேற்ற ஒழுக்கமும் நாலும்' - இவ்வாறானவற்றை விளக்குவது இலோசாயிருக்கவில்லை.

எவ்வாறாயினும், சமூக வாழ்வும் இலக்கியமும் பற்றிய பார்வைத் தெளிவுக்கும், பண்டிதர்களினதும் பழையவாதிகளினதும் பிடியினின்று தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் விடுபடவும், ஒரங்கட்டப்பட்டவர் களினதும் ஒடுக்கப்பட்டவர் களினதும் ஒறுக்கப்பட்டவர்களினதும் உரிமைகளின்பால் மக்கள் கவனம் அதிகரிக்கவும், கிராமப்பிரதேசங்களிலும் நாட்டார்வெளிப்பாடுகளிலும் இலக்கியவாதிகளின் கவனம் திரும்பவும், பேசு வழக்குக்கும் இலக்கிய வழக்குக்கும் இடைப்பட்ட இடைவெளி குறையவும் மேற்கூறப்பட்ட வாதப்பிரதிவாதங்கள் உதவின என்பதும், அந்தவகையிலும் முற்போக்கு ஈழத்தாளர் பெருமைப்படலாம் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட நாள்முதல் சுமார் நான்கு தசாப்தங்களாக அதன் பொதுச்செயலாளராகச் சுறுசுறுப்படனும் அப்பணிப்படனும் செயலாற்றியவரும் அவ்வியக்கத்தின் சகல நடவடிக்கைகளிலும் போராட்டங்களிலும் உள்ளத் தெளிவுடனும் உறுதியடனும் சம்பந்தப்பட்டவருமான பிரேம்ஜி அவ்வப்போது வெளியிட்ட கட்டுரைகளும் அறிக்கைகளும் இந்நாளிற் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. முற்போக்கு இலக்கியம், படைப்பாளர் கடமைகள், படைப்புச் சுதந்திரம், சோசலிச் எதார்த்தவாதம், உலகமயமாக்கல், வெகுஜன ஊடகங்கள் முதலானவை குறித்த அவரது விளக்கங்களும்

ஆறுமுகநாவலர், மகாகவி பாரதியார், பாரதிதாசன் ஆகியோரைப் பற்றிய அவரது முற்போக்கு நோக்கிலான மதிப்பீடுகளும் இத்தொகுதியில் இடம்பெறுகின்றன.

நவீன தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆர்வம் மிகுந்த க. நவீன் தமது 'நான்காவது பரிமாணம்' வெளியீடாக இதனை எம்முன் கொண்டவது உவகைக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியது. ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் காலத்துக்கேற்ற வளர்ச்சியை முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கம் எவ்வளவுக்கு ஆற்றுப்படுத்தியது என்பதை மட்டுமென்றி, ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கியத்தினையும் செவ்வனே விளங்கிக்கொள்ளவும் இந்நால் உதவும்.

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்

உள்ளே

	பக்கம்
• முற்போக்கு இலக்கியம் - ஓர் அறிமுகம்	01
• உள்ளடக்கமும் உருவமும்	13
• இலக்கிய வளர்ச்சி பிரச்சினைகளும் தீர்வுகளும்	18
• இலக்கியத்தின் சமூக, தேசியக் கடமைகள்	29
• எழுத்து, எண்ணம், இயக்கம் - சில சிந்தனைகள்	37
• இலக்கிய விமர்சனமும் மறுமதிப்பிடும்	48
• மனவைக் கூறுவதற்கான பணிகள்	55
• தமிழ் இலக்கியத்தின் தற்கால வளர்ச்சிப் போக்குகள்	64
• எழுத்தாளர்களின் கடப்பாடுகள்	69
• சமுத்தமிழ் இலக்கியப் பிரச்சினைகள்	76
• சமுத்த இலக்கியத்தின் பொது - தனித்துவ அம்சங்களும் ஒருமைப்பாட்டுக்கான தேவைகளும்	85
• இன்றைய கட்டத்தில் தேசிய இலக்கியத்தின் வரலாற்றுப் பொறுப்புகள்	98
• எழுத்தாளும் படைப்புச் சுதந்திரமும்	103
• சரியான கோட்பாடுகள், தவறுற்ற நிலைப்பாடுகள்	107
• வரலாறு மெய்ப்பித்துள்ள இலக்கிய தரிசனமும் எதிர்கால கடப்பாடுகளும்	115
• முற்போக்கு இலக்கியம் - சித்தாந்த நெருக்கடிகளும் முன் போதலுக்கான வழி மார்க்கங்களும்	123
• தாங்கநந்த எழுத்தாளர் மாநாடு	138
• பாரதியும் பாரதிதாசலும் - ஓர் ஒப்புநோக்கு	143
• பாரதி பாரம்பரியத்தை மீன் நிறுவுவோம்	166
• சமுத்துத் தமிழ் சஞ்சிகை பிரச்சினைகளும் தீர்வும்	171
• நூல் வெளியிடு - புதிய பரிமாணமும், முன்பாய்ச்சலும்	185
• சமுத்துத் தமிழ்த் திரைப்படம் முகம் கொடுக்கும் பிரச்சினைகள்	190
• நாவலர் ஜனநாயக சிந்தனையின் மூலவர்	197
• தேசிய - மக்கள் இயக்க முன்னோடி	204
• மானிதமும் மானுட விழுமியங்களும்	223
• மின்சியல் ஊடகத்துறை - 21ஆம் நூற்றாண்டின் சவால்கள்	227
• சமுத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும் - முன்னுரை	234
• தேசிய இன் - சமூக விடுதலையின் வெற்றிக்கான குட்சம்	247
• மானுடப் படுகொலைகளுக்கும் இனச் சங்காரங்களுக்கும் முத்தாய்ப்பு	257
• யுத்தம் தடுத்து நிறுத்தப்பட வேண்டும்	260
• ஒரு கடிதம்	263
• சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவதற்கான நடைமுறைச் சாத்தியமான மார்க்கம்	267
• தமிழ் ஈழ கருதுகோளும் வரலாற்றியலும்	276
• வாழ்க்கைச் சுவடுகள்	283

முற்போக்கு இலக்கியம் ஓர் அறிமுகம்

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற பெயரில் எமது ஸ்தாபனம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலம்தொட்டு பல நண்பர்களும் மற்றவர்களும் பலதரப்பட்ட பிரச்சினைகளைக் கிளப்பியிருக்கிறார்கள். முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால் என்ன? ஏன் முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற பாகுபாட்டைச் சிருஷ்டிக்கிறீர்கள்? இலக்கியத்தில் ஏன் பிற்போக்கு, முற்போக்கு என்ற மோதுதல்கள்? நீங்கள் எல்லாம் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் என்றால் நாங்கள் பிற்போக்காளர்களா? என்று சிலர் சிலேடையான பாணியில் கேட்டுமிருக்கிறார்கள்.

மூன்று வகையினர்

முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றி மேற்கூறிய பிரச்சினைகளைக் கிளப்புவர்கள் மூன்று வகையினர். முதலாவது வகையினர், முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற தத்துவக் கோட்பாட்டால் ஒரளாவு ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட போதிலும், தத்துவத் தெளிவற்ற பகுதியினராவர். இரண்டாவது பகுதியினர், இலக்கியம் தூய்மையானது, எனவே அதில் முற்போக்கு, பிற்போக்கு பிரச்சினைகளுக்கு இடமில்லை என்று கருதுபவர்கள். மூன்றாவது பகுதியினர், முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கு மட்டுமல்ல மனித வர்க்கத்தினதும் பரம வைரிகளாவர். இவர்கள் செத்து நாரிவரும் பழைய சமூக அமைப்பை அச்சரம் மாற்றாது பாதுகாக்க முன்னபவர்கள்.

முதலாவது வகையினர் நமது நண்பர்கள். நமது இலக்கிய அணிகளின் படை வரிசையில் இருக்கவேண்டியவர்கள். இவர்களது ஜயப்பாடுகளுக்குச் சரியான விளக்கம் தருவதும் முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிய தத்துவக் கோட்பாட்டை விளக்கி முற்போக்கு இலக்கிய தரிசனத்தை அளிக்கவேண்டியதும் நமது கடமையாகும்.

இரண்டாவது பகுதியினர் நமது இயக்கத்தின் நண்பர்களாக இல்லாத போதிலும் நாம் இவர்களை நமது எதிரிகளாகக் கருதக்கூடாது. இவர்களை முற்போக்கு இலக்கியத்தின் வைரிகளாகக் கருதும் எந்தப் போக்கும் குறுகிய திரிபுக்கே இட்டுச்செல்லும். இது முற்போக்கு இலக்கிய அணிக்கும் பரந்துபட்ட எழுத்தாளர் பகுதியினருக்கும் இருக்கவேண்டிய உறவைச் சிதைத்து, சமுதாய வியாபிதமான இயக்கமாக அனைத்து சமூகப் பகுதியினரையும் இணைக்கும்

பிரேம்ஜி

இயக்கமாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கம் வளர்வதையும் விரிவுபடுவதையும் தடுக்கும்.

இலக்கியத்தைப் பற்றி இவர்கள் எதிர்மாறான அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டிருந்தபோதிலும் இவர்களுக்குக் கௌரவமளித்து, இவர்களுடைய கருத்துக்களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கும் அதேநேரத்தில் இலக்கியத்தைப்பற்றிய இவர்களின் தவறுதலான கண்ணோட்டத்தை மாற்ற நாம் பண்போடு முனைய வேண்டும்.

நமது நாடு தீவிரமான சுதந்திரப் போராட்டங்களின் பாரம்பரியத்தில் வராததால், நமது இலக்கியத்தில் தேசாபிமான உணர்வு பெருமளவு கொந்தளியாததால் நமது பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் இந்த இரண்டாவது கோட்டியைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருக்கின்றனர். பெருந்தொகையான இவர்களின் ஆதரவின்றி, இவர்களின் செயலாற்றலின்றி எந்த இலக்கிய இயக்கமும் இன்றைய இலக்கியைச் சூழலில் பரந்துபட்டு முன்னேற முடியாது. எதிர்காலம் மக்கள் மத்தியிலிருந்து புரட்சிகரமான எழுத்தாளர்களை, மக்களின் இலக்கியப் படைவீரர்களை நிச்சயம் உருவாக்கும். பிற்போக்கான அமைப்புகள், சிந்தனைகள் தகர்ந்து முற்போக்கு இயக்கம் உலக வியாபகமாக வெற்றிக் கொடி உயர்த்துவது சரித்திரத்தின் நிகழ்ச்சி நிரவில் இடம்பெற்று நடைமுறையாகி வருகிறது. என்றாலும்கூட நாம் இந்தப் பகுதியினரை எந்தவிதக் காரணங்களைக் கொண்டும் இழந்துவிடப்படாது. இவர்கள் உணர்ச்சிபோதமான முற்போக்கின் எதிரிகள் அல்ல. பழைய சமுதாய அமைப்பின் கருத்துக்கள் இவர்கள் மீது பலமாக அழுந்தி நிபுத்தால் இவர்களால் இவற்றை உடைத்துக்கொண்டு வெரிவர் முடியவில்லை. ஆனால் முன்னேறிச் செல்லும் ஜனசக்தியின் வெற்றிவாகையோடு இந்தப் பகுதியினரின் எண்ணத்திலும் மாற்றம் ஏற்படும். எனவே இவர்களைப் பொறுத்து நாம் குறுகிய போக்கைப் பின்பற்றக்கூடாது. நாளாவட்டத்தில், சரித்திரத்தின் ஓட்டத்தில் இவர்களை நம் அணிக்கு வரச் செய்யக்கூடிய விதத்தில் நாம் செயற்படவேண்டும். இவர்கள் நமது நண்பர்களாக இருக்கத் தயாராக இல்லாவிட்டாலும் இவர்களை நமது எதிரிகளாக மாறவிடக்கூடாது.

இன்னும் ஒன்றை நாம் ஆணித்தரமாகக் கூற வேண்டும். முற்போக்கு எழுத்தாளர் அணியில் சேராத அல்லது சேரத் தயங்கும் எவரையும் நாம் பிற்போக்காளராகக் கருதுகிறோம் என்று அர்த்தப்படுத்தக்கூடாது. பிற்போக்கின் கைக்கூலிகளாக நின்று முற்போக்கு - ஜனநாயக எழுச்சியை எதிர்ப்பவர்களைத் தவிர ஏனைய அனைவரையும், அவர்கள் நமது சங்கத்தையும் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தையும் எதிர்த்தாலும்கூட நமது நண்பர்களாகவே நாம் கருத-

வேண்டும். நமக்கு மாறுபட்ட கருத்தை மற்றவர்கள் கொண்டுள்ளார்கள் என் பதால் அல்லது நமது கருத்துக்களை மற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதால் அவர்கள் நமது எதிரிகள் அல்ல. அவர்கள் ஜனநாயக முற்போக்கு அணிக்கு ஒரு காலத்தில் வரவேண்டியவர்கள், கொண்டுவரப்பட வேண்டியவர்கள். இவர்களுக்கு மத்தியில் நாம் வேலை செய்யப்போது, இவர்களை நாம் அணுகும்போது வெகு உண்ணிப்பாக இருக்க வேண்டும். உயர்ந்த பண்போடும் பரிவோடும் நாம் செயற்பட வேண்டும்.

முன்றாவது ரகத்தினர்தான் நமது எதிரிகள். ஏனென்றால் இவர்கள் மனித இனத்தினதும் சமுதாயத்தினதும் எதிரிகள். சமுதாய விரோதிகள் கொடுக்கும் பிச்சைக் காசிற்காகத் தமது சொந்த மனச்சாட்சியை விற்று எதிரிகளாகப் பணியாற்றுபவர்கள். இவர்கள் மனிதனைச் சுரண்டல் சாக்கடையில், ஏகாதிபத்திய நுகத்தடியில் அமுக்கி வைத்திருக்க முனையும் சக்திகளுக்குத் தொண்டுமியைப் பெய்வார்கள். இலக்கியத் துறையில் மானசீக வியாபாரம் நடத்தும் இவர்கள் மனிதனைப் பற்றி, அவனது நல்வாழ்வு பற்றி எண்ணாதவர்கள். இவர்களது இலக்கியம் நமது எதிர் வர்க்க இலக்கியம். ஏனென்றால் இவர்களது இலக்கியம் மனிதனின், மனுக்குலத்தின் எதிரி. இந்த ரக இலக்கியத்தை - பிற்போக்கு இலக்கியத்தை எதிர்த்த போராட்டத்தில்தான் முற்போக்கு இலக்கியம் ஓங்குகிறது. எனவேதான் மனித வர்க்கத்தின் எதிரி இலக்கியத்தை எதிர்த்து முறியடிப்பதற்கான பணியை முற்போக்கு இலக்கியம் ஏற்றுக் கொள்கிறது.

முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால் என்ன?

இனி இந்த முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால் என்ன என்பதைப் பார்ப்போம். இது மேலோட்டமான விளக்கமாக மட்டுமே இருக்கும், முற்போக்கு இலக்கியத்தின் ஒவ்வொரு பிரச்சினையையும் ஒவ்வொர் அம்சத்தையும் பின்னர் பார்க்கலாம்.

முற்போக்கு இலக்கியம் என்பது அச்சரம் மாறாத ஒரு அரிச்சவடியல்ல, என்னிற்கைக்கும் ஒன்றாகவே இருக்கும் ஒரு மலட்டுத் தத்துவமுல்ல. அதற்கு மாறாக முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பணியும் வரையறுப்பும் காலத்திற்குக் காலம் மாறுகின்றது. எனவேதான் பிடித்து வைத்த பின்னையாரை வர்ணிப்பது போல முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கு வரையறுப்புச் சொல் மூடியாது. என்றாலும் முற்போக்கு இலக்கியத்திற்குக் கூட தத்துவ தரிசனம் உண்டு. தனித்ததொரு தத்துவ வடிவம் உண்டு. “சரித்திரத்தை உருவாக்குவதற்கு பெருவாரி மக்களைத்

தட்டி எழுப்புகிறது. விழிப்புற்று முன்னேறிப் பாயத் தூண்டுகிறது. அந்த மக்களின் ஆழத்தில் அமுங்கிக் கிடக்கும் பிரமாண்டமான சக்தியைக் கட்டறுத்து விடுகிறது. உழைக்கும் மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக, மனித வர்க்கத்தின் கூட்சத்திற்காக இந்த உலகை மாற்றும் மாபெரும் சக்தியாக விளங்குகிறது.”

மேற்கூறியவாறே முற்போக்கு இலக்கியத்தை முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முதலாவது ஞானசிரியரான மார்க்ஸிம் கார்க்கி வரையறை செய்கிறார்.

இதன் அர்த்தம் என்ன?

இலக்கியம் என்பது புனிதமானது, தூய்மையானது, மனித வாழ்வுக்கு அப்பாற்பட்டது என்ற வாதத்தை, அதாவது ‘இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காக’ என்ற வாதத்தை முற்போக்கு இலக்கியம் ஓங்கி நிராகரிக்கிறது. இதற்கு நேர் எதிரிடையான தத்துவத்தை முன்வைக்கிறது. அதாவது ‘இலக்கியம் மக்களுக்காகவே’ என்றும் மக்களின் ஆசாரங்களை, துங்ப துயார்களை, இன்னல்களை, ஆசை அபிலாசைகளை, வேறு வார்த்தையில் மனிதனின் ஒவ்வொரு பிரச்சினையையும், அவனது வாழ்வின் ஒவ்வொர் அம்சத்தையும் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்றும் அது கருதுகிறது.

‘இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காக’ என்ற வாதம் இலக்கியத்தை மக்களிடமிருந்து பிரிக்கிறது. இலக்கியத்துக்கும் அதைப் படிக்கும், அனுபவிக்கும் கோடானு கோடி மக்களுக்கும் எவ்விதமான ஒட்டுறவும் இருக்கப்படாது என்று மறுக்கிறது. இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காகவே என்ற வாதத்தின் பிரச்சாரர்கள் இலக்கியத்தில் பிரச்சாரம் இருக்கப்படாது என்று வாதிக்கிறார்கள். வேறு வார்த்தையில், இலக்கியம் பிரச்சாரத் தன்மையற்றது, தூய்மையானது என்பதே இவர்களின் கருத்து. இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் இலக்கியம் கருத்தற்றது. ஏனென்றால் அது எந்தக் கருத்தையும் பிரச்சாரப்படுத்த முடியாதல்லவா? கருத்தற்ற இலக்கியம் பிரச்சார இலக்கியமா? ஆனால் உலகில் இதுவரை தோன்றிய ஒவ்வொரு நல்லிலக்கியமும் ஏதாவதொரு கருத்தை, கண்ணோட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே இருக்கிறது. கம்பன் படைப்பில் கருத்தில்லையா? வள்ளுவன் சிருஷ்டி கருத்தற்றதா? ஒளவையும் இளங்கோவும் பாரதியும் கருத்தற்ற இலக்கியங்களை, அதாவது, எந்தக் கருத்தையும் பிரச்சாரம் செய்யாத ‘தூய்’ இலக்கியங்களைத்தான் சிருஷ்டித்தார்களா? கம்பன் கண்ட மானிதம், வள்ளுவன் வகுத்த வாழ்க்கை முறை, ஒளவை காட்டிய

அறம் என்றெல்லாம் எமது இலக்கியப் பண்டிதர்கள் கூறுகிறார்களே, அது என்ன? இந்த மகோன்னதமான இலக்கியங்கள் ஏதாவது அடிப்படைக் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன என்றுதானே அர்த்தம். ‘கலை கலைக்காக’ என்று வாதிப்பவர்களைப் பார்த்து எந்த ஒரு கலையாவது, எந்த ஒரு இலக்கியமாவது எந்தக் கருத்துக்கும் பிரச்சாரம் செய்யாததாக இருக்கிறதா என்று உரத்துக் கேள்வி எழுப்புகிறோம்.

இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காக என்றால் விஞ்ஞானம் விஞ்ஞானத்திற்காகத்தான், உணவு உணவுக்காகத்தான், உடை உடைக்காகத்தான் என்றுதான் பொருள். எனவே ஏன் உண்ணுகிறீர்கள்? ஏன் உடுக்கிறீர்கள்? என்று கேட்கிறோம். விஞ்ஞானமாக இருந்தாலும் சரி அல்லது ஆத்மீகத் தலைவர்கள் கூறும் மெஞ்ஞானமாக இருந்தாலும் சரி, இலக்கியமாக இருந்தாலும் சரி, “சோற்றுப் பருக்கை” என்கிறார்களே அந்தச் சோற்றுப் பருக்கையாக இருந்தாலும் சரி இவையைனத்தும் மனிதனுக்குப் பயன்பட வேண்டும். மனிதனின் தேவைகளைத் திருப்திப்படுத்த வேண்டும். எனவேதான் ‘கலை கலைக்காக’ என்பது அர்த்தமற்ற, சித்தக் கோளாறு பிடித்த வாதமாகும்.

இலக்கியம் மற்றெல்லாவற்றையும் போல மக்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்றால் அது எந்த மக்களுக்காகப் பயன்பட வேண்டும்? என்ற பிரச்சினை எழுகிறது. இந்தப் பிரச்சினைக்கு டிமிக்கி கொடுக்கத் தான் அல்லது தமது இலக்கியம் யதார்த்தத்தில் எந்த மக்களுக்குப் பயன்படுகிறது என்பதை மூடிமறைப்பதற்காகத்தான் கலை கலைக்காக என்ற வாதத்தை மக்களின் விரோதிகள் தூக்கிப் பிடிக்கிறார்கள். மேற்கூறிய கேள்விக்குப் பதிலளின்? எந்த மக்களுக்கு என்ற கேள்வியின் அர்த்தம் என்ன? விஞ்ஞானம் மக்களுக்காகத்தான் பயன்படுகிறது என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் எந்த மக்களுக்காக? விஞ்ஞானத்தின் மூலம் நவீனி இயந்திரங்களைக் கண்டுபிடித்து தொழில் உட்டமையாளர்கள் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் லாபம் சம்பாதிக்கிறார்கள். விஞ்ஞானத்தின் மூலம் பயங்கரமான நாசகார ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்து மனித வர்க்கத்தின் வாழ்வை நிர்மலமாகக் அச்சுறுத்துகின்றனர் உலக ஆதிக்க வெறியர்கள். உணவு, தானியம் உழைத்தவனின் பசி தீர்க்கவும் பயன்படலாம். உழையாத உலுத்தனின் லை முட்டையை உப்பவைக்கவும் பயன்படலாம். எனவேதான் மக்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்று கூறும்போது பெருவாரியான மக்களுக்கு, உழைக்கும் உத்தமர்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்றே நாங்கள் கூறுகிறோம். வேறு வார்த்தையில், இலக்கியம் உட்பட மனிதனின் சாதனைகள் அத்தனையும் பெருவாரி மனிதர்களுக்காகப் பயன்பட வேண்டுமேல்லாது சரண்டும், குறையிடும் ஒரு சிறு கூட்டத்திற்காகப் பயன்படலாகாது என்கிறோம்.

எனவேதான் இலக்கியம் மக்கள் இலக்கியமாக, உழைக்கும் வர்க்கத்தின் இலக்கியமாக இருக்க வேண்டும் என்று முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் கூறுகிறார்கள்.

உருவ வாதம்

‘கலை கலைக்காகவே’ என்று வாதிக்கும் பிற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் சுமக்கும் இன்னுமொரு மலட்டுத் தத்துவம் உருவ வாதமாகும். உருவ வாதம் என்பது இலக்கியத்தின் வடிவத்தை, தோற்றுத்தைக் குறிக்கிறது. இலக்கியத்தின் ஜீவன் அதன் உள்ளடக்கமல்ல, அதற்கு மாறாக அதன் தோற்றுமே என்று இவர்கள் வாதாடுகிறார்கள். இலக்கியம் என்பது சொந்தர்யம், உள்ளத்தைக் கவரும் வர்ணனை, அழகுணர்ச்சி ததும்பும் ரஸனைக் குவியல் - இப்படித்தான் இவர்கள் இலக்கியத்தைப் பார்க்கிறார்கள். எனவேதான் மனிதனின் சிருங்கார உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் வெறும் காதற் கதைகளையும் காமக் குப்பைகளையும் மேல் வர்க்கத்தின் சொகுசு வாழ்வையும் சீத்திரிக்கும் சீழ் இலக்கியத்தைச் சிருஷ்டித்துக் குவிக்கிறார்கள். மனிதனின் சபல உணர்ச்சிகளை மின் வேகத்தில் தட்டிவிட்டு அவனைக் கீழ்மட்ட இச்சைகளுக்கு இரையாக்குவதற்காக ஆபாச உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் இலக்கியங்களை உருவாக்கிக் குவிக்கிறார்கள். “அழகு” இலக்கிய உற்பவத்தின் இந்த எதிர்மறை அம்சம் ஒருபூரிமிருக்க, வெறும் அழகு இலக்கியத்தால் மனித வர்க்கம் அடையும் நன்மைதான் என்ன?

“அழகை” தேடி அலையும் மனிதனின் பலவீனமான உணர்ச்சியை இந்த இலக்கியம் ஒரு கண நேரத்துக்குத் திருப்தி செய்கிறது. இதில் மட்டும் ஒரு எழுத்தாளன் திருப்தி அடைந்து விட முடியுமா? ஒரு நிமிட உணர்ச்சியைத் திருப்திப்படுத்துவதுடன் இலக்கியத்தின் மகோன்னதமான பணி பூர்த்தி பெற முடியுமா?

தன்னைச் சுற்றிப் பிணங்களின் மலைக் குவியல் பிரேத வாடையை வீசிக் கொண்டிருக்கும் போது, தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள மக்கள் வறுமையால் வாடித் தூடித்து அலறிக் கொண்டிருக்கும் போது, கோரப் பஞ்சத்தால் மக்கள் வீதிகளிலே வீழ்ந்து மடியும் போது, அவர்களின் பிணங்களைக் கழுகுகளும் காகக் கூட்டங்களும் கொத்தித் தின்றுகொண்டிருக்கும் போது, எலும்புக் கூடுகளான மக்கள் ஒரு சோற்றுக் கவளத்திற்காக ஊர் ஊராகச் சுற்றி அலையும் போது, வயிற்றை நிரப்ப ஏச்சில் இலைக்காக மனிதன் நாய்களுடன் விறாண்டுப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, வேறு வார்த்தையில்,

சமுகத்தில் உள்ள பெருவாரியான மக்கள் சுரண்டலுக்கும் வறுமைக்கும் இலக்காகி சாக்கடையில், சமுகத்தின் அதல் பாதாளத்தில் அழுங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, வானத்தைத் தழுவும் மலை உச்சியைப் பற்றியும், சலசலத்து நெளிந்தோடும் நதியைப் பற்றியும், கிராம சௌந்தர்யத்தைப் பற்றியும், பருவ மதப்பில் பொங்கும் ஆரணங்கின் இனம் தெரியாத ஆயிரமாயிரம் உணர்ச்சித் துடிப்புகளைப் பற்றியும் வர்ணிப்பது பைத்தியக்காரத்தனமானது. இது அண்டை வீட்டாளின் கூரை தீபிடித்து எரியும் போது கருட்டு புகைக்கக் கொள்ளி தேடும் தறுதலைத்தனதை ஒத்ததாகும்.

வெறும் உருவ வாத இலக்கியம், இலக்கியத்தின் சமுதாயப் பொறுப்புக்களை மறுக்கும் கொலைகாரத்தனமானது. எனவேதான் முற்போக்கு இலக்கியம் இந்த வெறும் உருவ வாதத்தை எதிர்க்கிறது, வெறும் அழகுணர்ச்சி இலக்கியத்தை நிராகரிக்கிறது. இந்த உருவாத அழகுணர்ச்சி இலக்கியம் மக்களின் கவலைகளிலிருந்து மக்களுக்கு இடைநேர ‘மோட்சம்’ தருவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு மக்கள் எதிர்நோக்கியுள்ள பிரச்சினைகளிலிருந்தும், போராட்டங்களிலிருந்தும் மக்களின் கவனத்தை வேறுபக்கத்தில் திசைதிருப்பி விடுவதற்கே உதவுகிறது. மக்களது எதிரிகளின் கையில் இது ஓர் ஆயுதமாகப் பயன்படுகிறது.

மானித இலக்கியம்

மனித இனம் நீண்ட நெடுங்காலமாகச் சிருஷ்டித்த உயர்ந்த இலக்கியங்கள் அத்தனையிலும், பண்ணைய இலக்கியத்தின் ஜனநாயகப் பாரம்பரியம் முழுவதிலும் மானிதம் முரச கொட்டுகிறது. உலகம் கண்ட உன்னத இலக்கிய மேதாவிலாசங்களான கம்பனும் மில்னும் வள்ளுவனும் வால்டயரும் ஷேக்ஸ்பியரும் ஷெல்லியும் டால்ஸ்டாயும் ஸோலாவும் தமது படைப்புகளின் ஜீவனாக மகோன்னதமான மனித உணர்ச்சியை கொலுவேற்றியுள்ளார்கள். மக்கள் படும் துப்ப துயரத்தைச் சீத்திரித்து இந்த இலக்கியம் மனித உணர்வை உருக வைக்கிறது. துயரப்படும் மக்களுக்குப் பரிவாக நிற்கிறது. இந்த மானித உணர்ச்சி உன்னதமானது. ஆனால் இந்த மானிதத்தின் மூலம் துயரப்படும் மக்களின் பிரச்சினைகள் தீவில்லை, துயரம் நீங்கவில்லை. சரித்திரித்தின் படிப்பினை இது. எனவேதான் இலக்கியத்தில் மானிதத்தைப் போற்றினாலும் அதில் முற்போக்கு இலக்கியம் திருப்தி கொண்டுவிட முடியாது. ஏனென்றால் நமது பரிவு, நமது மானிதம் மற்றவர்களுக்குப் பயன்படவேண்டும். மற்றவர்களுக்குப் பயன்படாத மானிதத்தால், மக்களின் துயரத்தைத் துடைக்க வழிகாணாத

மானிதத்தால் அந்த உணர்ச்சி எவ்வளவு உயர்ந்ததாக இருந்தபோதிலும் கூடப் பயனில்லை. எனவேதான் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் உயர்ந்த மானித உணர்ச்சிகளை தமது இலக்கியத்தின் அடிநாதமாகக் கொண்டபோதிலும், இந்த மானிதம் நடைமுறையில் மனித இனத்திற்கு விமோசனம் தருவதை நோக்கிச் செயற்பட வேண்டும் என்கிறார்கள்.

யதார்த்த இலக்கியம்

யதார்த்த இலக்கியம் மக்களின் வாழ்வை உண்மைப் பகைப்பலத்தில் பிரதிபலிக்கிறது. மனித வாழ்வின் கோரங்களையும் குதாகலங்களையும், துங்பங்களையும் இஸ்பங்களையும், ஆசைகளையும் அபிலாலைஷகளையும், விருப்பங்களையும் விரகதிகளையும் தோல்விகளையும் வெற்றிகளையும் மொத்தத்தில் மனிதனும் சமூகத்தினும் சகல அம்சங்களையும் யதார்த்த இலக்கியம் முழுமையாகப் பிரதிபலிக்கின்றது. இது உண்மையின் இலக்கியம், நிஜத்தின் இலக்கியம். யதார்த்த இலக்கியம் சமூகத்தின் சகல கோண்டமாண்ஸ்களையும் வாழ்வின் சகல ஏற்றுத் தாழ்வுகளையும் பிரதியிட்டப்படுத்துகிறது. சரண்டும் கூட்டத்தின் சகபோக வாழ்வையும் சரண்டப்படும் மக்களின் கோர வாழ்வையும் தொழிற்சாலைகளில், தோட்டங்களில், தொழில் நிலையங்களில் பாடுபடும் மக்களின் நிஜ வாழ்வையும் சமூகத்தில், குடும்பத்தில் நிலவும் சகல சிக்கல்களையும், முரண்பாடுகளையும் இந்த இலக்கியம் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. வாழ்வின் உண்மையான பிரதிபலிப்பு யதார்த்த இலக்கியம். முதல் முறையாக வாழ்வின் பிரச்சினைகளுக்கும் சமுதாய மோதல்களுக்கும், வாழ்க்கை உண்மைகளுக்கும் இலக்கிய உருவும் கொடுக்கிறது. யாதார்த்த இலக்கியம். ஏகாதிபத்தியவாதிகளின், முதலாளிகளின், பிறபோக்காளர்களின் அநீதிகளை, அக்கிரமங்களை, குறைகளை, ஆதிக்க வெறுக்களை இது அம்பலப்படுத்துகிறது. பாடுபடும் பெருவாரி மக்களின் பரிதாப நிலையை, உழைத்து ஓடாகத் தேயும் கோரத்தை, சமுதாய அமைப்பின் கொடுரத்திற்கு இரையாகி வாழ்வற்றுத் துடிக்கும் ஸட்சோப லட்ச மக்களின் சோகத்தை யதார்த்த இலக்கியம் வெளிக்கொண்டு வருகிறது. உண்மைக்கு மெருகூட்டும் யதார்த்த இலக்கியம் சமூகத்தை வெறுமென படம் பிடிப்பதுடன் நின்றுவிடுகிறது. இது இலக்கிய வளர்ச்சியில் பிரமாணத்தான் முன்னேற்றத்தைக் குறித்தாலும் கூட சமூகத்தை வெறுமென கண்ணாட்டு துண்டாகப் பிரதிபலிப்பது மட்டுமே போதுமா? எனவேதான் ஒரு புதிய இலக்கியம் உருவெடுத்தல் அவசியமாகிறது.

ஜனநாயக யதார்த்த இலக்கியம்

‘கலை, விஞ்ஞானம், தொழில் இவை எமது கலாசாரத்தின் அடிப்படை. நாம் இன்பகரமான ஒரு வாழ்வை, அர்த்தபுதியான ஒரு வாழ்வை, சந்துஷ்டியும் சபீசமுமான ஒரு வாழ்வை சிருஷ்டிக்க வேண்டுமானால் இவற்றை நாம் ஆயுதமாகக் கொள்ளவேண்டும்’ என்று மனித குல விமோசனத்தின் இலக்கிய வழிகாட்டியான மார்க்கிளி கோர்க்கி கூறுகிறார். “கலை சரித்திரத்தைச் சிருஷ்டிப்பதில் மக்களைத் தட்டி எழுப்ப வேண்டும். விழிப்புற்ற மக்களின் சக்தி பிரமாண்டமானது” என்று அவர் மேலும் கூறுகிறார்.

‘அது அடக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது தனது சக்தியைப் பிரகடனப்படுத்த சந்தர்ப்பமளிக்கப்பட வேண்டும். அது ஒன்றுதான் விமோசனம் தரும்’ என்கிறார் மார்க்கிளி கார்க்கி.

இந்தப் பிரமாண்டமான, அஜாத சக்திதான் மக்கள் சக்தி, பாடுபடும் மக்களின், உழைக்கும் வர்க்கத்தின் சக்தி. இந்தச் சக்திதான் மனித வர்க்கத்தைச் சரண்டலிலிருந்தும் வறுமையிலிருந்தும் காத்து விமோசனம் கொடுக்க வல்லது. விழித்தெழுந்த இந்த ஜனசக்திதான் பழைய அமைப்பைப் புரட்டியெறியவும் புதிய அமைப்பைக் கட்டி நிர்மாணிக்கவும் வலிமை கொண்டது. இந்தச் சக்தியுடன் முற்போக்கு இலக்கியம் சங்கமாகிறது. இந்த சக்தியின் தலைமையில் சமுதாய ஜனநாயக மாற்றத்திற்காக நடைபெறும் போராட்டத்தைப் பிரதிபலித்து ஒரு புதிய இலக்கியம் தோன்றுகிறது. அதுதான் ஜனநாயக இலக்கியம். ஜனநாயக யதார்த்த இலக்கியம் யதார்த்த இலக்கியத்தைப் போலவே சமூக யதார்த்தத்தைச் சித்திரிக்கிறது. ஆனால் அதோடு நின்றுவிடாமல் இந்த சமுதாயத்தின் விடுதலைக்கான, சரண்டலின், வறுமையின் நுகர்த்துவியில் துவண்டு கொண்டிருக்கும் கோடானுகோடி மக்களின் விமோசனத்திற்கான பாதையை, செல்மார்க்கத்தை இந்த இலக்கியம் கோடி காட்டுகிறது.

மக்கள் சக்தியின் பொங்கியெழும் விரிந்த வெகுஜன இயக்கத்தையும் மக்களின் போராட்டங்களையும் பிரதிபலிக்கும் ஜனநாயக யதார்த்த இலக்கியம் இந்த ஜனநாயகப் போராட்டத்தின் சகல பகுதி மக்களையும் ஒன்றுப்படுத்துவதிலும் போராட்டத்திற்கு வீறுகொடுப்பதிலும் எதிர்காலத்தில் ஸட்சக்கணக்கான மக்களுக்கு நம்பிக்கையுட்டுவதிலும் மக்கத்தான பாத்திரத்தை வகிக்கிறது. எனவே முற்போக்கு இலக்கியம் என்பது ஒரு புதுதலைக் கோர்க்கி, மனித வர்க்கத்திற்குச் சபீசப் பெருவாழ்வு தரும் நல்லதொரு வாழ்க்கை

அமைப்பை நோக்கி முன்னேறிச் செல்லும் மனிதப் பெருவெள்ளத்தின் இலக்கிய வெளிப்பாடே.

மக்களோடு உறவு

முற்போக்கு இலக்கியக் கண் ணோட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் மக்களுடன், பாட்டாளி மக்களுடன் இரத்த பந்தத்தை, இடையறாத தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்வது அவசியம். ஏனெனில் 'கலை மக்களுக்குச் சொந்தமானது. தொழிலாளி வர்க்க வெகு ஜனங்களுக்கிடையே அது ஆழமாக வேர் விடவேண்டும். அவர்களுடைய உணர்ச்சிகளிலும் சிந்தனைகளிலும் விருப்பங்களிலும் அது வேர்விட்டிருக்க வேண்டும்.'

இதைச் சாதிக்க வேண்டுமென்றால் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மக்களுடன் நெருங்கி உறவு கொள்வது அவசியம். அவர்களின் அன்றாடவாழ் வட்டஞம் போராட்டங்களுடனும் ஒன்றுகலக்க வேண்டும். அவர்களுடைய பாலைத்தயைப் புரிந்துகொண்டு அவர்களுக்குப் புரியும் பாலைத்தயில் எழுத வேண்டும். மக்கள் மத்தியிலிருந்து பாத்திரங்களைப் பொறுக்கியெடுக்க வேண்டும். உண்மையான எழுத்தாளன் மக்களின் அணிகளிலிருந்தே உருவாகிறான். எனவேதான் முற்போக்கு எழுத்தாளன் மக்களிடம் போவது மிக அவசியம்.

இரு கடமைகள்

உழைக்கும் வர்க்கத்துடன், பெருவாரி மக்களுடன் அவர்களுடைய விடுதலைக்கான ஜனநாயகப் போராட்டத்துடன் இணைந்து நிற்கும் இலக்கியமே முற்போக்கு இலக்கியம். இதுவே முற்போக்கு இலக்கியத்தின், ஜனநாயகத்தின் சாராம்சம். என்றாலும், முற்போக்கு இலக்கியம் அவ்வக் காலகட்டத்தின் தேவைக்கேற்ப மாறுகிறது. அடிமை நாட்டில் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியம் முற்போக்கு இலக்கியம். பாளிஸத்தின் கீழ் ஜனநாய உரிமைக்கான போராட்டத்தைப் பிரதிபலிப்பது முற்போக்கு இலக்கியம். இன்றைய நிலையில் உலக்ரீதியில் சமாதானத்திற்கான போராட்டத்தை, தேசிய ரீதியில் ஜனநாய மாற்றத்திற்கான போராட்டத்தைப் பிரதிபலிப்பது முற்போக்கு இலக்கியம்.

யுத்தத்தை எதிர்த்தும் ஜனநாய சமூக மாற்றத்திற்காகவும் முன்னெனப் போதிலும் பார்க்க பெருவாரி மக்கள் விழிப்புற்று

முன்வருகிறார்கள். இது முற்போக்கு இலக்கிய அணி பலவேறு அரசியல், கலாசார, பொது எதாபனங்களையும் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களை ஓரணியில் திரட்டக்கூடிய குழுநிலையை உண்டாக்கியுள்ளது. பலவேறு கருத்தோட்டங்களையும் சகல ஜனநாயக எழுத்தாளர்களையும் ஒன்றுபடுத்தி முற்போக்கு எழுத்தாளர் அணி விரிவுபடுவது அவசியம்.

"எமது மக்களின் இதயம் ஆழ்கடலைப் போன்று ஆழமானது. அதன் அடித்தளம் கலக்கப்பட்டால் அது எவற்றையெல்லாம் கொண்டுவருமென்பது எமக்குத் தெரியாது. என்றாலும் எமது மக்களின் பண்டைய சரித்திரத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கும் போது எமது மக்களின் ஆற்றவில், ஆக்க சக்தியில், புத்தி போதத்தில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது" என்று மார்க்கிம் கோர்க்கி கூறுகிறார்.

நமது மக்களின் இதய ஆழத்திற்கு நாம் சென்றால், மக்களுடன் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களாகிய நாம் சங்கமப்பட்டால் புதியதொரு கலாசாரத்தின் வெற்றியை நாம் காண்போம். மக்கள் சக்தி விழித்தெழுடும். அதன் இலக்கியப் பணியாளர்களாக நாம் நம்மை அப்பணிப்போமாக. எமது மக்களின் பெருமையிக்க பழும்பெரும் இலக்கியத்தின் ஜனநாய பாரம்பர்யத்தில், ஜனநாயக யதார்த்த இலக்கிய தத்துவ தரிசனத்துடன் உயர்ந்த கலாவனப்பு நிறைந்த மக்கள் கலையை, முற்போக்கு இலக்கியத்தை நோக்கி முன்னேறுவோமாக.

- இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க முதலாவது மகாநாட்டில் சமர்பித்த அறிக்கை- 1957

வலிவும் பொலிவும் கொடுக்கும் உந்து சக்தி

அண்மைக்காலமாக ஏற்பட்ட சர்வதேச அரசியல் நிலைமை இலக்கிய - கலாச்சாரதுறைகளில் பல கோளாறுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றி, அந்த வட்டாரத்தில் உள்ளவர்களே தனிப்பட்ட நலன்களுக்காக சிதைவு இலக்கியங்களை நவீன இலக்கியமாகவும், அதை முற்போக்கு இலக்கியம் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும் சொல்லி கடந்த காலத்தின் பொதுவடமை சித்தாந்தத் தோடு மோதி புரியாத தமிழில் 'இடக்குமிடுக்காக' எழுதியும் பேசியும் வருகின்ற விமர்சகர் நடுவே இன்றைக்கு சரியான சித்தாந்தக் கண்ணோட்டத் தோடு இயங்கி வருபவர்கள் வெகுசிலரே. இதனால் சரியான முற்போக்குக் கண்ணோட்டத்தின் அடிப்படையில் சிந்திக்கின்றவர்களின் மனதினில் இந்தக் குழப்பநிலை வெறுப்பையும் கவலையையும் ஏற்படுத்துவது இயலபே.

பேராசிரியர் கலாசபதி, நா.வானமாமலை ஆகிய விஞ்ஞானக் கண்ணோட்டத்தில் இருந்து இம்மியும் பிசகாத விமர்சகர்களின் பின்னே அந்த வெற்றிடம் நிரப்ப முடியாததாகியுள்ளது. அவர்களின் வழியில் யாரும் வரவில்லையே என்ற கவலை தமிழகத்தில் நிலவுகிறது. இந்த வேண்டியோதான் பிரேம்ஜி அவர்களை நான் சந்தித்தேன். அவரோடு பேசியபோது மிகுந்த நம்பிக்கை உண்டாயிற்று. உடனே 'தீக்கதி' இதழோடு பேசி, பிரேம்ஜியோடு ஒரு நேர்காணலை ஏற்படுத்தினேன். அருமையான தெளிவான சித்தாந்த தீயான கருத்தை நேர்மையும் துணியும் பொங்க வெளிப்படுத் தினார் பிரேம்ஜி. தமிழக முற்போக்காளருக்கு அவரது கருத்துக்கள் பேராயுதமாகவும் போராயுதமாகவும் வசப்பட்டன.

பிரேம்ஜி போல இன்னொரு பிரேம்ஜி இன்று வரை எம்பினூயே சாத்தியப்படவில்லை. நம்மில் எழுத்தாளர், விமர்சகர், அமைப்பாளர், பதிப்புமுறை அறிந்தோர், நூல் விற்பனை தெரிந்தோர், இலக்கியத் தரத்தை மேன்மைப்படுத்த உழைப்போர், சித்தாந்தவாதிகள் என்று பலதரப்பட்டோர் உள்ளனர்.

ஒன்றில் அக்கறையும் பிரகாசமும் இன்னொன்றில் ஒதுக்கமும் அறியாமையும். ஆனால் இவையெல்லாம் ஒன்றாக அமைந்து தெளிந்த ஞானவான் பிரேம்ஜி. இதை அவரது பல நீண்ட கட்டுரைகள் ஆணித்தரமாக உறுதி செய்யும். மீண்டும் மீண்டும் படித்து சிந்திக்க வைக்கும். இன்னும் சொன்னால் ஒரு இயக்கத்தையே உருவாக்கும்.

- செ.யோகநாதன்
'பிரேம்ஜி' என்ற நூலிலிருந்து

உள்ளடக்கமும் உருவமும்

நமது நாட்டின் இலக்கிய வளர்ச்சி இன்று புதிய வீறுபெற்றுத் திகழ ஆரம்பித்துள்ளது. ஈழத்து இலக்கியப் பூங்காவில் பல பூங்கொட்டுகள், பல வர்ணங்களும் வண்ணங்களும் கொண்டு மலர்ந்து நறுமணம் பரப்ப ஆரம்பித்துள்ளன. நமது நாட்டின் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆர்வமும் அக்கறையும் கொண்டவர்கள் இப் புதிய திருப்பத்தை உள்ளப் பூரிப்புடன் வரவேற்பார்கள் என்பதில் ஜூயில்லை.

இந்தப் புதிய நிலையும் சிருஷ்ட வேகமும் பல ஆண்டுகளாக வளர்ந்த இயக்கம், போராட்டம், முயற்சி ஆகியவற்றின் நேர் விளைவு, நல்ல பலன் என்பது சமீப காலத்திய சரித்திரத்தையும் அதன் வளர்ச்சிப் போக்கையும் நேர்மையுடன் பார்ப்பவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய ஒன்றாகும். ஆகவே போராட்டத்தில், இயக்கத்தில், முயற்சியில் உயிரெடுத்து உடலெடுத்துவரும் இந்த இலக்கிய வெளிப்பாட்டை, ஈழத்து இலக்கிய உலகம் நெஞ்சார வரவேற்கக் கடமைப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில், இன்றைய அடிப்படைத் தேவை, மூலாதாரமான தேவை இலக்கிய வளர்ச்சியாகும்.

எந்த வளர்ச்சியும் போராட்டத்தில் - கருத்துக்களுக்கிடையிலும் சமூகத்தின் வெவ்வேறு சக்திகளுக்கிடையிலும் நடைபெறும் போராட்டங்களில் இருந்துகான தோன்றுமுடியும் என்று நாங்கள் நம்புவதைப் போல, இந்த இலக்கிய வளர்ச்சியும் அப்படியான போராட்டத்திலிருந்தே தோன்றியது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். இலக்கியம் சம்பந்தமான நமது பல்வேறு கருத்தோட்டங்கள், என்னைப் போக்குகளுக்கிடையில் நிகழும் போராட்டம் தவிர்க்கப்பட முடியாத ஒரு சரித்திர நியதி, வாழ்வின் விதி. இந்த நியதியின், விதியின் பண்பினைச் சரியாகப் புரிந்துகொண்டு கருத்துப் போரில் பிரக்களு பூடுவது நல்லிலக்கியம் விரும்பும் சகல எழுத்தாளர்களினதும் தலையாய கடமையாகும். இதற்கு, இந்தக் கருத்துப் போரின் தன்மையையும் குணாம்சத்தையும் விளங்கிக்கொள்வது அவசியம்.

முற்போக்கு இலக்கியத்தை, புதிய இலக்கியத்தை எதிர்ப்பவர்கள் காலத்தால் அழிந்துபோன, காலாவதியான இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்களையே இன்றும் தமது தத்துவார்த்த ஆயுதங்களாக உபயோகிக்கிறார்கள். 'இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காக', 'கலை

கலைக்காக’ என்பது இவர்களது பிரதானமான சித்தாந்தமாகும். அதாவது, இலக்கியத்திற்கோ, கலைக்கோ எவ்வித நோக்கமும் இருக்கக்கூடாது; இருக்க வேண்டியதில்லை என்கிறார்கள். இதன் மூலம் இலக்கியத்தை வாழ் விலிருந்தும் சமுதாயத் திலிருந்தும் பிரித்தெடுக்கிறார்கள். மனித சமாஜத்தினது முன்னேற்றத்திலிருந்தும் மனித வாழ்வைப் பண்படுத்தும் மகத்தான் அதன் கடமைகளிலிருந்தும் இலக்கியத்தைத் துண்டுபடுத்த விரும்புகிறார்கள்.

‘இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காகவே’ என்று கூறும் போது, இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கத்திற்கல்ல, உருவத்திற்கே முக்கியத்தவம் கொடுக்கிறார்கள். அதாவது, ஒரு இலக்கியத்தின் அடிச்சரடாக, ஜீவகோளமாகத் திகழும் அதன் கருத்திலிருந்து, உள்ளடக்கத்திலிருந்து அதைப் பிரித்தெடுக்க முயற்சிக்கிறார்கள். இலக்கியத்தின் கருத்தோட்டத்தை, உள்ளடக்கத்தை விட்டுவிட்டு அதன் உருவை, அமைப்பை மட்டும் இலக்கியம் என்று கொண்டாடுகின்றார்கள். வேறு வார்த்தையில் சொல்லப்போனால், உயிரை விடுத்துச் சடலத்தைக் காவுகின்றார்கள். அதனாற்தான், இலக்கியத்தில் வெறும் ரசனைக்கு மட்டும் முக்கியத்தவம் கொடுக்கிறார்கள். இலக்கிய ரசிகர்களுக்கு இலக்கியச் சுவையை அளிப்பதே இலக்கியத்தின் பணியென்பது இவர்களது வாதம்.

இந்த நிலையில் நின்றுதான், கருத்துக்களை அடிநாதமாகக் கொண்டு இலக்கியம் படைக்கப்படும் போது அதைப் பிரசாரம் என்று தூர்புகிறார்கள். இலக்கியத்தில் அரசியல் புகுத்தப்படுவதாக அலறித் துடிக்கிறார்கள்.

இவர்களின் இந்த வாதங்கள் அனைத்தையும் முற்போக்கு இலக்கியம் ஓங்கி நிராகரிக்கிறது.

இலக்கியம் சமுதாயத்துடனும் வாழ்வுடனும் மக்களின் பிரச்சினைகளுடனும் பிரிக்க முடியாதவாறு இணைந்து பின்னிக்கிடக்கிறது என்றும் மக்களுக்கு வாழ்வில் நம்பிக்கையை ஊட்டி அவர்களுடைய ஏதிர்காலத்துக்குக் கோடிகாட்டி, நல்வாழ்வுக்காகவும் பிரகாசமான எதிர்காலத்துக்காகவும் மக்கள் நடத்தும் போராட்டத்தில் அவர்களின் போராயுதமாகவும் வழிகாட்டியாகவும் திகழுவேண்டுமென்றும் நாம் ஆணித்தரமாகக் கூறுகின்றோம். நல்லதிற்கும் கெட்டதிற்குமிடையில், தர்மத் திற்கும் அதர்மத் திற்குமிடையில், சுதந் திருத் திற்கும் அடிமைத்தனத்திற்குமிடையில், கூப்சுத்திற்கும் சுரண்டலுக்குமிடையில் நடைபெறும் போராட்டத்தில் இலக்கியமும் இலக்கிய காத்தாவும் முன்னையவற்றின் பக்கத்தில் நின்றேயாக வேண்டும்.

தன்னைச் சூற்றி அடிமைத்தனத்திலும் சரண்டலிலும் வறுமையிலும் பட்டினியிலும் மற்றும் சமூகக் கொடுமையிலும் தனது சகோதர மனிதன் உழன்று, வெந்து, கருகிச் செத்துக்கொண்டிருக்கும் போது எந்த ஓர் இலக்கியம் மனித குலத்தின் அலறைக் கேட்கவில்லையோ, அவர்களின் விடுதலைக் காகவும் விமோசனத்திற்காகவும் போராடவில்லையோ அந்த இலக்கியம் நல்ல இலக்கியமாக இருக்கமுடியாது. இந்தப் புளிதப் போரில் தர்மத்தின் பக்கம், மக்களின் பக்கம் கலந்து கொள்ளாத அல்லது நடுநிலைமை வகிக்கும் எந்த ஓர் இலக்கியமும் உண்மையில் அதர்மத்துடனும் மனித இன சத்துருக்களுடனும் தெரிந்தோ தெரியாமலோ கூட்டுச்சேர்ந்து நிற்பதைப் பார்வையுள்ள எவரும் காணத்தவற முடியாது.

முற்போக்கு எழுத்தாளன் மக்கள் குலத்துடன் அவர்களின் நல்வாழ்விற்கான பேரணியில் முன்னணிப் படைவீரனாக அணிவகுத்து நிற்கிறான். அதர்மத்தையும் அக்கிரமத்தையும் ஏதிர்த்துப் போர்க்கருல் எழுப்புகிறான். வாழ்வின் இன்ப கீத்தை, இதய நாதத்தை மீட்டுகிறான். இலக்கியத்தை அவன் ஒரு சாதனமாக, மிக மிக உண்ணதமான ஒரு சாதனமாகக் கொள்கிறான்.

இலக்கியம் வாழ்வைப் பொய்மையாகவல்ல, மெய்மையாகப் பார்க்க வேண்டுமென்றும் மக்கள் சமாஜத்தின் ஆசை அபிலாவைகளையும், விருப்பு வெறுப்புகளையும், இன்பதுன் பங்களையும், இதய வேட்கைகளையும் பிரதிபலிக்க வேண்டுமென்றும், பூரணத்துவம் பெற்ற மனித வாழ்வையும் நாகரிகத்தையும் உருவாக்கப் போராட வேண்டுமென்றும் நாங்கள் கருதுகிறோம்.

இலக்கியம் வாழ்வோடு கலந்து, வாழ்வின் பிரதிபிழப்பமாகத் திகழ வேண்டும். காலத்தின் தேவையையும் சரித்திரித்தின் கடமையையும் அது பிரதிபலிப்பதுடன் நிறைவேற்றவும் வேண்டும். இதுவரை மனித வர்க்கம் கண்ட எல்லா நல்ல இலக்கியங்களும் இந்தப் பணியைத்தான் நிறைவேற்றியுள்ளன.

தர்மத் திற்கும் சமுதாய முன் னேற்றத் திற்குமான போராட்டத்திலிருந்தே சகல நல்ல இலக்கியங்களும் தோன்றின, தோன்ற முடியும், தோன்றுவேண்டும் என்று நாம் அழுத்தமாகக் கூறும் அதேவேளையில் இலக்கியத்தின் ஏனைய பிற பண்புகளையும் தன்மைகளையும் மறுப்பதுமில்லை, வெறுப்பதுமில்லை. உதாரணமாக காதல், அன்பு, தாய்மை, வீரம், தியாகம் ஆகிய மனித உணர்ச்சிகள், ஆசாபாசங்கள் அத்தனையையும் அடிச்சரடாகக் கொண்டு எழும்

இலக்கியங்களையும் நாம் முழுமனதோடு வரவேற்கிறோம். ஏனென்றால், நாம் மனிதரை நேசிப்பவர்கள், ஆகவே பவித்திரமான மனித உணர்வுகளையும் நேசிக்கிறோம்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மீது, உள்ளடக்கத்துக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் எழுத்தாளர்கள் மீது இலக்கிய உருவத்தையும் இலக்கியத் தரத்தையும் உதாசீனம் செய்வதாகக் குற்றம் சமத்தப்படுகிறது. இது முற்றிலும் தவறு. வெறும் கருத்துக்களும், உள்ளடக்கமும் இலக்கியமாகி விடுவதில்லை. இவை இலக்கிய உருவத்தைப் பெறும்போதுதான் இலக்கியமாகின்றன, இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெறுகின்றன. கருத்துக்களுக்கும் உள்ளடக்கத்திற்கும் நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும்போது இலக்கியத் தரத்தைப் பெற்ற இலக்கியங்களைப் பற்றியே பேசுகின்றோம். இலக்கியத் தரத்தைப் பெறாத எதையும் இலக்கியமாகக் கொள்ள முடியாது.

அயினும், இலக்கியத் தரம், இலக்கிய நடை, இலக்கிய உத்திகள் ஆகிய உருவத்தைப் பற்றிய கோட்டாடுகளும் காலத்துக்குக் காலம் மாறுகின்றன, வளர்கின்றன என்ற உண்மையை நாம் மறந்துவிட முடியாது. பண்ணைய இலக்கியத் தரத்தை அளக்கும் அளவுகோலைக் கொண்டு இன்றைய படைப்பிலக்கியங்களை அளக்க முடியாது, அளக்கக் கூடாது. காதல் கீதம் மீட்டும் போது கையாளப்படும் இதமான நடை, கொதித்தெழும் மக்கள் போராட்டத்தைச் சித்திரிக்கும்போது இருக்க முடியாது. போராட்டத்தின் ரெளத்ராகாரம் போலவே அப் போராட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியம் ரெளத்தராகார நடையைத்தான் கொண்டிருக்க முடியும். அதாவது இலக்கிய உள்ளடக்கத்தின் பாங்கையும் தன்மையையும் தேவையையும் பொறுத்தே அந்த இலக்கியத்தின் நடையும் உருவமும் இருக்க முடியும்.

யதார்த்தத்திற்கு, கருத்துக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் எழுத்தாளர்களில் சிலர் உருவத்திற்கு அந்த அளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்காத குறைபாடும் இல்லாமலில்லை. இத் தவறை அல்லது திரியை யதார்த்த எழுத்தாளர்கள் சுய பிரக்ஞையுடன் தவிர்த்துக் கொள்வது முக்கியம். நல்ல கருத்துக்கள் நல்லமுறையில் சொல்லப்பட வேண்டும். நல்ல உள்ளடக்கம் நல்ல உருவும் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும்.

இலக்கியத்தைப் பற்றி மேலே குறிப்பிட்ட பார்வையையே தனது தத்துவார்த்தமாகக் கொண்ட நண்பர் நீர்வை பொன்னையனின் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவருவது பொதுவாக நமது நாட்டின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், குறிப்பாகத் தேசிய, யதார்த்த இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கும் மேலுமொரு வரப்பிரசாதமாகும்.

உள்ளடக்கத்திற்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் பொன்னையன் உருவத்திலும் அக்கறை செலுத்தியிருப்பதை இக்கதைகளில் பரக்கக் காணமுடிவது பெருமளவிழீட்சியூட்டுகிறது. சில இடங்களில் மெல்லிதான உள்ளடக்கத்தை வைத்துக் கொண்டே அருமையான உருவக கதைகளையும் சிருஷ்டித்திருக்கிறார். யதார்த்த இலக்கியம் உண்மையின் நிலைக் களனாக மட்டுமல்ல, செழுமையும் சிங்காரமும் கொண்டிருக்கமுடியும் என்பதையும் ஆசிரியர் நிருபித்துள்ளார்.

‘ஊர்வலத்தில்’ தொழிலாளி, முதலாளி வர்க்க மோதலை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட ஆசிரியர் அதேவேளையில் ‘பனஞ்சோலை’, ‘மின்னல்’, ‘வானவில்’ போன்ற கதைகளில் காதல் உணர்ச்சியை அள்ளிச் சொரிகிறார். ‘மேடும் பள்ளமும்’, ‘சம்பத்து’ ஆகிய கதைகளில் விவசாயிகளின் உள்ளக் குழந்தல்களைச் சித்திரிக்கின்ற பேணா, ‘தவிப்பு’ என்ற கதையில் தாய்மை உணர்ச்சியை வாரி வழங்குகின்றது. ‘சோழு’ என்ற கதையில் கும்பி கொதிக்கும் ‘மன்னர் படையினரின்’ சோக வாழ்வை நெஞ்சுகருகும் வண்ணம் யதார்த்த சித்திரமாக்கித் தந்து கைவண்ணம், ‘பாசம்’ என்ற கதையில் மனித பந்தத்தையும் கடந்து ‘காக்கைக் குருவி எங்கள் ஜாதி’ என்ற பாசக் கோட்டின் தொடுவானத்துக்கே செல்வதையும் உணர்கிறோம்.

மொத்தத்தில், இச் சிறுகதைகளின் அடி நாதமாகவும் ஆதார சுருதியாகவும் மானிதமும் அநீதியைச் சாடும் தர்மாவேசசமும் சுடர்விடுவதைக் காண்கிறோம். வர்க்க எழுச்சி முதல், அன்பு நெகிழிவரை யதார்த்தத்தினதும், சமுதாய, மனித உணர்ச்சிகளினதும் வெளியீடாக இவை அமைந்துள்ளன.

யதார்த்தம், தேசியம், மண்வளம் ஆகிய தத்துவக் கோட்டாடுகளின் வெளிப்பாடான கதைகளை ஆக்கித் தந்துள்ள நண்பர் பொன்னையனிடம் அற்புதமான சிருஷ்டி ஆற்றல் பொதிந்து கிடப்பதைக் காண்கிறோம். நமது தேசிய, முற்போக்கு இலக்கியம் மேலும் செழித்து வாளிப்பாக வளர்ச்சியடைய நீர்வை பொன்னையன் நம்பிக்கையூட்டும் படைப்பாளிகளில் ஒருவர் என்று துணிந்து கூறலாம்.

நமது நாட்டிற்கும், நமது இலக்கியத்திற்கும் பெருமை தேடித்துவல்ல இவரது இப்படைப்பை, நமது மக்கள் இரு கருங்களையும் நீட்டி வரவேற்பது கடமைநெறியின் பாற்பட்ட பணியாகும்.

‘மேடும் பள்ளமும்’
நாலுக்கு வழங்கிய முன்னுரை - 1954

இலக்கிய வளர்ச்சி பிரச்சினைகளும் தீர்வுகளும்

ஸமத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி முகம்கொடுக்கும் பிரச்சினைகளை, அவற்றின் வெவ்வேறு கோணங்களிலும் நிலைகளிலும் தரிசிப்பதும் இனங்காணுவதும் இவற்றிற்கான தீர்வு மார்க்கங்களைக் கண்டிவதும் உசிதமானதாகும்.

இலக்கிய வளர்ச்சி அகநிலை, புறநிலை ஆகிய இரு கூறுகளைக் கொண்டது.

முதலாவது: இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கம், சமூகப் பயன்பாடு, மானுடப் பெறுமானங்கள் பற்றியது.

இரண்டாவது: இலக்கிய உற்பவிப்பு, பெருக்கம், வியாபகம் சம்பந்தமானது.

முன்னையது ஒவ்வொரு எழுத்தாளனதும் படைப்பாளியினதும் சமூகப் பிரக்ஞாயால், உலகப் பார்வையால், இலக்கியப் பற்றுக்கோடால், அவன் வரித்துக்கொள்ளும் வாழ்க்கைக் கித்தாந்தத்தால் நிர்ணயிக்கப்படுவது. ஆகவே இது எழுத்தாளனின் மனச்சாட்சியோடு சம்பந்தப்பட்டது.

இதை ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் சுதந்திரமாகவும் ஆதம் சுத்தியடினும் தீர்மானிக்க வேண்டும். இது பற்றி அவன் தனித்தோ கூட்டாகவோ எந்த ஒரு நிலைப்பாட்டையும் மேற்கொள்ளும் உரிமை பெற்றுள்ளன். அவனது பிறப்புரிமையில், புனிதமான மானுட உரிமையில் யாரும் எதேச்சாதிகாரமாகத் தலையிடக் கூடாது, ராஜ்ய-ஸ்தாபன தலையீடுகள் இருத்தலாகாது.

எந்தக் கருத்து, எந்த இலட்சியம், எந்த இலக்கியச் சித்தாந்தம் உயர்ந்தது, சிறந்தது என்பதை அந்தக் கருத்துருவத்தின் உன்னத தத்துவமே தீர்மானிக்கும். இதற்கான தீர்ப்பைக் காலமே வழங்கும்.

என்றாலும், இந்தத் துறையில் பல வேறு கருத்துக்களுக்கிடையில் போராட்டம் - கருத்துப் போராட்டம் நடைபெறுவது இயல்பு. இது வளர்ச்சியின் வரலாற்று ரீதியான நியதியும் தர்க்கவியல் தேவையும் கூட. ஆனால், இந்தக் கருத்துப் போராட்டம் பண்பாட்டின் எல்லைக்குள், மனிதனைய வரம்புக்குள் நடைபெற வேண்டும்.

வெறும் கருத்துச் சண்டையாக இல்லாமல் நல்ல கருத்துக்களுக்கான, மேலும் உன்னதமான கருத்துக்களுக்கான ஆதம் தேடலாக இருக்க வேண்டும். இது கூட்டான தேடலாக இருப்பது சிறப்புடையது, வரவேற்கத்தக்கது.

இரண்டாவது கூறோ எல்லாப் படைப்பாளிகளுக்கும், அனைத்து இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் பொதுவானது. இங்கு கருத்துப் போருக்கு இடமில்லை. மாறாக கருத்தொருமைப்பாட்டுக்கான தேவையே முனைப்புடன் நிற்கிறது.

கூடுதல் இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுவதற்கு, அதிகமதிகமான இலக்கிய சிருஷ்டிகள் நாலுருப் பெறுவதற்கு, இலக்கியத்தின் வெளிப்பாட்டு ஊடகங்களை விரிவடையச் செய்வதற்குத் தேவையான மார்க்கங்களைக் கண்டிவதும், இத்துறையில் ஸ்தாலமான, திட்டவட்டமான நடவடிக்கைகளை விரைந்து மேற்கொள்வதும். இத்திசையில் ஒத்துழைப்பையும் பல்வேறு மட்ட - வடிவ செயற்பாடுகளையும் ஆற்றுப்படுத்துவதுமே முக்கியமானது.

இதற்கு இலக்கியத்தின் பெளதீக் ரீதியான வளர்ச்சியின்பார்ப்பட்ட பிரச்சினைகளை இனங்காண்பதும் வரையறுப்பதும் முன்னுரிமைகளைச் சரியாக நிர்ணயிப்பதுமே பிரதானமானது.

இவை யாவை?

- ஓன்று : நால் வெளியீடு.
- இரண்டு : எழுத்தின் வெளியீட்டுச் சாதனங்களை விரிவுபடுத்தல்.
- மூன்று : இலக்கிய விழிப்பை, ஆர்வத்தை வெகுஜனப்படுத்தல்.
- நான்கு : எழுத்தாற்றலை, ஆளுமையை வலுப்படுத்தல்.
- ஐந்து : இலக்கியப் பரிவர்த்தனை.
- ஆறு : உந்துதலும் உந்சாகமும்.

நால் வெளியீடு

இலக்கிய வளர்ச்சியில் மிகப் பிரதானமான, ஜீவாதாரமான மையக்கரு இதுவே. ஆனால் இது பல காரணிகளால் இன்று மிக மோசமான பாதிப்புக்குள்ளாகியிருக்கிறது.

1. கடதாசி விலை ஏற்றமும், அச்சிடல் செலவு அதிகரிப்பும்.
2. அத்தியாவசியப் பண்டங்கள் உட்பட அனைத்துப் பொருட்களினதும் அதீத விலை ஏற்றத்தால் மக்களின் வாங்கும் சக்தி வெகுவாகச் சரிந்துள்ளமை.

3. இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்பட்டதால் இலங்கையில் ஆரம்பமாகி துரித வளர்ச்சியற்றுவந்த நிறுவன ரீதியான வெளியிட்டகங்கள் கடைகளை மூடிவிட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டமை.
4. தமிழ் நாட்டிலிருந்து வரும் வலுவான வர்த்தகப் போட்டிக்கு முகம்கொடுக்க முடியாது ஈழத்து வெளியிட்டு முயற்சிகள் முடங்கிவிட்டமை.
5. வெளியிட்டு முயற்சிகளை அந்தப் பாதிப்புகளிலிருந்து பாதுகாக்கவும் ஜீவித்திருப்பதற்கான காப்பினை வழங்கவும் மாற்று வழி கள் மேற் கொள் எப்படாது உதாசீனப்படுத்தப்பட்டமை.
6. நூல் அபிவிருத்திச் சபை, வங்கிக் கடன் வசதி, கல்விச் சேவை அமைச்சின் நூல் கொள்வனவு போன்ற ஏற்பாடுகள், தமிழ் நூல்களைப் பொறுத்து காட்டிவரும் உதாசீனமும் பாராமுகமும்.

இந் தப் பாதிப் புகளிலிருந்தும், முடக் கவைக் கும் காரணிகளிலிருந்தும் தமிழ் நூல் வெளியிட்டுத் துறையை மீட்டெடுத்து வளர்ச்சிப் பாதையில் முன்னெடுப்புச் செய்ய உள்ள மார்க்கங்கள் யாவை?

1. மத்திய அரசாங்கம் பொது நூலகங்களுக்காகவும் சனசஸமுக நிலைய வாசகசாலைகளுக்காகவும் தரமான நூல்களில் தலா 500 க்குக் குறையாத பிரதிகளை வாங்கும் திட்டத்தை உருவாக்கிச் செயற்படுத்துவது.

இதற்கு இந்து கலாசார ராஜாங்க அமைச்சு, உள்நாட்டு அமைச்சு, கல்வி அமைச்சு ஆகிய மூன்று அமைச்சுகளினதும் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட மத்திய புத்தகக் கொள்வனவுச் சபையை அமைக்கலாம் அல்லது தமிழ் நூல்களுக்கான தனி புத்தக சபையை அல்லது அபிவிருத்திச் சபையை அமைத்து தமிழில் வெளியாகும் தரமான நூல்களைக் கொள்வனவு செய்யலாம்.

2. எழுத்தாளர்கள் தாமாகவோ அல்லது தமது கூட்டுறவுப் பதிப்பகங்கள் மூலமாகவோ அல்லது இலக்கிய அமைப்புகள் மூலமாகவோ வெளியிடும் நூல்களுக்கு மேற்குறிப்பிட்ட வங்கிக் கடன் வசதிகளை ஏற்பாடு செய்து உதவுவது. தனியார் துறை பிரசராலயங்களுக்கும் இந்த வசதி விஸ்தரிக்கப்படலாம்.

எழுத்துப் பிரதிகளைத் தகுதிகான் குழுவொன்றின் மூலம் பரிசீலித்து அந்த நூல்கள் கொள்வனவு செய்யப்படும் என்ற உறுதியினை வழங்கி வங்கிக் கடன் பெறுவதைத் துரிதப்படுத்தலாம்.

3. ராஜ்ய மட்டத்தில் புத்தக வட்டம் ஒன்றை அமைத்து, நூல்களை இதன் உறுப்பினர்களான இலக்கிய ஆர்வலர்கள், புரவலர்கள் மத்தியில் விற்பதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்வது.
4. மாகாண சபைகள் ஈழம் முழுவதும் வெளியாகும் தமிழ் நூல்களில் கணிசமான ஒரு தொகைப் பிரதிகளை வாங்கும் முறையை அமுல்படுத்த ஒழுங்குகள் செய்வது.
5. தனியார் நூல் விநியோகல்தர்கள், விற்பனையாளர்களின் ஆலோசனைக் கூட்டங்களை நடத்தி ஈழத்துத் தமிழ் நூல்களின் விநியோக - விற்பனை வலையமைப்பை உருவாக்குவது.
6. எழுத்தாளர் - இலக்கிய அமைப்புகள் மூலம் பிரதேச ரீதியாக வாசகர் வட்டங்களை உருவாக்கி விற்பனை ஏற்பாடுகளை விஸ்தரிப்பது.
7. இந்தியாவிலிருந்து ஆண்டுக்குப் பல இலட்சம் ரூபா பெறுமதியுள் எ நூல் களை இலங்கை இறக்குமதி செய்தபோதிலும், இந்தியா இலங்கையிலிருந்து ஒரு சில ரூபா பெறுமதியுள்ள நூல்களைத்தானும் இறக்குமதி செய்வதில்லை. இறக்குமதித் தடைச் சட்டம் அங்கு தொடர்ந்தும் அமுலில் உள்ளது. இந்தச் சட்டத்தைத் தளர்த்தவும், இலங்கையில் இருந்து தமிழ் நூல்களை இந்தியாவுக்கு இறக்குமதி செய்யிப்பதற்கும் ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்வது.

இந்த நிலையில் நூல்களைக் கொள்வனவு செய்து நூலகங்களுக்கு விநியோகிக்கும் தமிழகத்தில் நடப்பிலுள்ள திட்டத்தை இலங்கைத் தமிழ் நூல்களுக்கும் விஸ்தரிக்குமாறு இந்திய மத்திய அரசுக்கூடாக தமிழக அரசுடன் இலங்கை அரசு பேச்கவார்த்தை நடத்தி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

இத்திட்டத்தின் கீழ் தமிழக அரசு ஒவ்வொரு தரமான ஈழத்து நூலிலும் குறைந்தது 500 பிரதிகளையாவது வாங்குமாறு வலியுறுத்த வேண்டும்.

8. ஈழத்தமிழர்கள் சர்வதேச வியாபிதம் பெற்றுள்ள நிலையில் இவர்கள் வாழும் நாடுகளுக்கெல்லாம் ஈழத்தில் வெளியாகும் தமிழ் நூல்களை அனுப்புவதற்கான சாத்தியப்பாடுகள் ஆராயப்பட்டு ஏற்றுமதிக்கான நிறுவன ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.
9. வெளியிடப்படுவதற்காக தரமுள்ள எழுத்துப் பிரதிகளை வாங்கி இருப்பில் வைக்கும் எழுத்துப் பிரதி வங்கி ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டும். தரம் கண்டு இந்தப் பிரதிகளுக்கு முன் பண்மாக ஞோயாலிடியின் (Royalty) ஒரு தொகையை எழுத்தாளர்களுக்கு வழங்க வேண்டும். நூல்களை எழுத இது எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு உடனடித் தாண்டுதற் காரணியாக அமையும்.
10. குறைந் த கட்டணத் தில் நூல் களை அச் சிட்டு எழுத்தாளர்களுக்கும், வெளியிட்டு அமைப்புகளுக்கும் உதவ நவீன இயந்திர சாதனங்களைக் கொண்ட அச்சகமொன்றைக் கூட்டுறவு முறையிலோ அல்லது கூட்டுத்தாபனமாகவோ நிறுவுவது.
11. நூல் வெளியிட்டுக்கான கடதாசியை மாணிய விலையில் பதிப்பகங்களுக்கு வழங்குவது.
12. தமிழகத்தில் சந்தை வாய்ப்புக்களை ஈழத்தாளர்களின் நூல்களுக்குப் பெற்றுத்தரும் நோக்குடன் தமிழ் நூல்களை இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் ஏக்காலத்தில் வெளியிடும் ஏற்பாடுகளைச் செய்வது. கம்பியூட்டர் எழுத்தமைப்பு ஓப்: செட் அச்சிடல் முறைகளைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் இதைச் சுற்றுவாகச் செய்யலாம்.

�ழத்துத் தமிழ் நூல் வெளியிட்டு அமைப்புக்கள் தமிழகத்தில் கிணை நிறுவனங்களை அமைப்பதன் மூலம் அல்லது தமிழகப் பதிப்பகங்களுடன் கூட்டு ஏற்பாடுகளைச் செய்வதன் மூலம் இதைச் சாதிக்கலாம்.

வெளியிட்டு ஊடகங்கள்

நூல்களின் விற்பனையை உறுதிசெய்வதுடனும் வெளியிட்டு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுவதற்கான அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுப்பதுடனும் வெளியிட்டு ஊடகங்களை உருவாக்கவும்

வலுப்படுத்தவும் ஆவன செய்யப்பட வேண்டும். இதற்கு முதலில் வெளியிட்டுத் துறையை வெற்றிகரமானதொரு தொழிற்துறையாக மாற்ற நடவடிக்கைகள் எடுப்பது அவசியம்.

1. எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகங்களை, இலக்கிய அமைப்புகளின் பிரசரக்களங்களை, தனியார் வெளியிட்டு நிறுவனங்களைப் புதிதாக உருவாக்கவும் ஏற்கனவே உள்ளவற்றின் செயற்பாடுகளை முனைப்படையச் செய்யவும் முயல்வது.
2. வெளியிட்டு நிறுவனங்களுக்குக் கடன் வசதிகளையும் அலுவலக வசதிகளையும் செய்து கொடுப்பது.
3. வெளியிட்டுத் துறையில் ஈடுபடும் அமைப்புகளில் பணியற்றுவார்களுக்குப் புத்தக வெளியிடுத் துறையில் முகாமைத்துவ நுட்பங்களிலும் பயிற்சி அளிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வது.
4. இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் அறிவு வளர்ச்சியிலும் பாரிய பங்களிப்பைச் செய்யக் கூடிய பல துறை இலக்கிய சஞ்சிகைகளின் தோற்றுத்திற்கும் ஏலவே உள்ளவற்றை வலுப்படுத்தவும் உதவுவது.
5. இலக்கியத்தின் வாளிப்பான வளர்ச்சியில், குறிப்பாக நாடக இலக்கிய வளர்ச்சியில் மாபெரும் பங்குப்பணியைச் செய்யக்கூடிய வாணொலி - தொலைக்காட்சிச் சாதனங்களை இத்திசையில் காத்திரமான முறையில் பயன்படுத்த நடவடிக்கைகள் எடுப்பது.

இலக்கிய விழிப்பு, ஆர்வம்

இலக்கிய வளர்ச்சி இலக்கியத்தில் வெகுஜனங்கள் கொள்ளும் ஆர்வத்திலேதான் பெரிதும் தங்கியுள்ளது. இங்கும் சமூக-ஆஸ்சிக பெறுமானங்களுடன் சந்தை நியதியும் வலுவாகச் செயற்படுகிறது. மக்கள் மத்தியில் இலக்கியப் படைப்புகளுக்கும் அறிவுசார் நூல்களுக்கும் இருக்கும் கிராக்கியைப் பொறுத்தே நூல்-சஞ்சிகை வெளியிடும் இவற்றிற்காதாரமான இலக்கிய எழுத்து முயற்சிகளின் வீச்சும் அமையும்.

ஆக, பெருவாரி மக்கள் மத்தியில் இலக்கிய ஆர்வத்தைத் தட்டியெழுப்புவது அவசியம். வேறு வார்த்தையில், இலக்கியமும் எழுத்தும் வெகுஜனப் பரிமாணத்தைப் பெறவேண்டும்.

இதற்கு

1. இலக்கிய விழாக்கள், இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் நாடுதமுவிய நீதியில் நடத்தப்பட வேண்டும்.
2. பெருவாரி மக்கள் பங்குபற்றக் கூடிய இலக்கியக் கருத்தரங்குகள் ஒழுங்கு செய்யப்படுவது அவசியம்.
3. நாடு அடங்கிலும் வாசகர் வட்டங்களையும் இலக்கிய மன்றங்களையும் அமைத்து மக்களை இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் பங்குகொள்ளச் செய்ய வேண்டும்.
4. எழுத்தாளர்-வாசகர் அரங்குகளை நடத்தி படைப்பாளிக்கும் வாசகனுக்கும் இடையில் நெருங்கிய உற்றவையும் கருத்துப் பரிமாற்றலையும் நடத்த வேண்டும்.
5. இளம் தலைமுறையை இலக்கிய ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்வதற்குத் தோவையான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுவது அவசியம். பாடசாலைகள் தோறும் இலக்கிய மன்றங்கள் அமைப்பது, பாடவிதானத்தில் இலக்கிய ஆக்க முயற்சிகளைச் சேர்ப்பது, மாவட்ட நீதியிலும் தேசிய நீதியிலும் மாணவர்கள் மத்தியில் இலக்கியப் (சிறுக்கை, கவிதை, கட்டுரை, குறுநாவல், நாவல், நாடகம், திறனாய்வு) போட்டிகளை நடத்திப் பரிசுகள் வழங்குவது போன்ற நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.
6. இலக்கியப் படைப்புகளுக்கும் நால்களுக்கும் இலக்கிய விழாக்களுக்கும் கருத்தரங்குகளுக்கும் வாணைலிகள், தொலைக்காட்சிகள், பத்திரிகைகள் கூடுதல் முக்கியத்துவம் அளிப்பது.

எழுத்தாற்றல், ஆளுமை

இலக்கிய ஆக்கங்கள், அறிவு நால்கள் கூடுதலாக விற்பனையாக, வெளியீட்டு முயற்சிகள் வெற்றியீட்ட, இலக்கியத்தின்

சமூகப் பயன்பாடு வலுப்பட, இவற்றின் காரணமாக இலக்கிய சிருஷ்டிகள் பல்கிப் பெருகி இலக்கியம் உள்ளத வளர்ச்சியை ஈட்ட, இலக்கியத்தின் தரம், அதன் ஆளுமை உயர்ந்தும் வியாபிதமடைந்தும் செல்வது அவசியம்.

இதற்கு,

1. இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கத்திலும் உருவச் செம்மையிலும் கூடுதல் கவனம் குவிமையப்படுத்தப்படுவது அவசியம்.
2. எழுத்தாளர்கள் எழுத்தின் படைப்பாக்கத்தின் நடபங்களில் பெரும் தேர்ச்சியும் பாண்டித்தியமும் பெற வேண்டும்.
3. இதற்கு எழுத்தாளர் பயிற்சிப் பட்டறைகள் நடத்தப்படுவதும் படைப்பிலக்கிய நிலையம் நிறுவப்படுவதும் பல்கலைக்கழக, மட்டத்தில் ஆக்க இலக்கியப் பாடநெறிகள் உள்ளீடு செய்யப்படுவதும் அவசியம்.
4. கிரமமான இலக்கியக் கருத்தரங்குகள், அனுபவப் பரிமாற்கள் இடம்பெறுவது அவசியம்.
5. வாசகர் - எழுத்தாளர் வாழ்க்கை அனுபவங்களை எழுத்தாளர்கள் பெற்றுக் கொள்வது அவசியம்.
6. தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகள் முழுமையுடனும் உலக இலக்கியங்கள் அனைத்துடனும் எழுத்தாளர்கள் நல்ல பரிச்சயத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள எழுத்தாளர்களுக்கான ஆவண மையம் நிறுவப்பட வேண்டும்.

இலக்கியப் பரிவர்த்தனை

இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், அதன் தர உயர்வுக்கும் இலக்கியப் பரிவர்த்தனை மிக மிக அவசியமானதாகும்.

இதற்கு,

1. தரமான உலக இலக்கியப் படைப்புகளை தமிழில் மொழியாக்கம் செய்வது;
2. தமிழ் இலக்கிய சிருஷ்டிகளை பிற மொழிகளுக்கு மொழிபெயர்ப்பது;

3. எழுத்தாளர்கள் பிற பிரதேசங்களுக்கும் நாடுகளுக்கும் இலக்கியச் சுற்றுலாக்களை மேற்கொள்வது;
4. பிற பிரதேச, பிறநாட்டு எழுத்தாளர்களை அமைத்து இலக்கியக் கருத்துக்களையும் அனுபவங்களையும் பரிமாறிக் கொள்வது;
5. தேசிய நீதியில், பிற நாடுகளில், சர்வதேச நீதியில் நடைபெறும் இலக்கிய மாநாடுகள் - சந்திப்புகளில் எழுத்தாளர்கள் பங்குபற்றுவது;
6. அனைத்து நாடுகளிலும் இலக்கிய அமைப்புகளுடன் தொடர்புகளைப் பேணுவதுடன் இலக்கியப் பரிவர்த்தனைகள் நடத்துவது ஆகியன அவசியமாகும்.

பன்மைத்துவமும் பல் வடிவங்களும்

இலக்கியமோ எழுத்தோ ஓரே தன்மை கொண்டதாக இருக்க முடியாது. அது பன்முகத் தன்மை கொண்டதாக, பன்மைப் பண்புள்ளதாக இருக்கவேண்டும். இல்லையேல் அது ஜீவனை இழந்து, கலை இயல்புகளை இழந்து, சுதந்திரமான வெளிப்பாட்டை இழந்து வாசகர்களுக்குச் சலிப்பையும் வெறுப்பையுமே ஏற்படுத்தும், வளர்ச்சியைக் குன்றச் செய்யும். இந்த எதிர்மறை அம்சங்களைத் தவிர்த்து இலக்கியத்தின் பன்முக வளர்ச்சியைக்காண:

1. பல்வேறு இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் கருத்துருவங்களும் ஏக காலத்தில் இயங்க வேண்டும்.
2. நானாவித கருதுகோள்களைக் கொண்ட இலக்கிய அமைப்புகள் சுதந்திரமாகவும் ஆக்கடிர்வமாகவும் செயற்படவேண்டும்.
3. இலக்கிய உள்ளடக்கத்திலும் உருவத்திலும் பல்வேறுபட்ட வடிவங்கள் தோற்றும் பெறவேண்டும்.
4. எழுத்துக்கலை இலக்கிய வெளிப்பாடாக மட்டுமிராது அழிவின், சிந்தனையின் வாழ்வின் எல்லாத்துறைகளையும் தழுவி, உள்ளடக்கி வளர வேண்டும்.

ஒரு மலர் அல்லது ஒரு வகை மலர் மட்டும் போதாது. பல்லாயிரம் மலர்கள் மானுடத்தை அலங்கரிக்க வேண்டும்; அழகுக்கோலம் காட்ட வேண்டும்.

உற்சாகமும் உந்துதலும்

எழுத்தின், இலக்கியத்தின் செழிப்பான வளர்ச்சிக்கு எழுத்திற்கும் எழுத்தானானுக்கும் உற்சாகமும் உந்துதலும் அளிக்கப்படுவது அவசியம்.

இதற்கு,

1. இலக்கியப் பரிசுத் திட்டத்தைத் தரம் உயர்த்தி, விரிவுபடுத்தி கரீமமாகச் செயற்படுத்துதல்;
2. ஆண்டுதோறும் மாவட்ட நீதியில் இலக்கியப் போட்டிகளை நடத்தி பரிசு வழங்குவதுடன், போட்டிக்கு வரும் சிறந்த படைப்புகளை நாலுருவில் வெளியிடுதல்;
3. இலங்கைக்கு வெளியே வெளியிடப்படும் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் நால்களுக்கான பரிசுத் திட்டம் ஒன்றை உருவாக்குதல்;
4. தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகம் முழுவதிலும் வெளியாகும் இலக்கியப் படைப்புகளில் தலைசிறந்தவற்றிற்கு மகாகவி பாரதியின் பெயரில் ஆண்டு தோறும் பரிசு வழங்கும் திட்டம் ஒன்றை தமிழக அரசுடன் கலந்தாலோசித்து உருவாக்குதல்;
5. எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்குப் பத்திரிகைகள், வாணைலி - தொலைக்காட்சி நிலையங்கள், வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் தகுந்த சன்மானம் அளிப்பதை உறுதிப்படுத்துதல்;
6. எழுத்தாளர்களை வழோதிப் காலத்திலும் நோய்வாய்ப்பட்ட காலத்திலும் பராமரிப்பதற்கான சமக்கூட்டுறுதி, ஆரோக்கியக் காப்புறுதித் திட்டங்களைச் செயற்படுத்துதல்;
7. எழுத்தாளர்களின் சமூக அந்தஸ்தை, கெளரவத்தை உயர்த்துதல் முதலியன அவசியமாகும்.

ஏனையவை

இலக்கிய வளர்ச்சியைத் தூரிதப்படுத்தவும் சரியான திசையில் ஆற்றிப்படுத்தவும்:

1. எழுத்தாளர் சங்கங்கள், இலக்கிய அமைப்புகளைக் கொண்ட இணைப்புக்கும் ஒன்றை அமைப்பது;
2. இலக்கியத் துறை முக்கியஸ் தர்களையும் நிறுவன பிரதிநிதிகளையும் உள்ளடக்கிய ஆலோசனைச் சபை ஒன்றை நிறுவுவது;
3. இலக்கிய வளர்ச்சியின் அடிச்சரடாக, ஜீவ முச்சாக செயற்படுவதற்கான இலக்கிய வளர்ச்சி நிதியம் ஒன்றை உருவாக்குவது அவசியம்.

திட்டமிட்ட, திறமையான விடாமுனைப்பான செயற்பாடுகள் மூலம் ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியை முன் உந்தித்தன்னா, முனைப்படையச் செய்ய முடியும். ஈழத்து இலக்கியம் புதிய தொடுவானத்தை எட்டுவதைச் சாத்தியமாக்க முடியும்.

- இலக்கியக் கருத்தரங்க உரை

“முற்போக்கு இலக்கியம் சரித்திரத்தை உருவாக்குவதற்கு பெருவாரி மக்களைத் தட்டி எழுப்புகிறது; விழிப்புற்று முன்னேறிப் பாயத் தூண்டுகிறது; அந்த மக்களின் ஆழத்தில் அமுங்கிக் கிடக்கும் பிரமாண்டமான சக்தியைக் கட்டறுத்து விடுகிறது; உழைக்கும் மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக, மனித வர்க்கத்தின் சிபிசத்திற்காக இந்த உலகை மாற்றும் மாபெரும் சக்தியாக விளங்குகிறது.”

- மார்க்கிலிம் கார்க்கி

இலக்கியத்தின் சமூக, தேசியக் கடமைகள்

கேள்வி::: இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மீண்டும் இயங்க இருப்பதாகச் செய்தி வெளிவந்திருக்கிறதே. இது பற்றி என்ன கூறமுடியும்?

பதில்: இது குறித்து முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க அணிகளின் வெவ்வேறு மட்டங்களில் விரிவான ஆலோசனைகளை நடத்துகின்றோம். கொழும்பிலும் அண்மையில் நான் யாழ்ந்கர் சென்றிருந்தபோதும் இது சம்பந்தமான கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் நடைபெற்றன. இது குறித்து தொர்த்த நிலைமைகளை மேலும் ஆழமாக அழங்கந்த பின்னால் விரைவில் இருந்து முடிவு எடுக்கப்படும். தமிழ் இலக்கியத்துறையில் நாம் நிறுவிய பாரம்பரியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லவும் சமுதாயப் பிரக்ஞஞ்சுள்ள எழுத்தாளர்களின் நிறுவனம் என்ற வகையில் எது சமுதாய-இலக்கியக் கடமைகளைத் தொடர்ந்தும் நிறைவேற்றவும் புதிய நிலைமைகளுக்கும் தேவைகளுக்கும் ஏற்ற முறையில் இயங்குவதும் செயற்படுவதும் தவிர்க்கமுடியாத அவசியமாகும்.

கேள்வி::: சமுதாய - இலக்கிய கடமைகள், புதிய நிலைமைகளுக்கும் புதிய தேவைகளுக்கும் ஏற்ற செயற்பாடுகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்களே. இன்றைய நிலைமையில் இ.மு.எ.ச.இன் சமுதாய இலக்கிய கடப்பாடுகள் என்ன என்பதையும் புதிய நிலைமைகளுக்கு ஏற்ற செயற்பாடுகள் என்ன என்பதையும் விளக்குவீர்களா?

பதில்: முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் ஸ்தாபனம் என்ற நீதியில் எமது இலக்கிய - சமுதாய கடப்பாடுகளை சோஷலிச எதார்த்தவாத சித்தாந்தமே வழி நடத்துகிறது. ஆகவே எமது உலகப் பார்வை பாட்டாளி வர்க்கத்தின் உலகப் பார்வையே, எது நிலைப்பாடு உழைக்கும் வர்க்கத்தின் நிலைப்பாடே. இதற்கு முற்பிலும் விசுவலிப்புடன் இருக்கும் நாம் அனைத்து மொழிகளையும் இனங்களையும் தேசத்தினர்களையும் (Nations) நாடுகளையும் சேர்ந்த பாடுபடும் வர்க்கத்தின் ஒருமைப்பாட்டிற்காக நிற்கிறோம். பாட்டாளிவர்க்க சர்வதேசியமே எமது மீறமுடியாத, மாற்றவொண்ணாத கோட்பாடாகும். வர்க்க விரோதி தேசிய, சர்வதேசிய வியாபகம் பெற்றிருப்பதால் இது தவிர்க்க முடியாதது, அவசியமானது.

ஆகவே, முற்போக்கு இலக்கியம் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு, வர்க்கப் போராட்டத்திற்கு, சமுதாயத்தின் முற்போக்கான மாற்றத்திற்கு, சரண்டலமைப்பையும் எல்லாவித சமூக - தேசிய ஏற்றுத்தாழ்வுகளையும் ஒழிப்பதற்கு, பொருளாதார சுதந்திரத்தை ஈட்டுவதற்கு, மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளையும் ஜனநாயகத்தையும் பாதுகாப்பதற்கு, அதிகரித்துவரும் ராணுவ சர்வாதிகார - பாளிஸ அச்சுறுத்தலை முறியிடப்பதற்கு, ஏகாதிபத்திய ஒழிப்புக்கு, உலக அமைதி காப்பதற்கு முழுமையான அழுத்தம் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

இவையே இன்றும் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் மாற்ற முடியாத மறுத்திட முடியாத சமுதாயக் கடப்பாடுகள் என்று நாம் உறுதியாக நம்புகிறோம்.

இதே வேளையில் நாம் முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட தமிழ் எழுத்தாளர்களின் எஸ்தாபனம். தமிழ் இலக்கியத்தின், தமிழ் மொழியின், தமிழ்ப் பண்பாட்டின், தமிழர் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி, முன்னேற்றம் எது உயிர் மூச்சு.

ஆகவேதான் தமிழ் இனம் இழந்த - மறுக்கப்படும் உரிமைகளை வென்றெடுக்கவும் ஒரு தேசிய இனமாக வாழுவும் வளர்ச்சியறவும் ராஜ்யத்துவத்தின் ஏதாவது ஒரு வடிவிலான சுயநிர்ணய உரிமையை ஈட்டிக் கொள்ளவும் நடத்தும் போராட்டம் எது ஆழந்த அக்கறைக்குரிய விஷயமாக எப்பொழுதும் இருந்திருக்கிறது.

இந்தப் போராட்டம் புதிய குருவேத்திரத் தோற்றுத்துடன், சத்திய வேள்வியுடன் புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்றுள்ளது. ஏகாதிபத்தியத்தையும் பிற்போக்கையும் எதிர்த்த உள்ளடக்கத்தையும் முனைப்பான பாத்திரத்தையும் இது படிப்படியாகப் பெற்று வருகின்றது. ஆகவேதான் இதன் சமுதாய, தேசிய, சர்வதேசிய இயக்கவியல் தன்மைகளை விரிவாக அராப்பதும் இதை சத்திய நேர்மையுடன் இலக்கியத்தில் பிரதிபலிப்பதும், எது உலகப் பார்வைக்கு விசுவாசமாக நின்று இதன் நிகழ்வுப் போக்குகளை இனங்காண்பதும், இந்த முற்றிலும் புதிய வரலாற்றுத் தோற்றுப்பாட்டை விளங்கிக் கொள்வதும், சரியான திசையில் இதை ஆற்றிப்படுத்துவதும் ஆக்க இலக்கியத்தினதும் அறிவு இலக்கியத்தினதும் புதிய கடமையாக மாறியிருக்கிறது.

அத்துடன் இதை தேசிய - சர்வதேசிய பொதுப் போராட்டத்துடன், வர்க் கப் போராட்டத் துடன் ஒத் திசைவாக இனைப்பதன் முக்கியத்துவத்தையும் அவசர அவசியத்தையும் சமுதாயப் பிரக்ஞாயுள்ள இலக்கியம் உணர்த்தக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

அதே வேளையில் இப்பிரச்சினைக்கு உடனடியாக ஒரு நியாயமான, ஜனநாயகத் தீவு காணப்படுவதற்காகப் பாடுபடுவதும், இதற்கு அனைத்து ஜனநாயக சக்திகளினதும் ஆதரவை வென்றெடுப்பதும், இந்த நோக்குடன் இந்த அனைத்து முயற்சிகளையும் குவிமையப்படுத்தப்படுவதும், ஒடுக்கு முறையையும் இனப் படுகொலையையும் எதிர்த்து முற்போக்கு மனித குலத்தின் மனச்சாட்சியைச் சிலிர்த் தெழுச் செய்வதும் இலக்கியகாரர்களின் குறிப்பாக முற்போக்கு எழுத்தாளாகளின் பாரிய பணியாக இன்று மாறியுள்ளது என்று நாம் நம்புகிறோம்.

சமுதாய - வரலாற்று வளர்ச்சி நியதிகளை ஆழுமாக ஊடுருவிப் பார்க்கும் போது இவை ஒன்றுக்கொன்று முரண்ணவையல்ல என்றும் மாறாக ஒன்றுக்கொன்று அனுசரணையானவைதான் என்றும் நாம் கருதுகிறோம்.

கேள்வி: இனப்பிரச்சனைக்கு ஜனநாயகத் தீவு காணப்பது பற்றிக் குறிப்பிட்டார்களே, இதைச் சுற்று விரிவாக விளக்குவீர்களா?

பதில்: ஜனநாயகத் தீவு பற்றிப் பேசும்போது பிரச்சினையின் உள்ளநிறைவைச் சிபாகக் கிருகித்துக் கொள்வதும் ஜனநாயகக் கேள்பட்டு நிலைப்பாடுகளை விளங்கிக் கொள்வதும் அவசியம்.

தமிழர் பிரச்சினை தான் என்ன?

ஒன்று: தமிழர்கள் தங்களை ஒரு தேசிய இனமாக ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு முற்றிலும் நியாயமாகவே கோருகிறார்கள்.

இரண்டு: தாம் நாற்றாண்டு நாற்றாண்டு காலமாக நிலைத்து வாழும் பிரதேசத்தின் முழுமைத்துவம் அங்கீகிக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் கோருகிறார்கள். ஒரு தேசிய இனம் தனது தனித்துவத்தைப் பாதுகாக்கவும் தனது கலை கலாசாரங்களையும் கல்வியையும் பொருளாதாரத்தையும் வளர்த்து சமூக முன்னேற்றத்தை ஈட்டவும் இது அவசியமான, கைவிட முடியாத முன்தேவையாகும்.

மூன்று: ஒரு தேசிய இனம் என்ற அடிப்படையில் தனது பிரதேசத்தில் தனது வாழ்வை, தனது தலைவிதியைத் தானே நிர்ணயிக்க, தனது விவகாரங்களைத் தனது அபிலாவைகளுக்கு ஏற்ப தானே நிர்வகிக்க அவசியமான சுயநிர்ணய உரிமையை அவர்கள் கோரி நிற்கிறார்கள்.

சுயநிர்ணய உரிமை என்பது கட்டாயமாகவே நாட்டுப் பிரிவினையல்ல. சோஷலிஸ சோவியத் யூனியனிலுள்ளது போன்ற பிரிந்து செல்லும் உரிமையை உள்ளடக்கிய குடியரசுகளின் ஒன்றியம் முதல்

முதலாளித்துவ கல்விநல்லாந்தில் இருப்பது போன்ற கூட்டாட்சி உள்ளிட்டு, வளர்முகநாடான பாரதத்திலிருக்கும் மாநில சுயாட்சி முறை வரை இது காலதேசவுத்தமான காரணிகளினால் பல்வேறு வடிவங்களைப் பெறுகிறது.

தமிழ் மக்களின் இந்த முப்பெரும் அடிப்படை அபிலாணத்தைகளை, முற்றிலும் நியாயமான கோரிக்கைகளை ஏற்காது பிரச்சினைக்கு ஜனநாயகத் தீவு காண்பது அர்த்தமற்றது, அசாத்தியமானது.

ஜனநாயக நிலைப்பாடுகள் என்றால் என்ன?

ஒன்று: எல்லா இனங்களும் மொழிகளும் கலாசாரங்களும் சட்டத்தின் முன்னும் நடைமுறையிலும் சமமானவை என்பது.

இரண்டு: பலதேசிய இன நாடுகளில் ஆட்சி அதிகாரம் எந்த ஓர் இனத்தினி (பெரியதோ, சிறியதோ) கைகளிலும் குவியாமல் அனைத்து இனங்களுக்கும் பொதுவாக இருக்க வேண்டும் என்பது.

மூன்று: இனம், மொழி, மதம் என்ற அடிப்படையில் எந்த ஒரு மக்களையும் பொறுத்து சலுகைகளோ அல்லது பாகுபாடுகளோ இருக்கப்படாது என்பது.

நான்கு: இன ஒதுக்கல்களின், இன ஒடுக்குமுறைகளின் சகல வெளிப்பாடுகளையும் விட்டொழிக்க வேண்டும் என்பது.

ஐந்து: ஆனால் இனம், ஆளப்படும் இனம் என்ற, 'முதல்தரப் பிரஜைகள்', 'இரண்டாந்தரப் பிரஜைகள்' என்ற காலனித்துவ உணர்வுகள், காலாவதியான நாளிலை தத்துவங்கள் முற்றாக்கக் கைவிட்டப் போதுமையை என்பது.

கேள்வி: நீங்கள் குறிப்பிட்ட பிரச்சினையின் உள்ளூறை, ஜனநாயகக் கோட்பாடுகள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் இன்றைய இனப் பிரச்சினைக்கு எந்தவகையில் தீவு காணலாம் என்று கருதுகிறீர்கள்?

பதில்: இன்றைய நிலையில் மறுக்க முடியாத, மறுக்கப்படக் கூடாத, நடைமுறைச் சாத்தியமான தீவு மார்க்கங்களாக நாம் பின்வருவனவற்றைக் கருதுகிறோம்.

ஒன்று: இலங்கை ஒரின நாடு அல்ல என்ற எதார்த்தத்தை ஒப்புக்கொள்வதுடன் தமிழர்கள் ஒரு தேசிய இனம் என்ற மெய்ப்பாட்டை நேர்மையாக ஏற்றுக்கொள்ளுதல்.

இரண்டு: நாட்டின் பிரதேச முழுமை என்ற கட்டுக்கோப்புக்குள் தமிழினத்தின் பாரம்பரிய பிரதேசத்தின் முழுமைத்துவத்தை அங்கீகரிப்பது.

மூன்று: இலங்கை முழுவதற்குமான மத்திய அரசில் எல்லா தேசிய இனங்களுக்கும் உரிய நியாயமான பங்கையும் பாத்திரத்தையும் உறுதிப்படுத்துவதுடன் பிரதேச சுயாட்சி அல்லது இணைப்பாட்சி என்ற வகையில் தமிழினத்தின் ராஜ்யத்துவத்திற்கான நியாயமான கோரிக்கையை ஏற்படுத்துவது.

நான்கு: மொழி ரதியிலான, இன ரதியிலான சகல பாகுபாடுகளையும் அகற்றுவதுடன் மொழிகளினதும், இனங்களினதும் கலாசாரங்களினதும் சமத்துவத்தைச் சட்டாதியிலும் நடைமுறையிலும் உத்தரவாதப்படுத்துவது.

ஐந்து: சகல இனங்களினதும் சகல பிரதேசங்களினதும் சகல கலாசாரங்களினதும் சுதந்திரமான, விரைவான, சமதூயான வளர்ச்சிக்கு அவசியமானதனைத்தையும் செய்வது.

ஆறு: ஏகாதிபத்தியத்தின் ராணுவ, பொருளாதார, கலாசார ஆதிக கத திற்கு நாட்டின் எப்பகுதியையும் தாரை வார்த்துக்கொடாது, மாறாக நாட்டின் சுதந்திரத்தையும் அணிசேரா நிலைப்பாட்டையும் உறுதிப்படுத்தும் அடிப்படையில் அயல் நாடுகளுடனான நேசபூர்வமான ஒத்துழைப்பை விருத்தி செய்வதன் மூலம் தேசிய சுயாதீனத்தையும் பிராந்திய முழுமைத்துவத்தையும் உத்தரவாதப்படுத்துவது.

இவைதான் இனப்பிரச்சினைக்கு ஒரு ஜனநாயகத் தீவுவைக் காண்பதற்கான ஒரே வழி. இந்த மார்க்கத்தை மறுப்பது, தாமதிப்பது நாட்டை ரத்தக்களி ஆக்குவதிலும் பிரிவினையை விரைவுபடுத்துவதிலும் மக்களின் வாழ்வையும் பொருளாதாரத்தையும் சுக்குநூற்றாக்குவதிலுந்தான் கொண்டுபோய்விடும்.

கேள்வி: நீங்கள் மேலே குறிப்பிட்ட கருதுகோள்களும் நிலைப்பாடுகளும் தீவு மார்க்கங்களும் இ.மு.எ.ச. இன் புதிய கருத்துருவங்களா? நீங்கள் நடத்திய தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டு நிலையில் இருந்து மாறிவிட்டார்களா?

பதில்: இ.மு.எ.ச. வைப் பொறுத்தவரையில் நான் குறிப்பிட்ட கருத்துநிலைகள் அனைத்தும் அது அதன் ஆரம்ப காலம் முதல் முன்வைத்தவையே. இ.மு.எ.ச. இன் அமைப்புமுறையே இதை எடுத்து

நிறுவகிறது. தமிழ் எழுத்தாளர் அமைப்பு, சிங்கள எழுத்தாளர் அமைப்பு, இவற்றின் இஷ்டபூர்வமான, சமதையான இணைப்புப் பற்றியே எமது நிறுவன யாப்பு பேசுகிறது. எழுத்தாளர் ஸ்தாபனத்திற்குரிய இந்திறுவனக் கோட்டாடே முழு நாட்டின் அரசியல் அமைப்புக்கும் பொருத்தமானது என்று நாம் வலியுறுத்தி வந்துள்ளோம். அத்துடன் இ.மு.எ.ச. ஆரம்பிக்கப்பட்டதை அடுத்து 1955ம் ஆண்டில் ஏகமனதாக அங்கீரிக்கப்பட்ட எமது தலைமைக் குழுத் தீர்மானம் ஒன்றில் 'சுதந்திர இலங்கையில் சுயாட்சித் தமிழகம்' அமைப்பதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினோம். ஏகாதிபத்தியத்தால் பல நூற்றாண்டுகளாக நக்கக்பட்ட தமிழும் அதன் உரித்தான் இடத்தைப் பெறவேண்டும் என்று தீர்மானங்கள் மூலமும் புதுமை இலக்கிய தலையங்களங்கள் மூலமும் வலியுறுத்தினோம். 1961இல் கண்டியில் நடந்த சாகித்திய விழாவில் சிங்கள ஆதிக்க நிலையை ஏற்குமாறு எம்மீது நிர்ப்பந்தம் கொண்டுவந்த இன வெறிபிடித்த ராஜைத்தின கும்பலின் அட்காசத்தை எமது தார்மீக பலம் கொண்டு அடக்கி இனவெறியையும் இன ஆதிக்கத்தையும் எதிர்த்துப்போராடும் எமது நிலைப்பாட்டை அம்மாநாட்டில் வெற்றிபெறச் செய்தோம்.

நாம் 1975இல் கொழும்பு பண்டாரநாயக்கா ஞாபகார்த்த சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் நடத்திய தமிழ்சிங்கள் எழுத்தாளர்களின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டில் இனப் பிரச்சினையின் தீர்வுக்காக 12 அம்சத் திட்டத்தை முன்வைத்து ஏகமனதாக ஏற்கக் கூடியோம் சிங்கள எழுத்தாளர் ஸ்தாபனங்களினதும் பல தொழிற்சங்க கேந்திரங்களினதும் இளைஞர் மையங்களினதும் அன்றைய மூன்று ஆளும் கட்சிகளினதும் அங்கீராத்தை இத்திட்டத்திற்குப் பெற்றோம்.

மாநாடு தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மகுடத்தின் கீழ் நடத்தப்பட்ட போதிலும் தமிழ்ப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் உடனடி நோக்கையே கேந்திர மையாக அது கொண்டிருந்தது. இனப் பிரச்சினைக்கு ஜனநாயகத் தீர்வு காணப்படாவிட்டால் நாட்டுப் பிரிவினை தவிர்க்கப்பட முடியாததாகவிடும், தேசிய முன்னேற்றும் நிர்மலமாகும், மக்களின் முற்போக்கு ஆதாயங்கள் அடிசாயம் என்று எச்சரித்தோம். நமது இந்த அபாய அறிவித்தல்கள் எல்லாமே உண்மையாகிவிட்டன.

எமது 12 அம்சத் திட்டத்தின் மையக்கருத்துகளாக இருந்தவை (1) தமிழ் மக்களின் தனித்துவம் அங்கீரிக்கப்படுவது, (2) தமிழர் பாரம்பரியப் பிரதேசம், (3) தமது பிரதேசத்தில் தமது விவகாரங்களைத் தமது அபிலாவைகளுக்கு அமைய தாமே நிர்வகிப்பதற்கான நிர்வாக (அரகு) எந்திரத்தை உருவாக்குவது, (4) தமிழர் பிரதேச பொருளாதார அபிவிருத்தியை அவர்களே திட்டமிடுவதும் செயற்படுத்துவதும், (5) அனைத்துப் பாருபாடுகளும் அகற்றப்பட்டு அனைவருக்கும் சம சந்தர்ப்பங்கள் வழங்கப்படுதல், (6) நாட்டின் பொருளாதாரத்தை

உருவாக்குவதில் பெரும் பங்காற்றும் இந்திய வம்சாவழித் தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களை தேசிய வாழ்வில் முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்வது.

இவையே இன்றும் இனப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்கான அடிப்படைத் தர்மங்களாக இருக்கின்றன.

மாநாட்டைத் தொடர்ந்து 12 அம் சத் திட்டத் தை நடைமுறைப்படுத்துமாறும் அரசியல் யாப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறும் இத்திட்டத்தை ஏற்ற அன்றைய அரசிடம் கோரினோம். தமிழர்களின் அங்கீரிக்கப்பட்ட தலைமையின் ஓப்புதலைப் பெற்றுத் தருமாறு நாம் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டபோது இதைச் சாதித்ததுடன் அரசு-தமிழர் பிரதிநிதிகளின் சந்திப்புக்கு வழிவகுத்தோம்.

மாநாட்டைத் தொடர்ந்து கொரஸ் எனும் சிங்களக் கிராமத்தில் பெளத்த பிக்குகள், சிங்கள ஆசிரியர்கள், தேசிய வைத்தியர்கள் கலந்துகொண்ட ஒரு சந்திப்பில் 'இது சிங்களவர்களின் நாடல்ல, பெளத்தர்களின் நாடுமல்ல, மாறாக பல்தீசியபல்லினாடு' என்ற கருத்தை நிர்ப்பயத்துடன் முன்வைத்தோம்.

1976ஆம் ஆண்டில் நடந்த இ.மு.எ.ச.இன் தேசிய சபைக் கூட்டத்தில் 12 அம்சத் திட்டத்தை மேலும் திட்டவட்டமாக்கி 'தமிழரை ஒரு தேசிய இனம்' என்றும் 'தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் சுயநிர்ணய உரிமை' அங்கீரிக்கப்படவேண்டும் என்றும் உறுதியான முடிவுகளை முன்வைத்தோம்.

அதே ஆண்டில் குருணாக்கலில் இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட கருத்தரங்கில் கலந்துகொண்டு சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கையை வலியுறுத்தி, அதில் பங்குபற்றிய பல இடத்துசாரி, முற்போக்கு இயக்கப் பிரதிநிதிகளின் ஓப்புதலை இந்த நிலைப்பாட்டுக்குப் பெறுவதில் வெற்றி பெற்றோம்.

இவை அனைத்தும் இனப்பிரச்சினையைப் பொறுத்து இ.மு.எ.ச.இன் நிலைப்பாட்டில் ஒரு முரண்பாட்டற் தொடர்ச்சி நிலவி வருவதையும் இந்த நிலைப்பாடுகள் மிகமிக ஜனநாயகமானவை என்பதையும் முற்று முழுக்கச் சரியானவை என்பதையும் வரலாறும் வாழ்வும் ஊர்ஜிதம் செய்துள்ளன.

கேள்வி: இறுதியாக இது தொடர்பாக என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

பதில்:

ஒன்று: ஒடுக்குமுறை, இன ஆதிக்கம் என்றும் எங்கும் ஜெயித்ததில்லை, ஒடுக்கப்படுகின்ற தேசமோ தேசிய இனமோ என்றும் தோற்றுதுமில்லை.

இரண்டு: தர்மம், நீதி, ஜனநாயகம் என்றுமே பொய்த்துவிட முடியாது.

முன்று: இன ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்துப் போராடும் எந்த இனமும் இனவாதத்தில் சருக்கப்படாது. மற்ற இனங்களிலும் தேசம் முழுவதிலுமின்னள் ஜனநாயக சக்திகளின், நியாய புத்தி படைத்தவர்களின் ஆதரவைத் தமது தர்மநியாயமான போராட்டத்திற்கு வென்றெடுக்க வேண்டும்.

நான்கு: உரிமைப் போராட்டத்தை உழைக்கும் மக்களின் வர்க்கப் போராட்டத்துடன், ஜனநாயக சுதந்திரத்திற்கான பொதுப் போராட்டத்துடன் இணைக்கும் மிகச் சரியான போர் உபாயத்தை மிகச் சாதுர்யத்துடன் உபயோகிக்க வேண்டும்.

ஐந்து: தர்ம நியாயத்திற்காகப் போராடும்போது அது தர்மநியாயத்தான் என்பதை உலகத்து மக்களால் அங்கீகரிக்கச் செய்வது வெற்றிக்கான நிச்சயமான குட்சமாகும்.

- வீரகேசரி'
பேட்டி கண்டவர் - 'ரஸநானி' - ஸ. முருகபுதி

எழுத்தாளர்களின் பொக்கிடும்

இ.மு.எ.ச. தனது செயற்பாட்டினாலும் சாதனைகளாலும் வரலாறு படைத்திருக்கிறதென்றால், பிரேமஜி ஞானசுந்தரன் தனித்துவமான ஒரு வரலாறு படைத்திருக்கிறார். 1954 ஆம் ஆண்டு இ.மு.எ.ச. அமைக்கப்பட்டதிருந்து தொடர்ச்சியாக 42 ஆண்டுகள் அதன் பொதுச் செயலாளராக இருந்து வருவதுதான் அந்த வரலாறாகும். ஓர் இலக்கிய நிறுவனத்தில் பிரேமஜியைத் தவிர வேறு யாராவது இத்தனை ஆண்டுகள் பொறுப்பாக இருந்திருக்கிறார்களா, உண்மையில் இது ஒரு சாதனதான்.

அவருடைய திறமை, நேரமை, அர்ப்பணிப்பு, மாறுபட்ட கருத்துடையோரையும் அரவணைத்துச் செல்லும் பண்பு, ஸ்தாபனத்திற்குள்ளும் வெளியேயும் ஜனநாயகத்தை அதன் உள்ளாற்ற அர்த்தத்துடனும், குணாம்சங்களுடனும் பேணும் தன்மை, தற்புகழ்ச்சி மோகம் கடுகளேவனும் இல்லாமை போன்றவை அவரிடமில்லை போற்றுதற்குரிய பண்புகளாகும்.

- இளங்கீரன்
'பிரேமஜி' என்ற நூலிலிருந்து

எழுத்து, எண்ணைம், இயக்கம் சில சிந்தனைகள்

இந்தக் கட்டுரையை ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயதானம் பற்றியதாக அடக்க நான் விரும் பவில் லை. ஆகவே கட்டுரைக் குரிய கட்டுக்கோப்புக்குள், வரையறுப்புகளுக்குள் இது முடங்கிவிடாது சுதந்திரமான எண்ணைக் கோலங்களாக விரிகிறது.

எழுத்துக்கு, எண்ணைத்துக்கு, இயக்கத்திற்கு ஒரு வரைவிலக்கணம், வரையறுப்பு, பொதுவிதி இருக்க வேண்டும். அவை காத்திரமானதாக, பயண்பாடுள்ளதாக இருக்க இவை தேவைதான். ஆனால் இந்த வரைவிலக்கணங்களும், வரையறுப்புகளும் நியதிகளுமே ஒரு விலங்காக, சமையாக, தடைப் பொறிவமைவாக மாறிவிடப்படாது: பொதுத் தேவையைப் பொறுத்து இந்த நியமங்கள் பேணப்படும் அதேபோதில் இதே தேவையைப் பொறுத்து இவை வளர், விரிவடைய, மாற்றும் பெற, சயமான - கட்டுப்பாடற்ற வெளிப்பாட்டைப் பெறவாம், பெறவும் வேண்டும்.

அது போலத்தான் இலக்கியம், சமூகம், வாழ்வு பற்றிய தத்துவங்கள், சித்தாந்தங்கள், கருத்துருவங்கள் எக்காலத்திற்கும் ஒரே சூத்திரமாக, வாய்ப்பாடாக அமையக் கூடாது. இதன் அர்த்தம் பழைய வரையறுப்புகள், கருதுகோள்கள், எண்ணைப் படிமங்கள் கைவிடப்பட வேண்டும் என்பதல்ல. பதிலாக இவை இன்றைய தேவைக்கு ஏற்ப மாற்ற, வளர்க்க, புதியிக்கப்பட வேண்டும். பழையவற்றைப் போக்குவது, புதியவற்றைப் புதியிப்பது என்ற இந்த இயங்கியல் நிகழ்வின் முழுத் தேவையும் முழுமையான அர்த்தமும் மனிதப் பெறுமானங்களை, மனித விழுமியங்களை முன் னெடுப்பதாகும். மனித சமுதாயத்தை கலாசாரத்தின், பண்பாட்டின், வாழ்க்கைத் தர்மத்தின், சமூக நெறியின் புதிய சிகரங்களுக்கு, தொடுவானத்துக்கு எடுத்துச் செல்வதாகும்.

இந்த வெளிச்சத்தில் புதிய நிகழ்வுகளை, புதிய மாற்றங்களை, புதிய திருப்பங்களைப் பார்க்கும் போதுதான் அவற்றின் தர்க்களென்றி, வரலாற்று நியதி தென்படுகிறது.

இன்று ஸ்தாபிதமான தத்துவங்கள் மிகமிக முற்போக்கான, புரட்சிகரமான தத்துவங்கள் கூட அவற்றின் மாழல் கட்டுமானங்களை, வரையறுப்புகளை, வரம்புகளை உடைத்துக்கொண்டு வெளிவருகின்றன.

பழைய சித்தாந்த முடிவுகள் மாற்றப்படுகின்றன. முன்னைய நடைமுறைகள் அடியோடு திருத்தியமைக்கப்படுகின்றன. புதிய சிந்தனை புணிப்பிதமாக புதுக்காற்று வீச ஆரம்பித்துள்ளது. பழையன் கழிதலும் புதியன் புகுதலும் புதுமைச் சித்தாந்தங்களுக்கும் கூட பொது நியநியாகிறது, பொதுத் தேவையாகிறது. புதிய சமுதாய அமைப்புகள் கூட காலப்போக்கில் ஒரு நிறுவனமாக மாறும்போது ஏற்படும் தேக்கங்களினாலும் ஸ்தம் பிதங்களாலும் மீண்டும் புரட் சிகர மாற்றங்களுக்குப்படும் தேவை தோன்றுகிறது.

இவை அனைத்தும் ஸ்தாபிதமாகிவிட்ட பல கோட்பாடுகளை புதிய அனுபவ வெளிச்சத்தில் மீளாய்வு செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை முன்வைக்கின்றன. சமூக, அரசியல் கருத்துருவங்கள் மட்டுமல்ல, இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் இந்த இயங்கியல் நெறிக்கு விதிவிலக்காக இருக்க முடியாது.

இவற்றுள் எழுத்தாளனின் நிலை, எழுத்தின் நிலைப்பாடு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. எந்த ஒரு இலக்கியமும் எந்த ஒரு எழுத்தாளனும் அடிப்படையில் வர்க்கக்சார்பு நிலையை எடுப்பதும், ஏதாவதொரு வர்க்கத்தின் பக்கத்தில் கண்ண பிரித்துக் கொள்வதும் வர்க்க பேதமுள்ள சமுதாயத்தில் தவிர்க்கப்பட முடியாத நியதிதான். இந்த வகை மாறுல் தத்துவத்தில் பிசகிருக்க முடியாது. ஆனால் இதற்கு உரிய முக்கியத்துவம் அளிக்கும் அதே வேளையில், இதை ஒரு குத்திரமாகவோ, வக்கரித்த பார்வையாகவோ கொள்ளக் கூடாது. அப்படிக் கொள்வது ஆரோக்கியமான சிந்தனை வளர்ச்சிக்குக் குந்தக்கத்தையே ஏற்படுத்தும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் உலகப் பார்வையை ஏற்றுக் கொள்ளாத, தம்மைப் புரட்சிகர வர்க்கத்துடன் இணைத்துக் கொள்ளாத ஏராளமான நல்ல எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள், நல்ல கலைஞர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் புரட்சியின் பக்கம், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பக்கம் வெளிப்படையாகவே தம்மை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை என்றும் பெரிய தவறைச் செய்துவிடவில்லை, இவர்கள் படைக்கும் இலக்கியங்களோ - கலைகளோ தரம் குறைந்து போய்விடவில்லை. உண்மையில் இத்தகைய எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் பல அற்புதமான கலைப்படைப்புக்களைச் சிருஷ்டிக்கிறார்கள். இந்த ஆக்கங்கள் உயர் இலக்கியப் பெறுமானங்களை உடையவையாக இருப்பதுடன் உள்ளதான் மானுட விழுமியங்களைக் கொண்டவையாகவும் உள்ளன. இவர்களின் படைப்புகளில் இலக்கிய நயமும் தரமும் உயர்ந்து நிற்பதுடன், இவற்றில் மானுடத்தை, அதன் சகல கோலங்களிலும் தரிசிக்கவும் முடிகிறது. இத்தகைய படைப்பாளிகள் உயர்

மதிப்புக்குரியவர்கள், பாராட்டுக்குரியவர்கள். இவர்களுடன் நெருக்கமான சிநேகிதம், நல்லுறவு, ஒத்துழைப்பு எல்லா நிலைகளிலும் பல்வியமாகப் பேணப்பட வேண்டும், வளர்க்கப்பட வேண்டும்.

பாட்டாளி வர்க்க நிலைப்பாட்டை எடுப்பவன் மட்டுந்தான் மெய்யான படைப்பாளி, அத்தகைய இலக்கியங்கள் மட்டுந்தான் உண்மையான இலக்கியங்கள் என்ற பத்தாம்பசலித்தனமான இலக்கியப் பார்வைகள் கைதுறக்கப்பட வேண்டும்.

இதனால் சூரண்டல் சமுகத்தை எதிர்த்த வர்க்கப் போராட்டம், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி, இவற்றை அடிச்சரடாகக் கொண்ட புரட்சிகரமான, வர்க்க நிலைப்பட்ட இலக்கியங்களும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் கைவிடப்பட வேண்டுமென்று அர்த்தமாகாது. உண்மையில் இவை மேலும் வலுப்படுத் தப்பட வேண்டும், கூர்மைப் படுத் தப்பட வேண்டும். ஆனால் அதேவேளையில் நல்லிலக்கியங்கள், இலக்கியப் பெறுமதியுள்ள படைப்புக்கள் எந்தக் கண்ணயிலிருந்து வந்தாலும் அவை வரவேற்கப்பட வேண்டும். அவற்றின் சமூக - இலக்கியப் பெறுமானங்களைச் சமுதாயம் பகரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இந்தப் பரந்த பண்பு, நல்லதைப் போற்றும் உயர் உள்பாங்கு, பவித் திரமாகப் பேணப்படுவதும் விருத் திசையையும் படுவதும் ஆரோக்கியமான கலை, இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத முன்தேவையாகும். பல அணிகளையும் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களை அல்லது எந்த அணியையும் சேராத எழுத்தாளர்களை மதிப்பது, கெளரவிப்பது என்ற மேற்கொண்ட நிலைப்பாடு தர்க்க ரீதியாக எழுத்துச் சுதந்திரம், எழுத்தாளனின் படைப்புச் சுதந்திரம் என்ற கருத்துருவத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது.

எழுத்தாளனுக்கும் இலக்கியத்திற்கும், கலைஞருக்கும் கலைக்கும் சமூகப் பொறுப்பும் கடமைப்பாடும் உண்டு. இந்த அடிப்படை நியதியை ஒரு படைப்பாளி, ஒரு கலைஞர் கயபிரக்களுடன் நிறைவேற்றிடவேண்டும். எதை எழுதுவது, எப்படி எழுதுவது, என்ன கருப்பொருளைக் கையாள்வது, என்ன மையக் கருத்தை முன் வைப்பது ஆகிய இவை அனைத்தும் எழுத்தாளனின் மீறுமுடியாத உரிமைகள், சுதந்திரங்கள். படைப்பாளி விமர்சகனுக்கோ எந்தவொரு அதிகார வர்க்கத்திற்கோ, சமுதாயத்தில் மேலாதிக்கம் வகிக்கும் சக்திக்கோ கட்டுப்படவன்றை, அடங்கியவன்றை, அவன் சுதந்திரமாகச் சிந்திக்க வேண்டியவன், சுயமாகத் தன் படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்த

வேண்டியவன். அவன் தர்மத்திற்கு மட்டுமே, தனது சொந்த மனச்சாட்சிக்கு மட்டுமேதான் கட்டுப்பட்டவன்.

இத்தகைய எழுத்தாளனின் படைப்புகளில் முரணான கருத்துக்கள் இருக்கலாம். சிலவேளை சமுதாயத்தின் முன்போதலுக்குச் சாதகமற்ற சிந்தனைகள் இருக்கலாம். இவற்றை விமர்சகர்கள் விமர்சிக்கட்டும், படைப்பாளிக்குள்ள அதே சுதந்திரத்துடன் விமர்சிக்கட்டும். ஆனால் எழுதுதற்குள்ள, தன் மனச்சாட்சிப் பிரகாரம் தன் கருத்துக்களைப் பூரண சுதந்திரத்துடன் வெளிப்படுத்துவதற்குள்ள உரிமையை யாரும் மறுக்கப்படாது, மறுக்கவும்கூடாது.

ஒரு படைப்பு உயர்ந்தா இல்லையா என்பதை, சமுதாயத்தால் ஏற்கப்படவேண்டுமா இல்லையா என்பதைச் சமுதாயந்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும், மக்கள்தான் முடிவெடுக்க வேண்டும், காலந்தான் தீர்ப்பளிக்க வேண்டும். இந்தக் கைங்கரியத்தை அதிகாரிகளிடமோ (அவர்கள் எவ்ராக இருந்தாலும்) விமர்சகர்களிடமோ விட்டுவிட முடியாது.

ஏனென் றால் விமர்சகர்களின், இலக்கியக் கோட்டாளர்களின், அதிகாரிகளின் கருத்து நிலைகள் மாறும் போது அவர்களின் ‘மதிப்பீடுகளும்’ மாறுகின்றன. கோமோஜா முதல் பஸ்டராக் வரையிலான எழுத்தாளர்கள் பற்றிய ‘கணிப்புக்கள்’ மாறியமை இதற்கு நல்ல சாட்சியங்கள்.

செழுமையான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு எழுத்தாளனின் படைப்புச் சுதந்திரம் அத்தியாவசியமான முன்தேவையாகும்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நீதிக்காக, தர்மத்திற்காக, உண்மைக்காகப் போராட; அதாவது இலக்கியத்தின் ஆத்மாவான இந்த இலட்சியங்களுக்காகப் போராட இது அத்தியாவசியமானதாகும்.

எழுத்துச் சுதந்திரம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டால், கெடுதியான கருத்துக்கள் எழுத்துச் சுதந்திரத்தின் பேரில் முன்வைக்கப்பட்டால் அவற்றை நல்ல கருத்துக்கள் மூலம் எதிர்த்துப் போராட வேண்டுமே தவிர எதேச்சாதிகார முறைகளைக் கொண்டல்ல.

எதேச்சாதிகாரம் எந்தச் சமூக அமைப்பின் பேரில் செயற்பட்டாலும் அது இலக்கிய வளர்ச்சியின் எதிரி, சமூகச் சிந்தனையின் சத்துராதி.

‘எனக்கு எழுதுவது என்பது உயிர் வாழ சுவாசிப்பது போன்றது’ என்றார் நொமெயின் ஜோலந்து, எழுத்தாளனுக்குச் சுதந்திரம் என்பது வாழ்வது போன்றது, இலக்கியத்திற்கு ஜீவிப்பது போன்றது.

எழுத்துச் சுதந்திரம் என்ற இந்த நிலை தர்க்க ரீதியாகவே கருத்துப் பன்மைக்கு இட்டுச் செல்கிறது. வரலாற்றின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் ஏதாவதொரு கருத்து மேலாதிக்கம் செலுத்துகின்றது என்பதைப் பொறுத்து இது அமைகின்றது. ஆனால் எந்த வர்க்கம் ஆதிக்கம் செலுத்தினாலும் அந்த வர்க்கத்தின் அல்லது ஆனால் வட்டாரத்தின் கருத்துக்களுக்கு எதிராக மாற்றுக் கருத்துக்கள் இருக்கவே செய்கின்றன. எதிர் எதிர் வர்க்கங்களுக்கு இடையில் மட்டுமல்ல ஒரே வர்க்கத்திற்குள்ளேயே எதிர் எதிரான கருத்துக்கள் இருக்கின்றன.

ஏனென்றால் வர்க்க வார்ப்பிலிருந்து மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு மனிதனும் சுதந்திரமாகச் சிந்திக்கின்றான். பிரச்சினைகளைச் சுயமாக அணுகுகின்றான். இது இயல்பு, மானுடத்தின் இயல்பு. ஆகவே சிந்தனை ஜீவிகளான எழுத்தாளர்களுக்கு, கலைஞர்களுக்கு மத்தியில் பல்வேறு கருத்துருவங்கள் இருப்பது தவிர்க்கப்பட முடியாதது, தவிர்க்கப்படக் கூடாதது. ஏனென்றால் பல்வேறு கருத்துக்களுக்கு மத்தியிலிருந்துதான் நல்ல கருத்துக்கள் முகிழ முடியும். ஆகவேதான் சுதந்திரமாகவும் ஆகக் பூர்வமாகவும் சிந்தியுங்கள் என்ற லெனினின் அழைப்பைச் செயற்படுத்துவதற்கு கருத்துப்பன்மை கருத்துக் குழுப்படிக்கும், தேவையற்ற கருத்துச் சண்டைக்கும் இட்டுச் செல்வதாக இராமல் உயர்ந்த, மேலும் உயர்ந்த கருத்துக்களின் தேடலுக்கான சமுதாயத்தின் கூட்டு முயற்சிக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுப்பதாக இருக்க வேண்டும்.

ஒரே கருத்துத்தான் சரியானது என்பது மனித இயல்புக்கு மாறானது. முயற்சால், தேடினால் மேலும் உயர்ந்த கருத்து முகிழ முடியும் என்பதுதான் அனுபவ உண்மை. இதனாற்றான் காலம் ஒரே கருத்துக் கோட்பாட்டை நிராகரித்து வருகின்றது. கருத்துப்பன்மை என்ற கருதுகோள் காலத்தால், வாழ்வால், அனுபவத்தால் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

சமூகத்தால், அரசியல் உலகால் இன்று ஏற்கப்படும் இந்தக் கருத்துப்பன்மை என்ற கோட்பாடு இலக்கியக் களத்திற்கு மேலும் கூடுதலாகத் தேவையானதாகும். நல்ல இலக்கியங்கள், உயர்ந்த கலைகள் தோன்ற இது அவசியமன்றாகும். ஒரே அச்சுப்படிவ முறையை, சலிப்பும் வெறுப்பும் தரக்கூடிய இந்த முறையை விட்டு இலக்கியம்

பிரேம்ஜி

மானுடத்தின், மானுட உணர்வுகளின் முழுமைத் தோற்றுங்களுடன் பூத்துச் சொரிய இது அத்தியாவசியமானதாகும்.

கருத்துப்பான்மை தன்னியல்பாகவே இன்னொரு நிலைக்குச் செல்கின்றது. பல வேறு கருத்துக்களைக் கொண்டவர்கள், கோட்பாடுகளை வரித்துக் கொண்டவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் மதிப்பது, பரஸ்பரம் நல்லெண்ணத்தை, ஆத்மார்த்த பூர்வமான ஒத்துழைப்பை வளர்த்துக் கொள்வது அவசியம்.

இந் த ஒத்துழைப்பு தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்களுக்கு இடையில் மட்டுமல்ல, எழுத்தாளர்களின் - கலைஞர்களின் நிறுவனங்களுக்கு இடையிலும் வியாபிதமுற வேண்டும். தனித்தனி இலக்கியக்காரர்கள் இலக்கியம் பற்றி தத்தம் சொந்தக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கட்டும். ஆனால் அதே நேர்த்தில் தம்மை இணைக்கக் கூடிய பொதுப் பரப்புகளில் ஒன்றுபட்டும். அதே போல எழுத்தாளர் ஸ்தாபனங்கள் இலக்கியம் பற்றி, அரசியல் பற்றி தத்தம் சொந்தக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கட்டும். தம் சொந்த இலட்சியங்களை அடைய, இலக்குகளை ஈட்ட, வேலைத் திட்டங்களை நிறைவேசிய்ய செயற்பட்டும். ஆனால் அதே வேளையில் பொது நோக்கங்களுக்காக, பொது நலன்களுக்காக, பொதுத் தேவைகளுக்காக புரிந்துணர்வுடன் ஒன்றுபட்டுச் செயற்பட்டும். பிரிக்கும் காரணிகளுக்கு அல்ல, ஒன்றுபடுத்தும் காரணிகளுக்கு முதன்மை அளிக்கட்டும். ஆகவேதான் எழுத்தாளர்களினதும், இலக்கியக்காரர்களினதும், இலக்கிய ஆர்வலர்களினதும் அமைப்புக்கள், சுதந்திரமான நிறுவனங்கள் பெருகட்டும். அப்போது இலக்கியச் செயற்பாடுகள் நிச்சயம் அதிகரிக்கும். இது ஆரோக்கியமானது. ஆனால் இதற்காகப் போட்டிகள், பூசல்கள், சச்சரவுகள், காழ்ப்புனர்வுகள் அதிகரிக்கத் தேவையில்லை.

எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய அமைப்புக்கள் சுதந்திரமாகச் செயற்படுவதும் ஒத்துழைப்பதும் சில பொதுப் பண்புகளைக் கோரிந்திருக்கின்றன. உயர்ந்தபடச சகிப்புத்தன்மை, மாற்றுக் கருத்துக்களை, சில வேளைகளில் கண்டனங்களையும் மதிக்கும் மனப்பக்குவும், ஜனநாயகப் பண்பு, பரஸ்பரம் கௌரவித்தல், விட்டுக்கொடுத்தல், இன்னிசைவான உறவு ஆகியனவே இவை.

இந்த ஆரோக்கியமான நிலையை ஏற்படுத்த ஓரளவு சித்தாந்த சகவாழ்வு அவசியமாகின்றது. இங்கு வர்க்க சமரசத்தைப் பற்றி யாரும் பேசவில்லை. சுரண்டும் வர்க்க கத் திற்கும் சுரண்டப்படும் வர்க்கத்திற்குமிடையில் வர்க்க சமரசம் மட்டுமல்ல, சித்தாந்த சமரசமும்

கூட இருக்க முடியாது. சுரண்டல் வர்க்கத்திற்குத் தம்மை, தமது ஆத்மாவை வாடகைக்கு விடும் ஒரு சில எழுத்தாளர்கள் இருக்கலாம். ஆனால் பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள், அவர்கள் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் பக்கத்தில் அணிவகுத்து நிற்காவிட்டாலும் கூட, சில பழமைவாதக் கருத்துக்களைக் கொண்டவர்களாக இருப்பினும் கூட இவர்கள் எந்த நிலையிலும், எந்தக் காரணத்திற்காகவும் எதிரிகள் அல்ல. மாறாக நண்பர்கள், ஆத்மார்த்த நண்பர்கள். ஏனென்றால் இவர்கள் இலக்கியத்தை நேசிப்பவர்கள், கலையை நேசிப்பவர்கள். இவர்களுடன் நிச்சயமாக சித்தாந்த சகலீவனம் அவசியம். இவர்களின் கருத்துக்களில் சிலவற்றுடன் நாம் இப்போதைக்கு உடன்படாவிட்டாலும் அவை சரியானவையாக இருக்கலாம். பின்னர் அனுபவத்தில் அவற்றை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளவும் செய்யலாம். இதே போல எமது கருத்துக்கள் பலவற்றுடன் அவர்கள் இப்போதைக்கு உடன்படாதிருக்கலாம். ஆனால் எமது கருத்துக்கள் சரியானவையாக இருக்கும் பட்சத்தில், உயர்ந்தவையாக இருக்கும் பட்சத்தில் நானை அவர்கள் அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். இந்த நிலை உருவாக ஒருவரை ஒருவர் மதிக்க வேண்டும். ஒருவர் கருத்துக்கு மற்றவர் மதிப்பளிக்க வேண்டும். அது மட்டுமல்ல ஒருவரிடமிருந்து மற்றவர் கற்றுக் கொள்ளவும் வேண்டும்.

இது பிற்கொரு நிலைக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. நாம் ஏற்றுள்ள தத்துவங்களோ அல்லது மற்றவர்கள் வரித்துக் கொண்டுள்ள தத்துவங்களோ வெறும் ஏட்டுச் சுரைக்காய்கள் அல்ல. மனம் செய்து ஒப்புப்பதற்கான வற்றுடுச் சூத்திரங்கள் அல்ல. உண்மையில் நாமோ அல்லது பிறரோ ஒரு புதுவித அடிமைத்தனத்திற்கு - சித்தாந்த அடிமைத்தனத்திற்கு ஆளாகப்படாது. ஏனெனில் சித்தாந்தம் தேங்கிப் போவதில்லை. ஆகு வளர்கின்றது, மாறுகின்றது, புத்தாக்கம் பெறுகின்றது. அணைத்துச் சித்தாந்தங்களும் இந்தப் பொது விதிக்குட்பட்டவையே. வாழ்வின் எழுமானாக இருக்க வேண்டிய மனிதன் சித்தாந்தத்தின் எழுமானாகவும் இருக்க வேண்டும். இதுதான் புதிய சிந்தனை - புதிய அரசியற் சிந்தனை. முதலாவது, சுதந்திரமாகச் சிந்திக்க வேண்டும். இரண்டாவது, ஆக்கழூர்வமாகச் சிந்திக்க வேண்டும். மூன்றாவது, புதிய அணுகுமுறைகளுடன் முழுமையாகச் சிந்திக்க வேண்டும்.

இலக்கிய உலகில் இந்தப் புதிய சிந்தனையின் ஒளியைப் பாய்ச்சி சில தரிசனங்களைப் பார்க்கலாம்.

முதலாவது: இலக்கியத்தில் உள்ளடக்கம் முக்கியமானதா உருவும் முக்கியமானதா என்பது.

இலக்கியங்கள் எல்லாம், உயர்ந்த இலக்கியங்கள் எல்லாம் ஏதோ ஒரு செய்தியைச் சொல் லுபவையாகவே உள்ளன. கம்பநாட்டாள்வனின் இராமாயணம் முதல் இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரம் வரை, கார்க்கியின் அன்னை முதல் பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம் வரை எல்லா நல்லியக்கியங்களிலும் இது பொதுப் பண்பாக மினிர்கிறது. ஆனால் இவை இவற்றின் உள்ளடக்கத்தால் மட்டும் உயர்ந்து நிற்கவில்லை. அதியற்புதமான உருவச் செழிப்பும் இவற்றிற்குச் சிறப்புச் சேர்த்துள்ளன. இவை இரண்டுமே (உள்ளடக்கம்-உருவம்) இவற்றின் மகோன்னத்துவத்தின் அடிக்கந்துள்ளன. இவை ஒன்றை ஒன் ரூ நிராகாரிக் கவில்லை. மாறாக ஒன் ரூக் கு ஒன் ரூ உறுதுணையானவை. ஒன்று ஆத்மா, மற்றது உடல். உன்னதமான ஆத்மா மட்டும் போதாது. அந்த உன்னதமான ஆத்மா உறையும் உடலும் உன்னதமானதாக இருக்க வேண்டும். அப்போது தான் இலக்கியம் அதன் சமூகக் கடமையை, வரலாற்றுப் பணியை நிறைவு செய்யும் கருவியாக முடியும்.

இரண்டாவது: பழமையும் புதுமையும் பற்றியது. பழையவற்றை, காலாவதியாகிவிட்டவற்றை, பழைய சமூக அமைப்பை அப்படியே பேண விரும்புவர்களுக்கும் புதியவற்றை, புதிய சமுதாய அமைப்பை ஜனிக்கச் செய்ய விழைப்பவர்களுக்குமிடையில் நீண்ட, உக்கிரமான போராட்டம் காலாகாலமாக நடந்து வந்திருக்கிறது. காலத்துக்கொவ்வாதவை, காலத்தின் ஓட்டத்தை தடுத்து நிற்பவை நிச்சயம் தகர்க்கப்பட வேண்டும். புதியன புகுதல் வேண்டும். இதில் இரு கருத்துக்கள் இருக்க முடியாது. ஆனால் பழையவை எல்லாம் காலாவதியாகிவிடுவதில்லை, பிறப்போக்கானவை ஆகிவிடுவதில்லை, அவை ஒழிக் கப்பட வேண்டியவை அல்ல. அதேபோல புதியன வெல்லாம் முற் போக கானவையாகிவிடுவதில்லை. நல்லவையாகிவிடுவதில்லை. ஆக வரவேற்கப்படவேண்டியவை அல்ல. மார்க்களிலிருந்து காலாகாலமாக வரும் மனித அறிவின் ஒட்டுமொத்தம் என்றார் வெளின். இந்த மனித அறிவு தன்னுள் ஒப்பரிய விழுமியங்களைக் கொண்டுள்ளது, நிகரற்ற பெறுமானங்களைக் கொண்டுள்ளது. இவை அனைத்தும் கையேற்கப்பட வேண்டும். நல்லதனைத்தும் வாழவேண்டும். அதேவேளையில் புதியவற்றுள் உள்ள தப்பானவை, சமூகச் சீர்கேடானவை (தனிநபர் வழிபாடு முதல் அரசியல் எதேச்சாதிகாரம் வரை) ஒழிக்கப்பட வேண்டும். பழமையிலும் புதுமையிலும் மானுடப் பெறுமானங்கள், ஜனநாயகப் பண்புகள், சீரான வாழ்க்கை முறைகள் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும்.

இலக்கியத்திற்கும், இலக்கிய மரபுகளுக்கும் இது பொருந்தும்.

முன்றாவது: இனத் தேவைகளில், தேசியத் தேவைகளில், மானுடத் தேவைகளில் எதற்கு முதலிடம் அளிப்பது என்பது. இனத்தையும் தேசத்தினரையும் (நேஷன்) மானுடத்தையும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றைப் பிரிக்க முடியாது. ஓர் இனம் ஒடுக்கப்படும் போது அங்கு அந்த இனம் மட்டுமல்ல, முழுத் தேசமுமே, முழு மானுடமுமே ஒடுக்கப்படுகிறது. தேசம் நசியும்போது, இனமும் மானுடமும் அழிகிறது. மானுடம் மாஞ்ச போது இனமும் தேசமும் பாழாகிறது. ஆக, இனத்தின் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுக்கும் இலக்கியம் உண்மையில் மானுடத்தின் குரலையே ஒலிக்கிறது. மானுடத்திற்காக குரல் எழுப்பும் இலக்கியம் ஒவ்வொரு இனத்தினதும் ஒவ்வொரு தேசத்தினரதும் சுதந்திரத்திற்காக, சமத்துவத்திற்காக, சகோதரத்துவத்திற்காகக் குரல் தருகிறது. அனுபவம்-போராட்ட அனுபவம் இதை ஊர்ஜிதம் செய்கிறது.

நான்காவது: வர்க்கமும் போராட்டமும். இது பற்றிய பிரஸ்தாபந்தான் பெருவாரி எழுத்தாளர்களை, ஜனங்களைப் பிரித்து, நிற்கிறது. வர்க்கப் பிரிவினையுள்ள, ஆகவே வர்க்க முரண்பாடுள்ள ஒரு சமுதாயத்தில் வர்க்க நிலைப்பாடும் வர்க்கப் போராட்டமும் தவிர்க்கப்பட முடியாதவை. ஒடுக்கப்படும் வர்க்கம், ஒடுக்கும் வர்க்கத்தைத் தாக்கியெறிந்துவிட்டு தனது விடுதலையை, விமோசனத்தை ஸ்டிக்கோள்ளும். இது வரலாறு, சமுதாய விதி.

ஆனால் இந்த வர்க்க நிலை, வர்க்கப் போராட்டம் காலத்திற்குக் காலம் தேவையைப் பொறுத்து புதிய அர்த்தத்தை, புதிய பரிமாணத்தைப் பெறுகிறது. முழு மனித குலமும், அதன் நாகரிகமும் பூண்டற்றும் போகக்கூடிய நியூக்கிளியர் சகாப்தத்தில் வர்க்கப் போராட்டம் அதன் முன்னைய வீச்சைச் சுற்றுத் தளர்த்தி மானுடத்தை - மானுட இனத்தைக் காக்கும் பணிக்கு முதன்மை முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது. சர்வாதிகாரத்தை, எதேச்சாதிகாரத்தை அகற்ற, தவிர்க்க ஜனநாயகப் போராட்டத்திற்கும், ஜனநாயக சக்திகளின் ஜக்கியத்திற்கும் அது முதலிடம் தருகிறது. தேசிய, தேசிய இன ஒடுக்கு முறைகளை எதிர்த்த போராட்டம் நடக்கும் இடங்களில் அது விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு வழிவிட்டு நிற்கிறது. மானுடப் பெறுமானங்கள், மனித மதிப்புகள், மானுடத்துவப் பொதுத்தேவைகள் காக்கப்படும் தேவை அவசியமாகும் போது அது இவற்றிற்கு முன்னுரிமை வழங்குகிறது. ஆக, காலத்தின் தேவையைப் பொறுத்து வர்க்க நிலைப்பாடுகள் வறட்டுத் தனமாகத் தினிக் கப்படாமல் பொதுத்தேவைகள் முன்வைக்கப்படுவதும் இவற்றிற்கான எல்லாச் சமூக-அரசியல் இலக்கிய சக்திகள் ஜக்கியப்படுவதும் இன்று சாத்தியமாகவள்ளது. எனவேதான் பொதுத் தேவைகள் முகிழும் இடங்களில் வர்க்கப் பார்வை, வர்க்க

நிலைப்பாடு ஆரோக்கியமான சக்திகளைத் தொடர்ந்தும் பிரித்து வைக்கத் தேவையில்லை.

இந்தக் கோட்பாட்டு நிலை அல்லது புதிய அரசியல் சிந்தனை மார்க்ஸிஸ்ட் அல்லாதவர்கள், மார்க்ஸியத்தை ஏற்கும் எழுத்தாளர்கள், அதை ஏற்காத எழுத்தாளர்கள் ஆகியோருக்கு இடையிலான செயற்பாடுகளுக்கும் முற்றிலும் பொருந்தும்.

எழுத்தாளர்களை அண்மைக் காலத்தில் பிரித்து நிற்கும் காரணிகளுள் ஒன்றாக ஒருபுறம் படைப்பாளிகளுக்கும் மறுபுறம் விமர்சகர்கள், ஆய்வறிவாளிகளுக்குமிடையிலான ஆரோக்கியமற்ற உறவு தலைதாக்கியுள்ளது. உண்மையில் இது பிரச்சினையே அல்ல. படைப்பாளிக்கும் விமர்சகன் அல்லது ஆய்வறிவாளிக்கும் இடையில் அடிப்படை முரண்பாடு எதுவும் இல்லை. அப்படிச் சில இரண்டாம்பட்ச முரண் நிலைகள் உதித்தாலும் அவை நேசபூர்வமாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டியை. படைப்பாளி விமர்சகர்களுக்கோ அல்லது வேறு யாருக்குமோ கட்டுப்பட்டவன்ள்ள. அவன் எவருக்குமே பயப்படத் தேவையில்லை. அவன் விமர்சகர்கள் பற்றிய பிரக்ஞங்குயே இல்லாமல், தனது மக்கள் பற்றிய ஒரே பிரக்ஞங்குயன் தன் படைப்புகளைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டியவன். தனது படைப்புகளின் உள்ளடக்கத்தை, உருவ அமைப்பைத் தீர்மானிப்பதில் அவன் யாரிடமும் அனுமதி பெறுத் தேவையில்லை, நந்சான்று பெறுத்தேவையில்லை. அவன் சுயமாகவும், சர்வ சுதந்திரத்துடனும், ஆளால் இதுயத் தூய்மையுடனும் ஆதம் சுத்தியுடனும் தனது படைப்புகளை ஆக்கவேண்டியவன்.

அதேபோல விமர்சகனும் யாருக்கும் அஞ்சத் தேவையில்லை. யாருக்கும் இசைந்து போகத் தேவையில்லை. ஓர் இலக்கியப் படைப்புப் பற்றி, அதன் உள்ளடக்கம் - உருவப் பெறுமானங்கள் பற்றி சர்வ சுதந்திரத்துடன் தனது கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டவன். அவனது நோக்கம் இலக்கியத்தின் தரத்தை உயர்த்துவது, உள்ளடக்கத்திற்கு வலுவூட்டுவது, திறமை அது எங்கிருந்தாலும் - எந்த அணியில் இருந்தாலும் அதை இனம் கண்டு அதன் பூரண மலர்ச்சிக்குத் துணை நிற்பது, எழுத்தாளனதும் அதேபோல வாசகனின் அறிவுப் பரப்பை விசாலிக்கச் செய்வது. படைப்பாளி பெரும்பாலும் உணர்வு ஜீவி, விமர்சகனோ அடிப்படையில் அறிவஜீவி. இந்த இரண்டு நிலையும் முரணானதல்ல. மாறாக ஒன்றுக்கொன்று உடன்பாடானது, உறுதுணையானது. மானுடத்தின் அகவுலகத்தைத் தரிசிக்கப் படைப்பாளி உதவுகிறான். மனித வாழ்வின் சிக்கல்களை, பிரச்சினைகளை, தீவு மார்க்கங்களை அறிய விமர்சகன் உதவுகிறான்.

இதில் பெரிது சிறிது என்பதற்கிடமில்லை. இருசாராரும் சமுதாயப் பணியில் - இலக்கியப் பணியில் இருவேறு கடமைகளை நிறைவேற்றுகிறார்கள்.

ஆனால் எவ்வாறு படைப்பிலக்கியம் தனிப்பட்ட கோபதாபங்களை, குரோதங்களைக் கணக்குத்தீர்க்கப் பயன்படுத்தப்படக் கூடாதோ அதேபோல விமர்சனமும் கோஷ்டி நோக்கங்களுக்காக உபயோகிக்கப்படக் கூடாது. இலக்கியத்தைப் போலவே விமர்சனக் கலையும் தரமம், நேர்மை, சத்தியம் என்ற பண்புகளை பலித்திரமாகப் பேண வேண்டும். நடுநிலைப் பண்பு (தனிப்பட்ட குரோதங்கள், காழ்ப்புகள் அற்ற) பேணப்படுவது அவசியம். இந்த நல்லிலக்கியப் பண்புகள் பேணப்பட்டால் இந்தச் சச்சரவுகளுக்கு, முரண்பாடுகளுக்கு இடமிருக்காது.

ஒட்டுமொத்தமாக முக்கியமானது, பிரதானமானது, முதன்மையானது மனிதப் பெறுமானங்களாகும், மனித விழுமியங்களாகும், மானுடத்தின் வாழ்வும் வெற்றியுமாகும்.

இந்த மானுடப் பதாகை, மனிதத்துவ துவஜும் எல்லா நல்ல எழுத்தாளர்களினதும், மனிதர்களினதும் பொதுத்துவஜமாக - பொதுப் பதாகையாக மாற வேண்டும்.

“மல்லினை”
ஆண்டு மஸர்

இலக்கிய விமர்சனமும் மறுமதிப்பீடும்

“ஸமுத்தின் சில ஆற்றல்மிக்க இலக்கியப் படைப்பாளிகள் பற்றி முற்போக்கு விமர்சகர்கள் ஒருதலைப்பட்சமாக மதிப்பீடு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த ஒருவஞ்சனைப் போக்கு கைவிப்பைட்டு இவர்கள் பற்றி மறு மதிப்பீடு செய்யப்படுவது அவசியம்” என்ற பொருள்பட இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகும் இணைந்து நடத்தும் இலக்கியக் கருத்தரங்குகளின் போது சில இலக்கிய அன்பர்கள் அபிப்பிராயம் தெரிவித்துள்ளனர்.

இந்தக் கோரிக்கையின் தார்மீக நியாயத்தையும் இலக்கியத் தேவையையும் முற்போக்கு இலக்கியக் கருத்தோட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஏற்று அதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

ஆழ்த்தில் முற்போக்கு இலக்கியக் கருத்தருவும் தோன்றி வளர்ந்து வலுப்பட்ட கடந்த இரண்டை தசாப்த காலத்தில் இந்த இலக்கிய அணி, இலக்கியம், அதன் இயக்கப் பண்டும் சமுகக் கடவுயலும் பற்றி பல கணத்தியான கருத்து நிலைகளை முன்வைத்துங்காது இவையே ஆழ்த்தந் துமிழ் இலக்கியத்தின் அடிச்சுராகவும் வளர்ச்சிப் போக்காகவும் கணிசமான அனைவு மாற்றுப்பாணன்.

எனினும் அவ்வப்போது சில அரசியல் - சமூகத் தேவைகளின் நிமித்தமும் அல்லது தவறான தக்தவாரர்த்தக் கிருகிப்பின் காரணமாகவும் முற்போக்கு இலக்கிய அணி முழுமையுமோ அல்லது இந்த அணியைச் சேர்ந்த சில விமர்சகர்களோ தனிப்பட்ட சில எழுத்தாளர்கள் குறித்து அல்லது மாற்று அணிகளைச் சேர்ந்த சில படைப்பாளிகள் குறித்து சில சமயங்களில் சரியானதும் சில பொழுதுகளில் எதிர்மறைத்தன்மை கொண்டதுமான நிலைப்பாடுகளை மேற்கொண்டது வாஸ்தவம்தான்.

ஒரு தேவையின் உந்துதல் வாழ்வின் ஏனைய புலப்பாடுகளில் போலவே கலை இலக்கியக் களத்திலும் காலத்திற்குக் காலம் பல்வேறுபட்ட நிலைப்பாடுகளை ஜனிக்கச் செய்கிறது. இவற்றில் சில சாஸ்வதமானவையாகவும், வேறு சில சமயாசமயத் தேவையை ஒட்டியவையாகவும் அமைவது இயல்லே.

சக மனிதனையும் மனித சமுதாயம் முழுமையையும் நேரிப்பது. தனி மனிதனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் எதிரான கொடுமைகளை எதிர்த்து

தர்மாவேசத் துடன் எரிசரமாகப் போராடுவது, சுரண்டலையும் ஒடுக்குமுறையையும் அடிமைத்தனத்தையும் இவற்றின் எல்லா வெளிப்பாடுகளிலும் எதிர்த்துச் சாடுவது, மனிதனின் முழுமையான விடுதலைக்காகவும் விமோசனத்திற்காகவும் இனப் வாழ்வக்காகவும் பொங்கெழுச்சியுடன் சமராடுவது ஆகியன சாஸ்வதமான மனித தர்மமாகும், இலக்கிய நேர்மையாகும்.

இந்த அடிப்படைப் போராட்டத்தை நடத்தும் போது அல்லது இதை அடியொற்றிய கருத்துப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லும் போது போர்த் தந்திரத்திலும் நடைமுறை உபாயத்திலும் அவ்வப்போது தவறுகள், பிசுகுகள் இடம் பெறுவதுண்டு. நேச சக்திகள் சில வேளாகளில் தவறாக எதிர்ச் சக்திகளாகக் கணிக்கப்படுவதும், வென்றெடுக்கப்பட வேண்டிய சக்திகள் அல்லது நபர்கள் எதிர்ணிக்குத் தள்ளப்படுவதும், பிற அணிகளில் உள்ள சில உண்மைகளும், தார்மீக நியாயங்களும், ஆற்றல்களும் மறுக்கப்படுவதும் உண்டு.

போராட்டத்தின் வீச்சு, உக்கிரம் அல்லது பொதுத் தேவையும் நல்லும் இத்தகைய போக்குகளைச் சிலவேளாகளில் அவசியமாக்கிய போதிலும் கால ஒட்டத்தின் அமைதியில் உண்மையை, நியாயத்தை, ஆற்றலை இவை எங்கிருந்தாலும் ஏற்கவும், மதிக்கவும், பாராட்டவும் மனிதன், இயக்கம், கருத்துருவும் பக்குவப்படுவது அவசியம்.

ஆனால் இந்த நிலைப்பாடு சத்துராதி வர்க்கத்தைப் பொறுத்தோ அல்லது கொடிய வர்க்க விரோதிகளைப் பொறுத்தோ எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கடைப்பிடிக்கக் கூடியதல்ல.

மாற்றாக மாற்று அணிகளில் உள்ள நல்லவர்கள், நியாய புத்தி படைத்தவர்கள், தமது ஆற்றலால் மனித சமுதாயத்தின் பொது வளர்ச்சிக்குத் தமது மேலான பங்களிப்பைச் செய்பவர்களைப் பொறுத்து மட்டுமே இது பொருந்தும்.

ஆனால் இது பாட்டாளி வர்க்கத்தின் உலகப் பார்வைக்கும் சுரண்டல் வர்க்கங்களின் கருத்துருவத்திற்குமிடையில் நடைபெறும் சித்தாந்தப் போராட்டத்தை எந்த வகையிலும் கூர்மழுங்கச் செய்வதாக அமைய முடியாது, அமையவும் கூடாது.

இந்த நிலையிலிருந்து “மறு மதிப்பீடு” பற்றிய கோரிக்கையைப் பார்ப்போம்.

இது விமர்சனம், இலக்கியக்காரர்களுக்கிடையிலான உறவு, மாற்று அணி எழுத்தாளர்கள் பற்றிய அனுகுமுறை ஆகிய சில அடியாதாரமான பிரச்சினைகளைத் தொட்டு நிற்கிறது. இவை குறித்து முற் போக்கு எழுத்தாளர்களும் விமர்சகர்களும் சரியான நிலைப்பாட்டையும், பிசுகற்ற சித்தாந்தத் தெளிவையும் கொண்டிருப்பதே இந்தச் சிக்கலுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கான நுழை பாதையாகும்.

விமர்சனத்தைப் பொறுத்தவரை முற்போக்கு விமர்சகர்கள் பின்வரும் கோட்டு நிலையினை மீற முடியாதவாறு மேற்கொள்வது அவசியம்.

- (1) இலக்கியத்தைப் போலவே இலக்கிய விமர்சனமும் வர்க்கப் போராட்டத்தின் அங்கம். அது பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பக்கம் பற்றிவழியுடன் சார்ந்து நிற்கிறது. உழைக்கும் வர்க்கத்தின் உலகப் பார்வையில் உறுதியாகக் கால்கோள் கொண்டு பாடுபடும் மக்களின் விரோதிகளையும், அந்த எதிரி வர்க்கத்தின் சித்தாந்த வெளிப்பாடுகளையும் எரிசரமாகத் தாக்குகிறது.
- (2) மக்கள் மத்தியில், குறிப்பாகக் கையாலும் கருத்தாலும் உழைக்கும் மக்கள் மத்தியில் காணப்படும் இலக்கியத் திறமைகளையும் பெறுமானங்களையும் படைப்பாகக் கச்சக்கிளையும் இனங்கண்டு மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது.
- (3) வளரும் தலைமுறையைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகளின் ஆற்றல்களை, நிர்மாணத் திறன்களைக் கணித்து அவற்றின் வளர்ச்சிக்கும், செழுமைக்கும் பக்குவத்திற்கும் பக்கத் துணையாகவும் உந்து சக்தியாகவும் திகழ்கிறது.
- (4) இலக்கியத்தை சமூகத் தேவைகளுக்கு, வர்க்கப் போராட்டத்தின் தேவைகளுக்கு ஏற்றதாக ஆற்றிப்படுத்தவும், திசை திருப்பவும் சரியான வளர்ச்சி மார்க்கத்தைக் கோடி காட்டுகிறது.
- (5) இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கத்திற்கு சமுதாயப் பிரக்களுடைய ஊட்டுவதுடன் படைப்பாளிகளின் சிறுஷ்டித் திறனை, கைவண்ணத்தை, கலாமெருகை வளர்க்கவும், இதன் மூலம் இலக்கியத்தின் தரத்தையும் பெறுமதியையும் மதிப்புகளையும் உயர்த்தவும் உறுதுணையாக நிற்கிறது.
- (6) இலக்கியத்தின் தேசிய வடிவங்களை வலுப்படுத்துகிறது. அவற்றின் ஜனநாயக மதிப்புகளையும் மரபுகளையும் கௌரவித்துக் காக்கிறது. பாரம்பரிய பிதுரார்ஜிதங்களை காலத்தின் புதிய தேவைகளுக்கு ஏற்ப மறு உருவாக்கம் செய்து முன்கொண்டு செல்கிறது. சமுதாய, கலாசார, வரலாற்று

வளர்ச்சியின் எதார்த்த நிலைகளையும் ஸ் தூலால் நிலைமைகளையும் நிராகரித்து தனவயப்பட்டதும் செயற்கை ஸ்தியானதுமான நிலைப்பாடுகளைப் புதித்த எடுக்கப்படும் எத்தனிப்புகளை எதிர்த்துப் போராடுகிறது.

- (7) இலக்கிய ஆற்றல்களும் பெறுமானங்களும் நியாயங்களும் எங்கிருந்தாலும் அவற்றை மதித்துப் போற்றுகிறது.
- (8) குறுகிய கோஷ்டி மனப்பாங்கு, வக்கரித்த பார்வை, மாற்று அணியினரின் திறமைகளையும் நியாயங்களையும் கண் மூடித்தனயாக நிராகரிப்பது, தனிப்பாடு வழிபாடு, முதலு சொறிவது போன்ற இலக்கியத்தையும் இலக்கியப் பெறுமதிகளையும் சிறுமைப்படுத் திக் கொச் சைப்படுத் தும் இழிவுகளை வெஞ்சிற்றத்துடன் வெறுத்து ஒதுக்குகிறது.
- (9) விமர்சனம் பொய்மையை நிராகரிப்பதாகவும் உண்மை ஒன்றை மட்டுமே அடியாதாரமாகக் கொள்வதாகவும் அமைய வேண்டும்.
- (10) ஆக்கழ்வுமான விமர்சனம், குரோத்ததை, அகந்ததயை, காழ்ப்புணர்வை விட்டொழித்ததாகவும் அன்பு, வர்க்கப் பாசம், மனித நேயம் என்னும் மக்ததான உணர்வுகளை மட்டுமே கொண்டதாகவும் இருத்தல் அவசியம்.

இந்தக் தத்துவ நிலைப்பட்ட கோட்பாடுகள்தான் முற்போக்கு விமர்சனத்தின் மீற்முடியாத நியதியாகவும் வரையறுப்பாகவும் இருக்க முடியும். இலக்கியக்காரர்களுக்கிடையிலான உறவைப் பொறுத்தமட்டில் முற்போக்கு இலக்கியம் அனைத்து இலக்கியக்காரர்களுடனும், இலக்கிய விமர்சகர்களுடனும், இலக்கிய ஆர்வலர்களுடனும் நல்லெண்ணத்தையும் நட்புறவையும் ஒத்துழைப்பையும் வளர்க்க முனைகிறது. இந்த உறவு பரஸ்பரம் ஒருவரை ஒருவர் மதிப்பைதையும் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவுவதையும் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்வதையும் அடிநிலையாகக் கொண்டதாக அமைய வேண்டும் என்று விரும்புகின்றோம்.

இலக்கிய வளர்ச்சியில் மெய்யான அக்கறையும் எழுத்தாளர்களுக்கிடையில் சௌஜன்ய உறவுகளை வளர்ப்பதில் உண்மையான முனைப்பும் இருக்கும்பட்சத்தில் கோஷ்டிகள், வட்டங்கள், நிறுவனங்கள் என்ற வரம்பைக் கடந்து நட்புறவின் எல்லைகள் விஸ்தாரமாகலாம்.

எழுத்தாளர் பற்றிய அணுகுமுறையைப் பொறுத்து முற்போக்கு இலக்கியம் மூன்று நிலைப்பாடுகளை மேற்கொள்கிறது.

1. தனது அணியை, அதாவது பாட்டாளி வர்க்க அணியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களுடன் அது வர்க்காதியான ஒருமைப்பாட்டைத் தெரிவிக்கிறது.
2. தனது அணியைச் சேராத, பிற அணிகளில் உள்ள திறமை மிகக் க, கண்ணியமான, நல்ல வெள்ளனம் கொண்ட எழுத்தாளர்களை அது மதிக்கிறது, ஆழ்ந்த மரியாதையைச் செலுத்துகிறது, நேச சக்தியாகக் கருதுகின்றது. இத்தகைய எழுத்தாளர்களுடன் கருத்து வேறுபாடு இருப்பினும்கூட நல்லுறவுகளை வளர்த்து விருத்திசெய்ய முனைகின்றது.
3. எதிரி வர்க்க எழுத்தாளர்களை, சுரண்டல் வர்க்கத்தின் பிரக்ஞங்குப்புவரமான படைப்பாளிகளை அவர்கள் எவ்வளவுதான் ஆழ்ந்த மிகக்கவர்களாக இருந்தாலும் பகைமைச் சக்தியாகவே கொள்கிறது. இவர்களை எதிர்த்த சித்தாந்தப் போராட்டத்தில் (தனிப்பட்ட கோபதாபமல்ல) எவ்வித சமரசத்தையும் சவிரக்கத்தையும் வெளிப்படுத்துவதில்லை. இவர்களின் பொய்மைகளை, ஜனவிரோத நிலைப்பாடுகளை நிவசுறௌமாகத் தாக்கி அம்பலப்படுத்துகிறது.

விமர்சனம், எழுத்தாளர் உறவு, படைப்பாளி பற்றிய அணுகுமுறை ஆகியவற்றில் சோஷலிஸத்தின், சோஷலிஸ யதார்த்தவாத இலக்கியத்தின் நிலைப்பாடு இவையேயாகும். இவை நமது கோபாட்டு ரீதியான நிலை மட்டுமல்ல, நடைமுறை அனுபவமுமாகும்.

“பால்ஸாக் தலைசிறந்த முற்போக்குவாதியாவார். காரணம் அவர் தன் காலத்தைய மிகவும் முக்கியமான மனிதப் பாத்திரங்களைக் கதாபாத்திரங்களாக்கினார்” என்று விஞ்ஞான கம்பியூனிஸத்தின் பிநாமகளான கார்ஸ் மார்க்ஸ் பிரெஞ்சு நாட்டின் மாபெரும் படைப்பாளியின் புகழ்பூரிசின்றார்.

பால்ஸாக் பாட்டாளி வர்க்க எழுத்தாளனல்ல. இன்றைய மதிப்பீட்டில் ஒரு புரட்சிகர படைப்பாளி அல்ல. என்றாலும் சாதாரண மனிதர்கள் மத்தியிலிருந்து தனது கதாபாத்திரங்களை வடித்தெடுத்த காரணத்தினால் அவரை ஒரு தலைசிறந்த முற்போக்குவாதியாக மார்க்ஸ் மதிப்பீடு செய்கிறார்.

அஹிம்சா மூர்த்தியான மகாத்மா காந்தியின் ஆன்மீக குருதேவரும், கிறிஸ்தவ சோஷலிஸலாதியுமான லியோ டால்ஸ்டாயைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது “அவரது புகழ் மண்ணிலிருந்து விண்வரை ஒங்கி நிற்கின்றது” என்று மாபெரும் புரட்சித் தலைவரான விளாழிமர் இலியிச் லெனின் கூறினார்.

“செக்கோவின் சிருஷ்டகளில் ருஷ்யத் தொழிலாளி வர்க்கத்தை நான் தெளிவாகத் தரிசுக்கிறேன்” என்று பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சேவைத் தலைவர் லெனின் ஒரு ‘பூர்வூ ஜனநாயக’ எழுத்தாளரைப் போற்றுகின்றார்.

“தங்களின் அற்புதமான திறமைக்கு எனது மனமுவந்த பாராட்டுல்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். தங்கள் புத்தகங்களைப் படித்து என்னுள்ளம் நெக்குவிட்டு உருகிற்று. சிற்சில் வேளைகளில் வலையில் அகப்பட்ட ஒநாயைப் போல சினந்தெழுந்து அவைப்போது மாளாத் துயரத்தில் எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது” என்று சோஷலிஸ் யதார்த்தவாத இலக்கியத்தின் மூலவரான மார்க்ஸிம் கார்க்கி அன்டன் செக்கோவின்கு எழுதிய கடிதத்தில், இம்மாபெரும் ருஷ்ய எழுத்தாளர் பாலன் தனது பெருமதிப்பை இதயம் தீற்று சொல்கிறார்.

அதேபோல “டால்ஸ்டாயைச் சந்திப்பது மிக முக்கியமானது, பயன் நிறைந்தது” என்று இதயசுத்தியுடன் செக்கோவுக்குத் தெரிவிக்கிறார்.

இவ்வாறே ருஷ்ய இலக்கியத்தின் கொடுமூடிகளான செக் கோவும், டால்ஸ்டாயும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பெரும் படைப்பாளிகள்பால் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தனர்.

செக்கோவ் பின்வருமாறு கார்க்கிக்கு எழுதினார்:

“தங்களுடைய கதைகளைப் பற்றி என் கருத்து என்ன என்று அறிய விரும்புகின்றீர்கள். தங்களின் திறமையை யாரும் மறுக்க முடியாது, மெய்யான, மகத்தான் திறமை.”

லியோ டால்ஸ்டாய் தனது நாட்குறிப்பில் மேலும் ஒருபடி செல்கின்றார். “கார்க்கியைச் சந்தித்தேன். இனிமையாக உரையாடினார். அவரை நான் மிகவும் விரும்புகிறேன், மக்களிடையே தோன்றிய உண்மையான மனிதர் அவர்.”

இந்த உணர்வுகள்தான், இந்த மதிப்புகள்தான் உண்மையான எழுத்தாளர்களிடையே நிலவ வேண்டிய உண்நதமான உறவுகள், சாஸ்தவமான மதிப்புகள்.

மார்க்ஸஸ் லெனினும் கோர்க்கியும் பால்ஸாக், செக்காவ், டால்ஸ்டாய் பற்றிக் கொண்டிருந்த மதிப்பே நல்ல தரமான இலக்கியப் படைப்பாளிகள் அனைவரையும் பற்றி முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள், சோஷலிஸ் யதார்த்தவாத விமர்சகர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலைப்பாடாகும்.

எனவே, ஈழத்து நிலைமைகளில், ஈழத்து வாழ்வைச் சித்திரித்த, ஈழத்தின் சாதாரண மனிதர்களைக் கதாநாயகர்களாக்கிய, ஈழத்து யதார்த்தத்தை கோடிகாட்டிய, ஓரளவுக்கேனும் ஜனநாயக, முந்போக்கு மானிதக் கருத்துக் களைத் தமது எழுத்துக் களில் பெய்த படைப்பாளிகளை நாம் மதிக்கிறோம், போற்றுகிறோம், நேசிக்கிறோம். “மறு மதிப்பீடு” பற்றிய எமது கோட்பாட்டு நிலை இதுதான்.

“மல்லிகை”
ஆண்டு மலர்

அரசியல் கோட்பாடு ஒரு திருப்புமுனை

“புதுதம் தரும் அனர்த்தங்களுக்கும், பேரழிவுகளுக்கும், உயிரிழப்புகளுக்கும், மனித அவசரங்களுக்கும் முடிவு கட்டி நாட்டில் சமாதானத்தையும், அமைதியையும் ஜனநாயக கலாசாரத்தையும் மீன் நிறுவுவதே இன்றுள்ள முதன்மையான முக கியமான மானுடக் கடப்பாடாகும். இதற்கு இனப் பிரச்சினைக்கு நிலையான, நீதியான தீர்வுகளைப்படுவதையியம். தமிழ் மக்களை ஒரு தேசிய இனமாக அங்கீர்ப்பது, தமிழ் மாநிலக் கருதுகோளை ஏற்படுத், தமிழ் மாநிலத்தில் பிரதேச சமாடச்சையை நிறுவுவது. தேசிய அரசியலிலும், ஆட்சியதிகாரத்திலும் தமிழின் மதிப்பின் பங்காளியாவதை உறுதிப்படுத்துவது என்ற ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில்தான் இனப் பிரச்சினைக்கு நியாயபூர்வமான, நிலையான தீர்வைக் காண முடியும்”.

“இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண கையாளப்பட்ட இருவகைப் போராட்ட வடிவங்களும் பின்போதல்களைத்தான் சந்தித்துள்ளன. இந்த நிஜமான பகைப்புத்தில் தேசிய எதார்த்தத்திலும் அரசியல் விவேகத்திலும் கால்கோள் கொண்ட ஒரு தீர்வு மார்க்கத்தை நிதானித்த சிந்தனையோடும் அரசியல் முதிர்ச்சியோடும் மேற்கொள்வது அவசியம்”.

பிரேம்ஜியின் மேற்போந்த கூற்றுக்கள் மிக நுணுக்கமாக ஆராயப்பட வேண்டியவையாகும். இலங்கையின் அரசியல் யாதார்த்தவாதம் பற்றிய கருத்துருவாக்கத்திலும், செயற்பாடுகளிலும், எதிர்கால இலக்கு நோக்கிய பயணங்களிலும் பிரேம்ஜியின் அரசியற் கோட்பாடு ஒரு திருப்புமுனையாக அமையும் என நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

- எஸ்.வன்னியகுலம்
‘பிரேம்ஜி’ என்ற நாலிலிருந்து

மலையக இலக்கியத்தின் பணிகள்

மலையகத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் கடமைகளும் பணிகளும் இந்த நாட்டின் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் பிரச்சினைகளிலிருந்தும் சுயாட்சி உரிமைக் காக அது நடத்தும் தர்ம நியாயமான போராட்டத்திலிருந்தும், ஈழத்துச் சமுதாயத்தின் பிரச்சினைகளிலிருந்தும், ஒரு ஜனநாயக சமுதாயத்திற்காகவும் ஜனநாயக சமுதாய மாற்றங்களுக்காகவும் அது நடத்தும் போராட்டங்களிலிருந்தும், இந்த நாட்டின் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பிரச்சினைகளிலிருந்தும், சுரண்டலும் ஒடுக்குமுறையும்ற ஒரு புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்க அது நடத்தும் வர்க்கப் போராட்டங்களிலிருந்தும் பிரிக்கப்பட முடியாதவையாகும்.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இனத்தால் தமிழ்த்தேசிய இனத்தின் பிரிக்கப்பட முடியாத, பிரிக்கப்படக் கூடாத ஒரு பகுதி என்பதையும், அதேபோல ஈழத்துத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பிரிக்கப்பட முடியாத, பிரிக்கப்படக் கூடாத ஒரு பிரிவு என்பதையும், ஆகவே மலையக இலக்கியம் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திலிருந்தும் ஈழத்து இலக்கியத்திலிருந்தும் பிரிக்கப்பட முடியாத மதிப்பார்ந்த ஒரு பகுதி என்பதையும் மனம் கொள்ளும் அதேவேளையில், மலையகத் தமிழர் சமுதாயமும் மலையகத் தமிழ் இலக்கியமும் தனித்துவமான பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கின்ற காரணத்தினால் பிரத்தியேகமான கடமைகளையும் பணிகளையும் தமிழுன் கொண்டுள்ளன என்பதையும் திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

மலையக இலக்கியமும், எழுத்தாளர்களும் தமக்கேயுரிய சில தனித்துவமான பிரச்சினைகளைக் கொண்டிருப்பினும் இலக்கியம், எழுத்தாளன் என்ற ரீதியில் பொதுவாக இலக்கியத்திற்கும் எழுத்தாளனுக்கும் உள்ள கடமைகளும் பணிகளுமே மலையக இலக்கியத்திற்கும் எழுத்தாளனுக்கு முன் என்று பணிகளும் கடப்படுகின்றன.

எழுத்தாளனை “ஆத்மாவின் என்ஜினியர்” என்று வர்ணித்த சோஷலிஸ் எதார்த்த இலக்கியத்தின் பிதாமகனான மாக்சிம் கோர்க்கி அவனை சமுதாயத்தின் கண், காது, மனச்சாட்சி என்று வரையறை செய்தார்.

மாபெரும் முற்போக்குச் சிந்தனையாளரும் எழுத்தாளருமான பிரெஞ்சு நாட்டின் ரோமன் ஹோலந்து எழுத்தாளனைப் பற்றிப் பேசும்போது

அவன் “முன்னேறிச் செல்லும் படை வெள்ளத்தின் முன்வரிசையில் நிற்க வேண்டும்” என்று வலியுறுத்தினார்.

இந்தியாவின் இணையற்ற முற்போக்கு எழுத்தாளரான பிரேம் சந்த இலக்கியத்தின் குணாம் சத்தினை பின்வருமாறு வரையறுக்கிறார்:

“இலக்கியம் என்று சொன்னால் அது மனித உள்ளத்தில் சத்திய தாகத்தையும், அக்கிரமத்தை எதிர்த்துப் போராடக்கூடிய உணர்வையும் தெம்பையும், வாழ்க்கையின் சிரமங்களை எல்லாம் முறியடித்து முன்னேறுவதற்கான ஊக்கத்தையும் உற்சாகத்தையும் ஊட்டுவதாக இருக்க வேண்டும். இவ்வாறெல்லாம் சமுதாயத்திற்குப் பயன்பாட்டை இலக்கியம் என்று சொல்வதற்குக்கூடத் தகுதி படைத்தவையல்ல”.

புரட்சிக் கவிஞர் மாயாகோவல்ஸ்கியோ “வேலை முடிந்து, சோம்பி விடுதிரும்பும் போது முகர்ந்துவிட்டு விட்டெறிகின்ற மலைப்போல நான் இருக்க விரும்பவில்லை. எனது பேனா துப்பாக்கிக்கு இணையாக இருக்க வேண்டும்” என்று முழுங்கினான்.

மௌது மாபெரும் தேசிய மகாகவியான சுப்ரமணிய பாரதியாரோ “எனக்குத் தொழில் கவிதை நாட்டுக்குழிழ்த்தல்” என்றும் “பாட்டுத் திறந்தாலே இந்த வையகத்தைப் பாலித்திட வேண்டும்” என்றும் “கலியைக் கொண்று கிருதயுகத்தை நான் கொண்டுவேன்” என்றும் எழுத்தாளின், இலக்கியத்தின் புனிதப் பணிபினைப் பறைசாற்றுகிறார்.

இந்த நிலைப்பாட்டில் நின்றுதான் பாரதக்கவி ஆர். என். வி. திலக் “சுதந்திர சக்தியே, நீயே என் ஆத்மா, நீயே என் உயிர், நீ இல்லையேல் இந்த உலகம் ஒரு பாலைவனமாகத் தோன்றுகிறது. உனக்காக என் உயிரையும் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன்” என்று ஆத்ம வீறுடன் பிரகடனப்படுத்தினார்.

“நான் புரட்சிக் கொடியை ஏந்திப் பிடிக்கிறேன். புரட்சியின் வருகையை அச்சமின்றி அறிவிக்கிறேன்” என்றார்.

“சிறைக் கம்பிகளைச் சம்மட்டி கொண்டு உடைப்போம். பூட்டுக்களைத் தகர்த்தெறிவோம். பாதாளச் சிறையின் கதவுகளை அகலத் திறந்து விடுவோம்” என்று மானுடத்தை இழிவு செய்யும் சகல குறுகிய தேசிய. இன, வர்க்கச் சிறைகளையும், பூட்டுக்களையும் தகர்த்தெறியுமாறு வங்கக்கவி நஸ்ருல் இஸ்லாம் அறைக்கவுகிறார்.

இவர்களை எல்லாம் விஞ்சி “கொலைவாளினை டா மிக் கொட்டியோ செயல் அறவே” என்று பாலேந்தர் பாரதிதாசன் ஒவ்வொரு எழுத்தாளனுக்கும், ஒவ்வொரு மானுடனுக்கும் போராட்ட அறைக்கவல் விடுக்கிறார்.

இவ்வாறு மனிதனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் எதிராக இழைக்கப்படும் கொடுமைகளை, அநீநிகளை, அதர்மங்களை எதிர்த்து எரிசரமாகச் சுட்டுப் பொசுக்குவதே, பாரதி குறிப்பிட்ட யுகப் புரட்சியைச் சாதிப்பதே, இலக்கியத்தினதும் எழுத்தாளர்களினதும் தலையாய வரலாற்றுக் கடமை என உலகின் மகோன்னதமான எழுத்தாளர்கள் குளுரைத்தனர்.

இலக்கியத்தின், எழுத்தாளனின் பணிகள், கடப்பாடுகள் பற்றிய இந்த இலக்கிய மேதாவிலாசங்களின் நிலைப்பாடே மனச்சாட்சியின்ன, சமுதாயப் பிரக்கஞ்சுயின் ஒவ்வொரு எழுத்தாளனினதும் நிலைப்பாடாக, இலக்கியக் கோட்பாடாக, உலகப் பார்வையாக இருக்க முடியும், இருக்க வேண்டும்.

இந்தக் கோட்பாட்டு நிலையிலிருந்துதான், இலட்சிய தரிசனத்திலிருந்துதான் மலையக எழுத்தாளர்களின் எதிர்காலக் கடமைகளை அனுக முடியும், அனுக வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

மலையக இலக்கியம் முதலில், அடிப்படையில் மலையக இலக்கியம்தான். அதாவது அது மலையகத்தை, மலையக மக்களை, அவர்களின் வாழ்வை, வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை, வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை, அம்மக்களின் ஆசாபாசங்களை, ஏக்கங்களை, தடிப்புகளை, பெருமுச்சக்களை, தவிப்புகளை, தாபங்களை, ஆசைஅபிலாசைகளை, எதிர்பார்ப்புகளை, நம் பிக்கைகளை பிரதிபலிக்கவும் வெளிப்படுத்தவும் வேண்டும்.

இதை ஒரு மலையக எழுத்தாள் செய்யும் போது அவன் மூன்று நிலைகளில் நிற்கக் கடமைப்பட்டுள்ளான்.

ஒன்று: தனது மக்களை, மலையக மக்களை, தோட்டங்களிலே உழைப்பு உறிஞ்சப்பட்டு அடிப்படை மனித உரிமைகள் கூட மறுக்கப்பட்ட நிலையில் அநாதைகளாக, பஞ்சைப்பராரிகளாக, வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களாக வாடி வதங்கும் தொழிலாள மக்களை மெய்யாகவே நேசிக்கவும், மதிக்கவும் வேண்டும்.

இரண்டு: இந்த மக்களை தனது இலக்கியப் படைப்புகளில் பிரதிபலிக்க, இவர்களைத் தனது கதாநாயகர்களாகக், இந்த மக்களின் வாழ்க்கையைத் தனது கதாவல்துக்களாகக் கொள்ள அவன் இவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பினை, அந்நியோன்ய இணைப்பை, ரத்தபந்தத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

இவர்களிடமிருந்து பிரிந்து, அந்நியப்பட்டு ஆனால் இவர்களுக்காக இலக்கியக் குரல் கொடுப்பவனாக மட்டும் இல்லாமல், இவர்களுள் ஒருவனாக, இவர்களின் குரலாகவும் மனச்சாட்சியாகவும் இருக்க வேண்டும்.

முன்றாவதாக: இவர்களின் விடிவுக்கு, விமோசனத்திற்கு நிசை மார்க்கம் காட்டும் வழிகாட்டியாகவும், ஆசானாகவும், போதகனாகவும் மட்டுமிராது சமுதாயத்தின் அதலபாதாளத்திலுள்ள இந்த மக்களின் உரிமைகளுக்கான, நல்வாழ்வுக்கான, விடுதலைக்கான போராட்டத்தில், ஒடுக்கு முறையையும் சுரண்டலையும் எதிர்த்த போராட்டத்தில் இவர்கள் அணியில் ஒரு போராளியாக, படைவீரனாக, தானைத் தலைவனாக மலையக எழுத்தாளன் நிற்க, செயற் படக் கடமைப்பட்டுள்ளன.

இந்தப் பணியை நிலைவேற்ற அவன்,

- (1) மலையக வாழ்வை, அதன் பிரத்தியேகத் தன்மைகளை, பிரச்சினைகளை, அதன் முரண்பாடுகளை, சிக்கல்களைக் கூர்மையாகப் பார்க்கவும் கிரகிக்கவும் வேண்டும்.
- (2) மலையக மக்களின் வரலாற்றை, வரலாற்றுச் சிறப்புகளை, குறையாடுகளை, குணாதிசயங்களைச் சரியாக அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.
- (3) மலையகத்தின் மரபுவழிவரும் இலக்கியச் சம்பத்துக்கள், வாழ்க்கைப் பெறுமானங்கள், ஆன்மீக - கலாசார விழுமியங்கள், கலைத்துவச் சிறப்புகள், சொல்வளாம் ஆகியவற்றில் பாண்டித்தியம் பெற வேண்டும்.
- (4) தனது மக்களின் பிரச்சினைகளை, தேவைகளை, முரண்பாடுகளை அறிந்துகொண்டிருப்பதுடன் மலையக மக்களுக்கும் தமிழ்த் தேசிய இனத்திற்குமிடையிலான ஒருமைப்பாடுகள், முரண்பாடுகள் ஆகியவற்றையும், ஈழத்தின் பொதுப் பிரச்சினைகள், பொதுக் கடமைகள், முரண்பாடுகள் ஆகியவற்றையும் பிசகாது அறிந்துகொள்வதுடன் இந்த நான்கு நிலைப்பாடுகளிலும் நிறைவேற்ற வேண்டிய பணிகளையும், பொறுப்புக்களையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.
- (5) தாழும், தமிழ்த் தேசிய இனமும், ஈழத்துச் சமுதாயமும், பாட்டாளி வர்க்கமும் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளுக்கான

தவறற தீர்வு மார்க்கங்களை அறிவியல் பூர்வமாக அறிந்து கொள்வதுடன், இந்தப் பாதையில் தமது மக்களை ஒன்று திரட்டி, வழிநடத்திச் செல்வதோடு முழுத் தமிழ்த் தேசிய இனத்துடனும், ஈழத்துச் சமுதாயத்துடனும், தொழிலாளி வர்க்கத்துடனும் இணைந்து ஜக்கியப்பட்டுச் செயற்படவும், தாழும் அனைத்து மக்களும் முழு சுதந்திரத்துடன், பூரண உரிமைகளுடன், விமோசனப் பெருவழிவினை எய்திவிடுமான போராட்டத்திற்குத் தமது மக்களை விழிப்படையச் செய்யவும், தட்டியெழுப்பவும், முன்னடத்திச் செல்லவும் வேண்டும்.

இந்த வரலாற்றுப் பணியினை நிறைவு செய்வதற்கு மலையக இலக்கியம்,

ஒன்று: மலையக வாழ்க்கையை நேர்மையுடனும் எதார்த்தத்துடனும் பிரதிபலிக்க வேண்டும். மலையக இலக்கியம் எதார்த்தவாதத் தீர்மையையும் முழுமையாக வெளிப்படுத்த வேண்டும். அதாவது மலையக வாழ்வினை, அதன் இயங்கியல் நிலையில், மெய் வெளிப்பாட்டில் அக-புர வாழ்க்கையை, சமுதாயத்தை எதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கும் பணியினை நிறைவேற்றிட வேண்டும். ஆனால் அதே நேரத்தில் வாழ்வினை அசப்பில், வெளித்தோற்ற நிலையில் பிரதிபலிக்கும் இயல்வாத இலக்கியம், பிரதிமைவாத இலக்கியம், புரட்சிகர கற்பனாலங்கார இலக்கியம் ஆகியவையும் இலக்கிய, சமுதாய வளர்ச்சியின் மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை தம்மளவில் பயன்படலாம்.

இரண்டு: இலக்கியத்தின் எல்லாக் கோட்பாட்டு நிலைகளிலும் அதன் அடிச்சரடாக, அதன் ஆத்மாவின் அந்தராத்மாவாக இருக்க வேண்டிய மனித நேயமே மலையக இலக்கியத்தினதும் உயரிக் கோளமாக இன்று இருக்கவும் செயற்படவும் வேண்டும். பெண் விடுதலை பற்றிப் பேசும் போது இவர்கள் இரட்டிப்பு ஒடுக்கு முறைக்கு இலக்காக்கப்பட்டவர்கள் என்று உலகப் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் தானைத் தலைவர் லெனின் குறிப்பிட்டார். மலையகத் தொழிலாளர்கள் வர்க்க ரீதியாகவும் இன் ரீதியாகவும் இரட்டை ஒடுக்குமுறைக்கு இரட்டை அடிமைத்தனத்திற்கு உட்பட்டவர்கள். ஆகவேதான் ஈழத்துச் சமுதாயத்தின் மிகவும் நலிந்துபட்ட இந்த மக்கள்பால் ஆழந்த அனுதாபத்தையும், மெய்யான ஆர்வத்தையும் காரியார்த்தபூர்வமான ஆதரவையும் ஏற்படுத்தக்கூடிய மனிதநேய இலக்கியம் தொடர்ந்தும் சிறப்பு முக்கித்துவத்தைப் பெறுகிறது.

முன்று: முழு ஈழத்துச் சமுதாயத்தைப் போலவே மலைநாட்டுத் தமிழர் சமுதாயமும் ஜனநாயக, சமுதாய மாற்றுக் கடமைகளையே எதிர்கொள்கிறது. உத்தரவாதமான முழுவேலை, தேசிய சம்பள மட்டத்திற்குச் சமதையான ஊதியம், மாதாந்த சம்பள முறை, மாட்டுத் தொழுவங்கள் போன்ற “லைன்”கள் ஒழிந்து நவீன வசதிகளைக் கொண்ட வீடுமைப்புகள், முழுமையான கல்வி வசதிகள், மாதர் விடுதலையும் சமத்துவமும், நிலப் பிரபுத்துவத்தின் ஏச்செசாச்சமாக உள்ள கங்காணி முறை ஒழிந்துபட்ட ஜனநாயக ரீதியான சமுதாய-தொழில் உறவுகள், பரந்துபட்ட மக்களின் கலை, கலாசார முன்னேற்றம் ஆகிய ஜனநாயகக் கடமைகளுக்கு மலையகத் தமிழர் சமுதாயம் முகம் கொடுப்பதால் சமுதாய வளர்ச்சியின் ஜனநாயக எதார்த்தவாத இலக்கியமே மலையக இலக்கியத்தின் கோட்பாடு நிலையாக இருக்க முடியும்.

நான்கு: ஜனநாயக சமுதாய மாற்றமும் வளர்ச்சியும் சமுதாய வளர்ச்சியின் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தையே குறிக்கிறது. இது மேலும் உயர்ந்த, மேலும் முற்போக்கான, மேலும் ஜனநாயகமான ஒரு கட்டத்திற்கு வழிவிட வேண்டும். அதுதான் “எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் எய்துவதால் இல்லாரும் இல்லை உடையாரும் இல்லை” என்று கம்பநாட்டாழ்வான் கனவு கண்ட, “முப்பது கோடி ஜனங்கள் சங்கம் முழுமைக்கும் பொது உடைமை” என்று மகாகவி பாரதி கோடிகாட்டிய “ஒப்பில்லாத சமுதாயம்”, மார்க்கசும் ஏங்கல்சும் லெனினும் விஞ்ஞானியர்வமாக வரையறுத்துக் காட்டிய வர்க்கச் சுரண்டலும் வர்க்க பேதங்களுமிற்ற சோஷலிஸ சமுதாயமாகும். இதைப் புதிப்பதற்கான வர்க்கப் போராட்டத்தையும், பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியையும் அடிநாடமாகக் கொண்ட சோஷலிஸ எதார்த்தவாத இலக்கியமே அனைத்து எழுத்தாளர்களுக்கும் போலவே மலையக எழுத்தாளர்களினதும் மலையக இலக்கியத்தினதும் தாரக மந்திரமாக, இலட்சியமாக, வழிநடத்தும் இலக்கியச் சித்தாந்தமாக மாற வேண்டும்.

இத்தகைய ஒரு போராட்டமும் இந்தப் போராட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஓர் இலக்கியமும்தான் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் உட்பட அனைத்து உழைக்கும் மக்களுக்கும், சுரண்டப்படும் மக்களுக்கும், ஒடுக்கப்படும் மக்களுக்கும் உண்மையான விமோசனத்தையும், மெய்யான நல்வாழ்வையும் வழங்கும்.

ஜனநாயக எதார்த்தவாத இலக்கியம், சோஷலிஸ எதார்த்தவாத இலக்கியம் என்ற கோட்பாடுகளை இஷ்டபூர்வமாக ஏற்று இலக்கியப் பணிசெய்யும் எழுத்தாளர்கள்:

- (1) மக்களின் வாழ்விலிருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டும், மக்களின் விருப்புக்களை வெளிப்படுத்த வேண்டும், மக்களின் வாழ்வை எதார்த்தமாகப் பிரதிபலிக்க வேண்டும்.
- (2) எந்த மக்களுக்காக இலக்கியம் படைக்கப்படுகிறதோ அந்த மக்களுக்கு விளங்குகிற, அந்த மக்களால் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய பாதையில், அவர்களால் கீரகித்துக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் விஷயங்களை எழுத வேண்டும்.
- (3) எந்த மொழியில் இலக்கியம் படைக்கப்படுகிறதோ அந்த மொழியில் சரியான தேர்ச்சியும், பாண்டித்தியமும் பெறுவது அவசியம்.
- (4) மக்களின் மட்டத்திற்கு இறங்கி இலக்கியம் படைப்பது அவசியம் என்பது போலவே இலக்கியத்தின் தரத்தை, எழுத்து நடையின் தரத்தை மக்களுடன் சேர்ந்து மேலே உயர்த்திச் செல்வதும் அவசியம்.
- (5) எழுத்தாளர்கள் தமது இலக்கியப் படைப்பாற்றலைச் செலவேன் விருத்தி செய்வதுடன், படைப்பிலக்கியத்தின் எல்லா உத்திகளிலும் தொழில்நுட்பங்களிலும் மிகப் பெரும் பாண்டித்தியத்தைப் பெறுவது அவசியம்.
- (6) இதற்கு அவர்கள் நவீன உலக இலக்கியத்துடன் விரிவான பரிச்சயம் கொண்டிருப்பதுடன், நமது பழம் பெரும் இலக்கியங்களுடனும், இலக்கியப் பாரம்பர்யங்களுடனும், நமது மக்களின் கலை, கலாசார மரபுகளுடனும் ஆழமான பரிச்சயம் கொண்டிருப்பதோடு இவற்றை நேசிக்கவும் மதிக்கவும் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். மலையக இலக்கியத்தைத் தேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தின், ஈழத்துத் தேசிய இலக்கியத்தின் மதிப்பார்ந்த ஒரு பகுதியாக உயர்த்த, மலையக இலக்கியத்தின் சமுதாயப் பயன்பாடும் இலக்கிய காத்திரமும் மேலுயர் மலையக எழுத்தாளர்கள்:
- (1) மலையக மக்களை, மலையக வாழ்க்கையை, மலையகப் பிரச்சினைகளை ஆழமாகக் கற்கவும், அவற்றை எல்லாக் கோணங்களில், பரிமாணங்களில் சித்திரிக்கும் இலக்கியப் படைப்புகளை அதுக்மதிகமாக சிறுஷ்டிக்கவும் வேண்டும்.
- (2) இந்த இலக்கியப் படைப்புகளை நாலுருவில் வெளியிடவும், அவற்றை மக்கள் மத்தியில் பரப்பவும் பிரசரத்துறைகளில் ஆக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

- (3) மலையக இலக்கியம், மலையக பிரச்சினைகள், மலைகய வாழ்வு பற்றி ஆழமான ஆய்வுகள் நடத்தும் களங்களாக சஞ்சிகைகளையும் பிரசரங்களையும் கருத்தரங்களையும் செயற்றிடறைகளையும் திட்டமிட்டும் கிரமாகவும் விரிவாகவும் வெளியிடவும் நடத்தவும் வேண்டும்.
- (4) மலையக மக்கள் மத்தியில் மலையக இலக்கியத்தைக் கொண்டு செல்வதற்கான ஊடகமாக பாவோதல்கள், ஒற்றையங்க நாடகங்கள், தெருக் கூத்துக்கள் போன்றவற்றை விரிவாகப் பயன்படுத்தலாம்.
- (5) தோட்டங்கள் தோறும் இலக்கிய வட்டங்களை அமைத்து இலக்கிய விழிப்பை, ஆர்வத்தை, ரசிப்பை வளர்க்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாம்.
- (6) மலையக எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்களின் அமைப்புக்களுக்கிடையில் விரிசல்களைத் தவிர்ப்பதுடன் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான பரந்த ஒத்துழைப்பையும் ஒருமித்த செயற்பாட்டையும் வளர்த்திட வேண்டும்.
- (7) இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு காத்திரமான பங்குப் பணியினை இலக்கிய விமர்சனம் நிறைவேற்றுகிறது. தனிப்பட்ட காழ்ப்புணர்ச்சிகளுக்கு, பாண்டித்தியப் பகைமைகளுக்கு, கோவீடிப்புசல்களுக்கு இடமளியாத ஆரோக்கியமான இலக்கிய விமர்சனத்துறையை மலையக எழுத்தாளர்கள் பிரக்ஞ பூர்வமாக, விருத்தி செய்யவேண்டும்.
- (8) மலையக இலக்கியப் படைப்புகள் தேசிய மொழிகளிலும் உலக மொழிகளிலும் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு உலகெலாம் பரப்பப்பட வேண்டும்.

மலையகம், மலையக சமுதாயம், மலையக இலக்கியம் இன்று ஒரு விழிப்பு நிலையை அடைந்துள்ளது. அர்வமும், ஆற்றலும், நேர்மையும் படைத்த புதிய தலைமுறை மலையக வாழ்விலும், அரசியலிலும், இலக்கியத்திலும் புதிய தடங்களைப் பதிக்க முனைந்து நிற்கிறது. புதிய பாதையையும் புதிய தலைமையையும் மலையகம் கோரி நிற்கிறது. இந்த ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிப் போக்கை ஆற்றுப்படுத்துவதில், புதிய கருத்துக்களைப் பரப்பி வெற்றி காண்பதில் மலையக இலக்கியம் தனது பங்குப் பணியை, வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை நிறைவு செய்ய வேண்டும்.

மலையக மக்களை சுகல ஒடுக்குமுறைகளிலிருந்தும், அனைத்து வடிவ சூண்டலிலிருந்தும், பின்தங்கல்களிலிருந்தும் விடுவிக்கவும் இந்த நட்புல் தமிழ்த் தேசிய இனம் சகல வடிவ அரச பயங்கரவாதத்திலிருந்தும் இன ஒடுக்கு முறையிலிருந்தும், இன அழிப்புகளிலிருந்தும் தன்னைக் காத்துத் தனது மறுக்க முடியாத சுயநிர்ணய உரிமையை ஈடுக்கொள்ளவும், இலங்கை மக்களும் குறிப்பாகப் பாட்டாளி வர்க்கமும் தேசிய சுயாதனத்தை, ஜனநாயகத்தை, ஜனநாயக சுதந்திரங்களை, தேசிய பொருளாதாரத்தை, தேசிய கலாசாரங்களைப் பாதுகாத்துப் பேணவும் ஒரு மெய்யான ஜனநாயக சமுதாயத்தையும் அடுத்து சோஷலிஸ சமுதாயத்தையும் உருவாக்க நடத்தும் தேசிய போராட்டத்தின், வர்க்கப் போராட்டத்தின் வெற்றிக்கும் மலையக மக்களும் மலையக இலக்கியமும் தமது மகத்தான், நின்யனமான பங்களிப்பைச் செய்யும் என்ற விகவசிப்பைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கண்டியில் 1986ல் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் ஆற்றிய உரை

ஞானா என்ற ஞானி

துப்பதூச் சிந்தனையாளர்களின் கருத்தியல்களுக்கு எல்லாம் இடங்கொடுத்து, வளைவுகள் தவறுகள் ஏற்படும் போது தட்டி நிமித்தி, பதவி - பட்டம் என்ற நிலைகளுக்கெல்லாம் அடிமையாகாமல் அப்பாற்பட்டு நின்று கொண்டு கொள்கையோடு நிமிந்து நின்று செயலாற்றுவது ஞானாக்குரிய தந்துதுவமன பண்ணகும்.

தனது கருத்துக்கு எதிர்க்கருத்துக் கொண்டோரையும் தனது வதிடும் திறமையாக வயப்படுத்தித் தெளிவுபடுத்தி தனது கருத்தை உள்ளாங்கச் செய்வதுவும் மும்மொழிகளிலும் சரளமாக உரையாலும் திறமையும் இவருக்குக் கிடைத்த கொட்டகள். எந்தாளி கூட ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் தனது கருத்து வாதாட்டங்களை முன்னேற்றுத்துச் செல்லும்போது எதற்கும் இலகுவில் கோபிக்காத, பதற்றப்படாத தன்மை. கூர்மையான மதி நூட்பம், பகைவர்களையும் மதிக்கும்பாள்ளம் காரணமாக இவருக்கு எதிரிகள் ஏற்படுவது மிகக் குறைவு. ஒழுங்கற்ற தன்மைகளை ‘அது அப்படித்தான்’ என மன்னிக்கும் குன்றும் இவரிடம் நிறைய உண்டென்னாம். பொறுமையையும் அமைதியையும் அதிகம் கடைப்பிடித்தாலும், சீரந்த சில்லாண்டித்தனமான விதையங்களை - அநியாயங்களைப் பார்த்துப் பொறுக்காத சந்தர்ப்பங்களில் வார்த்தைகள் இவரிடம் வெடித்துக் கொட்டுவதுமன்று. இவையெல்லாம் அவரது சொந்த வாழ்வில்லை! பொதுவிடயங்கள் சம்பந்தமான தர்மானங்கள் முடிவுகள் எடுக்கும்போதுதான். பின்னால் சாந்தமான ஞானியாகி விடுவார். ஞானாவை மற்றவர்கள் அறிந்து கொண்டதோ தெரிந்து கொண்டதோ குறைவதான். ஆனால் ஞான சமூகத்தைப் பற்றியும் சமூக விடுவு பற்றியும் சதா சிந்தித்துக் கொண்டேயிலிருப்பவர் என்பது ஒரு சிலருக்குத்தான் தெரியும்.

- பத்மா சோமகாந்தன்
'பிரேம்ஜி' என்ற நூலிலிருந்து

தமிழ் இலக்கியத்தின் தற்கால வளர்ச்சிப் போக்குகள்

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் அது பிரதிபலித்து நிற்கும் மக்களைப் போலவே ஒரு வரலாற்றுத் திருப்பத்தில் நிற்கிறது. எங்கே செல்வது? எப்படிச் செல்வது? செலலும் வழி என்ன? ஒரே தடத்தில்தான் செல்வதா? அல்லது பல வழிகளில், பல வடிவங்களில், ஆனால் ஒரே இலக்கை நோக்கிச் செல்வதா? அதன் உள்ளடக்கமாக, ஆத்ம வெளிப்பாடாக இருக்க வேண்டிய கருப்பொருட்கள், கதாவங்ஶுக்கள் என்ன?

தமிழ் இலக்கியத்தின் நடப்புப் போக்குகளை, செல்நெறிகளை மனம் கொள்ளும் போது இவை அனைத்தையும், இவற்றின் முழுப்பரிமாணத்திலும் உள்ளங்கிக் கொள்வது அவசியம். இலக்கியப் பரப்பில் முகிழும் போக்குகள் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபடுகின்றன. காலத்தின் தேவையை ஏட்டி, சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி நியதிகளில் கால்கோள்கொண்டு இவை மாறியும் வியாபித்தும் வளர்ந்தும் செல்வது வளர்ச்சியின் இயல்நெரி.

இவற்றை இனம்காண முனையும் போது ஸ்பஷ்டமான காரணங்களுக்காக இந்தப் போக்குகளை முர்த்திகிறித்து நிற்கும் படைப்புகளையும் அவற்றின் படைப்பாளிகளையும் குறிப்பிடாமல் அந்தப் போக்குகளை மட்டும் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இலங்கையில் நவீன தமிழ் இலக்கியம் அரும்பிய காலப்பகுதியிலும் மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத்திலும் மக்களின் வாழ்வை அதன் வெளித்தோற்றுத்தில் உருவப்படுத்தும் இலக்கியப் போக்கே காணப் பட்டது. சொந்த மண்ணில் வாழ்ந்த மனிதர்கள் கதாபாத்திரங்களாக்கப்பட்டனர்.

மனித உறவுகள், அந்த உறவுகளின் சிருங்காரங்களும் சிக்கல்களும் கற்பனை நிலையிலும் ஓரளவு மெய்மை வடிவிலும் சித்திரிக்கப்பட்டன. வாழ்வின் மென்மையான, இடரான புலப்பாடுகளை வர்ணிக்கையில் இதமான, அமைதியான ஒரு எழுத்து நடை கையாளப்பட்டது.

இந்தப் “படப்பிடிப்பு” அல்லது “இயல்புவாத” இலக்கியப் போக்கிலிருந்து எதார்த்தவாத நிலைக்கு இலக்கிய ஆக்கம் அதன் இரண்டாவது கட்டத்தினுள் பிரவேசித்தது. சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகள், பெண் அடிமைத்தனம், சீதனக் கொடுமைகள், சாதிப் பாகுபாடுகள், வர்க்க அவலங்கள் இத்தியாதி சமூகப் பிரச்சினைகள் அவற்றின் வெளித் தோற்றப்பாட்டில் இலக்கிய வெளிப்பாடு பெற்றன. இந்தக் காலப்பகுதியில் ஆழந்த மனிதநேயம் இலக்கியத்தின் அடிநாதமாக ஒலித்தது.

முன்றாவது கட்டத்தில் சமூக எதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாடு தோற்றும் கண்டது. நமது அண்டைய பாரதத்தைப் போல வலுவான ஓர் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் பாரம்பரியத்தை, அது இருந்திராத காரணத்தினால் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் பிதராஜ்ஜிதமாகப் பெற்றிருக்கவில்லை. அரசியல் சுதந்திரத்தை முழுமைப்படுத்துவது, பொருளாதார சுயாதீனத்தை ஈட்டுவது, சமுதாயத்தில் ஜனநாயக மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவது என்ற அந்தக் காலகட்டத்திற்கு உரிய, இயல்பாகவே இருந்திருக்க வேண்டிய கடப்பாடுகளை விட்டு, இவற்றை இலக்கியத்தின் முனைப்பான இலக்குகளாகக் குவிமையப்படுத்துவதை விடுத்து காலத்தைத் தாவாகிக் கடந்து வர்க்கப் போராட்டங்களும், அது சாந்த இலக்கிய நிலைப்பாடுகளும் செயற்கையான விதத்தில் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டன.

சாதிக் கொடுமைகளை எதிர்த்த மிக நியாயமான, தர்மமான போராட்டம் கூட சமுதாய ஜனநாயக மாற்றத்தின் ஒரு பகுதி என்பது மனம் கொள்ளப்படாது இரு கண்ணகள் அமைத்து நடத்தப்பட வேண்டிய ஒரு குருஷேத்திரமாகத் தவறாகவே புரிந்துகொள்ளப்பட்டது. இதனால் இந்தக் கருவுலத்தைக் கையாண்ட சில படைப்பாளிகள் சமுதாயத்தை, அதன் ஆத்மாவை ஒரு சிதைவுற்ற உருவக் காட்சியில் காட்டினர்.

சமூக எதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாடு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பொது நெறியாகவும் வழித்தமாகவும் மாறிய போதிலும் சமூக வளர்ச்சியின் இயங்கியில் மெய்ப்பாட்டுக்குப் புறம்பாக புரட்சிகர கற்பனாவாதம் இலக்கியத்தில் அவ்வப்போது முனைப்பாகத் தலைதூக்கியது.

சமூக வளர்ச்சிக் கட்டங்கள், உள்ளார்ந்த வளர்ச்சி நியதிகள், இவற்றிற்கிணங்கியிலான இடையெழுவுகள் பற்றிய சமூக - விஞ்ஞான ரீதியான பிசுக்கற தெளிவும் கூர்கிப்பும் இல்லாததால் இந்தக் கால கட்டத்தில் தோன்றிய பல இலக்கியப் படைப்புகளில் இலக்கிய ஆக்கத்திற்கு இருக்க வேண்டிய மெய் வெளிப்பாடு, நிஜவாழ்க்கைச் சித்திரிப்பு, எதார்த்தமான சமுதாயத்தளம், வரலாற்றியல் நெறிகள் ஆகியன முழுமைத்துவம்

பெற்றிருக்கவில்லை என்பது என்னவோ வாஸ்தவம்தான். என்றாலும் இந்தக் கால கட்டத்தில் ஜினிப்பற்று இலக்கியங்கள் ஆழமான, மனிதநீயப் பற்று மிகக்கவையாக இருந்தன. மனிதன்பால், அவனின் அவலங்கள்பால், வாழ் க்கைச் சிக் கல் கள் -கட்டங் கள் பால் வெறும் னே பட்சாதாப்பட்டுவதாகவும் கழிவிரக்கம் கொள்வதாகவும் மட்டும் இராது, இந்த இலக்கிய ஆக்கங்கள் மானுடநேயத் திற்குப் புதிய அர்த்தபாவத்தையும் காத்திரமான வலுவையும் அளிக்க முனைந்தன. மனித அவஸ்தைகளுக்கும் அவலங்களுக்குமான காரணிகளைக் கண்டியவும், இவற்றிலிருந்து மக்கள் சமூகத்தை விடுவித்து மானுடப் பெறுமதியுள்ள வாழ்வை, மனித மதிப்புப் பேணப்படுகின்ற ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்கான தேடலையும் திசை வழியையும் இவை முன்வைத்தன. புதிய சமுதாயத்திற்கான போராட்டத்திற்கு மக்களை விழிப்படையச் செய்தன. அவர்களை இதை நோக்கிச் செயற்படத் தூண்டன. எதிர்காலத்தில், மானுடத்தின் வெற்றியில் நம்பிக்கை கொள்ளச் செய்தன.

நல்ல, தரமான, இலக்கியப் பெறுமதியுள்ள பல படைப்புகள் தோன்றவே செய்தன. எனினும் சிருஷ்டத்துவக் கலையின் முழு வீச்சிலும் பாண்டித்தியம் பெறுவது, செய்திறனைச் செம்மைப்படுத்துவது, மேலும் ஆழமாகவும் முழுமையாகவும் வாழ்வைத் தரிசிப்பதும் சித்திரிப்பதும், புதிய வலுவான உத்திகளைக் கையாஞும் படைப்புத்திறனைப் பெருக்குவது, காத்திரமான உள்ளடக்கத்திற்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் அதேவேளையில் உருவச் சிறப்புக்கும் நேர்த்திக்கும் உரிய முக்கியத்துவம் அளிப்பது, எதார்த்தப் பண்புகளுக்கு முதன்மை தரும் அதேபொழுதில் படைப்பிலக்கியத்திற்கு அத்தியாவசியமான அழகியல் தக்கமைகளுக்கும் உரிய கவனிப்பை அளியது. அக-வெளிப் பார்வையை விஸ்தாரப்படுத்துவது போன்ற இலக்கியத்தின் அவசியத் தேவைகள் உரிய கவனத்தைப் பெற்றத்துவரின். பல முற்போக்கான இலக்கியப் படைப்புகள் தோன்றிய போதிலும், தமது காலத்தை முழுமையாகவும், அதன் முழுப் பரிமாணங்களுடனும் பிரதிபலிக்கக் கூடிய வலுவான, ஆழமான, பூரணத்துவமுள்ள ஆக்கங்கள் சிருஷ்டிப்புப் பெறவில்லை என்பதும் சத்தியமே. இலக்கியம் கோவெங்களினதும் கோரிக்கைகளினதும் வெளிப்பாடாக அமையும் பலவீனங்களும் ஆங்காங்கே காணப்பட்டன. சாதி, வர்க்கம் ஆகிய சமுதாயத் தளத்தில் கால்பதித்த அதேவேளையில் மானுடத்தை, வாழ்வை அவற்றின் விரிவான, முழுமையான பரிமாணத்தில் பார்க்கும், சித்திரிக்கும், வெளிப்படுத்தும் இலக்கியப் பணி நேர்த்தியாக நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதும் உண்மைதான்.

என்றாலும் இந்தக் காலப்பகுதியில்தான் காத்திரமான, கனதியான, சமுதாயப் பிரக்ஞங்களுள்ள இலக்கியங்கள் தோன்றின

என்ற உண்மையை எந்தவொரு நேர்மையான இலக்கியவாதியும் உள்வாங்காமலிருக்க முடியாது.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பொது விதியாகவும் செல்துமாகவும் சமூக எதார்த்தவாத இலக்கியம் ஆழக்கால் பதித்த பகைப்புலத்தில் வைத்தே தமிழ் இலக்கியத்தின் இன்றைய வளர்ச்சிப் போக்குகளை இனம்காண முடியும்.

இன்றைய இலக்கியத்தின் புதிய போக்காக இந்த மக்கள் முகம் கொடுக்கும் முனைப்பற்றுள்ள பிரச்சினைகள் இன்று முகிழ்ந்துள்ளன. ஒரு மக்கள் என்ற அடிப்படையில் அவர்களின் அபிலாதைகள், இதய லட்சியங்கள், பொது இலக்குகள் படைப்புத் துறையில் கூர்மையான வெளிப்பாட்டைப் பெற்றுள்ளன. அவர்களின் ஏக்கங்கள், தவிப்புகள், பெருமுச்சுகள், வாழ்வின் நிர்த்துரேங்கள் அவற்றின் முழுப் பரிமாணத்திலும் சிறுக்கைகளாக, கவிதைகளாக, புதுக் கவிதைகளாக, நாட்கங்களாக, தெருக்கூத்துக்களாகப் பிரபிபடுத்துள்ளன. இது காலத்தின் தேவையாகும். ஆக, இது இலக்கியத்தின் தவிர்க்கப்பட முடியாத நியதி.

இந்த இலக்கியப் போக்கு, இது மூர்த்திகரித்து நிற்கும் தர்மங்களாலும் நியாயங்களாலும் வலுவானவையாக இருந்தபோதிலும் இதனால் இலக்கியத்தின் முழு விஸ்தாரத்தையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்க முடியாது. இதன் ஜிவிதம் இது பிரதிபலிக்கும் தோற்றுப்பாடுகளின் இறுதிப் பெறுபேறுகளைக் கொண்டே தீர்மானிக்கப்படும்.

இந்த இலக்கியப் போக்கு தன்னியல்பாகவே எழுச்சிகண் டிருப்பதால் முன்னைய சமூக எதார்த்தவாதப் பார்வை சற்றைக்கெல்லாம் அதன் வலுவை இழந்ததுபோலத் தோன்றலாம். ஆனாலும் சமூக எதார்த்தவாதம் இந்தப் புதிய இலக்கியப் போக்கை அதன் தர்மங்களைத் தன்னுள் உள்ளாங்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்றாலும் அதன் வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைகளைத் தாண்டி மனித சமுதாயம் முழுவதையும், மானுட உணர்வுகள்-பெறுமானங்கள் முழுமையையும் அது தழுவி நிற்கவேண்டும். அப்போதுதான் இந்த இலக்கியம் கலையின் அடிப்படைப் பண்பான சாஸ்தவத்தை எய்தமுடியும். தற்காலிகத் தேவைப்பாடுகள் அகன்று சமுதாயத்தின் புதிய அவசியங்கள் முன்வரும் போது, முனைப்புப் பெறும்போது சமூக எதார்த்தவாத இலக்கியம் அதன் அகண்ட பரிமாணத்தில் மீளத் தலைதூக்கும். ஆனால் இது புதிய பொலிவுடன், புதிய அர்த்தச் செறிவுடன் இடம்பெறும்.

இன்றைய புதிய கட்டத்தில் ஆக்க இலக்கியம் புதிய பிரபுகளை உள்ளடக்க ஆரம்பித்துள்ளதையும் அவதானிக்கலாம். “பஞ்சமர்களின்” வாழ்வைச் சித்திரித்த இலக்கியம் இப்போது பார்ப்பனர்களின் வாழ்வைச் சிக்கல்களையும் கதைப்பொருளாகக் கொள்ள ஆரம்பித்துள்ளது. சமூகத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவு என்ற நிலையிலிருந்து, பல்வேறு சமூகப் பகுதிகளும் இலக்கியக் களங்களாகப்படுகின்றன. மலையக மக்களின் வாழ்வு புதிய வீச்சுடன் இலக்கியங்களாகப் பரிணமிக்கத் துவங்கியுள்ளது. கிராமப்புற முஸ்லிம் பெருமக்களின் வாழ்வு தத்துபாக இலக்கிய வடிவம் பெற்றுவருகிறது. தமிழ் பேசும் மக்களின் அனைத்துப் பகுதிகளும் அனைத்துப் பிராந்தியங்களும் உள்ளடங்கிய ஒரு பரந்த இலக்கியக் களம் விஸ்தாரமடைகிறது.

இலக்கியத்தின் இந்த உள்ளடக்க அம்சங்களுடன் அதன் உருவக்திலும் புதிய போக்குகள் வலுப்பட ஆரம்பித்துள்ளன. சிறுகதை இலக்கிய வடிவம் சுற்றுப் பின்னடைந்து, வாழ்வை முழுமையாகப் பிரதிபலிக்கும் நாவல் இலக்கிய ஊடகம் எழுதுத்துறையை ஏற்றதாழ முழுமையாகவே அட்கொள்ளத் துவங்கியுள்ளது. நாடக இலக்கியம் புதுவேகம் பேற ஆரம்பித்துள்ளது. ஆரம்பத்தில் ஏழாற்றுத்தின், வீரக்தியின், காம விகாரங்களின் வடிகாலாக இருந்த புதுக்கவிதை ஊடகம் மரபு வழிக் கவிஞர்களின் நிராகரிப்புகளையும் சமாளித்து கூர்மையான சமூக உள்ளடக்கம் கொண்ட வலுவான ஆயுதமாக இளம் புதுக்கவிதையாளர்களின் கரங்களில் யயன்படுகிறது. இந்த இலக்கிய வடிவம் சிரஞ்சிவித்துவம் பெறுமா என்பது இதனை ஆஸ்பவர்களின் படைப்பாற்றலையும் இலக்கிய முதிர்ச்சியையும் சமூகப் பார்வையையுமே தான் பொறுத்துள்ளது.

படைப்பிலக்கியத்தின் பல்வேறு வடிவங்களை மேலும் சிருஷ்டத்திறமையுடன், உள்ளடக்க-உருவ கனதியுடனும் படைக்கும் அதேவேளையில் தமிழ் எழுத்து சமூகம், விஞ்ஞானம், பொருளியல், தொழில்நுட்பம், உளவியல், தத்துவம், வாழ்க்கையியல் உட்பட மனித அறிவின் அனைத்துத்துறைகளையும் உள்ளடக்கியதாக விரிந்து செல்வது அவசியம். குழந்தை இலக்கியம் கூடுதல் கலைங்கைப் பெறுவதும் முக்கியம்.

நவீன இலக்கியப் போக்குகள் பூரணத்துவமடைய அவை சுதந்திரமாக வெளிப்பாடு பெறுவதும், பல்வேறு கருத்துக்களும் சமூகப் பார்வைகளும் கயாதீனமாக உடனினுந்து இயங்குவதும், மானுட உறவுகளும் மனிதனேய உணர்வுகளும் மேலோங்கி நிற்பதும் அவசியம்.

- வானினால் (இ.ஒ.க.) உரை, 1990

எழுத்தாளர்களின் கடப்பாடுகள்

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அதன் 25வது ஆண்டு விழாவை அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த வேளையில் இந்தக் காலநூற்றாண்டு காலத்து இலக்கியச் சாதனைகள் பற்றியும், இன்று சமூத்துத் தமிழ் இலக்கியம் எதிர்கொள்ளும் முக்கிய பிரச்சினைகள் குறித்தும் சிந்திப்பதும், இந்தப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கான தேடல்களில் பிரக்கார பூர்வமாக ஈடுபடுவதும் அவசியமாகும்.

கடந்த இரண்டார தசாப்த காலத்தில் இ.மு.எ.ச. வும் சமூத்து எழுத்தாளர்களும் ஈடுபடுக்கொண்ட முக்கியமான இலக்கியச் சாதனைகளும், பெறுபோகுவதும் எவை?

- (1) சமூத்தைக் களாண்ட, சமூத்து மக்களின் மத்தியிலிருந்து பாத்திரங்களை வடித்தெடுத்த, பாத்திரத்திற்கேற்ற பாலைஷயைப் பேசுகின்ற, தேசிய வாழ்வைப் பகைப்பலமாகக் கொண்ட தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டின் உணர்வுபூர்வமான வெளிப்பாடும், இந்த இலக்கியக் கோட்பாடு சமூத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பொதுத் திசையமைவாக மாறியமையும்.
- (2) தென் இந்திய வர்த்தக இலக்கிய மயக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு சமூத்துப் பிரச்சினைகளில், வாழ்வில் காலகோள் கொண்ட சமூத்துத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளை சமூத்து வாசகர்கள் வரவேற்கும் ஒரு புதிய பிரக்காரியினை, இலக்கிய விழிப்பினை இயக்கப்பூர்வமாக உற்பவித்துமை.
- (3) பிரக்கார பூர்வமான இலக்கிய விழிப்பை தொடர்ந்து சமூத்து எழுத்தாளர் அணி வியாபித்துச் சென்றமையும், சமூத்து இலக்கியப் படைப்புகள் விசாலித்தமையும்.
- (4) சமூத்தின் பிரசர முயற்சிகளும், பிரசரக் களாண்டுகளும் தோன்றியமையும், ஸ்திரமுன்றுமையும்.
- (5) பல் வேறு கருத் தோட்டங் களைக் கொண்ட, பல் வேறு பிரதேசங் களிலுள்ள எழுத்தாளர்கள் தத் தமது கருத்தோட்டத்திற்கமைய தேசியஸ்தல அளவில் எத்தான நீதியாகத் தீரண்டமையும் செயற்பட்டமையும்.

- (6) சமுதாயத்தில் முதலில் ஜனநாயக மாற்றத்தையும், அதைத் தொடர்ந்து சோஷலிஸ மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தப் போராடும் ஜனநாயக வளர்ச்சிக் கட்டத்திலும் இனப்பிரச்சினைக்கு ஒரு பூர்வாங்க ஜனநாயகத் தீவிவு காணமுடியும் என்ற கருத்தை நிலைநாட்டுவதில் எழுத்தாளர்கள் கணிசமான வெந்தியிட்டியமை.

ஆனால் இன்று இந்தப் பல்வேறு சாதனைகளுக்கும், ஆதாயங்களுக்கும், நிலைப்பாடுகளுக்கும் பயங்கரமான ஆபத்தும் அச்சுறுத்தலும் குழந்துள்ளது.

1. கூடுதல் வர்த்தகமயமாக்கப்பட்ட தென் இந்திய சஞ்சிகைகளினதும் வெளியீடுகளினதும் கட்டுப்பாடற்ற இறக்குமதிக்கு மீண்டும் இடமளிக்கப்பட்டமை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் அண்மைக்கால சாதனைகளையும் பெறுபேறுகளையும் ஏன் அதன் அடித்தளத்தையும் கூட அடிசாய்த்து வருகிறது.
2. தமிழ் நாட்டின் வர்த்தகமயமான நரிவு இலக்கியம் ஈழத்து வாசகர்களை மீண்டும் ஈர்க்கத் துவங்கியுள்ளமை, ஈழத்து வாசகர்களின் இலக்கிய ரசனையைக் கொச்சைப்படுத்த ஆரம்பித்துள்ளது.
3. ஈழத்து இலக்கியப் படைப்புகளை ஈழத்து வாசகர்கள் விரும்பி வரவேற்க ஆரம்பித்த ஆரோக்கியமான நிலை, அந்த இலக்கிய விழிப்பு, அந்த உணர்வு குழிதோண்டிப் புதைக்கப்படுகிறது.
4. பெரு மூலதன பலத்தைக் கொண்ட தமிழகத்து வர்த்தக இலக்கியப் போட்டியின் முன்னர், கடந்த ஏழ ஆண்டுகளில் அரும்பி மலர்ந்த ஈழத்தின் ஸ்தாபன ரீதியான பிரசர முயற்சிகள் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது கருகி மாண்டொழிய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

கடந்த ஏழ ஆண்டுகளுள் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் ஓராயிரத்திற்கும் அதிகமான நூல்கள் இலங்கையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன என்ற உண்மையின் பகைப்புலத்தில் இப்புதிய அச்சுறுத்தலின் பயங்கர ஆபத்து பார்க்கப்பட வேண்டும்.

5. தென்நாட்டு வர்த்தக இலக்கிய மாரிஸம் ஈழத்து வாசகர்களை மருட்டி மயக்கி வருவது ஈழத்து மக்களின் வாழ்வை, வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை, அவர்களின் ஆசை அபிலாபைக்களை, சோக - சொப்பனங்களை, சித்திரிக்கும்; தமிழகத்தின் பொது இலக்கியப்

பண்பாக இல்லாத ஆனால் ஈழத்து இலக்கியப் பண்பின் தனிச்சிறப்பாக உள்ள, ஈழத்து இலக்கியத்திற்குப் பெருமதிப்பை தமிழகத்திலும் ஈட்டித் தந்த எதுர்த்தவாத இலக்கியப் போக்கிற்குச் சமாதி கட்டுவதாக அமையும்.

6. தென் இந்தியப் போட்டி பெருமளவு குறைக்கப்பட்ட கால கட்டத்திலேயே மிக மிகக் கஷ்டமான நிலைமைகளில் வெளிவந்த சில சஞ்சிகைகள் கூட இன்று அழிவின் விளிம்புக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளன.
7. தாம் நீண்ட நெடிய போராட்டங்களின் மூலம் வென்றெடுத்த ஆதாயங்கள், முன்போதல்கள், வளர்ச்சி வாய்ப்புகள் அனைத்துமே அழிப்பும் குழலில் எழுத்தாளர்கள் விரக்தியடைய, நம்பிக்கையிழக்க ஆரம்பித்துள்ளனமை இலக்கியப் படைப்பில், இலக்கிய வெளிப்பாட்டில் வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவதுடன் எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கையிலும், இலக்கிய மதிப்புகள்-பெறுமானங்கள் பற்றிய மதிப்பீடுகளிலும், தொய்வையும் நபுஞ்சகத்தையும் ஏற்படுத்தும்.
8. இந்த நிலை எழுத்தாளர்களின் ஸ்தாபன ரீதியான இயக்கத்தை-செயற்பாட்டைப் பெரிதும் பாதிக்கும்.
9. முற்போக்குக் கருத்து நிலைகள் தற்காலிகமாகவேனும் பின்தள்ளப்பட்டிருப்பதும், பிற்போக்கு-பாஸிச நிலைப்பாடுகள் தலைதூக்கியும் வலுப்பட்டும் இருப்பதும், முற்போக்கு அணிகளின் ஜக்கியமின்மையும் ஜனநாயக, சோஷலிஸ இலக்கியக் கோட்பாடுகளையும், இக்கருத்துக்களை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட இலக்கிய வெளிப்பாடுகளையும் பெருமளவில் பாதிக்கும்.

சமுதாயத்தின் மிகமிக முற்போக்கான பகுதியான, போர்க்குணமிக்க படைப்பிரிவான உழைக்கும் வர்க்கங்களுக்கு நம்பிக்கையும் போர்க்குணமும் ஊட்டிச் செயலுக்குத் தூண்ட வேண்டிய இலக்கியமே, அதைப் படைக்க வேண்டிய எழுத்தாளர்களே விரக்தி நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள்.

10. மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகள், நீண்ட போராட்டங்களின் மூலம் ஈட்டப்பட்ட ஜனநாயக சுதந்திரங்கள், ஜனநாயக நிறுவனங்கள் அச்சுறுத்தப்படுவதுடன், பாஸிலைம் அதன் நேரடியான அல்லது மறைமுகமான வடிவில் வெளிப்பாடு பெற்று வருகிறது.

பெரும் பத்திரிகை நிறுவனங்கள் பரிபூரணமாக முதலாளித்துவ மயமாக்கப்பட்டுள்ளமையும், முதலாளித்துவ அரசு ஏகபோகம்

- ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளமையும், சிறு பத்திரிகைகள் வெளிவர முடியாத பொருளாதார - அரசியல் நிலைமைகள் தோன்றியுள்ளமையும் எழுத்தாளர்களின் பிரசரங்களை இல்லாதொழிப்பதுடன், எழுத்துச் சுதந்திரத்தையும் சூட்டிச் சவராக்குகிறது.
11. தேசிய இனப்பிரச்சனைக்கு ஒரு ஜனநாயகத் தீர்வு காணும் முயற்சியில் எழுத்தாளர்களும், ஜனநாயக சக்திகளும் வெற்றியை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு காலப் பகுதியில் பிரபோக்கு ஈட்டிய வெற்றி, இப்பிரச்சினையை மேலும் சிக்கல் படுத்தியுள்ளது.

தேசிய ஜூக்கியம் பற்றிய முடுத்திரைகளுக்குப் பின்னால் இன அழிப்பு முயற்சிகள் கடபத்தனமாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. உரிமை மறுக்கப்பட்ட மக்களின் ஜூக்கியம் சீர்க்கலைக்கப்படுதல், திட்டமிட்ட குடியேற்றம், முன்னைப் தரப்படுத்தலிலும் படுமோசமான நடைமுறைகள் அசமத்துவத்தையும், உரிமையின்மையையும் மேலும் தீவிரப்படுத்துவதுடன் தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய வாழ்விடங்களே புறக்கப்படும் அப்பதும் ஏற்பட்டுள்ளது. இவை இயல்பாகவே தமிழ் இலக்கியம், கலை, பண்பாடு ஆகியவற்றையும் அச்சுறுத்தவுக்கு உள்ளாக்குகின்றன.

12. இன் ஒதுக்குதல், இனப் பாகுபாடு, இனப் பகைமை, இனப் பூசல் அரசு கொள்கை - நடைமுறை மட்டத்திற்கு “உயர்த்தப்பட்டு”ள்ளதால் அமைதியான தேசிய வாழ்வு, மக்களின் நாளாந்த வாழ்வு ஆகியன மட்டுமல்ல, இலக்கிய வாழ்வும் நடவடிக்கைகளும் பயங்கரமானவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த நிலைமைகளில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு விடுக்கப்பட்டுள்ள சவாலை தையியத்தாடும் நம்பிக்கையுடனும் போர்க்குண்மிக்க உறுதிப்பாட்டுடனும் ஏற்படே ஈழத்து எழுத்தாளர்களின், அவர்களது ஸ்தாபனங்களின் முதற் கடமையும் இரண்டாவது கடமையும் மூன்றாவது கடமையுமாகும். இந்தச் சவாலை ஏற்று ஆற்ற வேண்டிய பணிகள் எவை?

ஒன்று: ஈழத்து மக்களின் வாழ்வை, பிரச்சினைகளைப் பிரதிபலிக்கும் தேசிய, ஜனநாயக எதார்த்தவாத இலக்கியங்களைக் கூடுதலாகச் சிருஷ்டிப்பது.

இரண்டு: ஈழத்து இலக்கியத்தை ஈழத்து வாசகர்கள் வரவேற்ற அந்த ஆரோக்கியமான குழலைப் பாதுகாக்க வாசகர் மத்தியில் தொடர்ந்து பலதரப்பட்ட வடிவங்களில் இயக்கம் நடத்துவது.

முன்று: தென்னிந்திய வர்த்தக இலக்கிய ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்துப் போராடும் அதே வேளையில் இலங்கை - இந்திய இலக்கியப் பரிவாரத்தனையில் இருவழிச் செயற்பாட்டு முறையைக் கொண்டு வருவதற்காக இயக்கம் நடத்துவது.

நான்கு: ஈழத்து புத்தக, சஞ்சிகை வெளியீட்டு முயற்சிகளை அவை இன்று முகம்கொடுக்கும் அழிவிலிருந்து பாதுகாக்க நடவடிக்கை எடுக்குமாறு ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பப்பட்ட மகஜாரில் முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகளை வென்றெடுக்க விரிவான இயக்கத்தை நாடு முழுவதிலும் நடத்துவது.

(முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகளில் முக்கியமானவை. (1) இலங்கை - இந்திய வர்த்தகப் பரிவாரத்தனையில் ஒரு கோட்டாமுறையைக் கொண்டுவருவது; (2) இலங்கையில் வெளியிடப்படும் நூல்களிலும், சஞ்சிகைகளிலும் குறைந்தது 500 பிரதிகளை பொது வாசகசாலைகளுக்காகவும், பாடசாலை வாசகசாலைகளுக்காகவும் வாங்க அரசு மத்திய புத்தக கொள்வனவுச் சபை ஒன்றை அமைப்பது; (3) நூல் களையும் சஞ்சிகைகளையும் வெளியிடுவோருக்கு நியாயவிலையிலும் உத்தரவாதமான அடிப்படையிலும் கடதாசியும் மற்றும் சாதனங்களும் வழங்குவது; (4) ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளுக்கு அரசாங்க சட்டுத்தாபன விளம்பரங்கள் வழங்கி உதவுவது.)

ஐந்து: எழுத்தாளர் சூட்டுறவுப் பதிப்பகமும் ஏனைய பதிப்பகங்களும் மேலும் முனைப்பாகவும், செயல்வேகத்துடனும் இயங்குவது. எழுத்தாளர்களுக்கு கடன் வசதிகள் வழங்க வேண்டும் என்று நாம் பல காலமாக நடத்திய இயக்கத்தைத் தொடர்ந்தும் அரசு அமைப்புகளில் வலியுறுத்தியதைத் தொடர்ந்தும் வங்கிகள் கடன் வசதிகளை வழங்க ஆரம்பித்துள்ளன.

இதைத் திறம்படப் பயன்படுத்தி நூல்களை வெளியிட முனையலாம். அச்சிடல் கட்டணம் எக்கச்சக்கமாக ஏறியுள்ளதால் புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் குறைந்தது அச்செழுத்துச் சாதனங்களையாவது பெற்றிருப்பது அவசியம்.

குறைந்தது 500 நூல்களை விற்க பணம் கிடைத்தால் தொடர்ச்சியான வெளியீடு காரிய சாத்தியமற்றதென்றால். வாசகர் வட்டங்களை அமைத்து வெற்றிகரமாக இயங்குவதே இதற்குள்ள ஒரே மார்க்கம். சிலநிதிவலை போலுள்ள வர்த்தக ஏஜன்ஸிகளைப் பயன்படுத்தலாம்.

எனினும் வாசகர் வட்டங்களே வெற்றிக்கான அடத்தளமாக இருக்க முடியும். நாடு முழுவதிலும் ஈழத்து இலக்கியங்களை விற்று உதவ ஒரு சில நாறு பேர்கள்லை, ஒரு இருபதுபேர்கள் தானும் முனைப்புடன் செயற்பட்டாலே இந்த சாதனையை ஈட்டிவிடலாம்.

சமுத்து வர்த்தக பிரசு முயற்சிகள் தென்னிந்தியப் போட்டியின் முன் தமது கதவுகளை முடிவரும் இன்று இலக்கிய அக்கறையாளர்களின் முனைப்பான செயற்பாடே சமுத்து இலக்கியத்தைக் காப்பதற்குள்ள ஒரே மார்க்கம், ஒரே நம்பிக்கை.

ஆறு: சமுத்து இலக்கியம் விரிவாகியும் முதிர்ச்சியற்றும் வருகிற நிலையில் நிட்டமிட்ட பயிற்சிகள், ஆய்வுகள், செயற்கள்ப்பட்டறை முறைகள் மூலம் இது மேலும் பக்குவப்படுத்தப்பட வேண்டும். இதற்கான முயற்சியை இ.மு.எ.ச.வும் எ.கூ.ப.வும் மேற்கொள்ளவிருக்கின்றன. சமுத்தின் தலையாய இலக்கிய விற்பனைகளைக் கொண்டு படைப்புக் கலை இலக்கிய நிலையம் ஒன்றை நிறுவ தயாரிப்புகள் செய்யப்படுகின்றன.

நாவல் - சிறுகதை - நாடகம், கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம், பத்திரிகைக்கலை, உலக இலக்கியம், குழந்தை இலக்கியம், பண்டைய இலக்கியம் ஆகிய துறைகளைக் கொண்டதாக இது இயங்கும். இதன் செயற்பாடுகள் முக்கிய கல்லூரிகளுக்கும், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளுக்கும் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும். இதற்கான பாடவிதானம் பேராசிரியர்களின் குழுவொன்றினால் தயாரிக்கப்படும்.

ஏழு: கருத்தரங்குகள், கூட்டங்கள், விமர்சன அரங்குகள், எழுத்தாளர் - வாசகர் சந்திப்புகள், சிருஷ்டி இலக்கிய அரங்குகள் ஆகியன நாட்டின் முக்கிய பாகங்களிலும் நடத்தப்படுவதுடன், பிரதான கல்லூரிகள், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகள் தோறும் இலக்கியச் சிறப்புச் சொற்பொழிவுகளும் ஆய்வரங்குகளும் நடத்தப்படலாம்.

எட்டு: ஏற்கனவேயுள்ள சில சஞ்சிகைகள் தொடர்ந்து வெளிவர, விற்பனையாக உதவிகளை வழங்குவதுடன், கலை - இலக்கியத்துறைகள் மட்டுமல்ல அறிவு, விண்ணானம், மற்றும் துறைகள் சார்ந்த சஞ்சிகைகளையும் வெளிக்கொண்டவது.

ஒன்பது: ஜனநாயக உரிமைகளுக்காகவும், ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும், சருக முனைனேற்றத்திற்காகவும் நடைபெறும் போராட்டங்களில் எழுத்தாளர்கள் தீவிரமாகப் பங்குபற்றுவதுடன் உழைக்கும் மக்களுக்குப் போராட்ட உணர்வையும், புரட்சிகர போத்ததையும் ஊட்டி வலுப்படுத்துவது.

முதலாளித்துவ சித்தாந்தத்தை எதிர்த்த - ஆக்கப்புவரமன் விண்ணான சோஷலிஸ் சித்தாந்த நிலைப்பாடுகளுக்காகப் போராடுவது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, தேசிய-ஜனநாயக-சோஷலிஸ் சக்திகளின் பிரந்த அணி அமைக்கவும் அவற்றின் போராட்ட ஜக்கியத்திற்காகவும் பாடுபடுவது.

பத்து: தேசிய இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கான, சகல அசமத்துவங்களையும் மழிக்க, சுயநின்றை உரிமை உட்பட ஜனநாயக உரிமைகளை வென்றெடுக்க அனைத்து தேசிய, ஜனநாயக, உழைக்கும் வர்க்க சக்திகளுடன் சேர்ந்து பாடுபடுவது.

இலக்கியத்தின் முன்னும் எழுத்தாளர் முன்னும் உள்ள பணிகளை நிறைவேற்ற, பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண:-

- (1) இ.மு.ச. உட்பட எல்லா எழுத்தாளர் எதாபனங்களும் மேலும் முனைப்பாகவும் தீவிரமாகவும் செயற்பட வேண்டும்.
- (2) கருத்து வேறுபாடுகளைப் பொருப்படுத்தாது எழுத்தாளர், இலக்கிய ஸ்தாபனங்களுக்கிடையில் நல்லுறவும் ஒத்துறையும் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.
- (3) எழுத்தாளர் ஸ்தாபனங்களும், நாடு முழுவதுமுள்ள ஆயிரக் கணக்கான இலக்கிய வட்டங்களும் ஒரு செயற்திட்டத்தின் அடிப்படையில் ஒன்றுபட்டுச் செயற்பட வேண்டும். இப் பிரச்சினைகள் பற்றி ஆராய இவற்றின் பிரதிநிதிகளையும், சஞ்சிகை வெளியீட்டாளர்களையும் கொண்ட ஆலோசனைக் கூட்டம் ஒன்றை நடத்த இ.மு.ச. தயாராக உள்ளது. இத்தகைய ஒரு கூட்டம் மிகவும் காலோசிதமானதாகும்.
- (4) இலக்கிய வெளியீட்டு முயற்சிகளுக்கு உதவ இலக்கிய நிதியம் ஒன்று நிறுவப்பட வேண்டும்.
- (5) இலக்கிய வளர்ச்சியில் அக்கறைகொண்ட தேசிய, சமூக சக்திகளினதும் நபர்களினதும் ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் இந்த இயக்கங்களுக்குத் திரட்டப்பட வேண்டும்.

“மல்லிகை” ஆண்டு மஸ்டர்

ஸழத்தமிழ் இலக்கியப் பிரச்சினைகள்

எந்த ஒரு சக்திக்கு அல்லது புலப்பாட்டுக்கு இயக்கமும், அதை ஒட்டிய வளர்ச்சியும் இருக்கிறதோ அதற்கு இயல்பாகவே பிரச்சினைகளும் தோன்றுகின்றன. அழிந்துவிட்ட அல்லது காலாவதியாகிவிட்ட ஒன்றுக்கே பிரச்சினைகள் இரா.

ஆகவே, சதா இயங்குகிற, வளர்கிற, மலர்ச்சியறுகிற இலக்கியத்திற்கும் பல்வேறு பிரச்சினைகள் பல வடிவங்களிலும் வெளிப்பாட்டு முறைகளிலும் தோன்றுவது இயல்பான பரிணாமகதியின் பாற்பட்ட ஒன்றே.

வளர்ச்சி நியதியின் இந்த மீற முடியாத, மறுக்க முடியாத விதியில் நின்று நமது இலக்கியத்தின் முன்னுள்ள பிரச்சினைகளைப் பார்ப்போம்.

இலக்கியப் பிரச்சினைகள் என்றதும் அவை இலக்கிய வளர்ச்சியை ஒட்டியதாகவே இருக்க முடியும்.

நமது இன்றைய இலக்கியத்திற்கு முன்னுள்ள பிரச்சினைகள் என்ன?

இவற்றை இரண்டு முக்கிய பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

ஒன்று. இலக்கியத்தின் வெளக்கீக் வளர்ச்சி மற்றது இலக்கியத்தின் ஆண்மீக வளர்ச்சி.

இந்த இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து பிணைந்து பின்னிக்கிடக்கின்றன. ஒன்றில்லாமல் மற்றது இருக்க முடியாது. ஒன்றைவிட்ட நிலையில் மற்றது அர்த்தமற்றதாக, அவசியமற்றதாக மாறவிடும்.

முதலாவது பிரச்சினையை அதாவது நமது இலக்கியத்தின் வெளக்கீக் வளர்ச்சி பற்றிய பிரச்சினையை முதலில் எடுத்துக்கொள்வோம்.

நமது நாட்டில் முன்னெப்போதையும்விட இலக்கிய விழிப்பு, இலக்கியத்தாகம், இலக்கியம் சிருஷ்டிக்க வேண்டும் என்ற பிரக்ஞா,

தேசிய இலக்கியப் படைப்புக்களை வரவேற்கிற உணர்வு எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலும் இலக்கிய ஆர்வம் கொண்டோர் மத்தியிலும் பொதுவாக நமது மக்கள் மத்தியிலும் இன்று தோன்றியுள்ளன.

ஸழத்து இலக்கியப் படைப்புக்களை உதாசீனம் செய்த, ஈழத்து எழுத்தாளர்களை அச்ட்டை செய்த போக்கு மறைந்து ஸழத்து இலக்கிய சிருஷ்டிகளையும் ஸழத்து எழுத்தாளர்களையும் கெளரவிக்கிற ஒரு போக்கு இன்று தலைதூக்கியிருக்கிறது.

இது ஸ்தாபன ரீதியாக நடத்தப்பட்ட இயக்கத்தின் நீர்விளைவாக இருந்தபோதிலும் இந்த விளைவு நமது சரித்திர தேசியத் தேவைகளை அடியொட்டியே எழுந்தது.

சுதந்திரம் பெற்றமை, சமூக பொருளாதார அரசியல் மாற்றத்திற்கான எழுச்சி, தேசிய இன - மொழிப் பிரச்சினைகளின் தாக்கங்கள் ஆகிய சரித்திரப் போக்குகளின் ஒரு வெளிப்பாடு அல்லது வரலாற்று நியதியே இது.

நமது நாட்டின் இலக்கிய அரங்கில் ஏற்பட்டுள்ள இந்தப் புதிய நிலை அல்லது வரவேற்கத்தக்க திருப்பம் நமது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வாய்ப்பான, சாதகமான, ஆரோக்கியமான குழநிலையைத் தோற்றுவித்துள்ளது.

மனப்போக்கில் ஏற்பட்டுள்ள இந்த மாற்றத்தைத் தொடர்ந்து ஸ்தாலமான இலக்கிய வளர்ச்சியை உருவாக்க வேண்டும்.

இன்றும் ஸழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு முன்னுள்ள பிரச்சினை, பெரும் பிரச்சினை இலக்கிய சிருஷ்டியும் இந்த சிருஷ்டிகளுக்கான வெளிப்பாட்டுச் சாதனங்களுமே.

நமது நாட்டில் தரமான, துரிதமாக வளர்ந்து முன்னேறிச் செல்கிற கணிசமான தொகை எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள். தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே இன்று மலரும் எந்த இலக்கிய ஆக்கத்திற்கும் நேர்நிகராக நிற்கக்கூடிய, உலக இலக்கியத் தரத்திற்கு உயர்ந்து செல்லக்கூடிய இலக்கிய சிருஷ்டிகளைத் தருகிற இலக்கியப் படைப்பாளிகள் நமது தேசத்தில் இருக்கிறார்கள். நாட்டில் இலக்கிய ஆழ்ந்தும் படைப்புத் திறனும் பரந்து கிடக்கின்றன.

ஆனால் சிறுஷ்டத்திற்மை பூண்பெலிவுடன் மலர்ச்சி யுறக்கூடிய நிலை தூர்திருஷ்டவசமாக இன்னும் தோன்றுவில்லை.

இந்த நிலையைத் தோற்றுவிப்பதே இன்று நம் முன்னுள்ள அவசர அவசியமான மிகப் பிரதான தேசியக் கடமையாக உள்ளது.

இதைச் சாதிப்பது எவ்வாறு?

இதற்கு இந்த நிலைக் கான சூழ்நிலைகளையும் காரணிகளையும் இதன் பகைப்புலத்தையும் பார்ப்பது அவசியம்.

ஈழத்திலே புதந்தேவனார் தொட்டு ஆறுமுகநாவலர் உள்ளிட்டு இன்றுவரை ஒர் இலக்கிய மரபும் தனித்துவம் வாய்ந்த ஒர் இலக்கியப் பாரம்பரியமும் தொடர்புறுந்து போகாமல் வரலாற்று ரதியாக இழையோடு வந்தபோதிலும் நமது இலக்கியத்தின் மீதும் பண்பாட்டின் மீதும் வெளிப்புறச் சக்திகளின் தாக்கமே சென்ற பல காலமாகத் தலையெடுத்து ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்துள்ளது.

ஏற்ததாழ மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக நமது மண்ணில் அந்நிய அரசியல் ஆதிக்கம் கோலோச்சியதால் அதன் கலாசார, இலக்கிய, ஆன்மீக ஊடுருவுகளும் தாக்கங்களும் வீச்சுக்களும் நமது இலக்கியத்தின் மீதும் பண்பாட்டின் மீதும் ஏற்பட்டன.

அந்நியராட்சிக்கு அனுசரணையாக மாறியவர்கள், அந்நிய கலாசார மோகத்தில் மருண்டு மயங்கியவர்கள், சொந்த மண்ணின் பண்பையும் பண்பாட்டையும் இலக்கியப் பெருஞ் செல்வங்களையும் துச்சமாகக் கருதினர். தேசியப் பண்பும் தேசிய மரபும் வேரறுக்கப்பட்டு, அந்நியப் பண்பாடு நமது தேசத்தின் விளைவிலத்தில் காலான்றி வளராத பரதேச நாகரிகம், நமது மக்களின் மத்திய தட்டுப் பகுதியினர் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்றது.

இந்தப் பகுதியினரின் சீரழிவுப் பாதையையும் திரிபையும் பண்பாடுச் சோரத்தையும் எதிர்த்து நாவலர் பெருந்தகையும் அவருக்கு முன்னும் பின்னுமிருந்த தேசபக்தர்களும் மொழியபிமானிகளும் எதிர்நீச்சல் போட்டனர்.

அந்நிய ஆதிக்கம் ஏற்பட்ட நாள்தொட்டு அதற்கு ஆதரவாக அதன் பாதாரவிந்தம் தழுவிநின்ற நம்மவரும் அதன் அரசியல், கலாசார

ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போர்க்கொடி உயர்த்திய நம்மவரும் ஏக்காலத்தில் தொடர்ந்து இருந்தே வந்திருக்கின்றனர்.

இந்த இரு முரண்பட்ட சக்திகளுக்கிடையில் நடந்த போராட்டத்தில், இயக்கத்தில் தேசிய உணர்வின் கொடுமூடியாகத் தோன்றினார் ஆறுமுகநாவலர்.

பறங்கியின் செல்வாக்கையும் ஆதிக்கத்தையும் எதிர்த்துப் போராடிவந்த ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அதே வேளையில் தமிழகத்தின் எதிர்மறைத் தாக்கத்திலிருந்தும் தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த தமிழனின் தாய்ப்பூமி தந்த பண்டைய பெரும் இலக்கிய ஏடுகளைப் புதுப்பித்தும் திருத்தியும் வெளியிட்டு தமிழ் இலக்கியத்தின் பொதுப்பரப்பைத் தனது அந்நிய ஆதிக்க எதிர்ப்புப் போரில் ஒரு ஆயுதமாக உபயோகித்த நாவலர், அதே வேளையில் ஈழத்து இலக்கியப் படைப்புக்களை அவமதித்த, ஈழத்துத் தமிழரினர்களை அவமதித்த, யாழ்ப்பாணத் தமிழழ அவமதித்த சில சென்னை மாகாணச் செருக்கர்களை எதிர்த்துக் கூடும்போர் தொடுத்தார்.

�ழத்திற்கென ஒரு இலக்கிய மரபும் தனித்துவம் பெற்ற ஈழத்துப் பாரம்பரியமும் இருக்கிறது என்பதை அறைந்து கூறி ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வெற்றிக் கொடியை உயர்த்திப் பிடித்தார்.

நாவலர் பிறதேச மொழி, பண்பாட்டு ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துத் தமிழகாகவும் தமிழ்ப் பண்பாட்டின்காகவும் நடத்திய போராட்டம், தமிழகத்தின் சில குறுகிய போக்குடையோரின் செருக்கையும் செல்வாக்கையும் எதிர்த்து யாழ்ப்பாணத் தமிழின் சிறப்புக்காகவும் நடத்திய போராட்டம், சரித்திருத்தின் தேவையாகவும் வரலாற்றின் இயக்க நியதியாகவும் இருந்த அதே வேளையில் தேசிய இலக்கியத்தின், ஈழத்து மரபின் அடிநாதமாகவும் அமைந்தது.

நாடு சுதந்திரம் பெற்று விடுதலைப் பாதையில் முன்னேறிச் செல்கின்ற இன்றுகூட நாவலர் எந்தப் பிரச்சினைகளின் தாக்கங்களுக்கு முகம் கொடுக்க நேர்ந்தோ அதே பிரச்சினைகளுக்கே நாமும் நமது இலக்கியமும் முகம் கொடுக்க வேண்டியள்ளது. ஆனால், இப்பிரச்சினைகளின் வெளிப்பாடும் வீச்சும் தன்மையும் மாறுபட்டு புதிய உருப்பெற்றிருக்கலாம்.

தமிழகத்து உரிமை, அன்னை மொழிக்காக அறப்போர் போன்ற கோவெங்கள் முழங்கப்படும் இன்றுகூட நமது மக்களில் ஆங்கிலம் படித்த பகுதியின் மத்தியில் தமிழையும் தமிழ் இலக்கியத்தையும் பழித்து ஒதுக்கும் போக்கே நிலவுகிறது. அந்தியப் பண்பாடுகளையும் இலக்கியங்களையும் பாவனை செய்யும் போக்கே நீடிக்கிறது.

நமது தேசிய எழுச்சியின், தேசிய கலாசார-இலக்கிய விழிப்பின் பரம சத்துருவாக இன்னமும் இந்தப் போக்கே உள்ளது.

இந்த விதேசி மனோபாவத்தை, தேசிய விரோதப் போக்கை மாய்த்தொழிக்கும் மட்டும் தமிழ் இலக்கியத்தின் பரவலான வளர்ச்சி சாத்தியமில்லை.

ஏனென்றால் இந்தப் பகுதியின் சமுதாயத்தில் ஆதிக்கமும் செல்வாக்கும் வகிக்கும் பகுதியினராவர். காரியங்களைச் சாதிக்கக்கூடிய வாய்ப்புக்களை இந்தப் பகுதியினர் பெற்றிருப்பதுடன் இவர்களின் மனப் போக்குகளும் சிந்தனை முறைகளுமே சமூகத்தில் ஊடுருவி மேலாதிக்கம் செலுத்துகின்றன. இவர்களின் விதேசிப் பற்று, அந்தியமோகம், சொந்தப் பண்பாட்டைத் துச்சமாகக் கருதுவது போன்ற தன்மைகள் இவர்களின் செல்வாக்கு வட்டத்துக்குள் வரும் மக்கள் மத்தியிலும் இயல்பாகவே தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

இந்தப் பகுதிகள் மத்தியிலிருந்து வரும் எழுத்தாளர்களும் இந்தப் பகுதியினரின் இலக்கியத் தேவையைத் திருப்பி செய்ய எழுதும் எழுத்தாளர்களும் இத்தேசிய விரோதச் சகதியிலோயே புதைந்து விடுகிறார்கள். இவர்கள் சிறஞ்சிக்கும் இலக்கியமும் நமது பண்பாட்டு மரபில் வராது, அந்தியச் சாயல் பெற்று நமது மக்களுக்கும் நமது இலக்கியத்திற்கும் புறம்பானதாகவே அமைகிறது.

ஆகவே, அந்திய கலாசார - ஆன்மீக செல்வாக்கை எதிர்த்து, தேசிய கலாசார ஆன்மீக முத்திரை பதிந்த தேசியப்பற்றும் மொழிப்பற்றும் நமது மக்களின் சகல பகுதியினர் மத்தியிலும் சகல எழுத்தாளர் மத்தியிலும் சுடர்விடுவது நமது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான முன்தேவையும் முதல் நிபந்தனையமாகும். தேசிய கலாசாரத்திற்கான போராட்டம் இலக்கிய வளர்ச்சிப் பணியில் முதல் எல்தானத்தைப் பெறுகிறது.

இதையடுத்து தமிழ்நாட்டின் வர்த்தக இலக்கியத் தாக்கத்தை எதிர்த்துச் சமாளிக்கும் பிரச்சினை நமது இலக்கியத்தின் முன்னுள்ளது.

தமிழ்ப் பண்பாடு என்ற பற்றுக்கோடுகளால் தமிழகத்துவன் நாம் ஆத்மார்த்த ரீதியாகப் பிரிக்கப்பட முடியாது ஒன்றித்து நிற்கின்றோம்.

அனால் அதேவேளையில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து இங்கு கணக்கின்றி இறக்குமதியாகும் வர்த்தக சஞ்சிகைகளும் வெளியீடுகளும் நமது இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியைப் பெரிதும் பாதித்துள்ளன.

தென்னிந்தியப் புத்தக, சஞ்சிகை வர்த்தகத் தாக்கத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத ஒரு தூர்திஷ்டவசமான குழந்தைக்கு நாம் முகம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. இதனால் ஈழத்தில் தரமான இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் தொடர்ந்து வெளிவர முடியாத, வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் நிலைத்து நிற்கமுடியாத கவலைக்கிடமான நிலை நீடிக்கிறது.

தமிழகத்து நல்ல இலக்கியப் படைப்புகளிலிருந்து நமது மக்களோ அல்லது எழுத்தாளர்களோ எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டும், துண்டுப்பட்டுப் போகமுடியாது, போகக்கூடாது. அனால் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்து குவியும் சோதா இலக்கியங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாக வேண்டும்.

நமது நாட்டுப் புத்தக சஞ்சிகைச் சந்தையில் தமிழகத்துச் சஞ்சிகைகளும் வெளியீடுகளும் ஏகபோகம் வகிப்பதற்கு முடிவுகட்டியாக வேண்டும். இந்தியாவில் இன்று அழுவிலிருக்கும் 'கோட்டா' முறைபோன்ற ஒரு சட்டாதியான ஏற்பாட்டைக் கொண்டுவர நாம் அரசாங்கத்தை நிர்ப்பந்திக்க வேண்டும்.

தமிழகத்து வர்த்தகப் போட்டியிலிருந்து நமக்குத் தக்க சட்டாதியான பாதுகாப்பு இல்லாதிருக்கும்பட்டு ஈழத்தில் நல்ல தரமுள்ள சஞ்சிகைகள் தொடர்ந்து வெளிவருவதும் பரவலாக வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் தோண்றி இயங்குவதும் சாத்தியமற்றதாகும்.

தமிழகத்து வர்த்தக சஞ்சிகைப் போட்டிக்கும் ஏகபோகத்திற்கும் முடிவு கட்டுவது மட்டும் போதாது. இந்த ஆரோக்கியமான, சாதகமான குழந்தையைத் தொடர்ந்து ஈழத்தில் இலக்கியச் சஞ்சிகைகளும் வெளியீட்டு நிறுவனங்களும் பரவலாகத் தோண்ற வேண்டும்.

�ழத்தின் சிறந்த சிறுக்கதை ஆசிரியர்களின் தனித் தொகுப்புக்கள் தொடர்ச்சியாக வெளிவர வேண்டும். வருடாவருடம் அந்தந்த வருடத்தின் சிறந்த சிறுக்கதைப் படைப்புக்களைக் கொண்ட தொகுதிகளும் வெளிவர வேண்டும்.

ஸமத்து நாவல்கள் பெரும்பாலும் நால்வடிவு பெறாமலேலையே இருக்கின்றன. பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் தரமான தொடர் நாவல்களை நால்களாக்குவதுடன் வெளியீட்டிற்கான முழுமையான நாவல்களின் ஆக்கத்திலும் அதிக கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். இன்றைய சகாப்தத்தில் இலக்கிய வெளிப்பாட்டின் பிரதான வடிவம் நாவல் என்பதை ஈழத்து இலக்கிய உலகும் நன்கு உணர்வது அவசியம்.

நமது நாட்டில் தரமுள்ள ஏராளமான கவிஞர்கள் உள்ளனர். இவர்களின் படைப்புக்கள் பெரும்பாலும் நால்வடிவு பெறுவதில்லை. இந்தக் குறை உடனடியாக நீக்கப்பட வேண்டும். தனிக் கவிதைகளின் தொகுப்புக்களும் காவியத் தொகுப்புக்களும் வெளிவர வேண்டும்.

உணர்வு இலக்கிய வெளிப்பாடுகளைப் போலவே நேரடியான அறிவு வளர்ச்சி சாதனமாக உள்ள கட்டுரை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியிலும் அதிக சர்த்தை காட்டப்படுவது அவசியம். இலங்கையில் கட்டுரை இலக்கியம் தரமான முதிர்ச்சி பெற்றிருந்த போதிலும் கட்டுரைத் தொகுப்புக்கள் வெளிவருவது குறைவாகவே உள்ளது.

நமது இலக்கியத்தின் முக்கியமான பிரிவுகளில் ஒன்று குழந்தை இலக்கியம்.

முதிர்ச்சி பெற்ற ஸமத்து இலக்கிய அரங்கம் இந்த இலக்கியத் துறைக்கு அதன் உரித்தான ஸ்தானத்தையும் ஆர்வத்தையும் அளிக்கவில்லை. குழந்தை இலக்கியங்கள் பரவலாக வெளிவருவது மிகமிக அவசியம்.

கிராமிய இலக்கியம், அறிவியல்துறை இலக்கியம், மனோத்துவ இலக்கியம், நகைச்சுவை இலக்கியம் மற்றும் இலக்கியத் துறைகளின் வெளிப்பாடுகளிலும் அக்கறை செலுத்தப்பட வேண்டும்.

மேற்கூறிய இலக்கியத் துறைகளில் தரமான படைப்புக்களை ஆக்கித்தாக்கூடிய எழுத்தாளர்கள் நம் நாட்டில் உள்ளனர். இவர்களை எழுதத் தூண்டக்கூடிய சாதனங்களை உருவாக்குவதே நம் முன்னுள்ள பிரதான பணி.

இந்தப் பணியை நிறைவேற்ற நமது நாட்டில் பரவலாகப் பதிப்பகங்கள் தோன்ற வேண்டும். எழுத்தாளர் சங்கங்கள், எழுத்தாளர்களின் கூட்டுறவுகள், தனியார் நிறுவனங்கள் இந்தப் பெருமுயற்சியில் ஈடுபடலாம்.

இதற்கு இந்த முயற் சிகள் வெற்றியீட்டக் கூடிய உத்தரவாத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பது அவசியம். அரசாங்கம் தேசிய கல்லூரிகளுக்காகவும் நூல் நிலையங்களுக்காகவும் ஐனசமூக நிலையங்களுக்காகவும் தரமான நால்களையும் சஞ்சிகைகளையும் ஒழுங்காக வாங்கும் ஒரு ஏற்பாடே இந்த உத்தரவாதத்தை அளிக்கக் கூடியது.

இந்த ஒரு ஒழுங்கை ஏற்கச் செய்ய நாம் அரசினரை நிர்ப்பந்திக்க வேண்டும்.

ஸமத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான முன் நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்வதையும் இலக்கியம் பல்கிப் பெருகுவதற்கான சாத்தியப்பாடுகளை உருவாக்குவதையும் தொடர்ந்து அதாவது இலக்கியத்தின் லெளகீக் வளர்ச்சிக்கான பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதைத் தொடர்ந்து இரண்டாவது பிரச்சினை இயல்பாகவும் தவிர்க்கப்பட முடியாத நியதியாகவும் தோன்றுகிறது.

மேற்குறிப்பிட இலக்கியத்தின் இந்த லெளகீக் வளர்ச்சி ஏன்? இந்த வளர்ச்சி மூலம் நாம் எதைச் சாதிக்க வேண்டும்? இலக்கிய வளர்ச்சியின் நோக்கம் என்ன? நமது தேசிய இலக்கியத்தின் முன்னுள்ள கடமைகளும் பணிகளும் என்ன? என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன.

இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடைகாண முனையும்போதுதான் இலக்கியம் பற்றிய கருத்துப் போராட்டம் தோன்றுகிறது.

இது தவிர்க்கப்பட முடியாத காலத்தின் தேவை, வரலாற்றின் நியதி. எனின்றால் மேற்கண்ட கேள்விகளுக்கு விடை காண விணையும் முனைப்பில் இரண்டு போக்குகள், இரண்டு பார்வைகள் தோன்றுகின்றன. ஒன்று இலக்கியத்தை வெறும் அழகுணர்ச்சிப் பொருளாக மட்டும் கருதுகிறது.

இலக்கியத்தின் வடிவத்திற்கும் உருவத்திற்கும் மட்டும் இது முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது. இலக்கியம் இலக்கியத்துக்காகவே என்பதே இதன் பிரதான சித்தாந்தம்.

இலக்கியத் தீர்க்கு எந்தவிதமான இலட்சியங்களும் தேவையில்லை, நோக்கங்களும் இருக்க வேண்டியதில்லை, அது மக்களின் வாழ்வையோ, வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையோ தொட்டு நிற்கப்படாது, தேசத்தின் பொதுப் பிரச்சினைகளுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் எவ்வித ஒட்டுறவுமிருக்கப்படாது, தேசியக்கடமைகள், மக்களின்

பிரேம்ஜி

தேவைகள் என்பன இலக்கியத்தைப் பொறுத்தளவில் புறம்பான விவகாரங்கள், இலக்கியத்தில் அரசியல், சமுதாயப் பிரச்சினைகள் புகுத்தப்படாது என்பனவே இந்தப் போக்கின் முக்கிய தன்மைகள். இதற்கு நேர்மாறான கருத்தோட்டத்தை இரண்டாவது போக்கு முன்வைக்கிறது.

இலக்கியத்தில் உருவம் முக்கிய பாத்திரம் வகிக்கிறது என்ற போதிலும் இலக்கியத்தின் ஜீவகோளமாக, அடிநாமாக இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கம் இருக்க வேண்டுமென்று இந்தப் போக்கு வலியுறுத்துகிறது.

இலக்கியத்திற்கு உயர்ந்த இலட்சியங்களும் நோக்கங்களும் இருக்கவேண்டும். அது மக்களின் வாழ்வோடும் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளோடும் தொடர்பறாது நிற்கவேண்டும். தேசத்தின் பொதுப் பிரச்சினைகளுடனும் காலத்தின் பிரச்சினைகளுடனும் அது இரண்டாக்கலந்து ஜக்கியப்பட வேண்டும்.

தேசிய கடமைகளின் மக்களது தேவைகளின் பிரதிபலிப்பே இலக்கியம். இலக்கியம், அரசியல், சமுதாய, ஆஸ்மீக்க கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று இந்த இரண்டாவது போக்குக் கூறுகிறது.

- 'தாமரை'
கட்டுரையின் முதல் பாகம்

**ஸழத்து இலக்கியத்தின்
பொது - தனித்துவ அம்சங்களும்
ஒருமைப்பாட்டுக்கான தேவைகளும்**

சாகித்திய தினத்தையொட்டி நீங்கள் நடத்தும் இந்தக் கருத்தரங்கில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் சார்பில் கலந்துகொள்வதில் நாங்கள் மகிழ்ச்சியும் பேருவகையும் அடைகிறோம். இன்றைய உங்களின் சாகித்திய தினத்தை தேசிய ஒற்றுமைத் தினமாக, சிங்கள - தமிழ் எழுத்தாளர்களின் ஜக்கிய தினமாக நங்கள் கொண்டாடுவது குறித்து எங்களின் இதயழர்வமான மகிழ்ச்சியையும், ஆனந்தத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறோம். சாகித்திய விழாவை சிங்கள - தமிழ் எழுத்தாளர்களின் ஜக்கியத்தைப் பிரகடனப்படுத்தும் தினமாக நடத்தவும், இந்த மகோன்னதமான தேசியப் பணியில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆதரவைப் பெறவும் தீர்மானித்ததற்காக உங்களுக்கும், குறிப்பாக கண்டி இளம் கவிஞர் கழகத் திற்கும் எங்கள் சங்கத் தினதும், தமிழ் எழுத்தாளர்களினதும் நெஞ்சார்ந்த நன்றியையும் பாராட்டுக்களையும் சமர்ப்பிக்க தயவுசெய்து அனுமதி தாருங்கள்.

ஏங்கள் இயக்கத்தின் சரித்திரம் மகிழ்ச்சியுட்டும் சாதனைகள், சம்பவங்கள் பலவற்றைக் கண்டிருக்கிறது. ஸழத்துத் தமிழ் இலக்கிய இயக்க வரலாற்றிலே நாம் பல மைல்கற்களை அமைத்திருக்கிறோம். ஆனால் நமது பல்வேறு சாதனைகளின் போதெல்லாம் நாம் அடைந்த இன்பத்திலும், உள்புள்ளாங்கித்ததிலும் பார்க்க இன்று நாம் பலநாறு மடங்கு கூடுதல் மகிழ்ச்சியும் பேருவகையும் அடைகிறோம்.

நமது இலக்கியக் கனவுகளில் ஒன்று இன்று இங்கு நனவாவதைக் கண்டு பூரிப்படைகிறோம். தமிழ் எழுத்தாளர்களின் ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்த நாங்கள் நமது இயக்க வரலாற்றின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் தேசிய ஒற்றுமைக் காக உறுதியடன் குரல் கொடுத்துள்ளோம். சிங்கள - தமிழ் மக்களின் ஜக்கியத்திற்காக அயராது பாடுபட்டுள்ளோம். வகுப்புவாதத்தையும் குறுகிய இனவாதத்தையும் இவற்றின் ஒவ்வொரு வடிவத்திலும், வெளிப்பாட்டிலும் எதிர்த்துக் கடுமையாகவும் ஓய்வொழிச்சலின்றியும் போராடியள்ளோம். எனவேதான் தமிழ் - சிங்கள எழுத்தாளர்கள் முதல் முதலாக ஓரிடத்தில் கூடி உள்ளம் திறந்து கருத்துப் பரிமாறல் செய்யும் இந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்டு நாம் எல்லையற்ற இனபம் எய்துகிறோம்.

சிங்கள - தமிழ் எழுத்தாளர்களும், பேரறிஞர்களும், பேராசிரியர்களும், நீதிபதி களும், அரசியல் தலைவர்களும் கலந்துகொள்ளும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாடு ஒன்றினைக் கொழுப்பில் நடத்துவதென்று கடந்த ஜூலை மாதத்தில் நடந்த எமது சங்கத்தின் தேசிய சபை முடிவு செய்தது. இந்த மாநாட்டிற்கான ஏற்பாடுகளை நாம் துரிதமாகச் செய்துகொண்டிருந்த வேளையில் சிங்கள - தமிழ் எழுத்தாளர்களின் ஒற்றுமைக்கு கால்கோள் நாட்டும் இந்த வைபவத்திற்கு ஒத்துழைப்புத் தருமாறு விடுக்கப்பட்ட அழைப்பை நாம் உவகையுடன் ஏற்றுக்கொண்டோம். அண்மையில் நாம் நடத்த இருக்கும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக் மகாநாட்டிற்கு உந்சாகமுட்டும் முன்னிறிவித்தலாக, முதல் நடவடிக்கையாக நாம் இந்த விழாவை மதிப்பீடு செய்கிறோம்.

சாகித்திய விழாவையொட்டி நடைபெறும் சிங்கள - தமிழ் எழுத்தாளர்களின் இந்தச் சந்திப்பில் சிங்கள இலக்கியத்தினாலும், தமிழ் இலக்கியத்தினாலும் பிரச்சினைகளை தேசிய ஒற்றுமையின் பகைப்புலத்தில் நிறுத்தி கருத்துப் பரிமாறல் நடத்துவது மிக மிகப் பொருத்தமுடையதாகும், மிக மிக அவசியமானதாகும்.

நமது இரு மக்களினதும் இலக்கியப் பிரச்சினைகள் குறித்தும் சிங்கள - தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கருத்துக்களை பரஸ்பரம் பகிர்ந்து கொள்வது நாம் ஒருவரை ஒருவர் உணர்ந்து கொள்ளவும், ஒருவர் பிரச்சினைகளை மற்றவர் புரிந்து கொள்ளவும், இதனிடப்படையில் நமக்கிடையில் நல்லெண்ணத்தையும், நல்லுறவையும் வளர்க்கவும் பெரிதும் உதவும். இது நமது பிரத்தியேகப் பிரச்சினைகளுக்கும், நமது பொதுப் பிரச்சினைகளுக்கும் கூட்டாகத் தீர்வுகாணவும் வழி சமைக்கும் என்று நம்புகிறோம்.

சமூத் துத் தமிழ் இலக்கியத் தினதும், தமிழ் எழுத்தாளர்களினதும் முன்னுள்ள பிரச்சினைகளைப் பற்றி பிரஸ்தாபிப்பதற்கு முன்னர் நமது இயக்கத்தின் வரலாற்றையும், சாதனைகளையும், செயல் திட்டங்களையும் சுருக்கமாக உங்களுக்குப் பரிச்சயப்படுத்துவது பயன்தரும் என்று நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் நம்மை நீங்கள் அறிந்து கொண்டால்தான் நமது பிரச்சினைகளை உங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

நாம் முகங்கொடுக்கும் பிரச்சினைகளுடன் நமது இயக்க வரலாறு இணைந்திருப்பதால் இயக்க வரலாறு தன்னுள் நமது பிரச்சனைகளைக் கோடிகாட்டி நிற்பது இயல்பானதே.

1946ம் ஆண்டு இந்தியாவின் இணையற்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் டாக்டர் மூலக்ராஜ் ஆனந்த சமூத்திற்கு விஜயம் செய்தார். இரண்டாவது உலக யுத்தத்தைத் தொடர்ந்து அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த நாடுகளிலெல்லாம் விடுதலை இயக்கம் பீறிட்டுப் பொங்கி எழுந்தது. அது ஏகாதிபத்தியம் அதன் ஆணிவேர், சல்லி வேர்களுடன் அடிசரிய ஆரம்பித்த காலகட்டத்தின் துவக்க தகசை. சமூத்திலும் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தைத் தொடர்ந்து தேசிய வாழ்வில் புதிய கொந்தளிப்பு, புதிய உதவேகம் உருப்பெற்றோங்கியது. தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், மாணவர்கள், புது திஜீவிகள் ஆகியோரின் போராட்டங்கள் அலையலையாக அடித் தெழுந்தன. சமூத்து இலக்கியத்திலும் புதியதொரு விழிப்பு, புதியதொரு பிரக்ஞை தோண்றியது. எழுத்தாளர்கள் தேசிய ரீதியாக, சமூக பிரக்ஞையுடன் சிந்திக்க ஆரம்பித்தனர். இலக்கிய எழுச்சி இயக்க வடிவம் பெறவிழைந்தது.

டாக்டர் மூலக்ராஜ் வருகையைப் பயன்படுத்தி சமூத்தின் முதலாவது எழுத்தாளர் நிறுவனமாக இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் உதயமாகியது. முதுபெரும் எழுத்தாளர் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கநலூ முதல் கே. ராமநாதன், கே. கணேசன் வரை பலர் இந்த ஸ்தாபனத்தின் முன்னணியில் நின்று செயற்பட்டனர். இதன் தலைவராக விபுலானந்த அடிகளார் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஆனால் இந்த அமைப்பு நீண்ட காலம் இயங்கவில்லை. இதைப் புதுப்பிக்க பல தடவைகளில் எடுத்த முயற்சிகள் நிலையான பயன் தரவில்லை.

என்றாலும் டாக்டர் மூலக்ராஜ் ஆரம்பித்த வைத்த முற்போக்கு இலக்கியத் தீபம் பல எழுத்தாளர்களின் உள்ளங்களில் அணையாது கூடர்விட்டது. 1953ல் இந்த நாட்டின் வரலாற்றிலே நடந்த மாபெரும் மக்கள் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து மீண்டும் அரசியல் கொந்தளிப்பும், தேசிய விழிப்பும், கலாசார எழுச்சியும் தலைதூக்கின. இதன் தாக்கம் இலக்கியத் துறையிலும் ஏற்பட்டது. முற்போக்கு எண்ணம் படைத்த தமிழ் எழுத்தாளர்களை சமூத்தின் தலைசிறந்த தமிழ் நாவாசாரியரான நண்பர் இளங்கிரன் அணி திரட்டினார். 1954ம் ஆண்டில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தோண்றியது.

அன்றுதொட்டு இன்று வரை எமது ஸ்தாபனம் பல சாதனைகளைச் சாதித்துள்ளது.

பெருவாரி எழுத்தாளர்களை ஸ்தாபன ரீதியாகத் திரட்டி எழுத் தாளர்களின் நிலையான நிறுவனம் ஒன்றை உருவாக்கியுள்ளோம்.

எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் தேசியப் பற்றையும், சமுதாயப் பிரக்ஞையையும் ஏற்படுத்தியதுடன் அவர்களுக்குப் புதியதொரு இலக்கிய தரிசனத்தை, இலக்கியப் பார்வையை அளித்துள்ளோம்.

சமுத்துத் தமிழ் இலக்கிய மரபைக் கோடிகாட்டி சமுத்து மக்களின் வாழ்வையும், பண்பாட்டினையும் பிரதிபலிக்கிற தேசிய, இலக்கியத்திற்காகக் கடுமையாகப் போராடியுள்ளோம்.

தேசிய இலக்கியத்திற்கான இந்தப் போராட்டத்தில், தேசிய ஐநாயக இலக்கிய மரபினை வளர்ப்பதற்கான போராட்டத்தில் ஆறுமுக நாவலர் முதல் தேசியக் கவிஞர் சோமசுந்தரப் புலவர், அறிஞர் சித்திலெப்பை வரை சமுத்து தமிழ் அறிஞர்களின், எழுத்தாளர்களின் விழாக்களை அனுஷ்டித்தோம்.

எழுத்தாளர்கள் முன்னும், இலக்கியத்தின் முன்னும் உள்ள பல பிரச்சினைகள் பற்றி எழுத்தாளர்களின் பல நூற்றுக்கணக்கான கருத்தரங்குகளையும், விவாதங்களையும், விமர்சனக் கூட்டங்களையும், சந்திப்புகளையும் நடத்தினோம்.

இலங்கையின் சரித்திரத்தில் முதல் தடவையாக சகல தமிழ் எழுத்தாளர்களினதும் பொது மகாநாட்டைக் கடந்த வருடத்தில் நடத்தினோம். தமிழ் எழுத்தாளர்களின் பொதுப் பிரச்சினைளைப் பற்றி விவாதித்து பல முடிவுகளைச் செய்த இந்த மகாநாட்டில் பெருவாரியான சிங்கள எழுத்தாளர்கள் எமது விருந்தினர்களாகக் கலந்து கொண்டதுடன் தமிழ் பெருங்காவியங்களை சிங்களத்திற்கு மொழிபெயர்த்துள்ள வண. தர்மரதன் தேரோவுக்கு மகாநாட்டில் தமிழ் இலக்கிய உலகின் கெளரவுத்தைச் செலுத்திப் பாராட்டு வழங்கினோம். தமிழ் - சிங்கள மக்களின், எழுத்தாளர்களின் ஒற்றுமைக்கு இது வித்திட்டது.

எமது மகாநாடுகளில் பிறநாட்டு பெரும் எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொண்டதுடன் பல நாடுகளில் நடந்த எழுத்தாளர் மகாநாடுகளில் நமது பிரதிநிதிகள் பங்குபற்றினார். இதன் மூலம் இலக்கியத்தின் அகிலம் தழுவிய ஒற்றுமைக்கு வழிவகுத்தோம்.

எழுத்தாளர்களின் இலக்கியப் படைப்புகள் வெளிவருவதை வரவேற்றி உற்சாகமுட்டி விழாக்கள் வைத்ததுடன் எழுத்தாளர்களின் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் ஒன்றை நிறுவி இயக்கியும் வருகிறோம்.

சிருஷ்ட இலக்கியத்திற்கு எதிராக சாகித்திய மண்டலத்திற்குள் புகுந்துள்ள சிலர் எழுப்பிய கூச் சலை எதிர்த்துப் போராடி முறியடிப்பதிலும், இன்றைய படைப்பிலக்கியத்தின் வெற்றிக் கொடியை நாட்டுவதிலும் அயராது போராடினோம்.

எமது தலைமைக் காரியாலயத்தில் எழுத்தாளர் நால் நிலையம் ஒன்றை அமைத்துள்ளதுடன், புத்தக விற்பனை நிலையம் ஒன்றையும் ஆரம்பித்துள்ளோம். எமது கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்திற்கான ஓர் அச்சகத்தை நிறுவும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளோம்.

நாட்டின் பல பாகங்களில் கிளைகளை நிறுவியுள்ள நாம் சர்வதேசிய இலக்கியக் குழு, பண்ணையை இலக்கியக் குழு, சிங்கள இலக்கியக் குழு உட்பட பதினைந்து குழுக்களை அமைத்து இலக்கியத்தின் சகல வடிவ வளர்ச்சிக்காகவும் செயற்பட்டு வருகிறோம்.

இலக்கிய வளர்ச்சியில் கூடுதல் சிரத்தை காட்டிய நாம் அதே வேளையில் தேசியப் பிரச்சினைகளிலும், சர்வதேசியப் பிரச்சினைகளிலும் சமாதானத் திற்கும், சுதந் திரத் திற்கும், முன்னேற்றத்திற்கும் ஆதரவாக எல்லாக் காலங்களிலும் உறுதியாக முன்வந்துள்ளோம்.

நாம் இலக்கியத்தை தேசத்துடனும், மக்களுடனும் இணைத்துடன் புதியதொரு சமுதாயத்திற்காக, ஐநாயக சமூக மாற்றத்திற்காக மக்கள் நடத்தும் போராட்டத்தில் இலக்கியத்தைப் பாடுபடும் மக்களின் போராட்ட ஆயுதமாகவும், மக்களின் வாழ்வையும், அபிளாசையையும் பிரதிபலிக்கும் சாதனமாகவும், புத்துலகுக்கு கோடிகாட்டி மக்களைச் செயலுக்குத் தூண்டி வழிநடத்தும் யுகக் குரலாகவும் மாற்றியுள்ளோம்.

நாம் இன்று தமிழ் எழுத்தாளர்களை மட்டும் கொண்ட ஸ்தாபனாக அமைந்த போதிலும் சிங்கள எழுத்தாளர்களுடனும், சிங்கள மக்களுடனும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளோம். தேசிய ஒற்றுமைக்காக நாம் அயராது பாடுபட்டதுடன் எமது நடவடிக்கைகளிலும், பணிகளிலும் சிங்கள எழுத்தாளர்களை பங்குபற்றச் செய்துள்ளோம். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தமிழ்ப் பகுதியாக இயங்கும் அதே வேளையில் சிங்கள எழுத்தாளர் பகுதியைத் தோற்றுவிக்க நாம் பல தடவைகளில் முனைந்தோம். என்றாலும் சிங்கள எழுத்தாளர்கள் பலரைக் கொண்ட மக்கள் எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாகியுள்ளதால் அதனுடன் இணைந்து இயங்குகிறோம்.

மேற்குறிப்பிட்டவை நமது ஸ்தாபனத்தைப் பற்றியும், அதன் மூலம் நமது இலக்கியப் பிரச்சினைகளைப் பற்றியும் அறிந்துகொள்ள உங்களுக்கு உதவியிருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

இனி ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் முன்னாலுள்ள மிக முக்கியமான பிரச்சினைகளில் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

இன்றைய காலைக் கூட்டத்தில் எமது சங்கத்தின் செயலாளர்களில் ஒருவரும், எமது தத்துவக் குழுவின் தலைவருமான பேராசிரியர் சிவத்தம்பி ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தின் இன்றைய வளர்ச்சிப் போக்குகள் பற்றி விளக்கினார். நமது இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிப் போக்குகள் வளர்ச்சியின் பாற்பட்ட பிரச்சினைகளுடன் சம்பந்தப்பட்டவையே.

ஆகவே பேராசிரியர் சிவத்தம்பி விவரித்த வளர்ச்சிப் போக்குகளின் பகைப்புலம் நமது இலக்கியப் பிரச்சினைகளை இனம் கண்டுகொள்ள உங்களுக்கு உதவியிருக்கும். நமது இலக்கியப் போக்குகளின் பகைப்புலம் கோட்காட்டப்பட்ட நிலையிலிருந்து நமது பிரச்சினைகளைப் பார்ப்போம்.

நமது பிரச்சினைகள் இருவகைப்பட்டவை. ஒன்று இலக்கிய சிருஷ்டியுடன், இலக்கிய வளர்ச்சியுடன் சம்பந்தப்பட்டது. மற்றது நமது இலக்கியத்தின் பணியுடன், இலக்கியத்தின் நோக்குடன் சம்பந்தப்பட்ட இலக்கியத் தத்துவம் பற்றிய பிரச்சினை. இவை இரண்டும் முக்கியமானவை. ஒன்றுடன் ஒன்று பிரிக்கப்பட முடியாதவை. ஏனென்றால் இலக்கிய உற்பத்தி இல்லாமல், இலக்கிய வளர்ச்சி இல்லாமல் உயர்ந்த இலக்கிய நோக்கங்களாலோ அல்லது உன்னத இலக்கிய தத்துவங்களாலோ பலனில்லை. அதே போல உயர்ந்த நோக்கும், உன்னதமான தத்துவ தரிசனமுற்று வெறும் இலக்கிய உற்பவத்தாலும் பயனில்லை.

முதலாவது பிரச்சினையை - இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய பிரச்சினைகளைப் பார்ப்போம்.

இன்று ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் புதியதொரு விழிப்பும், உற்பத்தி வேகமும் துரிதப்பட்டுள்ளன. எழுத்தாளர்களிடையில் சிருஷ்டி ஆர்வமும், மக்கள் மத்தியில் இலக்கியத் தாகமும் அதிகரித்துள்ளன. ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களை உதாச்சீம் செய்த, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புக்களை அச்டடை செய்த நிலை

மாறி சொந்த நாட்டின் இலக்கிய சிருஷ்டிகளை வரவேற்கும் மனோபாவம் வளர்கின்றது.

இந்த நிலை தானாக ஏற்பட்டதல்ல. நீண்ட காலமாக நடத்திய போராட்டத்தின், இயக்கத்தின் பலாபலனே இது. தேசிய சுதந்திரம், கலாசார எழுச்சி ஆகியவற்றின் வரலாற்று நியதியே இது.

தேசிய இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பொறுத்து புதுத் திருப்பமேற்பட்ட போதிலும் முழுமையான வளர்ச்சிக்கான அனுகூலமான வாய்ப்புகள் இன்னும் போதியளவு தோன்றவில்லை.

முதலாவதாக ஈழத்து தமிழ் இலக்கியங்களைச் சிறுமைப்படுத்திப் பார்க்கும், தென்னகத்து இலக்கிய சிருஷ்டிகளைப் போற்றித் துதிபாடும் போக்கும் இன்னும் வலுவாக உள்ளன. எழுத்தாளர்கள் என்றும், இலக்கிய ஜாம்பவான்கள் என்றும், மொழிப் பண்டிதர்கள் என்றும் தங்களுக்குத் தாங்களே நாமகரணம் சூடிக் கொண்டுள்ள சிலர் தென்னகத்து இலக்கியங்களையே தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு ஆடுகிறார்கள். அவற்றில்தான் தமிழ் மரபும், இலக்கிய ரசனையும், இலக்கிய நயமும் இருப்பதாக வாதாடுகிறார்கள்.

�ழத்து எழுத்தாளர்களில் சிலர் ஈழத்தை மறந்து, ஈழத்து மக்களை மறந்து தமிழக இலக்கியங்களைப் பாவனை செய்து இந்த மண்ணுக்குப் பூர்ம்பானவற்றை புனர்சிருஷ்டி செய்கிறார்கள். இத்தகைய போக்கிற்கான மூலகாரணமாகத் தமிழகத்தைத் தாயகமாகக் கருதும் தன்மை உள்ளது.

பிறநாட்டைத் தாயகமாகக் கருதும் இந்த நச்சுப் போக்கு அரசியல் துறையிலும், சமுதாயத் துறையிலும், இலக்கியத் துறையிலும் முறியடிக்கப்பட வேண்டும். இது தேசிய சுயாதிபத்தியத்திற்கு ஆபத்தாக இருப்பதுடன் இலக்கியத்தின் உயிர் பீடத்தையே மாய்க்கிறது. சொந்த நாட்டைப் பற்றி அக்கறை காட்டாத ஒரு போலி இலக்கியத்திற்கு இது காரணமாக உள்ளது. இந்த நாட்டு இலக்கியப் படைப்புகளை உதாசீனப்படுத்தும் மனோ நிலையில் நமது மக்களை, இந்த நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியத்துறையை அமிழ்த்துகிறது. இது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாக உள்ளது.

இந்த அடிமை மனோபாவத்தை உடைப்பதும், நமது எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலும், மக்கள் மத்தியிலும் தேசியப் பற்றை

பிரேமஜி

வளர்ப்பதும் நம் முன்னுள்ள முக்கியமான கடமையாகும். ஏனென்றால் தேசியப் பற்றில்லாதிருக்குமட்டும் தேசிய இலக்கியம் வளர முடியாது, பல்கிப் பெருக முடியாது.

இந்தப் பிரச்சினையின் இன்னொரு வெளிப்பாட்டை தமிழகத்து இலக்கிய ஆக்கிரமிப்பில் காணலாம். சமுத்துத் தமிழ் மக்களில் ஒரு பகுதியினரிடமுள்ள மேற்கூறிய அடிமைப் புத்தியில் தென்னகத்து சஞ்சிகைகளும், புத்தக வெளியிட்டுக் கழகங்களும் முதலெலுக்கின்றன.

பெருந் தொகையாகக் குறைந்த விலையில் உற்பத்தியாகும் தமிழகத்து நூல்களும், சஞ்சிகைகளும் இங்கு வந்து வண்டி வண்டியாகக் குவிகின்றன. இவற்றுடன் போட்டி போட்டு இந்த இலக்கிய போக்கைத் தகர்க்கக் கூடிய நிலையில் தூரதிர்வட்டவசமாக இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் இல்லை.

தரமான இலக்கிய சஞ்சிகைகளை வெளியிட இங்கு பலர் எடுத்த முயற்சிகள் தோல்வி கண்டன. ஓரிரு சஞ்சிகைகள் மட்டுமே மிகக் கடினமான சூழலில் தேங்கித் தேங்கி வெளிவருகின்றன. இந்த ஒரு சிலவற்றுள்ளும் தென்னகத்து இலக்கிய ஆதிக்கம் தலை காட்டாமல் இல்லை.

சமுத்தில் வெளிவரும் மூன்று தமிழ் தினசரிகளில் ஒன்று மாகாண வட்டத்திற்குள் நடத்தப்படுகிறது. இரு தேசிய தினசரிகளில் ஒன்றில் முழு ஆதிக்கமும் தென்னகத்து பண முட்டைகளினதும், அவர்களின் இலக்கியக் கையாட்களினதும் கரங்களிலேயே உள்ளது.

சமீப காலம் வரை இதில் தென்னிந்திய எழுத்துக்களே ஏகபோக இடம்பெற்றன. சமுத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் நடத்திய போராட்டத்தின் விளைவாக சில சிருஷ்டிகளுக்கு சமுத்து எழுத்தாளர் படைப்பு' என்று பட்டம் தீட்டி வெளியிட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர்.

மற்ற தினசரி மட்டும் தான் தேசிய பிரக்ஞங்குடன் சமுத்து இலக்கியத்தை வளர்க்க முனைந்தது. நமது சங்கத்தின் தலைமைக் குழு உறுப்பினரும், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுறையாளருமான நன்பர் கைலாசபதி இந்தப் பத்திரிகையின் ஆசிரிய பீடம் ஏறியதிலிருந்து இந்த நாட்டுத் தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகில், சமுத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஒரு திருப்புமுனை ஏற்பட்டது. கைலாசபதி ஆரம்பித்து வைத்த இந்தத் தேசிய இலக்கிய மரபு தொடர்ந்து வளர்கிறது.

இவை போக அரசியல் கட்சிகள், தொழிற் சங்கங்கள் நடத்தும் சில வாரப் பத்திரிகைகளும், தென்னிந்தியச் செல்வாக்குள்ள ஓரிரு வாரப் பத்திரிகைகளும் வெளிவருகின்றன.

புத்தக வெளியிட்டு நிறுவனங்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஓரிரு பாடப் புத்தகப் பிரசுர நிலையங்கள் தவிர இலக்கிய வெளியிட்டுக் கழகங்கள் கிடையாது. சமுத்து எழுத்தாளர்கள் தமது நூல்களை தமது சொந்தப் பணத்தைக் கொண்டு வெளியிடவும், தமது நூல்களைத் தாமே தமது நண்பர்களுக்கு மத்தியில் சென்று விற்கவும் வேண்டிய அவல் நிலையே உள்ளது.

இந்த நிலைக்கும், சமுத்தில் இலக்கிய வெளியிட்டு நிறுவனங்கள் தோன்றாதிருப்பதற்கும் தென்நாட்டு வர்த்தக இலக்கியப் போட்டியே காரணம்.

இந்த வர்த்தக இலக்கியப் போட்டியிலிருந்து சமுத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பாதுகாப்பளிக்கப்படும் மட்டும் சமுத்தில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி நியாயமான முன்னேற்றத்தை அடைய முடியாது.

சட்ட ரீதியாகவும், சமுதாய ரீதியாகவும், தேசிய பிரக்ஞங்கு பூர்வமாகவும் சமுத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு இந்தத் தற்காப்பு உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

இதைச் சாதிப்பது நமது பிரச்சினைகளுக்குள் எல்லாம் தலையாயது. ஏனென்றால் இது தீர்க்கப்படுவதைப் பொறுத்தே இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான ஏனைய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண முடியும். ஆனால் இந்தத் தற்காப்பு தற்கொலையாக மாறிவிடப்படாது. நமது மக்களின் இலக்கியத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்ய தென்நாட்டைப் பார்க்கும் அடிமைப் புத்தியையும், தென்னகத்து வர்த்தக இலக்கிய ஏகபோக ஆக்கிரமிப்பையும் தகர்த்து சமுத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு ஆரோக்கியமான நல்ல குழ்நிலையையும் உருவாக்கும் அதே வேளையில் தமிழகத்து நல்லிலக்கியப் படைப்புகளுடன், உலக இலக்கிய சிருஷ்டங்களுடன் நமதும், நமது மக்களினதும் பரிசுசயத்தையும் உத்தரவாதப்படுத்துவதும் விரிவுபடுத்துவதும் அவசியம்.

தமிழகத்திலிருந்து வரும் சிறந்த தரமான சஞ்சிகைகளும் இலக்கிய நூல்களும் சமுத்திற்கு வரும் அதேவேளையில் சமுத்திலிருந்து சஞ்சிகைகளும் நூல்களும் தென்னகத்திற்குச் செல்லக்கூடிய ஏற்பாடு ராஜ்ய மட்டத்தில் செய்யப்பட வேண்டும்.

இது ஆரம்பத்தில் சிறிது கஷ்டமாக இருந்தாலும் காலப்போக்கில் நற்பயன் நல்கும்.

அத்துடன் ஈழத்துப் பத்திரிகை உலகிலும் வாணோலியிலும் மற்றும் துறைகளிலும் ஒருதலைப்பட்சமான அந்நியச் செல்வாக்கும், ஊடுருவலும் முற்றாக நிறுத்தப்படுவது அவசியம்.

�ழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாதகமான மேற்குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையை மாற்றுவதுடன் இலக்கிய வளர்ச்சியுடன் சம்பந்தப்பட்ட பல ஸ்தாலமான பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க ஆக்கழுவமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது அவசியம்.

இவற்றுள் தலையாயது பிரசர முயற்சியாகும். தமிழ் இலக்கிய வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் இன்று இல்லாதிருப்பதையும், எழுத்தாளர்களே தமது சொந்தப் பணத்தில் புத்தகம் வெளியிட வேண்டிய நிலையும், அவற்றைத் தாமே விற்கவேண்டிய நிலையும் இருப்பதையும் முன்னர் பார்த்தோம்.

இன்று இலங்கையில் வெளியிடப்படும் ஒரு புத்தகத்தில் 500 பிரதிகளைத்தானும் விற்பது இமாலயப் பிரயத்தனமாக உள்ளது. என்றாலும் ஆண்டுக்கு ஒன்று, இரண்டு என்ற நிலையிலிருந்து மாதத்திற்கு மூன்று, நான்கு இலக்கிய நூல்கள் வெளிவரும் நிலை உதயமாகியுள்ளது. இந்த வளர்ச்சியைத் தூரிதப்படுத்த பொது நூல்நிலையங்களும் சனசமூக நிலையங்களும் தேசிய கல்லூரிகளும் நூல்களை மத்தியத்துவமிக்க வாங்கும் ஓர் ஏற்பாட்டைச் செய்தல் வேண்டும். இந்தக் கோரிக்கையை நாம் பல தடவைகளில் முன்வைத்துள்ளோம். நானூறு அல்லது ஐந்நாறு நூல்களை அரசாங்கம் வாங் கக் கூடிய உத்தரவாதமிருந்தால் பிரசர முயற் சிகள் தூரிதவேகத்துடன் நடைபெறும்.

அத்துடன் அரசாங்க கலாசார பகுதி பிரசர நிலையம் ஒன்றினை ஆரம்பிக்கலாம். தரமான இலக்கிய நூல்களையும் மற்றும் நூல்களையும் இது வெளியிடலாம். எழுத்தாளர்களை பிரசரகாரர்களின் பிசாகப் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கவும் இது உதவும்.

கூட்டுறவு அடிப்படையில் எழுத்தாளர்களும், இலக்கிய ஸ்தாபனங்களும் ஆரம்பிக்கும் வெளியீட்டு நிறுவனங்களுக்கு அரசாங்கம் போதிய உதவி வழங்க வேண்டும். தனிநபர்களின் அல்லது வர்த்தக அமைப்புக்களின் பிரசர முயற்சிகளுக்கும் உதவியளிப்பது நல்லது.

எழுத்தாளர்களின் சிருஷ்டங்களுக்குப் பத்திரிகைகள் நியாயமான சன்மானமளிப்பதை உத்தரவாதப்படுத்தவும், பிரசராலயங்களுக்கும் எழுத்தாளர்களுக்குமிடையிலுள்ள உறவில் எழுத்தாளர்களுக்குத்தக்க சட்டாதியான பாதுகாப்பளிக்கவும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

சாகித்திய மண்டலம், கலைக்கழகம், பட - புத்தக தனிக்கை அமைப்புக்கள் உட்பட கலாசார, இலக்கிய விவகாரங்களுக்காக அரசாங்கம் அமைத்துள்ள நிறுவனங்களில் எழுத்தாளர்களது சங்கங்களின் ஸ்தாபன தீரியான பிரதிநிதிகளுக்கு இடம் அளிக்கப்பட வேண்டும். இந்த அமைப்புகளில் உதிரிகள் புகுந்துகொண்டு இந்த நிறுவனங்களின் இலட்சியங்களுக்கே உலை வைக்கும் நிலைக்கு ஆட்சியினர் உடனடியாக முத்தாய்பு வைக்க வேண்டும்.

இலக்கிய வளர்ச்சியைத் தூரிதப்படுத்தவும், தூண்டவும் கூடிய மேற்குறிப்பிட்ட நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் அதே வேளையில் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குக் குந்தகம் வினைவிக்கக்கூடிய போக்குகளையும், சில மலட்டுப் பாண்டித்திய வட்டாரங்களின் ஈன்தனமான முயற்சிகளையும் தகர்த்தெறிவது அவசர அவசியமானதாகும்.

இந்தப் பிரசர்சினைகளுக்கு சிங்கள இலக்கியத்தைப் போலவே தமிழ் இலக்கியமும் முகம் கொடுக்கிறது. சாகித்திய மண்டலத்திற்குள் புகுந்துள்ள ஒரு சிலர் நவீன இலக்கிய வெளிப்பாடுகளையும், இன்றைய சிருஷ்டி இலக்கியங்களையும் எதிர்த்துக் கூக்குரல் எழுப்புக்கிறார்கள். நவீன இலக்கிய வடிவங்களை இலக்கியமாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று மோட்டுக் குரல் கொடுக்கிறார்கள். மக்களின் வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்களை ‘இழிசினர்’ இலக்கியம் என்று இழித்துரைக்கிறார்கள். இலக்கியத் தூயமை என்ற பேரால் வாழ்வின் உண்மைகளையும், உணர்வு வெளிப்பாடுகளையும் நிராகரிக்கிறார்கள். இலக்கியம் நாட்டிடற்கும், நாட்டு மக்களிற்கும், மனித சமுதாயத்திற்கும், மனிதப் பிரசர்சினைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டதென்று மாய்மாலம் செய்து இலக்கியத்தை அதன் எஜுமானார்களான மக்களிடமிருந்து பிரிக்க முனைகிறார்கள். பண்டைய இலக்கியங்களை மட்டுமே போற்றுவதாகக் காட்டிக்கொள்ளும் இவர்கள் மலட்டுப் பாண்டித்தியத்தில் புதிய இலக்கியங்களை ஒதுக்குகிறார்கள்.

இன்றைய இலக்கியம் வளர், இலக்கியம் மக்களுக்குப் பயன்படும் சாதனமாக மலர இந்த மலட்டிலக்கிய வாதிகளையும், இவர்களின் கிழுதுட்டிய கருத்துக்களையும், படைப்பிலக்கியத்திற்கு எதிரான இவர்களின் சதிகளையும் பொடிப்பொடியாக்குவது அவசியம்.

புதுமை இலக்கியம் செய்யும் அதே வேளையில் பழைய இலக்கியங்களையும், அவற்றின் ஜனநாயகப் பராம்பரியங்களையும், உயரிய மரபுகளையும் நாம் பாதுகாத்துப் பேணுவதுடன் ஆபாச இலக்கியத் திரிபுகளை எதிர்த்தும் உறுதியாகப் போராட வேண்டும்.

இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாக உள்ளவற்றை நீக்குவதுடனும், சாதகமான குழ் நிலையை உருவாக்குவதுடனும் இலக்கியம் திமுதிமுவென வாஸிப்பாக வளர ஆரம்பிக்கும். ஆனால் இந்த இலக்கியமும், இலக்கிய வளர்ச்சியும் எதற்காக? யாருக்காக?

இலக்கிய வளர்ச்சி இலக்கியத்திற்காகவா? இல்லை. இலக்கியமும், இலக்கிய வளர்ச்சியும் மக்களுக்காக, அவர்களின் நல்லவாழ்வுக்காக, அவர்களின் ஆண்டத்திற்காகவேயாகும். இலக்கியம் குறையும், சுரண்டலும், வறுமையும், பிணியும், பீடையும் அற்ற ஒரு புது வாழ்வை, அனைவருக்கும் சுதந்திரமும், சுப்ரசமும், சமத்துவமும் அளிக்கும் ஒரு புதிய ஜனநாயக சமுதாயத்தை உருவாக்க உதவ வேண்டும். ஆகவே ஈழத்து இலக்கியம் புதிய இலங்கையை, ஜனநாயக இலங்கைச் சமுதாயத்தை நிர்மாணிக்க உதவ வேண்டும்.

இலக்கியம் பற்றிய இந்த சமுதாயப் பிரக்ஞா தோன்றும் போதுதான் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுணர்வும், அதற்கான தேவையும் எழுகிறது. இனத் தகராறும், இனப் பூசலுமுள்ள எந்த ஒரு நாடோ அல்லது அந்த நாட்டிலுள்ள எந்த ஒரு இனமுமோ அல்லது இலக்கியமோ முன்னேற முடியாது. இனங்களின், மொழிகளின், கலாச்சாரங்களின் சமத்துவம் மட்டுமே தேசத்தின், மக்களின் ஒற்றுமைக்கு உத்தரவாதமான அடித்தளமாக இருக்க முடியும். நாடு முன்னேற, நாட்டிலுள்ள மக்கள் முன்னேற, அந்தந்த இனங்களின் கலை - இலக்கியங்கள் முன்னேற மக்கள் மத்தியில் நல்லுறவும், பரஸ்பர ஒத்துழைப்பும், தேசிய ஒற்றுமையும் அத்தியாவசியமாகும். இலக்கியத்தில் உயர்ந்த மானுட இலட்சியங்களுக்காகப் பாடுபடும் நாம், மனிதனை மனிதன் பிரித்து வைக்கிற, மனிதனை மனிதன் வெறுக்க வைக்கிற தேசிய ஒற்றுமையையும் மனித ஐக்கியத்தையும் சிதறாக்கிற சகலவிதமான இனதுக்கல்களையும், இனவாதத் திரிபுகளையும் நிர்முலமாக கிக் கொண்டு நமது மக்களின் ஒற்றுமைக்காகவும், மனித சமுதாயத்தின் ஒருமைப்பாட்டிற்காகவும், ஜனநாயகப் புதுவாழ்விற்காகவும் போராட வேண்டும்.

எங்களைப் பொறுத்தமட்டில் நமது ஸ்தாபனம் இனங்களின் சமத்துவத்தை அடிச்சரடாக கொண்ட தேசிய ஒற்றுமைக்காக அயராது

பாடுபட்டுள்ளது. நமது எழுத்தாளர்கள் தமிழ் - சிங்கள ஒற்றுமை, தேசிய ஒருமைப்பாடு ஆகிய இலட்சியங்களை மையமாகக் கொண்ட எண்ணிற்றுந் தகதைகளையும், கவிதைகளையும் இயற்றியுள்ளார்கள்.

ஆகவேதான் உங்களின் இன்றைய முயற்சியை நாங்கள் மனதாரப் பாராட்டுகிறோம். இன்று சிங்கள - தமிழ் எழுத்தாளர்களாகிய நாங்கள் கையெழுத்திடிலிருக்கும் பிரகடனம் இந்த நாட்டில் புதியதொரு சகாப்தம், தேசிய ஒருமைப்பாட்டின் சகாப்தம் உதயாவதற்கான முதற் பிரகடனமாக அமையட்டும்.

தேசிய ஒற்றுமை வெறும் நல்லாபிலாகையால் மட்டும் சாதிக்கக்கூடியதல்ல. தேசிய ஒற்றுமைக்கு சாதகமான, ஸ்தாலமான குழ் நிலைகள் நாட்டில் உருவாக்கப்படுவது அவசியம். நாம் நடத்தவிருக்கும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாடு நீங்கள் இன்று ஆரம்பித்து வைத்துள்ள இந்த அரும்பணியின் நல்ல அறுவடையாக அமையும் என்று நம்பிக்கையைத் தெரிவித்து நல்வணக்கம் கூறுகிறேன்.

1962ல் கண்டியில் நடைபெற்ற சாகித்திய விழாவில் சமரப்பித்த அறிக்கை. இதனைக் கவிஞர் சில்லையூர் செல்வராஜன் வாசிக்க, பிரேம்ஜி சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்தார்

இன்றைய கட்டத்தில் தேசிய இலக்கியத்தின் வரலாற்றுப் பொறுப்புகள்

இலக்கியம் சமுதாயப் பிரக்ஞங்களாக, மாநுட விமோசனத்திற்கான போராட்டத்தின் போர்க் கருவியாக, பழைய சமுதாய அமைப்பை ஏழித்துக்கட்டவும் புதிய சமுதாய அமைப்பை உருவாக்கவும் தொழிலாளி வர்க்கம் நடத்தும் போராட்டத்தின் வலுமிக்க போராயுதமாகவும் திகழ வேண்டும் என்ற கருத்துருவம் ஸழத்து முற்போக்கு இலக்கியத்தின் அங்கீரிக்கப்பட்ட சித்தாந்தக் கோட்பாடாகும், தத்துவ நிலையமாகும்.

இலக்கியத்தின் இந்தக் கருத்து நிலைக்கான போராட்டத்தில் தான் ஸழத்து முற்போக்கு இலக்கியம் பிறந்து, வளர்ந்து வலுப்பட்டுள்ளது. இலக்கியத்துறையில் நடந்த இந்தப் போராட்டமும், இதில் ஈடப்பட்ட வெற்றியும் ஸழத்துச் சமுதாயத்தின் வர்க்கப் போராட்டத்தானும் இந்தப் போராட்டத்தினது முன்னேற்றங்களுடனும் பிரிக்கப்பட முடியாது தன்னை பிணைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இவ்வாறு கடுமையான வர்க்கப் போராட்டங்களிலும், தேசிய விமோசனப் போராட்டங்களிலும் கால்கோள் கொண்டு உதித்த ஸழத்து இலக்கியத்தின் முன்னால் இன்றுள்ள கடமைகளும் பணிகளும் என்ன? இந்தக் கடமைகளையும் பணிகளையும் இலக்கியம் காத்திரமாகவும் பொறுப்புணர்வட்டும் நிறைவேற்றி வருகிறதா?

இலக்கியத்தின் முன்னுள்ள கடமைகள் சமுதாயத்தின் முன்னுள்ள கடமைகள்தான். இலக்கியம் நிறைவு செய்யவேண்டிய பணிகள் மக்கள் நிறைவு செய்ய வேண்டியுள்ள அதே பணிகள்தான். சமுதாயப் பிரக்ஞங்களோடு, மக்கள் நல்லுறவுத்தோடு, தேசிய உணர்வோடு செயல்படுகிற ஓர் இலக்கியத்திற்கு இது மீறுமுடியாத பொது விதியும் நியதியமாகும்.

ஸழத்து சமுதாயம் அதன் வளர்ச்சிப் போக்கில் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்திற்கு வந்துள்ளது. நமது நாடு சுதந்திர சுயாதிபத்தியக் குழியரசாக மலர்ந்ததுடன் நமது தேசத்தின் அரசியல் சுதந்திரம் முழுமைப் படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்வி” என்ற தமிழ் மரபின் தேசியப் பாரம்பியத்தில் வந்த தமிழ்க்கவிஞர் மகாகவி பாரதி, தன் நாட்டின்

தகர்க்கப்படமுடியாத ஒருமைப்பாட்டு உணர்வுக்குத் தன்னிகிரில்லா இலக்கிய வடிவத்தை அளித்து தன் இனத்திற்கும், தன் தாய் நாட்டுக்கும் இடையிலான பிரிக்கப்பட முடியாத ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்துகிறான்.

மகாகவி பாரதி கண்ட இந்தத் தேசிய ஒருமைப்பாடுதான் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஜனநாயகப் பாரம்பரியத்தில் வருகின்ற அனைத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களினதும் பொதுபண்டும், பொதுப் பாரம்பரியமுமாகும்.

இந்த மரபிற்கு விசுவாசமாக இருக்கும் ஸழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தம் தாய் நாட்டின் - ஸழத்திருநாட்டின் ஏற்றுமைக்காகவும், ஒருமைப்பாட்டிற்காகவும் பற்றுறுதியிடத்தும் இலட்சியப் பிடிப்புத்தும் போராடியுள்ளனர். இதனால்தான் தமது இலக்கியத்தின் முன்னுள்ள தனித்துவப் பிரச்சனைகள் குறித்து சிந்திக்கும்போது எல்லா ஸழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களதும் ஸழத்து இலக்கியம் என்ற பொது கோட்பாட்டுக்குள்ளும் அதன் கட்டுக்கோட்புக்குள்ளும் நின்றுதான் இந்தப் பிரச்சினையை அணுகியுள்ளனர் - அணுக வேண்டும்.

ஸழத்து இலக்கியம் சிங்கள மக்களின் இலக்கியத்தையும், தமிழ் மக்களின் இலக்கியத்தையும் கொண்ட ஒரு முழுமையாகும். இரு வேறு மொழிகளிலும் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களின் சங்கமமே ஸழத்து இலக்கியம். ஸழத்து இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி, வளர்ச்சிப் போக்குகள் பற்றிப் பேசும் போதும், ஸழத்து எழுத்தாளர்களின் ஒருமைப்பாடு, நல்லூறு பற்றிப் பேசும் போதும் இந்த இரு இலக்கியங்களினது வளர்ச்சியையும், இந்த இரு மொழிகளிலும் இலக்கியம் படைக்கும் எழுத்தாளர்களின் ஒருமைப்பாட்டையும்தான் இதயத்தில் கொள்கிறோம்.

நமது ஸழத் தாயகமும், நமது ஸழத்துச் சமுதாயமும் ஒரே விதமான பொதுப் பிரச்சினைகளுக்கும், பொதுக் கடமைகளுக்கும், பொதுப் பணிகளுக்கும், பொதுப் போராட்டங்களுக்கும் முகங்கொடுப்பதால் ஸழத்து இலக்கியத்தின் முன்னால் உள்ள பிரச்சினைகளும், கடமைகளும், பணிகளும், போராட்டங்களும் பொதுப் பண்டுகளும், பொதுத் தன்மைகளும் கொண்டவையே என்று நாம் கருதகிறோம்.

அதேவேளையில் தமிழ் இலக்கியமும் சிங்கள இலக்கியமும், தமிழ்த் தேசிய இனமும் சிங்களத் தேசிய இனமும் தனித்துவம் கொண்டவை என்றும், சரிசமானமான நிலையில் அத்தனித்துவங்கள் பாதுகாத்துப் பேணப்பட வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகிறோம்.

எனினும் இலக்கியம் வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கிறது. வாழ்வுக்காக மக்கள் குலம் நடத்தும் போராட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது.

இலக்கியம் மக்களின் ஆசை அபிவாழக்களையும், துன்ப துயரங்களையும், இன்ப சோபனங்களையும், இலட்சியக் கனவுகளையும் பிரதிபலிக்கிறது என்ற வகையில் அதன் முன்னாலுள்ள கடமைகள் சமுதாயத்தின் முன்னாலுள்ள கடமைகளிலிருந்து பிரிக்கப்பட முடியாதவையாகும்.

ஸமுத்துச் சமுதாயத்தின் இன்றைய வளர்ச்சி நிலையில் சுயாதனான ஜனநாயக அரசியல் சாசனத்தின் அடிப்படையில் நாட்டை குற்றார்த்திர சுயாதிபத்தியக் குடியரசாக்குவதும், தேசத்தின் கலோனியல் பொருளாதாரத்தை ஒழித்துக்கட்டி ஒரு தேசிய பொருளாதாரத்தை உருவாக்குவதன் மூலம் நமது சுதந்திரத்தை முழுமைப்படுத்துவதும், பழைய நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாய உறவுகளின் ஏச்செரசங்களை ஒழித்து புதியதொரு ஜனநாயக சமுதாயத்தைச் சீருஷ்டிப்பதும், தனியார் துறையின் நடவடிக்கைக் களத்தைக் குறக்கி அதன் மீது சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதன் மூலமும் பொதுத் துறையை விபாபித்து தேசியப் பொருளாதாரத்தின் நிலைக்கும் நிலைக்கு அதை மாற்றுவதன் மூலமும் முதலாளித்துவமற்ற வளர்ச்சிப் பாதையில் சோஷலிஸ்த்தை நோக்கி முன்செல்வதும், கொலோனியலிலை கலாசார அடிமைத்தனத்தை ஒழித்து ஒரு தேசிய-ஜனநாயக கலாசாரத்தை உருவாக்குவதும்தான் இன்று ஸமுத்துச் சமுதாயத்தின் முன்னுள்ள பிரதான தேசிய, சமுதாயக் கடமைகளாகும்.

இந்த ஜனநாயக சமுதாய மாற்றுத்திற்கான பேராட்டமும், இந்தப் பேராட்டத்தில் லட்சோப லட்சம் மக்களைத் திரட்டி செயலுக்கும் நிர்மாணத்திற்கும் முன்தாண்டுவதும்தான் ஸமுத்து இலக்கியத்தின் முன்னும் சமுத்து எழுத்தாளர்கள் முன்னும் இன்றுள்ள முக்கிய பணிகளாகும்.

சோஷலிலை எதார்த்தவாத இலக்கியத்தின் முன்னோடியாகவும், முதல் கட்டமாகவும் உள்ள இந்த ஜனநாயக இலக்கியமதான இன்றைய கட்டத்தில் ஸமுத்து இலக்கியமாகும். இந்த ஜனநாயக எதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாட்டின் தத்துவ வீசுக்குள் நின்று ஸமுத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் முன்னாலுள்ள தனித்துவப் பிரச்சினைளையும், பிற பிரச்சினைகளையும் பார்ப்போம்.

கடைச் சங்க காலத்தைச் சேர்ந்தவரேன வரலாற்று அறிஞர்களால் கொள்ளப்படும் ஸமுத்துப் பூங்குன்றனார் முதல் தேசிய கவிஞரான சோமசுந்தரப் புலவர் வரை, ஸமுத்தின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிய புரியாசபண்டாரம் முதல் ஆறுமுக நாவலர், பொன் அருணாசலம் உள்ளிட்டு பொன் கந்தையா வரை ஸமுத்துத் தமிழ் இலக்கியமும், ஸமுத்துத் தமிழுச்

சமுதாயமும் தமக்கென ஒரு தேசிய மரபையும் பாரம்பரியத்தையும் கொண்டிருந்த போதிலும் கடந்த ஒரு மூன்று நான்கு தசாப்தங்களாக குறுகிய போக்குகள் தலைதாக்கின. இந்தப் பகைப்புலத்தில் தமிழ் இலக்கியமும் தமிழுச் சமுதாயமும் ஸமுத்துச் சமுதாயத்தினதும், ஸமுத்து இலக்கியத்தினதும் பிரிக்கப்பட முடியாத கூறுகள் என்பதை நிறுவ வேண்டிய ஒரு வரலாற்றுத் தேவை ஏற்பட்டது.

அதே போல ஈம் என்பது தமிழ் மாநிலமும் சிங்கள மாநிலமும் சமைதாயான அடிப்படையில் இணைந்த ஒரு முழுமை என்பதை நிறுவ வேண்டிய சரித்திரிக் கடமையும் எழுந்தது. அதேவேளையில் ஸமுத்து புட்சியின் தேசிய, ஜனநாயகக் கடமைகளை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற ஸமுத்து சமுதாயத்தின் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் ஒருமைப்பாட்டை நிலைநிறுத்துவதும் அதைச் சரியான திசையில் வலுப்படுத்துவதும் தவிர்க்கப்பட முடியாத தேசியக் கடமையாகியது.

இந்த நிலையில் தான் 1954ல் ஸ்தாபிதமான தமிழ் எழுத்தாளர்களைக் கொண்ட இலங்கை முந்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இந்தப் பணியை தனது பிரதான வரலாற்றுக் கடமையாக ஏற்படுக்கொண்டது.

நாட்டின் தேசிய, சமூக விமோசனத் துடனும், முன்னேற்றுத்துறும்தான் எந்த ஒரு மக்களினதும் கலை - இலக்கியங்கள் வாளிப்பாக வளர முடியும் என வலியுறுத்தியது, இந்த விமோசனத்தை முழுமையாக ஈட்ட ஏகாதிபத்தியத்தையும் பிறபோக்கையும் எதிர்த்த அனைத்துத் தேசிய சக்திகளும், ஜனநாயகத்திற்காகவும் நீதியானதோர் சமுதாயத்திற்காகவும் போராடும் அனைத்து ஜனநாயக-முந்போக்கு சக்திகளும் பொது எதிரியான ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து ஒன்றுபட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியது.

இதை இலக்கியத் துறையில் பிரதிபலித்து தேசிய இலக்கியம் என்ற கோட்பாட்டை முன் வைத்தது. இந்தப் பொதுத் தத்துவத்தின் கீழ் அது அனைத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களினதும் பொதுத் தேசிய மாநாட்டை 1961ஆம் ஆண்டில் கொழும்பில் நடத்தியது. ஸமுத்தின் வரலாறு கண்ட இந்த முதலாவது மாபெரும் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் சிங்கள எழுத்தாளர்கள் பலர் அதிதிகளாகக் கலந்து கொண்டதுடன் தமிழ் இலக்கியங்களைச் சிங்களத்தில் மொழியாக்கம் செய்த சில சிங்கள அறிஞர்கள் பாராட்டப்பட்டனர்.

இதன் மூலம் தமிழ் - சிங்கள எழுத்தாளர்களினதும் தமிழ் சிங்கள மக்களினதும் ஜக்கியத்திற்கான உறுதியான அடித்தளம்

இடப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து கண்ணியில் கண்டி இளம் கவிஞர் கழகமும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் கூட்டாக நடத்திய சாகித்திய விழாவின் மூலம் இந்தத் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு உணர்வு மேலும் வலுப்படுத்தப்பட்டது.

இவ்வாறு இரு இனங்களுக்கும், இரு இன இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்குமிடையில் நல்லுணர்வும், நல்லினக்கமும், நல்லுறவும் உயிர்ப்புடன் உருவெடுக்க ஆரோக்கியமான குழல் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

நாம் பிரக்ஞாபூர்வமாக முன்வைத்த தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு அதே நேரத்தில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் சில பிரத்தியேகமான பிரச்சினைகளுக்கும் தீர்வு காண வழி வகுத்தது.

ஸமத்துத் தமிழ் இலக்கியம் இந்தியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஆன்மீக ஆளுமைக்கும் ஆதிககத்திற்கும் உட்பட்டே இருந்தது.

நமது எழுத்தாளர்களின் இலக்கியப் படைப்புக்கள் எங்கோ உள்ள சென்னைக் கடற்கரையையும் மவுஷ் ரோட்டின் மேல்தட்டு வாழ்வையுமே பிரதிபலிப்பதாக இருந்தன.

இலக்கியக் களமும், இலக்கியக் கருவும், எழுத்து நடையும் இரவல் எடுக்கப்பட்டவையாகவே இருந்தன.

இந்த நிலையில்தான் இலக்கியம் வாழ்வைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் ஸமத்துத் தமிழ் இலக்கியம் ஸமத்து மக்களின் வாழ்வைக் குறிப்பாக ஸமத்துத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்றும், ஸமத்து மண்வாசனை கொண்டதாக இது மலர் வேண்டும் என்றும், புங்குண்ணார் முதல் நாவலர் வரையிலான ஸமத்து மரபைக் கையெற்றதாக அமைய வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினார்கள்.

ஸமத்துத் தமிழ் இலக்கியம் தமிழ் இலக்கியப் பொதுப் பரப்பின் ஒரு பிரிக்கப்பட முடியாத பகுதியாக இருந்த போதிலும் அது ஸமத்து வாழ்வோடும் வாழ்க்கைப் போராட்டத்துடனும் கலந்து தனித்துவம் பெற்று இயங்க வேண்டும் என்ற தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு அனைத்து ஸமத்து எழுத்தாளர்களினாலும் பொதுக் கோட்பாட்டு நிலையாகப் பின்னாராறியது.

- “புதுக்கம்”

எழுத்தாளனும் படைப்புச் சுதந்திரமும்

சுதந்திரம், ஜனநாயகம், மனித உரிமைகள் என்ற கருதுகோள்கள் இன்று புதிய விநையும் வீச்சையும் பெற்றுள்ளன. சுதந்திரத்திற்கான, சுதந்திரமாக முச்ச விடுவதற்கான மனிதனின் இயல்பான வேட்கையை எந்த சக்தியாலும் எந்த சித்தாந்தத்தின் போலும் எந்த சமூக அமையின் நாமத்தாலும் ஒடுக்கவோ, நகக்கவோ, மறுக்கவோ முடியாது என்பதைப் பல நாடுகளின் நடப்புக்கள், வளர்ச்சிப் போக்குகள் துலாம்பாரமாக எடுத்து நிறுவி வருகின்றன.

மனிதன் சுதந்திரத்துடன், சுய கொரவத்துடன், தன்மானத்துடன் தலைநிமிர்ந்து வாழவே விழுகின்றான். அனைத்து வடிவ அடிமைத் தலைகளையும் அறுத்தெறிந்து பூரண விடுதலை பெற்ற பெருவாழவு வாழவே விரும்புகிறான். அடிமைச் சங்கிலிகளையும், வர்க்காந்தியான, சமரகாந்தியான, இனைதியான ஒடுக்குமுறையின் சகல பொறியமைவுகளையும் மனித ஆத்மாவைச் சிறுமையபடுத்தும் அனைத்துச் சின்னத்தாங்களையும் அவன் நிர்முலமாக்கப் போர்க்கோலம் பூண்டு நிற்கின்றான்.

மனித சமுதாயத்தின் வரலாறு வர்க்கப் போராட்டத்தின் வரலாறே என்று சமுதாய விஞ்ஞானம் கூறியபோது அது உண்மையில் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தின் வரலாறு என்ற பொருளிலேதான் பேசப்பட்டது.

சுதந்திரமான, சுயாதீனமான ஒரு குழலில்தான் மானுடத்தின் ஆற்றல்கள், திறமைகள், சிருஷ்டி, திறன்கள் முழுமையாக மலரமுடியும்.

மானுடத்திற்குப் பொதுவான இந்த நியதி ஆத்மாவின் என்னினியர்களான எழுத்தாளர்களுக்கு, இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கு, சிந்தனையாளர்களுக்கு மிகமிக முக்கியமானதாகும்.

எழுத்தாளன் எதற்கும் பயப்படாமல், எவருக்கும் அஞ்சாமல் தன் கருத்துக்களை சர்வ சுதந்திரமாகத் தெரிவிக்கக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். தான் விரும்பும் கருவுலங்களைத் தனது படைப்புக்களில் கையாள, தான் தேர்ந்தெடுக்கும் கதாபாத்திரங்களைத் தனது சிருஷ்டிகளில் உருவகிக்க, தனது கதைப் பின்னலுக் கும் கதாபாத்திரங்களுக்கும் ஏற்றுதென தான் கருதும் இலக்கியப் பாணியையும் உத்திகளையும் எழுத்து நடையையும் சுயாதீனமாகப் பயன்படுத்த,

தான் சியெனக் கருதும் கருத்துக்களை, எண்ணங்களை, கோட்பாடுகளை எவ்விதக் கட்டுப்பாடுமின்றி நிரப்பயத்துடன் முன்வைக்க அவனுக்கு நிபந்தனையற்ற சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும்.

வேறு வார்த்தையில் ஒரு எழுத்தாளன் தனக்கு, தனது மனச்சாட்சிக்கு மட்டுமே கட்டுப்பட்டவாக இருப்பது அவசியம். அதிகார வர்க்கத்தின் மேலாதிக்க சக்திகளின் உத்தரவுகளுக்கு, ஆணைகளுக்கு, பணிப்புகளுக்கு அவன் அடிப்படையாக தேவையில்லை. எந்த ஒரு கருத்தை முன்னிறுத்தும் கோவிட்டிகளுக்கோ, குழுக்களுக்கோ, நிறுவனங்களுக்கோ அவன் பணிந்துபோக வேண்டியதில்லை.

ஏனென்றால் வெளியிலிருந்து வரும் இந்த உத்தரவுகள், ஆணைகள், கருத்து நிலைகள் காலத்தால் நிராகரிக்கப்படலாம். ஆனால் எழுத்தாளன் சிருஷ்டிக்கும் படைப்புக்கள் காலத்தை வென்று, முக்காலத்தையும் தன்னுள் தனதாக்கி காலா காலமாக வாழ வேண்டியவை.

இத்தகைய சீர்க்கீவித்துவம் பெற்ற இலக்கியங்களைப் படைக்க அவன் சுதந்திரமாகச் சிந்திப்பதும் சிருஷ்டிப்பதும் செயற்படுவதும் பிரதானமானது. வாழ்வை, சமுதாயத்தை, காலத்தை அவன் தனது படைப்புகளில் பிரதிபலிக்க வேண்டும். என்றாலும் இவற்றின் தற்காலிக கோலங்களை மட்டுமே அல்ல, மாநாக நிலையான, நிற்குமான மானுப் பெறுமானங்களையும் மதிப்புகளையும் ஆழமான வரலாற்று - சமூக உணர்வுடனும் பிரக்ஞாயுடனும் வெளிப்படுத்த வேண்டும்.

இதற்கு இந்த உயர் பெறுமானங்கள், விழுமியங்கள் பற்றிய சரியான பார்வை அவனுக்கு இருப்பது அவசியம். மனிதகுலம் கண்ட எல்லா நல்லிலக்கியங்களும் மிகோன்னதமான இலக்கியப் படைப்புகளும் மானுடத்தையே தமது அடிச்சரடாகவும் அடிநாதமாகவும் கொண்டுள்ளன.

மனிதநேயம், தர்மம், சத்தியம் ஆகியனவே இவற்றின் ஆத்மவாக இருந்துள்ளன. அநீதியை, அதர்மத்தை, ஒடுக்குமுறையை, சமுதாய ஏற்றுத் தாழ்வுகளை, மனித அவலங்களுக்கான காரணிகளை எதிர்த்த எரிசரங்களாக அவை அமைந்துள்ளன.

இத்தகைய சிறந்த இலக்கியங்களை அடிமைகளால், அடிமைத் தனத்தை ஏற்பவர்களால், ஆதிகி கச் சக்திகளுக்கு அடிப்பணிபவர்களால் படைத்திட முடியாது. எனவேதான் படைப்பாளி முதலாவதாகவும் முடிவாகவும் சுதந்திரமானவாக, சுதந்திரத்தை

நேசிப்பவனாக, தனதும் மனித சமுதாயத்தினதும் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடுபவனாக இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் இந்த சுதந்திரம் சமூக அராஜக்தைக் குறிக்கப்படாது. சமுதாய பிரக்ஞாயின்மையில் கால்கோள் கொண்டிருக்கப்படாது. தன்னுயம் தான் வாழும் சமுதாயத்தையும் பற்றிய அசமந்தப்போக்கை அடித்தளமாகக் கொண்டிருக்கப்படாது.

மாறாக இந்த சுதந்திரம், பொறுப்பான சுதந்திரமாக மனிதனை நேசிப்பதாக இருக்க வேண்டும். மனித சமுதாயத்தின் விடுதலையையும் விமோசனத்தையும் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். சமுதாயத்தைப் பிணித்துள்ள சகல கட்டுக்களையும் தடைகளையும் தளைகளையும் தகர்த்து அவனையும் முழு சமுதாயத்தையும் விடுதலை செய்வதாக இருக்க வேண்டும்.

சுதந்திரமான மனிதனை, சுதந்திரமான சமுதாயத்தை, சகல உரிமைகளையும் மெய்யாகவே அனுபவிக்கும் மானுடத்தை உருவாக்குவதே இலக்கியத்தின், எழுத்தாளனின் மையக்கடமையாக, கேந்திரப்பணியாக இருந்தபோதிலும் இலக்கியம் இந்தக் கோட்பாட்டின் எல்லைக்குள்ளேயே முடங்கி விடப்படாது. இந்த உன்னதைப் பணியை வலுவட்டனும் காத்திரத்துடனும் நிறைவேற்றும் அதே வேளையில் இலக்கியம் மனிதனின், சமுதாயத்தின் எல்லாத் தோற்றுப்பாடுகளையும் புலப்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்துவது அவசியம்.

இதையும் ஒரே வடிவில், சலிப்புத்தரும் ஒரே பாணியில் வடிக்காமல் வாசகனுக்குச் சுவையும் ஆர்வமும் ஊட்டும் பல்வேறு கோலங்களில், பல்வேறு வடிவங்களில், பல்வேறு பாணிகளில் உருவாக்கி அளிப்பது அவசியம். ஆனால் எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா நிலைகளிலும் உயர்ந்த இலக்கியத் தரத்தை, இலக்கிய நயத்தை, இலக்கியப் பெறுமானத்தைப் பேணுவது கட்டாயமானதாகும்.

இலக்கியப் படைப்புகள் கருத்திலும் உருவிலும் அச்சுப் படிவ முறை அற்றதாக, சுயாதீனமானதாக, நிறைவானதாக இருக்க இலக்கிய வடிவங்களில் மட்டுமின்றி இலக்கியக் கருத்துக்களிலும் கோட்பாடுகளிலும் கூட பன்மைத்துவம் இருப்பது அவசியம். பல்வேறு கருத்துக்கள், கருதுகோள்கள், சித்தாந்தங்கள், நிலைப்பாடுகள் சர்வ சுதந்திரத்துடன் இயங்குவது முக்கியமானது. இதுதான், இது ஒன்றுதான், இலக்கியத்திலும் சரி, கருத்திலும் சரி, சமுதாயத்திலும் சரி சர்வாதிகாரம், எதேச்சாதிகாரம் தலை தாக்குவதைத் தடுக்கக் கூடியது.

இந்தப் பலவேறு கருத்துக்களுக்குள் எது சிறந்தது, எது ஏற்கப்பட வேண்டியது என்பதை சமுதாயத்தின் உண்மையான எஜமானர்களான மக்களே தீர்மானிக்க வேண்டும். அதே போல இலக்கியத்திலும் எந்த வடிவம் சிறந்தது, எந்தக் கருவூலம் சிறப்பானது என்பதை எழுத்தானானும், அவன் யாரைப் பிரதிபலிக்கிறானோ அந்த மக்களும்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

ஒரே கருத்திலிருந்து, அது எவ்வளவு உயர்ந்ததாக, உன்னதமானதாக, சரியானதாக இருந்தாலும் மேலும் உயர்ந்த கருத்து ஜனிக்க முடியாது. மாறாக பல கருத்துக்களிலிருந்து, இவற்றிற்குள்ளாம் இவற்றிற்கிடையிலும் மேற்கொள்ளப்படும் தேடுதல்களிலிருந்துதான் மேலும் உயர்ந்த, மேலும் சரியான கருத்து உருவாக முடியும்.

இந்தக் கருத்துப் பன்மை விரிவான், மெய்மையான ஜனநாயகத்தின் கீழ்த்தான் சாத்தியமாக முடியும்.

மனித உரிமைகள், மனித மதிப்புக்கள், மனித சுதந்திரங்கள் பேணப்படும், உத்தரவாதப்படுத்தப்படும் ஒரு நிஜமான, பரந்த ஜனநாயக அமைப்பில்தான் கருத்துச் சுதந்திரம், என்னைச் சுதந்திரம் நிலவு முடியும். கருத்துச் சுதந்திரமும் என்னைச் சுதந்திரமும் நிலவும் ஒரு குழிலிற்றான் உண்மையான ஜனநாயகம் இயங்கவும் இருப்புப் பெறவும் முடியும்.

இத்தகைய ஒரு ஜனநாயகத்திற்தான் எழுத்தாளன் தனது படைப்புக்களை சுதந்திரமாகச் சிருஷ்டிக் கு முடியும். தனது கருத்துக்களை சுயாதீஸமாக முன்வைக்க முடியும். ஓர் ஆரோக்கியமான இலக்கியத்தின் ஜனிப்புக்கு, ஓர் ஆரோக்கியமான சமுதாயத்தின் பிறப்புக்கு அவனால் தன் பங்களிப்பைச் செய்ய முடியும்.

இத்தகைய ஒரு சுதந்திரமான எழுத்தாளன் சமுதாயத்தின் ஆனாம் சக்திகளிடமிருந்து மட்டுமல்ல. அதிகார பூர்வ விமர்சன ஸ்தாபன ஆதிக்கத்திலிருந்தும் விடுபட்டவனாக இருப்பது அவசியம்.

ஆரோக்கியமான விமர்சனத்தை மதிக்கும், அதிலிருந்து சரியான முறையில் கற்றுக் கொள்ளும் அதே வேளையில் அவன் தனது சுதந்திரத்தை, சுயமான ஆக்கச் சிந்தனையை சிறப்பாகவும் பல்வியமாகவும் பேணிக்காப்பது அவசியம்.

'புதுமை இலக்கியம்'

1993

சரியான கோட்பாடுகள்,
தவறந்த நிலைப்பாடுகள்

நாம் பின்பற்றி வந்த கொள்கைகள் பெரும்பாலும் சரியானவை என்பதை வாழ்வும், காலமும் நிருபித்துள்ளன. நமது செயல் முறைகள் சரியானவை என்பதும் நிருபணமாகிவிட்டன.

சமுத்து இலக்கியத்தில் முன்னென்றுமே இருந்திராத ஒரு விழிப்பும், வேகமும் இன்று ஏற்பட்டுள்ளது. இலக்கியம் பற்றிய, இலக்கியத்தின் சமுதாய உணர்வு பற்றிய பிரக்ஞை பூர்வமான உணர்வு இன்று பரவலாக ஏற்பட்டுள்ளது. மக்கள் மத்தியில் சமுத்து இலக்கியப் படைப்புகளை வரவேங்கிற உணர்வு இன்று தோன்றியுள்ளது. தேசத்தை, தேசியப் பிரச்சினைகளை மையமாக வைத்து தேசிய இலக்கியம் மிக வேகமாகப் படைக்கப்படுகிறது. சமுத்து இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு, நால் உருவும் கொடுத்து சமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சியை துரிதப்படுத்தும் முனைப்பும் அதிகரித்துள்ளது.

சமுதாய, தேசிய பிரக்ஞையற்ற இலக்கியம் படைக்கப்பட்ட நிலை மாறி இன்று தேசிய, சமூக உணர்வு போதத்துடன் இலக்கியத்தை அணுகும், இலக்கியத்தைப் படைக்கும் நல்ல திறுப்பம் ஏற்பட்டுள்ளது. இலக்கியத்தைப் பற்றிய பழைய மலடுத்திய கருத்துக்கள் முறியடிக்கப்பட்டு புதிய இலக்கியக் கோட்பாடுகளும், புதிய இலக்கியப் பார்வையும் இன்று வலிமை பெற்றுள்ளன. இந்த இலக்கியக் கருத்துக்கள் பெருவாரி எழுத்தாளர்களை ஆகாஷத்துள்ளதுடன் சமுத்து இலக்கியத்தின் இன்றைய வளர்ச்சிப் போக்கை நிர்ணயிக்கும் சக்தியாகவும் வளர்ந்துள்ளன.

இலக்கியத்தைப் பற்றி மிகப் பரவலாக எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் கருத்துப் பரிவர்த்தனைகள் நிகழ்கின்றன. இந்தக் கருத்துப் பரிமாறல் கருத்துப் போராட்டக் கட்டத்தை அடைந்துள்ளதுடன் இந்தப் போராட்டம் வலுவாக உக்கிரமடைந்துள்ளது.

சமுத்து இலக்கிய அரங்கில் இரு போக்குகள், இரு கருத்தோட்டங்கள் மிகத் தெளிவாகவும் திட்டவட்டமாகவும் முன்வந்துள்ளன. சமுகத் துறையில் உக்கிரமடைந்து வரும் இந்தப் போராட்டத்தின் தவிர்க்கப்பட முடியாத, தவிர்க்கத் தேவையில்லாத ஒரு வெளிப்பாட்டை இந்தக் கருத்துப் போராட்டத்தில் நாங்கள்

காண்கிறோம். இது சமூக வளர்ச்சியின், இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஒரு நல்ல திருப்பமாகும்.

இந்தப் போராட்டத்தில் எந்த சக்தி முன்னேறுகிறதோ, எந்த இயக்கம் முன்னேறிச் செல்கிறதோ, எந்தக் கோட்பாடு முன்னேறிச் செல்லும் மக்கள் பெருங்கூட்டத்தின் திசைகாட்டியாகத் திகழுகிறதோ, எந்த மக்கள் பகுதி சுப்பீசத்தையும் சுதந்திரத்தையும் தரவல்ல சமூக அமைப்பை உருவாக்குவதை நோக்கி முன்னேறுகின்றதோ அந்த முன்னேறிச் செல்லும் சக்தியின் பக்கத்தில், இயக்கத்தின் பக்கத்தில், கோட்பாட்டின் பக்கத்தில், மக்கள் பகுதியின் பக்கத்தில் நாங்கள் அணிவகுத்து நிற்கிறோம்.

நாம் புதியவற் றிற் காக, நல் லவற் றிற் காக, உன்னமானவற்றிற்காக நிற்கும் அதே வேளையில் நமது எதிரிகள் காலாவதியானவற்றிற்காக, தீயவற்றிற்காக, கீழானவற்றிற்காக நிற்கிறார்கள்.

நாம் வளரும் சக்தியின் பக்கத்தில், முன்னேற்றத்தின் பக்கத்தில், எதிர்காலத்தின் பக்கத்தில் நிற்கும் அதேவேளையில், நமது எதிரிகள் தேயும் சக்தியின் பக்கத்தில், தேங்கிநிற்கும் சக்தியின் பக்கத்தில், இறந்தகால சக்திகளின் பக்கத்தில் நிற்கிறார்கள்.

நாம் உயர்ந்த ஸ்தியங்களுக்காகப் போராடுகிறோம். நமது சித்தாந்தம் செழித்து வளர்ந்து மனுக்குல வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுகிறது. நமது எதிரிகள் எவ்வித ஸ்தியமுற்ற இருளில் உழல்கிறார்கள். அவர்களின் சமூக, இலக்கிய சித்தாந்தங்கள் செல்லரித்துப் பங்கலோட்டாகிவிட்டன.

நாம் பாரதி பணித்த பாதையில் கலியைக்கொன்று கிருதயுக்ததைத் தோற்றுவிக்க மக்கள் பெரும் சக்தியுடன் இணைந்து போராட்க கொண்டிருக்கும்போது நமது எதிரிகள் சாகப் போகும் சமுதாய அமைப்பின் மாணங்கெட்ட பாதுகாவலர்களாக முன்வருகிறார்கள்.

ஆகவேதான் இலக்கியத் துறையில் இந்தக் கருத்துப் போராட்டம் உக்கிரமடைந்துள்ளதை உவகையுடன் வரவேற்கிறோம். இது முற்போக்கு எழுத்தாளர்களையித் தாநம் இலக்கியத் துறையில் நமது சமுதாய - சரித்திரப் பங்கை சரியாக நிறைவேற்றி வருகிறோம் என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகிறது.

நமது இலக்கியத்தினதும், ஸ்தாபனத்தினதும் வளர்ச்சியை நிதானமாகக் கணித துக்க கொண்டு, நமது இலக்கியத் தின் பிரச்சினைகளையும், கடமைகளையும் தெளிவாக உணர்ந்துகொண்டு, நமது குறைபாடுகளையும் பலவீணங்களையும் தயவு தாட்சன்யமின்றி விமர்சனம் செய்துகொண்டு இந்த மகாநாட்டிலே நாம் மேலும் முன்னேறுவதற்குத் தீர்க்கமான திட்டத்தை வகுக்க வேண்டும்.

இலக்கியத் துறையில் நமக்கு முன்னாலுள்ள பிரச்சினைகளும் கடமைகளும் என்ன?

ஸழத்து மரபு, ஸழத்துப் பண்பாடு, ஸழத்து வாழ்க்கை, ஸழத்துத் தேசிய பிரச்சினைகள் பற்றிய பிரக்ஞா இல்லாத நிலையில் தேசிய இலக்கியக் கோட்டத்தை எழுப்பி நமது நாட்டில் படைக்கப்படும் இலக்கியத் தை ஸழத்து இலக்கியப் பண்பினைக் கொண்ட இலக்கியமாக்குவதில் நாம் ஓரளவு வெற்றி ஈட்டியுள்ளோம். தேசிய இலக்கிய கோட்டத்தை எதிர்த்த மலட்டுப் பண்டிதத்தை முறியடித்துக்கொண்டு ஸழத்து சிருஷ்டி எழுத்தாளர்களும் எமது அணிக்கு வெளியிலுள்ள படைப் பிலக் கியக் காரர்களும் தேசியத்தன்மையும் மண்வளமும் நிறைந்த இலக்கியங்களை சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதில் நாம் திருப்தி அடைந்துவிட முடியுமா?

முற் போக்கு இலக்கியத் திற் கான, சமூக யதார்த்த இலக்கியத்திற்கான போராட்டத்தில் ஸழத்தின் யதார்த்த நிலைக்கு அவசியமான முதல் கட்டமாக தேசிய இலக்கியம் அமைந்தது.

மிகத் தீவிரமான முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் கூட தேசிய இலக்கியத்தின் பணிகளையே நிறைவேற்றியுள்ளார்கள். இதில் எவ்வித தவறுமில்லை. அதற்கு மாறாக இது காலத்தின் தவிர்க்கப்படமுடியாத நியதி. மிகத் தீவிரமான போக்குகளும், புரட்சிகர சித்தாந்தங்களும், போராட்ட உதவேகத் தன்மையும் இருந்த போதிலும்கூட இலக்கியம் நடைமுறையில் சிருஷ்டிக்கப்படும்போது அது தேசிய குழ்நிலைக்கு ஏற்றதாக அமைவது தவிர்க்கப்பட முடியாதது. இந்த நியதிக்கு உட்பட்டே நாம் அன்றாடம் வாழ்வில் காணும் பாத்திரங்களுக்கு தேசிய குழலில் வைத்து இலக்கிய உருவும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த நிலை முதல் கட்டமே தவிர முடிவுல்ல. ஆகவே நமது இலக்கியம் கூடுதல் சமூக அடிப்படையை, வாழ்வியல்

அடிப்படையை, வாழ்க்கை அடிப்படையைக் கொண்டதாக உருவாக வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. நமது இலக்கியம் தேசிய வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் கட்டத்திலிருந்து தேசத்தில் புதுவாழ்வை நிர்மாணிக்க நடைபெறும் போராட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கட்டத்திற்கு உயர வேண்டும். பழைய சமூகத்தை சித்திரித்த நிலையிலிருந்து புதிய சமூகத்தை உருவாக்க மக்களைச் செயலுக்குத் தூண்டும் நிலைக்கு மாற வேண்டும். மக்கள் மத்தியிலிருக்கும் பாத்திரங்களுக்கு இலக்கிய உருவம் கொடுக்கும் நிலையிலிருந்து புதிய சமூகத்திற்காகப் போராடும் இலக்கியப் பாத்திரங்களைப் படைப்பது பிரதான கடமையாகும்.

அதே நேரத்தில் ஜனநாயக மாற்றத்தின் எதிரிகளாக இருக்கும் சக்திகளை நமது இலக்கியம் அம்பலப்படுத்த வேண்டும். இந்த சக்திகளின் சமுதாய விரோதச் செயல் களைப் பட்டவர்த்தனமாக்க வேண்டும். இவர்களின் போலி வாதங்களைத் தோலுகிக்க வேண்டும். இவர்கள் மீதும் இவர்கள் கட்டிக்காக்க விழையும் அந்தியான இன்றைய சமூக அமைப்பின் மீதும் மக்களின் நியாயமான கோபாவேசத்தைத் தூண்டிவிடுவதுடன், இவர்களையும் இவர்களது சமூக அமைப்பையும் முறியடிக்கவும், புதிய சமுதாயத்தை நிர்மாணிக்கவும் மக்களைத் திரட்டுவதும், அவர்களுக்கு விழிப்பும் அறிவும் ஊட்டுவதும், அவர்களைச் செயலுக்குத் தூண்டுவதும் நமது இலக்கியத்தின் முக்கிய கடமைகளாகும்.

சமூக ஜனநாயக மாற்றத்தை ஏற்படுத்த நமது மக்கள் ஒன்றுபட்டு முன்வரும் இன்றைய கட்டத்தில் முற் போக்கு இலக்கியத்தின் முக்கிய பணிகள் இவையே.

முதலாவது: இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கம் சம்பந்தமானது. இதில் நமது நிலை என்ன? இலக்கியம் அதன் சமூக, சரித்திரக் கடமைகளுக்கு ஏற்ற உள்ளடக்கத்தையே கொள்ள வேண்டும். இன்றைய கட்டத்தில் சமூக ஜனநாயக மாற்றத்திற்கான போர்ட்டமே நமது உள்ளடக்கத்தின் அடிப்படையாக இருக்க முடியும். ஆனால் அதே நேரத்தில் சமூகத்தின் சகல பிரச்சினைகளும் சகல முரண்பாடுகளும் சகல தேவைகளும் இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கமாக இருப்பதும் அவசியம். வாழ்வையும் மக்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் உள்ளடக்கமாகக் கொள்ளும் நமது இலக்கியம் அதே நேரத்தில் மனித உணர்வுகள், மனித அபிலாஃபுகள், மனித ஸ்தியங்கள் ஆகிய வாழ்வின் சகல துறைகளையும் தன்னுள் பூரணமாகக் கொண்டிருத்தல் அத்தியாவசியம்.

இலக்கியப் பரப்பில் தினை மணிகளை விடைப்பதுடன் நனுமணம் தரும் மலர்ச் செடிகளையும் நடுவோம் என்பது நமது கோட்பாடாகும். ஆனால் இலக்கிய விளைநிலத்தில் நச்சுச் செடிகளை புகுத்த முனையும் சகல முயற்சிகளையும் நாம் முறியடிக்க அயராது போராட வேண்டும்.

இரண்டாவது: இலக்கியத்தின் உருவம் சம்பந்தமானது. இலக்கியத்தில் உள்ளடக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை மறுத்து உருவ வாதத்தை முன்னிறுத்தும் பிற் போக்காளர்களின் வாதங்களை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களாகிய நாம் ஓங்கி நிராகரிக்கிறோம். இலக்கியத்தில் உள்ளடக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தும் அதே வேளையில் கலாவனப்புள்ள உயர்ந்த இலக்கிய உருவத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் நாம் வற்புறுத்துகிறோம்.

இலக்கிய உருவவாதிகள் சொல்வதுபோல, நாம் இலக்கியத்தில் கலாவனப்பு மிகக் உருவத்தை நிராகரிப்பதில்லை. அதற்கு மாறாக இலக்கியத்தின் கலைச் செறிவுக்கு நாம் அழுத்தம் கொடுக்கிறோம். ஆனால் மயக்கமும் மருட்சியும் ஊட்டும் வெறும் உருவாத இலக்கியத்தை நாம் முழுமூச்சுடன் எதிர்க்கிறோம். ஏனென்றால் இது மக்களிடமிருந்து இலக்கியத்தைப் பறித்து இலக்கியச் செப்படி வித்தைக்கே மக்களின் விரோதிகளுக்கு உதவுகிறது.

உருவத்தைப் பொறுத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுள் சிலர் இருவித தவறுகளைச் செய்கிறார்கள். ஒரு சாரார் இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கத்திற்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் அளித்துவிட்டு இலக்கியத்தின் கலை அம்சத்தை உதாசீனம் செய்கிறார்கள். இது முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டிற்கு முரணானதாகும். இலக்கிய கதாவஸ்து உயர்ந்த இலக்கிய உருவத்தைப் பெறும்போதுதான் அது இலக்கியமாக, உயர்ந்த இலக்கியமாக உயர்கிறது. இலக்கிய உருவத்தைப் பெறாத கதாவஸ்து எவ்வளவுதான் உயரியதாக இருந்தபோதிலும் அது இலக்கியமாகிவிட முடியாது. இலக்கியத்தில் கலை அம்சத்தைப் புறக்கணிப்பவர்கள் உண்மையில் நமது எதிரிகளுக்கே தெரிந்தோ தெரியாமலோ உதவுகிறார்கள். அது மட்டுமல்ல, கலை அம்சத்தைப் பெற்ற ஒரு இலக்கியம் தான் மக்களின் உள்ளங்களைக் கவர்ந்திருக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. நமது இலக்கியம் மக்களிடம் செல்ல வேண்டுமானால் அது மக்களை ஆகர்ஷிக்கக் கூடிய கலை மெருகு கொண்டதாக அமைவது அவசியம்.

இன்னும் ஒரு சாரார் உயர்ந்த உள்ளடக்கத்தை வைத்துக் கொண்டே இலக்கியத்தின் உருவத்திற்கு அதீத அழுத்தம் கொடுப்பதால் தமது இலக்கியத்தின் நோக்கத்தையே பாழித்து விடுகிறார்கள். உருவம் என்பது லாவண்யமிக்க ஒரு வர்ணங்களை வித்தை என்று கருதிக்கொண்டு மக்களுக்குப் புரிந்துகொள்ள முடியாத மருட்சி தருகிற ஒரு மார்ச் வித்தைக்காரனின் திருப்திக்கே உதவுகிற நிலையில் அவனுள்ளே அது மடிகிறது.

காத்திரமான உட்பொருளை இலக்கியம் கொண்டிருக்க வேண்டும் எனக் கருதும் சில நண்பர்கள் இலக்கியம் உறுதியான முடிவைக் கொண்டிருக்கப்படாது என்ற ஒரு மயக்கமான கருத்தையும் முன்வைக்கிறார்கள். இது உருவவாதத்தின் இன்னொரு வெளிப்பாடே..

இலக்கியம் மக்களைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும், மக்களுடன் அணிவகுத்து நிற்க வேண்டும் என்றும், மக்களை முன்னேறிச் செல்லும் செயலுக்குத் தூண்ட வேண்டும் என்றும் கூறுகிற முற்போக்கு இலக்கியம் மேற்கண்ட திரிபுகளை நிராகரிக்கிறது. முற்போக்கு இலக்கியம் காத்திரமான உள்ளடக்கத்தை வலியுறுத்தும் அதே வேளையில் கலை அம்சத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் வற்றப்புத்துகிறது. உருவம் உள்ளடக்கத்தின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதாகவும் மக்களைக் கவர்வதுடன் மக்களால் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாகவும் மக்களுக்கு உறுதியான மார்க்கம் காட்டி நிறுப்தாகவும் இருக்க வேண்டும் என முற்போக்கு இலக்கியம் கருதுகிறது.

முன்றாவது: மக்கள் பற்றிய நமது பார்வை. முற்போக்கு எழுத்தாளர்களிய நாங்கள் மக்களையே பாரதி பணித்தது போல விழியெதிர்காண் தெய்வங்களைக் கருதுகிறோம். மக்கள் சக்தியிலேயே நாம் நம்பிக்கை வைக்கிறோம். ஆகவேதான் மக்களுடன் நாம் இடையொது ஒன்றுபட்டு நிற்கிறோம். மக்கள் வாழ்வையே இலக்கியத் தின் கதைப் பொருளாகவும் அவர்களையே கதாநாயர்களாகவும் கொண்டு மக்களுக்கான இலக்கியத்தையே படைக்கிறோம்.

ஆகவே நாம் மக்களிடம் பெருமதிப்புக் கொள்வதும் அவர்களின் வாழ்வை மிக நெருங்கி உணர்ந்து கொள்வதும் அவர்களுக்குப் புரிந்துகொள்க்கூடிய பாலையில் அவர்களுடன் பேசுவதும் அவசியம். மக்களைத் திரட்டவும், அவர்களுக்கு விழிப்பை ஊட்டவும், அவர்கள் முன்னேற ஊக்குவிக்கவும், பிற்போக்கான நிலையிலிருந்து அவர்களை விடுவித்து விமோசனப் பாதையில்

முன்னேறிச் செல்ல அவர்களுக்கு உதவும் நாமும், நமது இலக்கியமும் பாடுபட வேண்டும்.

இதற்கு முதலில் மக்களைக் கொரவிக்க, நேசிக்க வேண்டும். அவர்களை நெருக்கமாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்களது பாலையில், அவர்கள் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய பாலையில் இலக்கியம் செய்ய வேண்டும்.

அத்துடன் மக்களை வெறுக்கிற, மக்களை இழிசனராகக் கருதுகிற மனித விரோதப் போக்கை எதிர்த்து முறியடிக்க வேண்டும். பாத்திர அமைப்புக்கேற்ற மக்கள் பாலையைக் கையாளும் அதே வேளையில் மக்களால் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய நல்ல மொழி நடையின் முக்கியத்துவத்தையும் நாம் மறந்துவிடப்படாது.

நான்காவது: இலக்கியம் சம்பந்தமானது. முற்போக்கு, எழுத்தாளர்களாகிய நாங்கள் மொழியின் நெறியையும் அந்த நெறியின் பார்ப்பட இலக்கண்ததையும் நிராகரிப்பதில்லை. ஆனால் இலக்கண இரும்புச் சட்டங்களின் பேரில் மொழியின் வளர்ச்சிப் போக்குகளை மறுப்பதையும் வளரும் மொழிக்குத் தடங்கல் இழைப்பதையும் மொழி வளர்ச்சியில் மக்கள் வகிக்கும் பங்கை மறுப்பதையும் நாம் எதிர்க்கின்றோம். வளரும் மொழியின் பண்புகளுக்குத் தக்கதாகப் புதிய இலக்கண முறைகள் தோன்ற வேண்டும் என்றே நாம் கூறுகிறோம். ஆகவே நாம் மொழியில் அராஜகம் செய்ய முனைவதாகக் கூறப்படும் கூற்று ஆதாரமற்றது.

ஐந்தாவது: நமது பண்டைய இலக்கியப் பாரம்பரியம் சம்பந்தமானது. எம்மைப் பழையையின் எதிரிகளாக உருவகப்படுத்திக் காட்டவே நமது எதிரிகள் முயல்கிறார்கள். இதுவே நமக்கு எதிராக இவர்கள் கையாளும் பிரதான ஆயுதம்.

ஆனால் இவர்களின் இந்தக் கூற்றும் இவர்கள் சமத்தும் ஏனைய குற்றச்சாட்டுகளைப் போலவே உன்மைக்குப் புறம்பான அபாண்டமாகும். நாம் பழையவற்றின் நல்ல அம்சங்களை, ஜனநாய அம் சங்களை, முற்போக்கான அம் சங்களை பெருமதிப்புடன் கையேற்கிறோம். அவற்றை இன்றைய சகாப்தத்தின் தேவைகளுக்கு ஏற்றதாக முன் கொண்டுபோக விழைகிறோம்.

பழம் பெரும் இலக்கியங்களின் உயரிய ஜனநாயகப் பாரம்பரியங்களை இன்றைய காலத்தின் புதுயுகக் கருத்துக்களுடன்

இணைத்து மக்களுக்குப் பயன்படச் செய்கிறோம். பழமையின் நல்லவற்றில் தான் புதுமையின் நல்லவை முனை விடுகின்றன என்று நாம் உறுதியாக நம்புகிறோம்.

பழமைதான் அனைத்தும் என்று புதியனவற்றை மறுத்து, இன்றைய வளர்ச்சியை மறந்து இந்த காலத்தில் வாழ்பவர்களின் மலட்டுப் போக்கையும் பழமையை முற்றாக நிராகரித்து வெறுமையில் புதுமை காணப் போவதாகச் சொல்லும் குன்யப் போக்கையும் முற்போக்கு இலக்கியம் மறுக்கிறது. பழமையைக் கால்கோளாகக் கொண்டு புதுமையை நோக்கி முன் நேருவது முற் போக்கு இலக்கியமாகும்.

ஆறாவது: நாம் சிருஷ்டி இலக்கியத் தின் பேரில் அறிவிலக்கியத்தை உதாசீனம் செய்கிறோம் என்பது. இதுவும் சுத்த அபத்தம். நல்லவற்றுக்களை நாம் எல்லாக் காலங்களிலும் மதித்து வந்துள்ளோம். நமது நடவடிக்கைகளில் அவர்களின் அன்பையும் ஆதரவையும் பெற்று அவர்களை ஈடுபட வைத்துள்ளோம். சிருஷ்டி இலக்கியமும் அறிவிலக்கியமும் ஒன்றை ஒன்று மதித்து வளர் வேண்டும் என்று நாங்கள் கருதுகிறோம்.

- இ.மு.எ.ச. இரண்டாவது மாநாட்டு
(மே 1963) உரையிலிருந்து

வரலாறு மெய்ப்பித்துள்ள இலக்கிய தரிசனமும் எதிர்கால கடப்பாடுகளும்

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அதன் நான்கு தசாபதத்தைச் சுற்றே தாண்டிய வரலாற்றை நிறைவு செய்துள்ள வேளையில் சில எண்ணப் பிரதிபலிப்புகளைப் பின்னோக்கியும் முன்னோக்கியும் பார்ப்பது பொருத்தமானது.

இ.மு.எ.ச. வைப் பொறுத்தமட்டில் அது அதன் ஆரம்பம் முதல் இன்றுவரை இலக்கியம், சமூகம், அரசியல் ஆகிய அனைத்துத் துறைகளிலும் எடுத்த முடிவுகள், மேற்கொண்ட நிலைப்பாடுகள், முன்வைத்த கருதுகோள்கள் ஏற்ததாழ அனைத்துமே முற்றிலும், சரியானவை என்பதையும் பிசகற்றவை என்பதையும் வாழ்வும் காலமும் வரலாறும் மெய்ப்பித்துள்ளன என்பதில் நாம் அடக்கமான பெருமிதமும் மன்றிறைவும் கொள்ளலாம்.

‘இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காக’ என்ற பழமை வாதத்தை எதிர்த்துச்சாடி இலக்கியம் மக்களுக்காக, மக்களின் விடிவுக்கும் விடுதலைக்குமாகச் செயற்பட வேண்டும் என்றோம்.

சமுதாயத் தின் முன் னேற் நத் திற் கும் வரலாற் றின் முன்பாய்தலுக்கும் முட்டுக்கட்டையிட்ட மலடுத்திய மரபு வாதத்தையும் பாரம்பரிய வாதத்தையும் எதிர்த்துப் போர்க்குரல் எழுபிய நாம், நமது மக்களினதும் மானுடத்தினதும் முற்போக்கான, ஜனநாயக பூர்வமான மரபுகளையும் பாரம்பரியங்களையும் கையேற்றியுக் காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்றவித்தில் முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்றோம்.

இலக்கியம் மக்களிலிருந்து, சமுதாயத்திலிருந்து, வாழ்விலிருந்து பிரிந்து மனோரம்ய கஞ்சனைகளில் புதைந்து நிற்க வேண்டும் என்ற போலித்தனத்தை எதிர்த்து வீருடன் முன்வந்த நாம், இலக்கியம் மக்களை, அவர்களின் வாழ்வை, வாழ்க்கைப் போராட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கவும், அதை முன்னெடுத்துச் செல்லவும் வேண்டும் என்றோம்.

இலக்கியத்தின் சமூகக் கடப்பாட்டையும் எழுத்தாளின் சமுதாயப் பிரக்களுடையையும் வலியுறுத்தினோம்.

இலக்கியம் மேற்தட்டு வர்க்கத்தின் உல்லாசத்தையும் கிஞக்ஞப்பையும் சித்திரிப்பதற்கு மாநாக கீழ்த்தட்டு மக்களின்,

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின், உழைக்கும் வர்க்கத்தின் வாழ்வை, வாழ்க்கை அவலங் களை, அவர்களின் ஏக் கப் பெருமச் சுக் களையும் எதிர்பார்ப்புகளையும் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்றும் சரண்டலையும் சமூக ஒடுக்கு முறையையும் ஒழித் துக்கட்டி சரண்டலற்ற, அடக்குமுறையற்ற ஒரு புதிய, நீதியான சமுதாய முறையையை உருவாக்குவதற்கான அந்த வர்க்கத்தின் போராட்டமாகச் செயற்பட வேண்டும் என்றோம்.

சாதிக் கொடுமை, சமுதாய ஏற்றுத்தாழ்வு, பெண் அடிமைத்தனம், இன் ஒடுக்குமுறை ஆகிய அனைத்துச் சமுதாயத் தீவிகளையும் எதிர்த்து ஸிசரமாக இலக்கியம் பயன்பட வேண்டும் என்றோம்.

ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்தும், யுத்தக் கொதியை எதிர்த்தும், இன் வெறியை எதிர்த்தும், இன், மத, நிற, பால் பேதங்களை எதிர்த்தும் மானுடத்தின் சுதந்திரத்திற்காகவும் மக்களின் சமத்துவத்திற்காகவும் உலக சமாதானத்திற்காகவும் இனங்களின் சௌஜன்யத்திற்காகவும், மக்களின் குறிப்பாக உழைக்கும் மக்களின் ஒருமைப்பாட்டிற்காகவும் இலக்கியம் பணியாற்ற வேண்டும் என்றோம்.

இந்த சமூக - மானுடப் பெறுமானங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு ஈழத்துக் தமிழ் இலக்கியம் முற்போக்கான உள்ளடக்கத்தையும் தேசிய உருவத்தையும் உடையதாக முகிழ வேண்டும் என்றோம்.

இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கத்திற்கு முக்கிய அழுத்தம் கொடுத்த அதேவேளையில் இலக்கியத்தின் உருவத்திற்கும் அதன் கலைத்துவச் செழுமைக்கும் முதன்மைத்துவம் அளிக்கப்படுவதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினோம்.

எழுத்தாளர்கள் வாழ்விலிருந்து கதாவஸ்துக்களையும், கதை மாந் தர்களையும் உருவாக்கும் அதேவேளையில் எழுத்தின் விளைத்திற்னில் பெரும் பாண்டித்தியத்தை வளர்த்துக் கொள்வதன் அத்தியாவசியத்தையும் வற்புறுத்தினோம்.

இலக்கியத்தின் அடிச்சரடாகவும் ஆகும் மையமாகவும் மனிதனை நேரிக்கும் பண்பும், மனித நேயமுமே திகழ வேண்டும் என்று அழுத்திக் கூறினோம்.

இலக்கியம் பற்றி நாம் முன்வைத்த இந்தக் கருதுகோள்கள், நிலைப்பாடுகள், தத்துவார்த்த வரைவிலக்கணங்கள் அனைத்தும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பொது நியதிகளாகவும், செயல் நெறிகளாகவும் மாநியுள்ளமையும் முற்போக்கு இலக்கிய அணி என்ற எல்லையைத்

தாண்டி எல்லா எழுத்தாளர்களினதும் பொதுப் பண்புகளாகவும், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பொது அடையாளங்களாகவும் மாநியுள்ளமையும் ஒரு வரலாற்றுச் சத்தியமாகும்.

கருத்து நிலைப்பட்ட இந்தச் சாதனைகளே இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பிரதான இலக்கியப் பெறுபேறுகளாக இருந்த போதிலும், ஒரு எழுத்தாளர் ஸ்தாபனம் என்ற வகையில் அது பாரிய பணிகளையும் வெற்றிகளையும் ஈட்டியிருக்கிறது. (முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும் என்ற நண்பர் இளங்கரைனின் நூல் இவற்றை விவரிக்கிறது)

�ழத்து இலக்கியத்தின் முன், ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் முன் குறிப்பாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்தின் முன் உள்ள பிரதான கடமைகளை, மையப்பணிகளை இனம் காண்போம்.

ஒன்று, யுத்தம் தந்த - தரும் அனர்த்தங்களுக்கும், பேரழிவகளுக்கும், உயிரிழப்புகளுக்கும், மனித அவலங்களுக்கும் முடிவுகட்டி நாட்டில் சமாதானத்தையும் அமைதியையும், ஐனாநாயக கலாசாரத்தையும் மீள நிறுவுவதே இன்றுள்ள முதன்மையான, முக்கியமான மானுடக் கடப்பாடாகும்.

இதற்கு இனப் பிரச்சினைக்கு நிலையான, நீதியான தீவு காணப்படுவதவசியம் தமிழ் மக்களை ஒரு தேசிய இனமாக அங்கீரிப்பது, தமிழ் மாநிலக் கருதுகோளை ஏற்படுது, தமிழ் மாநிலத்தில் பிரதேச சுயாட்சியை நிறுவுவது, தேசிய அரசியலிலும் ஆட்சியதிகாரத்திலும் தமிழினம் மதிப்புள்ள பங்காளியாவதை உறுதிப்படுத்துவது என்ற ஐனாநாயகக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில்தான் இனப் பிரச்சினைக்கு நியாயபூர்வமான, நிலையான தீவைக் காணமுடியும்.

இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீவு காணக்கையாளப்பட்ட இருவகைப் போராட்ட வடிவங்களும் பின்போதல்களைத்தான் சந்தித்துள்ளன. இந்த நிஜமான பகைப்புலத்தில் தேசிய எதார்த்தத்திலும் அரசியல் விவேகத்திலும் கால்கோள் கொண்ட ஒரு தீவு மார்க்கத்தை நிதானித்த சிந்தனையோடும் அரசியல் முதிர்ச்சியோடும் மேற்கொள்வது அவசியம்.

இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடு ஓர் அடிப்படை முரண்பாடல்ல என்றும், மாநாக அது ஒரு நேச்சூர்வமான முரண்பாடன்றும் இந்த நேச முரண்பாட்டைத் தீர்க்க அதற்குரிய போராட்ட மார்க்கங்களும் போர் உபாயங்களும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும் நாம் ஆரம்பம் முதல் வலியுறுத்தி வந்துள்ளோம்.

இன ஒதுக்குதலையும் இனப் பாகுபாட்டையும் எதிர்த்து முகிழ்ந்த தமிழ்த் தேசியத்தின் ஜனநாயக அம்சக்கறுகளுக்கு நாங்கள் எப்பொழுதும் ஊசலாட்டமற்ற ஆதரவைத் தெரிவித்து வந்திருக்கிறோம்.

ஆனால் அதே நேரத்தில் இனப் பாகுபாட்டை எதிர்த்த போராட்டம், சமூக ஒடுக்குமுறைகளை எதிர்த்த பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வர்க்கப் போராட்த்தினதும், சமுதாய மாற்றத்திற்கான தேசிய - ஜனநாயக இயக்கத்தினதும் வரம்புக்குள் நடைபெற வேண்டும் என்றும் இந்த தேசிய - சர்வதேசியப் பேரியக்கத்தின் ஒரு கூறாக அது அமைய வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளோம்.

இனப் பாகுபாடும் இன ஒதுக்குதலும் இன ஒடுக்கு முறையாகவும் இன ஒழிப்பாகவும் அரச பயங்கரவாத வடிவத்தைப் பெற்ற போது அதை எதிர்த்த தமிழ் மக்களின் இயக்கத்திற்கும், தமிழ் தேசிய இனத்தின் முன்னிப் படைகள் நடத்திய போராட்த்திற்கும் நாம் வரையறையுடனான தார்மிக-அரசியல் ஆதரவைப் பிரகடனப்படுத்தினோம் (1986 ல் நல்லூர் நாவர் மண்டபத்தில் நடந்த எழுத்தாளர் மாநாட்டில்).

போராட்டத்தின் வெற்றிக்கு ஒரு மிதித் த அரசியல் தலைமைத்துவமும் ஒன்றுப்பட்ட போராட்டத் தளபதித்துவமும் மீற முடியாத முன்தேவை என்பதை வலியுறுத்தினோம் (யாழ் மாநாட்டைத் தொடர்ந்து நடந்த சந்திப்பில்). இன ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்த தமிழ் மக்களின் போராட்டம் வெற்றிவாகை குட அனைத்து தேசிய - சர்வதேசிய நேச சக்திகளினதும் முழுமையான ஆதரவு ஆற்றுப் படுத்தபவேது அவசியம் என்றும் வற்புறுத்தினோம்.

ஆனால் நிகழ்வுப் போக்குகள் திசைமாறிச் சென்று பல இழப்புக்களையும் பின்னடைவுகளையும் சந்தித்துள்ள இன்றைய கட்டத்தில் தமிழ் மக்கள், குறிப்பாக வரலாறு காணாத் தியாகத்தையும் வீரத்தையும் வெளிக்காட்டிய இளம் ரத்த சாக்ஷிகளின் தியாகமும் வீரமும் வீண் போகக் கூடாது என்றும் அந்த வீர வரலாறு கொச்சைப்படுத்தப்படாகது என்றும் பணிவன்டின் அமுத்திக் கூறுகிறோம்

நிலைமைகளின் புதிய எதார்த்தங்களைப் புரிந்துகொண்டும், சக்திகளின் மெய்யான நிலைகளைச் சரியாகக் கணித்துக் கொண்டும் நிதானித்த பார்வையுடனும் அரசியல் பக்குவத்துடனும் புதிய அனுகுமுறைகள் மேற்கொள்ளப்படுவது அவசியம்.

போராட்டத்தின் பெறுபேறுகளைத் தக்கவைப்பது, போராட்ட சக்திகளையும் உள்ளாற்றல்களையும் பேணிக்காப்பது, வரலாற்று

எதார்த்தத்திற்கு இயைபான போராட்ட உத்திகளையும் வடிவங்களையும் மேற்கொள்வது, தமிழ் மக்களின் சக்திகள் அனைத்தையும் ஒருமுகப்படுத்துவது, இதன் அடிப்படையில் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் ஜனநாயக உரிமைகளையும் நலன்களையும் வென்றெடுப்பது என்ற புத்திப்புவமான, அரசியல் விவேகத்துடனான பாதைக்குத் தமிழ் மக்களின் அனைத்து அரசியல், சமூக, போராட்ட சக்திகளும் வருவது அவசியம். பேச்சுவார்த்தை மேசைக்குத் திரும்புவது, ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் தீர்வுகாண முகிழ்ந்துள்ள தேசிய - சர்வதேசிய வாய்ப்புகளை முழுமையாகவும் அரசியல் விவேகத் துடனும் பயன்படுத்துவது என்ற மார்க்கமே தமிழினத்தைக் காத்து உரிமைப் பாதையில் முன்னெடுப்பதற்கான எதார்த்தமான வழியாகும்.

“குதந்தீர இலங்கையில் சுயாட்சித் தமிழகம்” என்று 1955ஆம் ஆண்டில் நாம் முன்வைத்த மார்க்கமே இன்றும் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுக்குள் நடைமுறைச் சாத்தியமான வழி என்பதைக் காலமும் அனுபவமும் நிறுதித்து வருகின்றன.

ஒன்று: இந்தப் பாதையை வலுப்படுத்தவும், இதற்கு ஆதரவாக அனைத்துச் சக்திகளையும் வென்றெடுக்கவும் இலக்கியமும் எழுத்தும் காத்திரமான பங்களிப்பைச் செய்ய வேண்டும்.

இரண்டு: நாட்டிலும் சமுதாயத்திலும் ஜனநாயகமும், நாகரிகமான அரசியல் கலாசாரமும் மீன் நிறுவுவதும், இவற்றின் மீறப்பட முடியாத நிலையை உறுதிப்படுத்துவதும், ஜனநாயக சுதந்திரங்களையும் மனித உரிமைகளையும் மேலும் வலுப்படுத்தி விஸ்தரிப்பதும் சமுதாயத்தின் முன்னும் இலக்கியத்தின் முன்னும் உள்ள பிரதான பணிகளாகும்.

மூன்று: இழக்கப்பட்டு வரும் மனித விழுமியங்களைப் பாதுகாத்து அவற்றை வாழ்வின் செல்நெறிகளாக மீண்டும் மாற்றுவதும், இந்த மனிதப் பெறுமானங்களை மேலும் வலுப்படுத்தி வளப்படுத்துவதும் இன்று இந்த நாட்டு மக்கள் முன்னும் முழு மானுடத்தின் முன்னுமின்ன கேந்திரமான கடமையாகும். ஆத்மாவின் எனஜினியர்களான இலக்கியக் காரர்கள் இத்துறையில் ஆற்றவேண்டிய, ஆற்றக் கூடிய பணி மக்கத்தான்தாகும்.

நான்கு: மனித நேயமே இலக்கியத்தின் அடிச்சரடாகும். மனித நேயத்தைப் புதிப்பிக்காத இலக்கியம் இலக்கியமல்ல. மனித

பிரேமையை தனது ஆக்கத்தின், வாழ்வின், அடிநாதமாகக் கொள்ளாத எழுத்தாளன் எழுத்தாளன்லை, கேவலம் அவன் மனிதன்தானுமல்ல. ஆகவேதான் இலக்கியத்திலும், வாழ்விலும், சமூக சிந்தனையிலும் மனித நேயத்தைப் பாய்ச்கவது இலக்கியத்தினதும் எழுத்தாளனினதும் பாரிய கடமையாக, முழுமுதற் பணியாக இன்று முனைப்படைந்து நிற்கிறது.

ஐந்து: சமுத்துத் தமிழ் இலக்கியம் சர்வதேசத் தரத்தை அடையும் பாதையில் குறிப் பிடித் தக் க முன் போதலுக் கான அடையாளங்களை வெளிக்காட்டிய போதிலும் இலக்கிய வளர்ச்சியை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய புத்தக வெளியிட்டுத்துறை இன்னமும் ஸ்திரப்பட முடியாத நிலையிலேயே உள்ளது. இது தொழிற் துறையாக இன்னமும் மாறவில்லை. இதை ஒரு வலுவுள்ள தொழில்துறையாக மாற்றவும் வலுவடையச் செய்யவும் வேண்டியதனைத்தும் செய்யப்பட வேண்டும்.

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்திற்கு உயிர்ப்பளித்து, இலக்கிய அமைப்புகளின் வெளியிட்டு முயற்சிகளுக்கு ஊக்கமளிப்பது, இந்துறையில் தனியார்துறை முயற்சிகளைத் தூரித்தப்படுத்துவது ஆகியன இன்றுள்ள பிரதான பணிகளாகும்.

பாடசாலை நூலகங்களை விஸ்தரிக்கவும், பொது நூலகங்களை விரிவுபடுத்தவும் புதிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும் பின்னனியில் நூல் வெளியிட்டுத் துறையை வலுப்படுத்தத் தோன்றிவரும் வாய்ப்புகளை முழுமையாகவும் செயல்விச்சுடனும் பயன்படுத்தப்படுவது அவசியம்.

ஆறு: எழுத்தாளர்கள் எழுத்துக் கலையில், படைப்புச் செய்திறங்கில் முழுமையான பாண்டித்தியம் பெறுவது இன்று மாபெரும் கடப்பாடாக மாறியுள்ளது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் முதிர்ச்சி நிலையையும் சர்வதேசத் தரத்தையும் அடைய வேண்டிய பின்னனியில் படைப்பாற்றவின் பல்வேறு வெளிப்பாடுகளில் பெருந்திறனை வளர்த்துக் கொள்வது அவசியமாகும்.

இதற் காக பல் லாண் டு கஞக் கு முன் பே படைப்பிலக்கியத்திற்கான நிலையம் ஒன்றை அமைப்பதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினோம். இதற்காக அவ்வப்போது பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டோம்.

எழுத்தாளர்களின் தேசிய ஒன்றுகூடல்களில் இக் கருத்தை முன்வைத்தோம். இன்று உலக வங்கி இந்த ஆலோசனையை ஏற்றுச் செய்தபடுத்த முன்வந்துள்ளது. இதைச் சாதிக்கவும் இதைத் தமிழ்

எழுத்தாளர்களுக்கும் பயன்படவைக்கவும் உருப்படியான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படல் வேண்டும்.

ஏழு: இளம் எழுத்தாளர்களை - குறிப்பாக மாணவ எழுத்தாளர்களை உருவாக்கும் விரிவான திட்டம் ஒன்றை நூல் அபிவிருத்தி சபை மேற்கொண்டுள்ளது. சிங்கள மாணவர்கள் மத்தியில் இதுவரை ஜங்கு பட்டறைகள் நடத்தப்பட்டுள்ளன. மேலும் பல நடத்தப்படவுள்ளன.

தமிழ் மாணவர்களுக்கான முதலாவது பயிற்சிப் பட்டறை அண்மையில் கொட்டகலையில் நடைபெற்றது. மேலும் பல திட்டமிடப்பட்டுள்ளன. புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களை உருவாக்கும் இந்த முயற்சியில் தமிழ் எழுத்தாளர்களும் பாரிய பங்குப் பணியைச் செய்திட வேண்டும்.

எட்டு: நாமும் ஏனைய எழுத்தாளர் அமைப்புகளும் நடத்திய இயக்கங்களின் பெறுபேறாக எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வெளியிடுவதற்கு உதவி வழங்கும் திட்டம் கடந்த பத்து ஆண்டுகளாகச் செயற்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. தேசிய நூலகச் சேவைகள் சபையின் இந்த உதவித் திட்டத்தின் கீழ் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

ஆனால் இந்த உதவித் திட்டத்தின் கீழ் அல்பமான அளவு தமிழ் நூல்களே இதுவரை வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இந்த நிலைமாறி இந்த உதவித் திட்டத்தை தமிழ் எழுத்தாளர்கள் முழுமையாகப் பயன்படுத்த ஆவன செய்யப்படுவது அவசியம்.

ஒன்பது: புனைக்கதை இலக்கியப் படைப்பில் எழுத்தாளர்கள் ஈடுபட்டுள்ள அளவுக்கு அறிவு இலக்கியம், சிறுவர் இலக்கியம், விஞ்ஞான இலக்கியம், நாடக இலக்கியம், நகைச்சுவை இலக்கியம், போன்ற துறைகளில் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. இந்தக் குறை நோக்கப்பட்டு இலக்கியத்தை தீவிட நானாவித வெளிப்பாடுகளிலும் ஆர்வம் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்.

பத்து: இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு எலக்ட்ரோணிக் - அச்ச ஊடகங்கள் முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்படுவது அவசியம்.

பதினொன்று: மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் அவ்வப்போது முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதிலும் இது ஒரு திட்டமிட்ட முறையில் வளர்க்கப்படவில்லை. திறமையுள்ள மொழிபெயர்ப்பாளர்களுக்கு துறைபோகப் பயிற்சி அளிப்பதும் மொழிபெயர்ப்புகளைத்

திட்டமிட்டு மேற்கொள்வதும் அவசியம். மக்களுக்கு மத்தியில் இலக்கியப் பரிவாரத்தனையை ஏற்படுத்தவும், இதன் மூலம் சௌஜன்யமான உறவுகளை வளர்க்கவும் இத்துறையில் முயற்சிகள் குவி மையப்படுத்தப்படுவது இன்றியமையாதது.

பன்னிரண்டு: நவீன் இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பற்றிய அறிவையும் பரிசுசயத்தையும் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் வளர்ப்பது இன்றைய பிரதான பணிகளுள் ஒன்று. இந்த அறிவு இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கச் செறிவையும் உருவச் செழுமையையும் மேலும் மேலும் உயர்த்திச் செல்ல உதவும்.

பதின்மூன்று: சமுதாயம், சமூக வளர்ச்சி, இந்த வளர்ச்சியின் பரிணாம விதிகள் பற்றிய நிறைவான தத்துவார்த்த விளாபத்தையும் ஞானத்தையும் எழுத்தாளர்கள் விஸ்தரப்படுத்தவது அவசியம்.

சமுதாய மாற்றத்திற்கான ஒரு கருவியாக இலக்கியத்தைக் காத்திரமாகப் பயன்படுத்த இந்த தத்துவார்த்த அறிவு அத்தியாவசியமான முன்தேவையாகும், ஆழமான ஆய்வுகள் மூலமும், விரிவான ஆலோசிப்புகள் மூலமும், கண்தியான கருத்துப் பரிமாறல்கள் மூலமும் சரியான தத்துவ நிலைப்பாடுகளுக்கான தேடலை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

பதினான்கு: இந்தப் பணிகளைத் திறம்படச் செய்ய எழுத்தாளர் அமைப்புக்களின் ஒன்றியம் உருவாக்கப்படுவதும், நாடு தழுவிய நீதியில் இயங்குவதற்கான இலக்கிய வட்டங்களினது மையம் தோற்றுவிக்கப்படுவதும் அவசியம்.

பதினெண்டு: புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் படைப்பிலக்கியத்தினதும் இலக்கிய இயக்கத்தினதும் தலைமைத்துவத்தை ஏற்க முன்வருவதுடன், இந்தப் புதிய தலைமுறை இந்தப் பணிக்கு முழுமையாகத் தயார்ப்படுத்தப்படுவது அவசர அவசியமான பணியாகும்.

இவைதான், இவை மட்டும் தான் நமது இலக்கிய பாரம்பரியத்தையும் பிதுரார்ஜித்ததையும் புதிய சிகரங்களுக்கு உயர்த்திச் செல்வதற்கான உத்தரவாதமான வழியாகும். இ.மு.எ.ச. வின் நான்கு தசாப்த பங்களிப்பை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு இது மீறுமுடியாத தேவையாகும்.

- “புதுமை இலக்கியம்”

1996 மஸர்

முற்போக்கு இலக்கியம்
சித்தாந்த நெருக்கடிகளும்
முன் போதலுக்கான வழி மார்க்கங்களும்

முற்போக்கு இலக்கியக் கருத்துருவும் இயக்க வடிவத்தையும் ஸ்தாபனத் தோற்றப்பாட்டையும் பெற ஆரம்பித்த 1950 களிலும் அதைத் தொடர்ந்த நான்கு தசாப்தங்களிலும் இருந்த நிலைமைகளிலும் பார்க்க முற்றிலும் வித்தியாசமான ஒரு குழலை நாம் இன்று எதிர்கொள்கிறோம்.

அன்று முற்போக்குக் கருத்துக்கள், சமூகப் பூர்த்தியையும் மாற்றத்தையும் மூர்த்திகரித்து நின்ற கருத்துக்கள் தேசிய நீதியிலும் சர்வதேச நீதியிலும் மிக முனைப்புப் பெற்றும் வலுப்பெற்றும் திகழ்ந்தன. முதலாளித்துவம் ஒரு உலகளாவிய அமைப்பு என்ற நீதியில் தகர்வுகளைச் சந்தித்தது. முதலாளித்துவ அமைப்பின் உள்ளாந்த முரண்பாடுகளும் நெருக்கடிகளும் மூர்த்தன்யம் அடைந்து வந்தன.

உலகின் ஆறில் ஒரு பகுதியில் வெற்றிவாகை குடிய அக்டோபர் சோஷலிஸப் பூர்த்தி உலக அரங்கில் பாரிய அடிப்படை மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. உலகப் பூர்த்திகர நிகழ்வுப் போக்கைத் துவக்கி வைத்தது. கருத்துருவ வடிவிலிருந்த சோஷலிஸத் தத்துவத்தை நடைமுறை நியதியாக்கியது. பாட்டாளி வர்க்கத்தால் ஆட்சி அதிகாரத்தைத் தனது கரங்களுக்கு எடுத்துக் கொள்ள முடியும் என்பதையும் நிறுவியது. இதைத் தொடர்ந்து ஒரு புதிய சமூக அமைப்பையும், சமூக நீதியையும் நிர்மாணிக்கவும் நிறுவவும் ஆரம்பித்தது.

முதலாளித்துவச் சங்கிலிப் பினைப்பில் வெடிப்பு ஏற்பட்டதுடன் ஏகாதிபத்தியத்தின் கலோனியலிலை அமைப்புத் தகர ஆரம்பித்தது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களின் பேரவை பெருவிச்சுடன் பொங்கியெழுந்தது. முதலாவது வெற்றிகரமான பாட்டாளி வர்க்க அரசும், உழைக்கும் வர்க்கத்தின் உலகளாவிய பூர்த்திகர இயக்கத்தின் முன்னேற்றமும் தேசிய விமோசன இயக்கத்திற்கு பேருந்துதலை அளித்தன.

பாசிலைத்தின் படுதோல்வியிடனும், ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் பலவீனத்துடனும் தேசிய விடுதலை இயக்கங்கள் உலகளாவிய வெற்றியை ஈட்டின. உலக சோஷலிஸ அமைப்பின் தோற்றுத்தடிலும்,

விடுதலை அடைந்த நாடுகளின் உதயத்துடனும் முற்போக்குக் கருத்துக்கள் மனித இனத்தின் பெரும் பகுதியை தமது ஆகர்ஷிப்பின் கீழ் கொண்டுவந்தன. இதன் தாக்கம் கலை, இலக்கியம், பண்பாடு உட்பட மனித சிந்தனையின் எல்லாத் துறைகளிலும் பெருச்சை ஏற்படுத்தியது.

ஆனால் 1990களின் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட உலக சோஷலிஸ் அமைப்பின் சிதைவும் பின்போதலும் அரசியல், சித்தாந்தம், சமூகப் பார்வை, கலை - இலக்கிய கண்ணோட்டம் உட்பட மனித அறிவுச் செயற்பாடுகளில் பாரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

உலகப் புரட்சிகர இயக்கம் எதும்பிதமடைந்துள்ளது. சோஷலிஸம் மாபெரும் ஆகர்ஷிப்பு சக்தியென்ற நிலையிலிருந்து இறங்கியுள்ளது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இயக்கம் தொய்வுற்றுள்ளது. முதலாளித்துவமும் முதலாளித்துவ சிந்தனைப் போக்குகளும் தற்காலிகமாக வலுப்பெற்றுள்ளன. தேசிய விடுதலை இயக்கத்தின் முனைப்பு முடங்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளது. எதாபிதமான இடதுசாரி சக்திகளால் கூட உலகளாவிய தனியார் மயமாக்கல் போக்கையும் அந்திய முதலீட்டு நிகழ்வையும் தடுத்து நிறுத்த முடியாத நிலை தோன்றியுள்ளது.

சோஷலிஸமோ சோஷலிஸ் சித்தாந்தமோ தோல்விகளுக்கு, பின்போதல்களுக்கு முகம் கொடுக்கவில்லை என்று எதார்த்தத்திற்குப் புறம்பாக வாதாடுவதிலும் சிந்திப்பதிலும் அர்த்தம் இருக்க முடியாது. உண்மையை, சுத்தியத்தை, எதார்த்தத்தை நாம் நேர்மையுடன் ஏற்றுக் கொண்டேயாக வேண்டும்.

ஆனால் இதற்காக சோஷலிஸமும் சோஷலிஸ் சித்தாந்தமும் தவறானவை என்றோ, என்றென்றைக்குமாகவே தோல்வியற்றுவிட்டன என்றோ கொள்ளத் தேவையில்லை.

ஏனென்றால் சோஷலிஸத்திலும் பார்க்க உயர்த்த ஒரு சமூக அமைப்பை. சோஷலிஸ் சித்தாந்தத்திலும் பார்க்க உண்மைன் ஒரு சமூக சித்தாந்தத்தை மனித குலத்தால், மனித குலத்தின் மிக ஏப்பற்ற மேதாவிலாசங்களினால்கூட முன்வைக்க முடியவில்லை.

சோஷலிஸ் நடைமுறையில் காணப்பட்ட பலவீனங்களும், தவறுகளும், குறைபாடுகளும் முதலாளித்துவத்தை ஒரு சமூக அமைப்பு என்ற ரீதியில் நியாயப்படுத்திவிடா. மாறாக முதலாளித்துவத்தின்

இயல்பான கொடிய சுரண்டல், வார்க்க ஒடுக்குமுறை, சமூக அநீதிகள், ஏற்றத் தாழ்வுகள், ஜனநாயக அழிப்பு, மனித அவலங்கள், வேலையில்லாததின்டாட்டம், வாழ்க்கைத்தரச் சிதைவு, வறுமை, பினி, அடிமைத்தனம் ஆகியன அதன் மனித விரோத, ஜனநாயக விரோத, பண்பாட்டு விரோதத் தன்மைகள் இம்மியளவும் குறையவில்லை என பதையே காட்டுகின்றன. மாறாக இவை மேலும் மூர்க்கமடைந்துள்ளன.

'உலகமயமாக்கல்', 'உலகக் கிராமம்' என்ற புதிய வளர்ச்சிகள் சர்வதேச ஏகாதிபத்தியத்தின் அகிலமளாவிய ஆதிக்கத்தை மூர்த்தண்மயாக்கி வருகின்றன. பல நாற்றுக்கணக்கான பல்தேசிய கம்பனிகள் உலகப் பொருளாதாரத்தில் மேலாதிக்கம் செலுத்தும் நிலையிலிருந்து பல பத்துக்கணக்கான ராட்சத் 'ட்ரான்ஸ்நாஷனல்' நிறுவனங்கள் மூலம் உலக முதலாளித்துவத்தின் ஆதிக்கம் மேலோங்க ஆரம்பித்துள்ளது.

நவக்லோனியலிஸத் தின் இந்த வளர்ச்சிப் போக்கு முதலாளித்துவத்தின் ஏகாதிபத்திய கட்டத்திலும் பார்க்க வளர்முக நாடுகளுக்கும் சுதந்திரத்தை நேரிக்கும் சக்திகளுக்கும் உலகு தழுவிய உழைக்கும் மக்களுக்கும், ஏன் முழு மனித வர்க்கத்திற்கும் பேரச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இதன் விளைவாக செல்வந்த நாடுகளுக்கும் வறிய நாடுகளுக்குமிடையிலான இடைவெளி பாரியளவில் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வளர்முக நாடுகள் மேலும் மேலும் ஏழ்மை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இவை உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம், கடன்வழங்கும் நாடுகள் ஆகியவற்றின் கோரப்பிடியில் மேலும் மேலும் கூடுதலாகச் சிக்கித் தவிக்கின்றன.

இவை அனைத் தும் விடுதலையற்ற நாடுகளின் சுதந்திரத்திற்கும் சுயாதிபத்தியத்திற்கும் தேசிய இறைமைக்கும் அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்துகின்றன. இந்த நாடுகளின் தேசிய பொருளாதாரங்கள் சார்புப் பொருளாதாரங்களாக, ஏகாதிபத்திய வல்லரக்களில் தங்கிநிற்கும் பொருளாதாரங்களாக மாற்றப்பட்டு வருகின்றன. இந்த நாடுகளின் அரசியல் சுதந்திரத்திற்கும் பொருளாதார சுயாதீந்த்திற்கும் மட்டுமல்ல ஜனநாயகத்திற்கும், ஜனநாயக சுதந்திரங்களுக்கும், பண்பாட்டுக்கும், கலை - கலாசாரங்களுக்கும் பெரும் அச்சுறுத்தல் தோன்றியுள்ளது.

இவை அனைத்தும் சோஷலிஸத்தின், சோஷலிஸ முகாமின் சிதைவினால் ஏற்பட்ட எதிர்மறை விளைவுகளாகும். உலகத்தொழிலாள வர்க்க இயக்கத்தின் வளர்ச்சி, சோஷலிஸ சித்தாந்தத்தினதும் இயக்கத்தினதும் வீராரந்த முன்னேற்றம், உலக சோஷலிஸ அமைப்பின் முன்போதல்கள், தேசிய விடுதலை இயக்கத்தினதும் உலகளாவிய முற்போக்கு இயக்கத்தினதும் முன்னேற்றத்தில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது போலவே சோஷலிஸ அமைப்பினது சிதைவும் சோஷலிஸ சித்தாந்தத்தினது பின்போதலும் உலகத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்திலும் தேசிய விடுதலை இயக்கத்திலும் முற்போக்கு இயக்கத்திலும் பெரும் பாதிப்பை தனியல்பாகவே ஏற்படுத்தியுள்ளன.

இந்த வீழ்ச்சியிலிருந்து, பின்நகர்விலிருந்து உலக தொழிலாளர்வர்க்க இயக்கமும் தேசிய விடுதலை இயக்கமும் உலக முற்போக்கு இயக்கமும் மீள்வலுப்பெற வேண்டுமானால் மனித குலத்தின் முற்போக்கு முன்னேற்றத்தின் அடிச்சர்டாகவும் மையத்தளமாகவும் இருந்துள்ள சோஷலிஸ பேரியக்கமும் உலகளாவிய சக்தி என்ற பழைய நிலைக்கு வலுப்படுத்தப்படுவதும் உயர்த்தப்படுவதும் அவசியம். இது இன்றி, இதைத் தவிர்த்து முற்போக்குக் கருத்துக்களுக்கு கலை இலக்கியத் துறைகளிலோ, சமூக பொருளாதார, அரசியல் துறைகளிலோ, புதிய உற்சாகத்தையோ உந்துதலையோ வலுவையோ அளிக்க முடியாது.

இதற்கு சோஷலிஸ அமைப்புக்கு, சோஷலிஸ சித்தாந்தத்திற்கு என்ன நடந்தது? அதன் பின்போதல்களுக்கான சமூக, அரசியல், பொருளாதார, உள்வியல் காரணிகள் என்ன? இந்த அமைப்பையும் சித்தாந்தத்தையும் மீள்கட்டியமுழுவது எப்படி? என்ன பற்றிய சித்தாந்த ரீதியான, சமூகவியல் ரீதியான, வரலாற்றியல் ரீதியான ஆழந்த ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுவது அவசியம்.

சோஷலிஸ நிர்மாணத்தின் ஒரு பரிசார்த்த வடிவம் தோற்றுவிட்ட நிலையில், இதிலிருந்து உகந்த படிப்பினைகளைக் கற்றுக்கொண்டு புதிய வடிவங்களுக்கான தேடுதல்கள் காத்திரமான, நிதானமான, அறிவியல் பூர்வமான முறையில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

சோஷலிஸ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படை இலட்சியங்களுக்கும் கோட்பாடுகளுக்கும் விகவாசமாக இருக்கும் அதேவேளையில் அதன் புரட்சிகர இயல்புகளையும் முற்போக்கான குணாம்சங்களையும் உள்ளவங்கிக் கொள்ளும் அதே சமயத்தில் ஏற்பட்டுவரும் மாந்றங்கள், சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கின் புதிய நியதிகள், மனித சிந்தனையின்

நவீன வளர்ச்சிகள், மாறிவரும் உலகில் மனித உள்வியலில் ஏற்படும் மாந்றங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் அடியாதாரமாகக் கொண்டு சோஷலிஸ சித்தாந்தத்தை புதுப்பித்தும் வளர்த்தும் முன்னெடுத்துச் செல்வது அவசியம்.

இவை அனைத்தின் மூலம்தான் சோஷலிஸ அமைப்பில், சோஷலிஸ சித்தாந்தத்தில், அதன் நடைமுறையில் ஏற்பட்ட தவறுகளை, பலவீணங்களை, எதிர்மறைப் போக்குகளைச் சரியாக இன்ம்காண முடியும். அதனைப்படையில் இவற்றைத் திருத்துவதற்கான தர்க்கவியல் ரீதியான, அறிவியல் பூர்வமான முயற் சிகளை மேற்கொள்ளுதல் அவசியத் தேவையாகிறது.

வேறு வார்த்தையில் சோஷலிஸ சித்தாந்தமும் நடைமுறையும் பற்றிய ஆழமான, முழுமையான, விஞ்ஞானபூர்வமான தத்துவார்த்த ஆய்வும் இதை ஆதாரமாகக் கொண்டு சோஷலிஸ சித்தாந்தம் - நடைமுறை பற்றிய புதிய தேடுதல்களும் சித்தாந்த முடிவுகளும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இது பெரும்பாலும் விஞ்ஞான சோஷலிஸ சித்தாந்த இயலாளர்களினதும் சமூக - வரலாற்றியலாளர்களினதும் பணியாக இருந்த போதிலும் ஆத்மாவின் எனஜினியர்கள் என்ற ரீதியில் இந்த ஆய்வுக்கான முயற் சிகளில் எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் அறிவியலாளர்களும் தமது பங்களிப்பைச் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

தனிச் சித்தாந்திகளுக்கு மட்டும் இந்தப் பெரும் பணி உரியதாக இருக்கக் கூடாது. ஏனென்றால் இவர்களில் இயல்பாகவே காணப்படும் தன்வயச்சிந்தனை முழுமையான பெறுபேறுகளுக்குக் குந் தக்மாக அமையலாம். எனவே தான் சமுதாயத் தீண் நானாவிதமானவர்களின் கூட்டுச் சிந்தனையும், அனுபவமும், அனுகுதல் பண்டும் அவசியமாகின்றன.

இலக்கியத் துறையினருக்கு, குறிப்பாக முற்போக்கு இலக்கியத்துறையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு இது இன்று மையப் பிரச்சினையாகவும் கேந்திரப் பணியாகவும் மாறியுள்ளது. சோஷலிஸ ஆர்வலர்கள், சமூகவியலாளர்கள், சமுதாயப் புரட்சியாளர்கள் மத்தியில் சோஷலிஸ அமைப்பின் பின்போதல் தத்துவார்த்தக் குழப்பத்தையும் நெருக் கடியையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது போலவே, முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளிடமும் சித்தாந்த குழப்பமும் குறையாடியும்

இயல்பாகவே தோற்றும் பெற்றுள்ளன. சோஷலிஸத்தின் தற்காலிக பின்னடைவுகளின் தாக்கத்தின் கீழ் 'இலக்கியத்தில் சோஷலிஸ யதார்த்தவாத கருத்துருவம் முன்வைக்கப்பட்டமை நாம் செய்த தவறு' என்று முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்துடன் நீண்ட காலமாகவே தமிழை இனம் காட்டிக்கொண்ட, இந்த இலக்கியச் சித்தாந்தத்தின் விற்பன்னர்களாக இருந்த ஒரு சில அறிவு ஜீவிகள் இப்போது பேசவும் வாதாடவும் ஆரம்பித்துள்ளமையை அவதானிக்க முடிகிறது.

எம்மைப் பொறுத்தமட்டில் சமுத்து முற்போக்கு இலக்கிய ஸ்தாபனம் சோஷலிஸ எதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாட்டை நடப்பு நிகழ்ச்சி நிரலில் என்றுமே முன்வைத்ததில்லை. மாறாக வளர்முக நாடொன்றில் முதலாளித்துவத்தை எதிர்த்த சோஷலிஸ பூர்த்தியல்ல, பதிலாக ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்த தேசிய - ஜனநாயகப் பூர்த்தியே நடைமுறைத்தேவையாக உள்ளது என்பதைச் சரியாகக் கிரகித்துக் கொண்டு தேசிய சுதந்திரத்தை முழுமைப்படுத்துகின்ற, பொருளாதார, கலாசார சுயாதீன்த்தை ஈட்டுகின்ற, சமுதாயத்தை ஜனநாயக ரீதியில் மாற்றியமைக்கின்ற பணியினை அடி ஆதாரமாகக் கொண்ட ஜனநாயக எதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாட்டையே நாம் தெளிவான பார்வையுடன் முன்வைத்தோம்.

என்றாலும் சோஷலிஸ சமுதாயத்தையும் அத்தகைய சமுதாயத்திற்கான பூர்த்திகர மாற்றத்தையும் அடிநாதமாகக் கொண்ட சோஷலிஸ எதார்த்தவாத இலக்கியச் சித்தாந்தத்தை ஜனநாயகப் பூர்த்தியின் வெற்றியைத் தொடர்ந்து அடுத்தகட்ட இலட்சியமாக வரித்துக் கொண்டோம்.

எனினும் சோஷலிஸ எதார்த்தவாத இலக்கிய சித்தாந்தத்தை இன்று நிராகரித்து, விமர்சனவாத, நவசுதார்த்தவாத இலக்கியம் என்ற புதிய தத்துவத்தை முன்வைப்பவர்கள் அதன் மூலம் என்னத்தை மனம்கொள்கிறார்கள்? சோஷலிஸத்தை ஒரு சித்தாந்தமாக, சோஷலிஸ சமுதாய அமைப்பை ஒரு சமூக உருவாக்கமாக வரலாறும் வாழ்வும் என்றென்றைக்குமாக நிராகரிக்க வேண்டும் என்கிறார்களா? அவ்வாறாயின் இன்றுள்ள கொடிய, மூர்க்கத் தனமான, மிலேச் சத் தனமான, முதலாளித்துவமும் அதன் வர்க்க முரண்பாடுகளும், வர்க்கச் சுரண்டலும், வர்க்க ஆதிக்கமும் சாஸ்வதமாகவே நீடிக்க வேண்டும் என்கிறார்களா? இவர்கள் இவ்வாறு வெளிப்படையாகவே கூற, ஒப்புக்கொள்ள தயங்குவார்கள் என்ற போதிலும் சோஷலிஸ சமுதாயத்தை மூர்த்திகரித்து நிற்கும் சோஷலிஸ எதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாட்டை நிராகரிப்பது என்பது நடைமுறையில்

சோஷலிஸ சமுதாய அமைப்பையும் சோஷலிஸ கருத்துருவத்தையும் நிராகரிப்பதாகும். சிந்தனைக் குழப்பத்தால், சித்தாந்தக் குழப்பத்தால் பாதிப்பற்றுள்ள இவர்கள் முன்வைக்கும் புதிய தத்துவமான விமர்சன எதார்த்தவாத கருத்துருவம் வாஸ்தவத்தில் என்ன சமுதாய நிலைப்பாட்டினை எடுக்கிறது? நடப்புச் சமுதாயத்தை, அதன் கோணவுமானங்களை விமர்சிப்பதுடன் இலக்கியத்தின் பணி முற்றுப்பெற வேண்டும் என்பது இவர்களின் நிலைப்பாடா? நடைமுறையில் உள்ள சமுதாயத்தை, வாழுக்கை முறையை இலக்கியம் விமர்சிக்க வேண்டும் என்பதன் மூலம் இலக்கியத்தின் சமுதாயச் செயற்பாட்டை இவர்கள் ஏற்கிறார்கள் என்பது ஸ்பஷ்டம். ஆனால் அத்துடன் இலக்கியத்தின் பணியும் பயன்பாடும் முடிவுற வேண்டும் என்கிறார்களா? சமூக நிஷ்டிரூங்களுக்காக, அந்திகுருக்காக, மானுட விரோத இயல்புகளுக்காக இலக்கியத்தால் விமர்சிக்கப்படும் அந்த சமுதாய அமைப்பை தூக்கி எறியவும் மாற்றவும் அதற்கு மாற்றீடாக நீதியும், நியாயமும், தர்மமும் உள்ள ஒரு புதிய சமுதாயத்தை தோற்றுவிப்பதற்கான மனித குலத்தின் குறிப்பாக அந்த சமுதாய அமைப்பின் கொடிய பாதிப்புக்களுக்கு இலக்காகும் உழைக்கும் வர்க்கத்தின், சுரண்டப்படும் வர்க்கக்கத்தின் விமோசனத்திற்காக அந்த வர்க்கம் நடத்தும் போராட்டத்திற்கும் இலக்கியத்திற்கும் ஒட்டோ உறவோ இல்லை என்கிறார்களா? சோஷலிஸ சித்தாந்தத்திலும் நடைமுறையிலும் ஏற்பட்ட தவறுகள் இன்ம் காணப்படுவதுடனும், திருத்தப்படுவதுடனும் புதிய சித்தாந்த முடிவுகளுடனும் இந்தக் கருத்துக் குழப்பங்கள் முடிவுக்கு வரமுடியும். இதைத் தொடர்ந்து இலக்கியத் துறையில் தலைதுக்கி வரும் இந்தக் கருத்துப் பிறழ்வுகளும் சீரடையலாம்.

இது போலவே இலக்கிய உலகில் இன்று பல நவீன கருத்துருவங்கள் தோன்றியுள்ளன. இதுவும் சோஷலிஸ, முற்போக்குச் சித்தாந்தங்களில் ஏற்பட்ட பின்போதல்களின் விளைவே. நவீனத்துவம், பின் நவீனத்துவம், இருப்பியல் வாதம், அமைப்பியல் வாதம், மஜிக்கல் ரீயலிஸம் போன்ற பல கருதுகோள்கள் முகிழ்ந்துள்ளன. இவை அடிப்படையில் சோஷலிஸ எதார்த்தவாத - சமூக எதார்த்தவாத கருதுகோள்களை நிராகரிப்பனவாக உள்ளன. இலக்கியத்தின் சமுதாயப் பார்வை, பயன்பாடு, பணி ஆகியவற்றிற்கு மாறாக இலக்கியத்தின் வடிவத்திற்கே இவை முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றன. பழைய உருவாத சிந்தனையின் நவீன வெளிப்பாடுகளாகவே இவற்றை இனம்காண முடியும். இவை பற்றிய விரிவான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுவது அவசியம். என்றாலும் இவற்றை எதிர்த்த ஒரு புனிதப் போராட்டம் நடத்தப்பட வேண்டும் என்றில்லை. ஆனால் இவற்றின் குறைபாடுகள் விமர்சிக்கப்படுவது அவசியம். இந்த நவீன வாதங்கள் வற்ற

வேகத்திலேயே மறையவும் செய்வதை அவதானிக்க முடிகிறது. பின் நவீனத்துவம் என்ற தோற்றப்பாடு இந்த மங்கிவரும் நிகழ்வுப் போக்கையே கட்டுகிறது.

இந்தப் புதிய கருதுகோள்கள் இலக்கியத்தின் வடிவம், உத்தி, உருவ அமைப்பு போன்றவற்றில் கூடுதல் கவனம் செலுத்துவதாலும் புதிய பரிசோதனை முயற்சிகளை மேற்கொள்வதாலும் உருவமைப்புச் செம்மை குறித்து இவற்றில் இருந்து படிப்பினைகளை மேற்கொள்ள முடியுமா என்பதில் நாட்டம் செலுத்துவது நன்மை பயப்பதாக அமையலாம்.

இந்த நவீனவாத கருத்தியலாளர்களுடன் முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் பகைமையையோ கசப்பான உறவுகளையோ கொள்ளத் தேவையில்லை. மாறாக நேசபூர்வமான உறவுகளை பேணுவதும் சிநேக ரீதியான கருத்துப் பரிமாறல்களையும் அனுபவப் பரிவர்த்தனைகளையும் மேற்கொள்வதும் நல்லது.

இனி தேசிய நிலைமைகளுக்கு வருவோம். சர்வதேச நிலையில் சித்தாந்தக் குழப்பமும் கருத்து மயக்கமும் நிலவுவதைப் போலவே தேசிய நிலையிலும் சித்தாந்தக் குழப்பத்தையும் கருத்து நிலைப்பாட்டுச் சிக்கலையும் எதிரோக்குகின்றோம்.

இலங்கைப் புரட்சியின் கட்டம் என்ன? அந்தப் புரட்சியின் இலக்கு எந்த சமூக சக்திகளை எதிர்த்து திசையமைவது? எத்தகையதொரு சமுதாயத்திற்கான போராட்டத்தை உடனடிப் பணியாகக் கொள்வது? சோஷலிஸமா அல்லது ஐந்நாயக சமூக மாற்றமா? தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைமையில் விவசாய மக்களையும் மற்றும் உழைக்கும் மக்களையும் மட்டும் உள்ளடக்கிய இடதுசாரி அரசியல் அணியா? அல்லது உழைக்கும் வர்க்கத்தையும் விவசாய மக்களையும் மத்தியதர வர்க்கத்தையும் தேசிய பூர்வ்வாக்ககளையும் உள்ளடக்கிய பரந்த ஐந்நாயக அணி அமைவா? தொழிலாளர்கள் - விவசாயிகள் ராஜ்யமா? அல்லது பரந்தபட்ட ஐந்நாயக அரசமைப்பா? பாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகாரமா? அல்லது விரிவான ஐந்நாயக வடிவமா? தேசிய இனப்பிரச்சினையின் தீவுக்கு பிரிந்துபோகும் உரிமையை உள்ளடக்கிய சுயநிர்ணய உரிமையா? அல்லது தேசிய ஐக்கிய வரையறைக்குள் இணைப்பாட்சி அல்லது பிரதேச சுயாட்சியா? போன்ற பிரச்சினைகளில் இடதுசாரி - முற்போக்குச் சக்திகளுக்குள் கருத்து முரண்பாடுகளும் சிந்தனைக் குழப்பங்களும் நிலவுகின்றன.

இவற்றின் இறுதியானதும் சரியானதுமான நிலைப்பாட்டை சோஷலிஸ சித்தாந்தம் பற்றிய புதிய ஆய்வுகளும் முடிவுகளும் மேற்கொள்ளப்படுவதுடனேயே எடுக்க முடியும். அப்போதும் கூட பல்வேறு அனுகுமுறைகள் தொடர்லாம்.

என்றாலும் வரலாற்றுப் போக்கில் வாழ் வாலும் நடைமுறையாலும் முன்வைக் கப்பட்டு பொதுவான சமூக அங்கீகாரத்தைப் பெறும் நிலைப்பாடுகள் சமூக - அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்குகளை நிர்ணயிக்கும் சித்தாந்த நிலைப்பாடுகளாக முகிழும்.

சமூக - வர்க்க சக்திகளை முந்திக்கொண்டு இந்த அதிமுக்கிய சித்தாந்தப் பிரச்சினைகளில் எழுத்தாளர்களாலும் அவர்களின் நிறுவனங் களாலும் தன் னிச்சையாக முடிவுகளையும் நிலைப்பாடுகளையும் எடுப்பது சாத்தியமில்லை. என்றாலும் சமூக சக்திகள், வர்க்க சக்திகள் சித்தாந்த பிரச்சினையில் பொது முடிவுகளை எடுக்கும்வரை இலக்கியமும் இலக்கிய இயக்கமும் வாளாவிருக்க முடியாது. ஆகவேதான் பொது அங்கீகாரம் பெற்ற நிலைப்பாடுகளில் இருந்து இலக்கியத்திற்கும் இலக்கிய இயக்கத்திற்கும் முன்னாலுள்ள கடமைகளையும் பணிகளையும் நிலைப்பாடுகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

இன்று இந்த நாட்டைப் பொறுத்தவரை தேசிய இனப்பிரச்சினையும் அதற்கான தீவுமே பிரதானமான மையப் பிரச்சினையாகும். இதனுடன் யுத்தமா, சமாதானமா, ஆயுதப் போராட்டம் தொடர்வதா அல்லது அரசியல் தீவு காண்பதா போன்றவை பின்னிப் பினைந்துள்ளன.

இவற்றில் எமது நிலைப்பாடு ஆரம்பம் முதல் தெளிவானதாகவும் உறுதியானதாகவும் இருந்துள்ளது. தமிழ்த் தேசியத்தின் ஆரோக்கியமான அம்சங்களை நாம் எப்போதும் ஆதரித்து வந்துள்ளோம். தொழிலாளி வர்க்க ஒற்றுமை, ஐந்நாயக முற்போக்குச் சக்திகளின் ஐக்கியம் என்ற மிகச் சரியான நிலைப்பாட்டில் பற்றுதியுடன் நின்றமையால் தமிழ் தேசியத்திற்கு முழுமையான அழுத்தத்தை எல்லாக் காலங்களிலும் கொடுக்காத போதிலும் தமிழ்த் தேசிய இனம் அதன் தனித்துவம் பேணல், சுதந்திர இலங்கையில் சுயாட்சித் தமிழகம் அமைத்தல், பிரதேச சுயாட்சி அல்லது இணைப்பாட்சி. இன் - மொழி சமத்துவம் ஆகிய நிலைப்பாடுகளில் நாம் எப்போதும் உறுதியாகவே இருந்துள்ளோம்.

தமிழ் மக்களை, தமிழ் மொழியை எதிர்த்துப் பாகுபாடுகள் காட்டப்பட்ட போதெல்லாம் அவற்றை எதிர்த்திருக்கிறோம். என்றாலும் அந்தக் கட்டத்தில் இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் சிநேகபூர்வமான முரண்பாடுகளே என்றும் இவை சிநேகபூர்வமான முறையில் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தியிருக்கிறோம். இனப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்கான 12 அம்சத்திட்டம் ஒன்றை முன்வைத்து அதற்கு 1975ல் பண்டாரநாயக்கா ஞாபகார்த்த சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் நடந்த தமிழ், சிங்கள, மூஸலிம் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் ஏகமனதான ஒப்புதலைப் பெற்றோம்.

அன்றைய அரசினதும் முற்போக்கு அரசியல் கட்சிகள், அமைப்புகளினதும் அங்கீராததை ஈட்டினோம். அதன் அடிப்படையில் அரசுக்கும் தமிழ்த் தலைமைக்குமிடையில் பேச்சுவார்த்தை நடைபெறச் செய்தோம்.

பின்னர் 1980களில் தமிழ் புறக்கணிப்பும் தமிழர் உரிமை மறுப்பும் தமிழர் ஒழிப்பு என்ற நிலைக்கு அரசு கொள்கையாகவும் நடைமுறையாகவும் மாறியபோது, தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக அரசு பயங்கரவாதம் கட்டவிழ்த்துவிட்டபோது இவற்றை எதிர்த்த தர்ம நியாயமான போராட்டத்திற்கு எமது தார்மீக, அரசியல் ஆதரவைத் தெரிவித்தோம்.

இன்றும் கூட 13 ஆண்டுகளாக நீடிக்கும் இந்த அர்த்தமற்ற, வெற்றிபெறவே முடியாத யுத்தத்தை உடனடியாக நிறுத்த வேண்டும் என்றும், நிபந்தனைகள் அற்ற பேச்சுவார்த்தையை சம்மந்தப்பட்ட தரப்பினர் உடனடியாக ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்றும், தமிழ் மக்களின் நியாயமான அபிலாதைகளை நிறைவு செய்யக்கூடிய சுயாட்சி முறையிலும் ஆட்சி அதிகாரத்தில் அனைத்து இனங்களினதும் கெளரவமான பங்கினை உறுதிப்படுத்தும் அடிப்படையிலும் இனப்பிரச்சினைக்கு ஜனநாயக ரீதியான அரசியல் தீர்வு காணப்பட வேண்டும் என்றும் கோரி வருகிறோம். ஆக்க இலக்கியம் தமிழ் மக்களின் இடர்களையும் துயரங்களையும் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்றும், தமிழ் உரிமைக்கான போராட்டத்தை சரியான மார்க்கத்தில் முன்னிடுத்துச் செல்வதற்கான உளப் பக்குவத்தை வளர்க்க உதவ வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகிறோம். இந்த அனுகுமுறைதான் ஆக்கபூர்வமானது என்றும், மக்களின் உயிர், உடமை, பண்பாட்டு அழிவுகளைத் தவிர்க்க உள்ள ஒரே ஒரு சரியான மார்க்கம் என்றும் நாங்கள் நம்புகிறோம்.

தமிழ் மக்கள் மத்தியிலும் தேசத்திலும் சர்வதேச ரீதியிலும் உள்ள அனைத்து நியாயபுத்தி படைத்தவார்களும் ஜனநாயகவாதிகளும், சமாதான விரும்பிகளும், மனித நேயமிக் கவர்களும் யுத்த நிறுத்தத்திற்கான, சமாதானத்திற்கான, அரசியல் தீர்விற்கான முயற்சியில் முனைப்புடன் ஈடுபட வேண்டும் என வேண்டுகிறோம்.

கடந்த இரு தசாப்தங்களாக இந்த நாட்டில் ஜனநாயகத்திற்கும் மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளுக்கும் ஜனநாயக ஸ்தாபனங்களுக்கும் ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளுக்கும் பேராபத்தும் பாரிய அச்சுறுத்தலும் ஏற்பட்டது. ஆட்சி அதிகாரம் ஒரு வர்க்கத்தின் கரங்களில் மட்டுமல்ல, ஒரு தனி மனிதனின் கரங்களில் குவிமையப்படுத்தப்பட்டது.

இந்த நிலைமையில் இப்போது ஆக்கபூர்வமான அபிவிருத்தி ஏற்பட்ட போதிலும் அதே ஜனநாயக விரோத சக்திகளால் இன்னமும் அச்சுறுத்தல் ஏற்படுவதை அவதானிக்கலாம். 17 ஆண்டு கால அரசு பயங்கரவாதத்தின் வெளிப்பாடுகளை அவ்வப்போது இனம் காணலாம்.

இந்த வன்முறை, படுகொலைப் போக்குகள் தலைதூக்குவதை முற்றாகக் கட்டுப்படுத்துவதும், துப்பாக்கி - டயர் கலாசாரத்தின் வெளிப்பாடுகளை அடியோடு அகற்றுவதும், ஜனநாயகத்தையும் ஜனநாயக ஸ்தாபனங்களையும் ஜனநாயக கோட்பாடுகளையும் மேலும் வலுப்படுத்துவதும், ஜனநாயக மிறல்கள் மீண்டும் தலைதூக்கக் கூடிய வாய்ப்புகளை இல்லாது ஒழிப்பதும் இலங்கைச் சமூகத்தின் முன்னுள்ள இன்னுமொரு பிரதான கடப்பாடாகும்.

அரசு பயங்கரவாதமும், வன்முறைக் கலாசாரமும் தேசத்தின் அரசியல் நடைமுறையாக மாறியமை மனித விழுமியங்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்றது. சமூக உறவுகளில் அராஜகம் நிலவியது, பாதாள உலகச் சக்திகள் ஆட்சி அதிகாரம் பெற்ற சக்திகளாக மாறின. இவற்றை ஒழித்து மனித விழுமியங்களையும் பண்பாட்டுப் பெறுமானங்களையும் மனித நேய உணர்வுகளையும் சமுதாய நியதியாகவும் வாழ்க்கை முறையாகவும் மீளமைப்பது இன்றுள்ள பிரதான பணியாகும்.

யுத்தச் சூழல்களை அந்தியப் பொருளாதார ஆதுக்கத்தினாலும் விலைவாசி ஏற்றும், பொருளாதார முன்னேற்றத்தின் ஸ்தம்பிதம், மற்றும் தொழில் துறைகளின் முடக்கம், வேலையின்மை முதலிய சமுதாயப் பிரச்சினைகளாலும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரமும் வாழ்வும் பெரும் பாதிப்புகளுக்குள்ளாகியிருக்கின்றன. மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தைப் பாதுகாக்கவும், இச் சமூகப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகானவுமான

போராட்டம் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. இவையும் மற்றும் நாடு முகம் கொடுக்கும் ஏனைய சமூகப் பிரச்சினைகளும் முழுச் சமுதாயத்திற்கும் போலவே இலக்கியத்திற்கும் இலக்கியக்காரர்களுக்கும் முன்னாள்ள பாரிய பிரச்சனைகளாகும். இவற்றை, இவற்றின் பல்வேறு தோற்றப்பாடுகளிலும் இலக்கியம் பிரதிபலிப்பதுடன் இவற்றின் தீர்வுக்கான போராட்டத்திலும் அது தன் பங்களிப்பைச் செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பணியில் மக்களுடன் இலக்கியமும் எழுத்தாளனும் இணைந்து செயற்படுவது அவசியம்.

அதேபோல ஈழத்து இலக்கியத்தின் கருப் பொருட்களாக இருந்து வந்தள்ள சாதிக் கொடுருங்கள், சீதனக் கொடுமை, பெண் அடிமைத்தனம், சமூக ஏற்றுத் தாழ்வுகள், இன ஒடுக்குமுறை, சரண்டல், சமூக அநீதிகள் தொடர்ந்து இலக்கியத்தின் கதாவஸ்ததுக்களாக இருப்பது தவிர்க்கப்பட முடியாதது ஆகும். ஏனென்றால் இந்த அநீதிகள் இன்னமும் ஒழிந்தபாடில்லை. ஒடுக்குமுறைகளும் அநீதிகளும் இருக்கும்வரை அவற்றை எதிர்த்த போராட்டம் தொடரவே செய்யும். இந்த சமூகச் சிக்கல்களை இலக்கியம் பிரதிபலிப்பதும் தொடரும். என்றாலும் இந்த சமூகப் பிரச்சினைகள் அவற்றின் புதிய பரிமாணங்களிலும் வளர்ச்சி நிலைகளிலும் மேலும் ஆழமாகச் சித்திரிக்கப்படுவது அவசியம் ஆகும்.

சில சமூகப் பிரச்சினைகள் அவ்வக் காலங்களில் முனைப்படைவது இயல்ல. என்றாலும் ஒரு சில பிரச்சினைகளின் குறுகிய எல்லைக்குள் மட்டும் இலக்கியம் தன்னை நிறுத்திக் கொள்ளாமல் வாழ்வின், சமூகத்தின், மானுடத்தின் நாணாவித பிரச்சினைகளும் சிக்கல்களும் வாழ்வுக் கோலங்களும் விஸ்தாரமான கலை - இலக்கிய வெளிப்பாடு பெறுவது அவசியம். மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பிரச்சினையில் மட்டும் இலக்கியக் கவனிப்பு குவிமையப்படுவது இலக்கியத்தின் வியாபகத்தையும் வளத்தையும் செழுமையையும் மட்டுப்படுத்துவதாகவே முடியும். இன்று தோன்றியள்ள புதிய நிலைமைகள், புதிய வளர்ச்சிப் போக்குகள், புதிய மாற்றங்கள், போராட்டத்தின் புதிய வெளிப்பாடுகளும் தேவைகளும், இதன் முன்போதல்களும் தோல்விகளும், யுத்தத்தின் மானுட அவலங்களும் அனர்த்தங்களும், விரக்திகளும், நம்பிக்கைகளும் உட்பட்ட வாழ்வும் காலமும் இலக்கியத்திற்கு விஸ்தாரமான கருப்பொருட்களையும் கதாவஸ்துக்களையும் வழங்கியுள்ளன. இவை அனைத்தும் மானுட நேயத் துடனும் உள்ளியல் பக்குவத் துடனும் எதிர்கால நம்பிக்கையுடனும் இலக்கியத்தில் வடிக்கப்படுவது காலத்தின் தேவையாகும்.

இவையும், ஏனைய வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளும் இலக்கிய வெளிப்பாடு பெறும்போது இவற்றின் உருவச் செம்மைக்கு உரிய அழுத்தம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். உருவவாதக் கோட்பாடு இலக்கிய உலகில் மேலாதிக்கம் செலுத்திய காலகட்டத்தில் உள்ளடக்கத்தின் முக்கியத்துவத்திற்கு கூடுதல் அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் இலக்கியத்தின் சமூகப் பொறுப்பு ஈழத்து இலக்கியத்தின் பொது நியதியாகவும் செல்நெறியாகவும் ஸ்தாபிதம் பெற்றுவிட்ட இன்று இலக்கியத்தின் உருவச் சிறப்புக்கு, கலைத்துவ நேர்த்திக்கு உரிய முக்கியத்துவம் அளிப்பதும் அவசியமாகிறது.

அதே போல கதாபாத்திரங்கள் அவ்வப் பாத்திரத்திற்குரிய மொழி வழிக்கைக் கையாள வேண்டும் என்ற போராட்டத்தை புதுமை இலக்கியவாதிகள் நடத்தினர். இதுவும் மன்னாசனை, சாமான்யர்கள் கதாநாயகர்களாவது போன்ற எமது நிலைப்பாடுகளும் இலக்கியத்தின் பொது நெறியாகவிட்ட இன்று பிழையற்ற எழுத்துநடை, மொழிக் கெழுமியம், புதிய படைப்பு உத்திகள், புதிய புதிய இலக்கியப் பரிசோதனைகள் ஆகியவற்றில் முழுக் கவனம் செலுத்துவது இன்றியமையாததாகும். படைப்பாளிகள் இலக்கிய சிருஷ்டியின் வினைத்திறனில் ஏப்பற்ற பாண்டித்தியத்தை ஈட்டிக்கொள்வதன் மூலம் தான் இலக்கியத்தின் பெறுமானத்தையும், செழுமையையும், உயிர்ப்பையும் உயர்த்திட முடியும்.

இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் உள்ளடக்க - உருவ செம்மைக்கும் இலக்கிய விமர்சனம் காத்திரமான். ஆக்கப்புறவுமான முறையில் செயற்படுவது அவசியம். வளர்ந்தோங்கிய இத்துறை இன்று சுற்றுத் தொய்வற்ற நிலையில் இருப்பது விசனத்துக்குரியது. இலக்கிய விமர்சனம் ஒரு கனதியான துறையாக வளர் வேண்டியது அவசர அவசியமாகும்.

புதிய இலக்கியக் கோட்பாடுகளை இலக்கியப் பரப்பில் நிறுவ வேண்டிய தேவையிருந்த காலத்தில் இலக்கிய விமர்சனம் செயற்பட்ட பாங்கிலிருந்து விலகி முழு இலக்கியத்தையும் வளப்படுத்தும் பண்பினைப் பெறுவது அவசியம். விமர்சனம் கூர்மையாக, வீச்சாக, சமுதாய கடப்பாட்டுக்கும் கலைத்துவ தரத்திற்கும் ஏக்காலத்தில் அழுத்தம் கொடுப்பதாக இருக்கும் அதேவேளையில், நல்ல இலக்கியப் படைப்புகள் முழுவதையும் மதிப்பதாகவும் நல்ல எழுத்தாளர்கள் அனைவரையும் குறுகிய எல்லைகளைக் கடந்து நேசிப்பதாகவும் பக்குவப்பட வேண்டும்.

அதேபோல வாசகர்கள் மத்தியில் இலக்கியத்தை விமர்சன ரீதியாகப் பார்க்கும், ரசிக்கும், அனுபவிக்கும் விமர்சனப் பண்பு வியாபிக்கவும் வேண்டும். இதற்கு வாசிப்பு கலாசாரத்தை மக்கள் மத்தியில், குறிப்பாக மாணவர்கள் மத்தியில் வளர்ப்பதற்கு உரிய ஆக்கழுவுமான இயக்கங்களும் நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படுவது முக்கியம்.

இலக்கியத்திலும், இலக்கியப் பரப்பிலும் ஆரோக்கியமான நிலைமைகளைத் தோற்றுவிக்க கோஷ்டவாத போக்குகள் தவிர்க்கப்படுவது அவசியம்.

எழுத்தாளர்கள் தத்தமது சித்தாந்த பார்வைக்கும் சமுதாய நிலைப்பாட்டிற்கும் ஏற்ப ஸ்தாபன ரீதியாக இயங்கினாலும் எல்லா எழுத்தாளர் அமைப்புகளுக்குமிடையில் இலக்கிய வளர்ச்சி என்ற பொதுப்பணியிலும் தேவையிலும் கூட்டான செயற்பாடும் ஒத்துழைப்பும் நேச உறவுகளும் பேணப்படுவது அவசியம்.

இலக்கிய உலகில் ஆரோக்கியமான பண்புகளையும் உயர்நெறிகளையும் மீன் ஸ்தாபிதம் செய்வதும் இன்று தலையாய கடமையாகிறது.

இவற்றுடன் இலக்கிய வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்த மேலும் பல செயற்பாடுகள் அத்தியாவசியமாகும்.

1. புத்தக வெளிப்பட்டு முயற்சிகளை மேலும் அர்த்தமுள்ளதாக்குவதும் ஸ்தாபன மயப்படுத்துவதும்.
2. இலக்கிய - இயக்கச் செயற்பாடுகளில் மக்களை, குறிப்பாக மாணவர்களை ஈடுபடச் செய்வது.
3. புதிய எழுத்தாளர்களின் தோற்றுத்திற்கு இலக்கியப் பயிற்சிகளை நடத்துவது.
4. நாடு முழுவதும் இயங்கும் இலக்கிய வட்டங்களை ஒருங்கிணைத்து இவற்றின் செயற்பாட்டிற்கு புதிய பரிமாணத்தை அளிப்பது.
5. கலை - இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு எலக்ஞோனிக் - அச்சு ஊடகங் களை மேலும் முனைப்பாகவும் திட்டமிட்டும் பயன்படுத்துவது.

6. தொலைக்காட்சி நாடகம், வாணைலி நாடகம், குறுந்திரப்படம், நாடகம் ஆகிய துறைகளின் வளர்ச்சியில் முழுக்கவனம் செலுத்துவது.
 7. வீடுதோறும் நாலக இயக்கத்தை நடத்துவது.
 8. எழுத்தாளர் - வாசகர் உறவுகளை வியாபித்து கருத்துப் பரிமாற்றத்தை விஸ்தாரப்படுத்துவது.
 9. தொலைக்காட்சி, 'இணையத்தளம்' ஆகிய நவீன சாதனங்களை வரவேற்கும், முழுமையாகப் பயன்படுத்தும் அதேவேளையில் இவற்றின் மூலம் சர்வதேச ரீதியில் பரப்பப்படும் தூர்கலாசாரத்தை எதிர்த்துப் போராடுவது.
 10. எழுத்தாளர்களுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் உதவும் திட்டங்களை, பரந் தளவில் பயன் படுத் துவதுடன் இத் திட்டங்களை வியாபிதமடையச் செய்யப் பாடுபடுவது.
 11. எழுத்தாளர் அமைப்புகளின் கூட்டமைப்பை உருவாக்குவது.
 12. தமிழர் சமுதாயம் சர்வதேச மயப்பட்டுள்ள நிலைமையை கலை - இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு முழுமையாகவும் திட்டமிட்டும் பயன்படுத்துவது.
- இவையும் மற்றும் நடவடிக்கைகளும் ஈழத்து இலக்கியம் முழுமையான, செழுமையான வளர்ச்சியையும் பரிபக்குவத்தையும், முதிர்ச்சியையும் அடைய உதவும் என நம்பலாம். இதற்கு எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய ஆர்வலர்களின் முனைப்பான, கூட்டான செயற்பாடு அத்தியாவசியமான முன்தேவையாகும்.
- சமாதானத்தின் உதயத்துடன்தான் பூரணமான கலை - இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான மெய்யான சாத்தியப்பாடுகள் தோன்றும் என்பதை மனம்கொள்வதும் அதற்காகச் செயற்படுவதும் ஈழத்து இலக்கியத்தின், எழுத்தாளர்களின் முதன்மையான, முக்கியமான பணியாகும்.

'விபவி' கருத்தரங்கில் நிகழ்த்திய உரை புதுமை இலக்கியம் - 1996 .

தாஷ்கந்த் எழுத்தாளர் மாநாடு

'கலாசாரத்தின் கர்த்தாக்களே நீங்கள் யார் பக்கத்தில்? உழைக்கும் சக்திகளுக்காக புதிய வாழ்க்கை முறையைப் படைப்பதற்காக நிற்கிறீர்களா? அல்லது நெறிகெட்ட கொள்கைக்காரர் கூட்டத்திற்காக, உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரை அழுகி நாறிவரும் சுரண்டல் கூட்டத்திற்காக நிற்கிறீர்களா?"

உலகத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் இலக்கிய கர்த்தா, சோஷலிஸ யதார்த்தவாதத்தின் ஞானாசிரியன் மாக்ஸிம் கார்க்கி உலகத்து எழுத்தாளர்களைப் பார்த்து மேற்கண்ட கேள்வியை இமயக்குரலில் எழுப்பினான்.

1932ல், தொழிலாளி வர்க்க இலக்கியப் பிதாமகன் எழுப்பிய இந்தக் கேள்விக்கு ஏற்கத்தாழ கால் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு 1958ல், பதிலிறுக்கப்பட்டுள்ளது. சரித்திரத்தில் முதல் தடவையாக, வையகத்தில் வாழும் எழுத்தாளர்களின் பெரும் பகுதியினர் ஒன்று திரண்டு இந்தப் பதிலை ஒரே முச்சில், ஒரே குரவில் பிரகடனப்படுத்தினர்.

எழுத்தாளன் யார் பக்கத்தில் என்பதை 1959 அக்டோபர் 7 முதல் 13 வரை நடந்த ஆசிய-ஆயிரிக்க எழுத்தாளர் மாநாடு பிரகடனப்படுத்தியது. தாஷ்கந்த மாநாடு சகலவிதமான கொள்ளையையும், குறையாடலையும், சுரண்டலையும் எதிர்த்துப் போர் முழுக்கம் செய்தது. உழைக்கும் மக்களுடைய, அடிமைப்படுத்தப்பட்ட காலனி நாடுகளின் மக்களுடைய விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக உறுதியாக முன்வந்தது.

எழுத்தாளன் மக்களின் பிரதிநிதி என்பதையும், மக்கள் சுதந்திரத்திற்காகவும் சுபீட்சத்திற்காகவும் நடத்தும் போராட்டத்தின் உன்னதமான படைவீரன் என்பதையும் உலகறியப் பிரகடனஞ்செய்தது.

கிழக்கே ஜப்பான் தொட்டு ஜோர்டான் வரை, இந்தோனேயாவியா தொட்டு எகிப்து வரை, கொரியா தொட்டு கானா வரை, பரந்த பசுபிக் சமுத்திரம் தொட்டு அகண்ட அட்லாண்டிக் வரை, இமயம் தொட்டு யூரோப் வரை, யாங்டலி தொட்டு டான்யூப் வரை விரிந்து கிடக்கும் நாளிலத்தின் 42க்கு அதிகமான நாடுகளிலிருந்து 200க்கும் மேற்பட்ட எழுத்தாளப் பிரதிநிதிகள் தாஷ்கந்த் மகாநாட்டில் கூடினார்கள். பாரதத்தின்

தலைசிறந்த எழுத்தாளர் மூலக்ராஜ், சௌந்தரின் மாபெரும் இலக்கிய மேதை மாடுன் முதல் சோவியத் நாட்டின் கவிக்குயில் சல்பியா வரை உலகத்தின் தலைசிறந்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டார்கள். நீண்ட நெடும் விடுதலைப் போராட்டங்கள் மூலம் சுதந்திரம் சுடிய நாடுகளின் பிரதிநிதிகளும், வீர் சமர் புயியும் சைப்ரஸ், அஸ்ஜீபா, ஜோர்டான் ஆகிய நாடுகளின் பிரதிநிதிகளும் கூடினார்கள்.

மனித வர்க்கத்தின் மகோன்னதமான கலை, கலாசாரத்தின் பொன்னெடாட்டிலாகத் திகழ்ந்த இருபெரும் கண்டங்களின் பிரதிநிதிகள், மனிதகுலத்தின் மூன்றில் இரண்டு பகுதியினரை, 150 கோடி விழிப்புற்ற மக்களைப் பிரதிபலித்த இலக்கியச் செம்மல்கள் உஸ்பெக்கிஸ்தானின் தலைநகரில் கூடினார்கள். உலக இலக்கியத்திற்கும் மனிதவர்க்க கலாசாரத்திற்கும் அணையாத அமர தீபங்களை, சாகாத இலக்கியப் பெரும் படைப்புக்களை அளித்த மகோன்னதமான இலக்கியங்களின் பாரமபரியத்தில் வந்த சிந்தனையாளர்கள், தங்கள் தங்கள் நாடுகளின் இலக்கியப் பிரதிநிதிகளாக மாநாட்டில் கலந்துகொண்டார்கள்.

ஆசிய - ஆயிரிக்க எழுத்தாளர் மகாநாடு மகத்தான் ஒரு சரித்திர நிகழ்ச்சி, ஒரு சரித்திர சகாப்தத்தின் முடிவையும் இன்னும் ஒரு சரித்திர சகாப்தத்தின் தோற்றுவாயையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய சரித்திர சப்பவும். இரண்டு நாற்றாண்டுகளாக ஆசிய-ஆயிரிக்க நாடுகளைக் கல்விக் கபளீகரம் செய்த காலனி ஆதிகக இருள் அகன்று கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் பேயிருட்டை வெட்டிக் கிழித்துப் புதிய ஒளி உதயமாகிறது.

ஆசிய நாடுகளில் பெருவாரியானவை ஏற்கனவே அடிமை வாழ்வை அகற்றிவிட்டன. 120 கோடி மக்கள் சுதந்திரப் பெருவாழ்வை அடைந்து விட்டனர். ஆயிரிக்காவிலும் மத்திய கிழக்கிலும் சுதந்திரத் தீ ஊழிக்காற்றாக வீசியடிக்கிறது. மற்றும் பல நாடுகள் போராட்ட நெருபாற்றில் நீந்திக் கொண்டிருக்கின்றன. காலனி அடிமைத்தனம் அஸ்தமிப்பதும், சுதந்திரப் புதுவாழ்வு உதயமாவதும் சரித்திரத்தின் நடப்பு நிகழ்ச்சியாகிவிட்டது.

இந்தச் சரித்திரிப் பின்னணியில்தான் ஆசிய-ஆயிரிக்க எழுத்தாளர்கள் தாஷ்கந்தில் கூடினார்கள். எழுத்தாளர்களாகிய தங்களின் முன்னும், இலக்கியத்தின் முன்னும் உள்ள பிரச்சினைகளை விவாதித்தார்கள். தாம் வாழும் சகாப்தத்தின் மனச்சாட்சியாகவும், தமது மக்களின் ஜீவத் துடிப்புள்ள இருதயமாகவும் நிகழ்டும் எழுத்தாளர்கள் தம் நாடுகளின் முன்னும், தம் இரு கண்ண் பங்களின் முன்னும், தாம் வாழும் வையகத்தின் முன்னுமின்ன் பிரச்சினைகளாகப்

பரிசீலித்து விவாதித்தார்கள். ஆசிய-ஆபிரிக்க இலக்கியமும், எழுத்தாளர்களும், மக்களும் வரையறுத்துக் கணித்த மகாநாடு எதிர்நோக்கியினாள் பிரச்சினைகள் இவை.

ஆறு தினங்கள் தொடர்ந்து நடந்த மாநாட்டின் இதய ஒலியாக, ஆசிய ஆபிரிக்க எழுத்தாளர்களின் லட்சிய முழக்கமாக, எழுத்தாளர்களின், இலக்கியத்தின் கடமைப் பிரகடனமாக மாநாடு அதன் இறுதிநாள் கூட்டத்தில் வெளியிட்ட வேண்டுகோள் அமைந்தது. உலக எழுத்தாளர்களுக்கு விடுக்கப்பட்ட இந்த வேண்டுகோள் நமது சகாப்தத்தின் பிரதிபலிப்பு. இலக்கியத்தின் சரித்திர ரீதியான பணியின் வரைவிலக்கணம். எழுத்தாளர்களைச் செயலுக்குத் தூண்டும் அறைக்கவல். நமது தலைமுறையின் மனச்சாட்சிப் பிரகடனம்.

”எழுத்தாளர்களாகிய எங்களின் வாழ்வு முழுவதும் மக்களின் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்து சங்கமாகியுள்ளது. அவர்களது இலட்சியங்களே எங்களது இலட்சியங்கள். அவர்களது போராட்டங்களே எங்களது போராட்டங்கள். அவர்களின் அனியில்-மக்களின் அனியில் இடையறாது, நிலைகுலையாது, உறுதியாக நாங்கள் நிற்கிறோம்“ என்று மகாநாட்டின் வேண்டுகோள் சிம்மக்குரவில் முழங்கிறந்து.

எழுத்தாளனுக்கு மக்களைத் தவிர, மக்களின் கதியைத் தவிர வேறு கதிமோட்சமில்லை. மக்கள் நல்லைத் தவிர எழுத்தாளனுக்கு வேறு நல்லைல்லை. எனவேதான் அவன் மக்களின் ஆசாபாசங்களில் இன்ப துஞ்பங்களில் ஆசை அபிலாலைக்களில் இரண்டறக் கலந்து மக்கள் நல்வாழ்வுக்காகவும், நல்லதொரு எதிர்காலத்திற்காகவும் நடத்தும் இடைவிடாப் போராட்டத்தின் படைவீரனாக நிற்கிறான்.

சமுகத்திலும், வாழ்விலும் எழுத்தாளன் வகிக்கும் இந்தப் பாத்திரத்தை வலியறுத்திய மாநாட்டின் வேண்டுகோள் இலக்கியத்தின் கங்குகரையற்ற வளர்ச்சிக்கான பாதையைக் கோட்டுக் காட்டுகிறது. ”இலக்கியம் நமது மக்களின் தலைவிதியோடு இணைந்து கிடக்கிறது என்று நாங்கள் ஏகமனதாக நம்புகிறோம். சுதந்திர, சுயாதீன, தேசிய ஆதிபத்திய குழுநிலையிற்தான் இலக்கியம் செழித்தோங்க முடியும். இலக்கியப் படைப்பு பரிபூரண வளர்ச்சிபெற கலோனியலிஸமும், இனவெறியும் கவடேயற்று நிர்முலமாக்கப்பட வேண்டும்“ என்று வேண்டுகோள் கூறுகிறது.

யாங்ட்ஸினதும்-சிந்துநதியினதும் நைகராவினதும்-நைவினதும் கரையோரத்தில் சரித்திர முங்கால இருட்டைக் கிழித்துக்கொண்டு தோன்றிய

மனித கலாசாரத்தின் மகோன்னதமான பாரம்பரியத்தையும்-செழிப்பையும் வர்ணித்த வேண்டுகோள் “இந்த மகத்தான் கலாசாரங்களின் வளர்ச்சி கலோனியலிஸம், ஏகாதிபத்தியம், இனவெறி ஆகிய மனிதத்தோட்டத்தில் தலையெடுத்த விஷயப்புண்டால் தடுக்கப்பட்டது” என்று எடுத்துக் காட்டியது. கடந்த 200 ஆண்டுகளில் தோன்றிய மாபெரும் இலக்கியங்கள் அத்தனையும் அந்திய ஆதிகத்தையும் கலோனியல் சுரண்டையையும் எதிர்த்த ஆசிய-ஆபிரிக்க மக்கள் நடத்திய வீரம் செறிந்த போராட்டத்திலே விளைந்தன என்று குறிப்பிட்ட வேண்டுகோள் “எமது சகாப்தத்தின் உண்ணதமான கவிதைகள்-பாட்டுக்கள் அனைத்திலும் அந்திய ஆதிபத்தியத்தை எதிர்த்த நமது மக்களின் போராட்ட எழுச்சியே முச்சவிகுகிறது” என்கிறது.

ஆசிய நாடுகளில் பெரும்பாலானவையும் சில ஆபிரிக்க நாடுகளும் ஏற்கனவே கொத்தடிமை வாழ்வை துடைத்தெறிந்ததைக் கைகொட்டி வரவேற்று வாழ்த்திய மாநாட்டின் வேண்டுகோள் “அடிமைப்பட்டுள்ள மக்கள் தங்கள் விடுதலைக்காக நடத்தும். போராட்டத்திற்கு எமது பரிபூரண ஆதரவைப் பிரகடனப்படுத்துகிறோம்” என்று ஆபிரிக்க மக்களின் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு உதவேகமளித்தது.

”ஆசிய ஆபிரிக்க எழுத்தாளர்களாகிய நாங்கள் உலகத்தின் சகல நாடுகளுடனும், ஜோராப்பிய நாடுகளுடனும் கூட நல்லுறவை வளர்க்க விரும்பும் அதே வேளையில் கலாசாரத்தை உயர்ந்தது தாழ்ந்தது என்றும் கிழக்கத்தியது மேற்கத்தியது என்றும் பிளவுபடுத்துவதை வன்மையாக எதிர்க்கிறோம்“ என்று முழங்கிய வேண்டுகோள் “எல்லாக் கலாசாரங்களின் பரஸ்பர உறவாடலுக்காக, உலக கலாசாரத்தின் ஒப்பு நிகரந்த பொக் கிஷேங்களைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் நாங்கள் போராடுவோம்” என்று இலக்கியத்தினதும், கலாசாரத்தினதும் சர்வதேசிய மனிதத்துவத்தை உயர்த்தியது.

மனித வர்க்கத்தைக் கூட்டாகக் கொலை செய்யக்கூடிய பயங்கர ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்வதையும் அவற்றின் பரிசீசையைத் தொடர்ந்து நடத்துவதையும் மாநாட்டு வேண்டுகோள் கடுங்குரவில் கண்டித்தது. சமாதானத்திற்காக நடக்கும் உண்ணதமான போராட்டத்தில் எழுத்தாளனின் கடமையை வற்புறுத்தியது.

“உலகத்து எழுத்தாளர்களே! தனி மனிதனுக்கும், மக்களுக்கும் எதிராக இழைக்கப்படும் கொடுமைகளை - அந்தி, கலோனியல்மைத்தனம், சுரண்டல் ஆகிய தீமைகளை எதிர்த்து உங்கள் குரலை ஓங்காரமாக எழுப்புங்கள். மனிதனின் உண்ணதமான குணங்களுக்காக எங்கள் மக்கள் அனைவரினதும் சுதந்திரத்திற்கும்

சபீட்சமான எதிர்காலத்திற்குமாக உங்கள் தேவினிய குரல் எடுத்து வாழ்வின் கீத்ததை மீட்டுங்கள்” என்ற அந்த வேண்டுகோள் உலகத்து எழுத்தாளர்களைப் பார்த்து அறைக்கிறது.

“உன்மை, அழகு, சுதந்திரத்திற்கான வேட்கையைத் திருப்பி செய்வதில் முன்னேறுமாறும், மக்களின் வாழ்வுடன் இணைந்த இலக்கியத்தை, வையகத்தில் நியாயத்தின் வெற்றிக்காகவும், தர்மத்தின் ஜெயபேரிகைக்காகவும் போராடும் மக்களுக்கு உத்வேகம் அளிக்கும் இலக்கியத்தைச் சிருஷ்டிக்குமாறும் உங்களை அழைக்கிறோம்” என்ற அழைப்புடன் வேண்டுகோள் முடிகிறது.

தாஷ்கந்த் மகாநாடு ஆசிய - அபிரிக்க இலக்கியத்தினதும், மக்களினதும் உன்னதமான பிரதிநிதிகளை - எழுத்தாளர்களை சரித்திரத்தில் முதல் தடவையாக ஒன்றுபடுத்தியது. ஆபிரிக்க மக்களுக்கு ஒரு சர்வதேச மகாநாட்டில் உன்னத இடமளித்து ஆசிய - ஆபிரிக்க ஒற்றுமையைப் பிரகடனப்படுத்தியது.

ஆசிய - அபிரிக்க இலக்கிய, கலாசார ஜக்கியப்பாட்டிற்கான பொற்பாதையைத் திறந்தது. ஆசிய - ஆபிரிக்க மக்களின் மகோன் னதமான இலக்கியச் செல்வங்களை உலகநியப் பிரகடனப்படுத்தி, முழு ஆசிய அபிரிக்க இலக்கியத்தின் ஜனநாயக, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் பார்ம்பரியத்திற்கு வடிவம் அளித்தது.

தாஷ்கந்த் மகாநாடு ஆசிய - அபிரிக்க இலக்கியத்தின் முன்னும் எழுத்தாளர்கள் முன்னும் உள்ள கடமைகளை வரையறுத்து வகுத்தது. ஏகாதிபத்தியத்தையும், கரண்டலையும், யத்தத்தையும், அநியாயத்தையும் எதிர்த்து சுதந்திரத்திற்காகவும் சுபீட்சத்திற்காகவும், சமாதானத்திற்காகவும், தர்மத்திற்காகவும் மக்கள் நடத்தும் போராட்டத்தில் இலக்கியமும் எழுத்தாளனும் ஒன்றிணைந்து நிற்பதை வலியுறுத்தியது.

ஆசிய அபிரிக்க நாடுகளிலுள்ள பல்வேறு அபிப்பிராயம் கொண்ட எழுத்தாளர்களை ஒருமுகப்படுத்தி ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு - ஜனநாயகத் துவஜுத்தை அவர்களின் கரங்களுக்கு அளித்தது.

ஆசிய அபிரிக்க எழுத்தாளர் மாநாடு அளித்த இந்த இலக்கியப்பதாகை மனிதகுலம், உன்னதமான எதிர்காலத்தைச் சிருஷ்டிப்பதற்காக நடத்தும் போராட்டத்தில் இறுதிவெற்றி பெறும் வரை மேலே மேலே உயர்ப் பறக்கும்.

- 'ஜனசக்தி,' 1960

பாரதியும் பாரதிதாசனும் ஓர் ஒப்புநோக்கு

பாரதிதாசன், புதுவை தந்த சுப்புரத்தினம் மகாகவி பாரதியின் பாரம்பரியத்தில் வந்தவர் - வளர்ந்தவர். தமிழ்நாடு கண்ட தனிப்பெரும் கவிதா மேதா விலாசங்களின் வரிசையில் தனிப்பெருமையோடு திகழும் பாரதிதாசன் ஒரு பகுதிக்குக் கட்டிக் கரும்பாகவும் ஒரு பகுதிக்கு எட்டிக்காயாகவும் உள்ளார். பாரதியை ஒருமுகப்பட்டுப் போற்றும் தமிழ்ச் சமுதாயம் பாரதிதாசனைப் பொறுத்து இரு முகப்பட்டுக் கிடக்கிறது.

இது என? பாரதியின் பாரம்பரியத்தில் பாரதிதாசன் எந்தளவுக்கு ஒட்டி நிற்கிறார், வெட்டிச் செல்கிறார் என்பதை இக் கட்டுரை விமர்சனக் கண்கொண்டு பார்க்கிறது. புதுவைக்கவி பற்றிய விமர்சனம் பாரதி, பரம்பரை வளர் அவசியம்.

பாரதிதாசன் - பாரதிக்குப் பின் தமிழகத்தில் தோன்றிய கவி, மகாகவி. இன்றைய தமிழ் உலகில் ஈடும் இணையுமற்று, ஒப்பாருமிக்காருமற்றுத் திகழும் மகோன்னதமான கவிதா மேதா விலாசம் பாரதிதாசன். நாம் வாழும் வையகத்தில் வாழும் எந்தக் கவிஞருக்கும் இரண்டாம் தரமற்ற உலக மகாகவிகளில் ஒருவன். உலகத்திற்கு ஒரு ‘புதுமையான-புதிரான’ கவிஞர்.

பாரதிதாசன் பாரதியின் பரம்பரையில் வந்தவர். அந்தப் பரம்பரையின் ‘முன்னோடி’, முதிர்ந்த ‘முதல்வர்.’ பாரதி - பாரதிதாசன் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒன்றிப் பிணைந்த பதங்கள். ஒன்று ஊற்று, மற்றது அதன் ஒட்டம். ஒன்று தோற்றுவாய், மற்றது அதன் தொழிலாக்கம். ஒன்று திசை திருப்பி மற்றது அதன் திசைவழி. ஒன்று உயிர் முச்ச மற்றது அதன் உடலெடுப்பு.

இப்படித்தான் பாரதியைத் தொடர்ந்து பாரதிதாசன் தோன்றினான், வளர்ந்தான், வாழ்ந்தான். ஆனால்? பாரதியைப் போற்றும் தமிழகம், பாரதியைத் தன் இதயத்திலே ‘கோயில் கொள்ள’ வைக்கும் தமிழ் நல்லுலகம் பாரதிதாசனை அதே போல ஒருமுகப்பட்டுப் போற்றுகிறதா? ஏற்றிப் புகழ்கிறதா?

பாரதி கவிஞர் - உன்மைக் கவிஞர், உலக மகா கவிஞர், மக்கள் கவிஞர், மானிதக் கவிஞர், சுதந்திரக் கவிஞர், ஈற்ற, சீர்திருத்தக் கவிஞர், புரட்சிக் கவிஞர், புதுலுகக் கவிஞர்,

கிருதயுகத்தின் கவிஞர், வாழும் கவிஞர், வழிகாட்டிக் கவிஞர். இது பற்றி இரண்டு அபிப்பிராயம் கிடையாது. தமிழனின் எண்ணத்திலே முரண்பட்ட கருத்துக் கிடையாது.

ஆனால் அந்தப் பாரதியைத் தொடர்ந்து அவன் பரம்பரையிலே வந்த, வளர்ந்த பாரதிதாசனைப் பற்றிய வரையறுப்பில் தமிழ் எண்ணங்கள் பிரிந்து கிடக்கின்றன, சிதறுண்டு மோதுகின்றன.

பாரதிதாசனை ‘புதுவை தந்த - புதுமைக் கவிஞர், புரட்சிக்கவி’ என்று ஒரு பகுதி கொண்டாடியது, கொண்டாடுகின்றது. பாரதிக்கும் மேலாக பாரதிதாசனில் இந்தப் பகுதி புதுமையைக் காண்கிறது, புரட்சியைக் காண்கிறது.

ஆனால் இன்னொரு பகுதி பாரதிதாசனைத் தூற்றுகிறது, துச்சமாகக் கருதுகின்றது. பாரதிக்கு ‘மணிமண்டபம்’ கட்டவிழையும் அதேவேளையில் பாரதிதாசனுக்கு ‘பின்மண்டபம்’ கட்ட இது துடியாய்த் துடிக்கிறது.

பாரதியைப் போற்றும் இரு பகுதிகள் அதே வேளையில் பாரதிதாசனை ஏற்றுவதும் தூற்றுவதும் ஏன்? இங்குதான் பாரதியையும் அவன் வழிவந்த பாரதிதாசனையம் சரியாகக் காணமுடிகிறது, காண வேண்டும்.

பாரதிதாசனை வெறுமனே ‘ஏற்றும்-தூற்றும்’ பகுதிகளின் தன்மையையும் கண்டு கணிக்க முடிகிறது - கணிக்க வேண்டும். பாரதிதாசன் என்றும் சணாதனிகள், மாதிப்திகள் எரிந்து விழுகிறார்கள். ‘மூத்த பொய்மைகளையும்’ ‘மூடக் கட்டுக்கதைக்களையும் கட்டி அழுபவர்கள்’ ‘செத்தபின் சிவலோகம், வைகுந்தம் சேர்ந்திடலாம் எனும் பித்த மனிதர்கள்’ ‘கோத்த பொய் வேதங்களை’க் காட்டி ‘மாடனையும்’ ‘காடனையும்’ போற்றும் ‘மதிப்பிலிகள்’, பாரதிதாசன் நாமம் கேட்டதும் கிலி கொள்கிறார்கள். ‘வெறும் கதைகள் கோத்து - பல கள்ள மதங்கள் வளர்க்கும்’ இவர்கள், பாரதியை ‘மெஞ்ஞான்’ சிறையில் ‘வேதாந்தச்’ சிமிழில் அடைப்பவர்கள் பாரதியின் புரட்சிக் கருத்துக்கள், புத்துலகக் கண்ணோட்டங்கள் கட்டறுத்து மக்கள் உள்ளங்களில் கரைப்பரள்வதை ‘விரும்புவதில்லை. பாரதிதாசனில் இவர்கள் தமது அந்திமக் காலத்தைக் காண்கிறார்கள்.

இவர்களுக்கு எதிரிடையாக இவர்களையே தன் எதிரி - வைரி ‘வர்க்க’மாகக் கொண்டவர்கள் ‘கொடிய வாளினை எட்டா மிகுகொடியோர் செயல் அறவே,’ என்று ஆர்ப்பரித்துக் கிளம்புகிறார்கள்.

‘கடவுள்’ என்ற கட்டறுப்பதும், ‘கோயிலிலே பொருள் கூட்டும்’ குருக்களை எதிரிப் பதும், ‘முடத் தனத் தை முடுக்கும்’ மதத் தை நிர்மலமாக்குவதையுமே இவர்கள் புரட்சித் திருப்பணியாக-புதுமைக் கடனாக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் தான் பாரதிதாசனைப் ‘பழுதிலா’க் கவியாக-தம் இலட்சியக் கவிஞராகத் துதித்துப் போற்றுபவர்கள்.

முன்னையவர்கள் பாரதியை வேதாந்தக் கவியாகக் கருதுபவர்கள். எனவே பாரதிதாசனை எதிர்க்கிறார்கள். இவர்களைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. ஆனால் பின்னவர்கள் பாரதிதாசனை பாரதியின் பரம்பரைக் கவியாக - பாரதி பரம்பரையின் முதல் கவியாக வர்ணிக்கிறார்கள்.

பாரதிதாசன் பாரதி பரம்பரையின் முழுமுதல் கவிஞராக இருந்தால் பாரதியைப் போல் தமிழகம் பாரதிதாசனையும் ஒருமுகப்பட்டு வரவேற்க வேண்டும். ஆனால் பாரதியை வாழ்த்தும் தமிழினம் - முந்போக்குத் தமிழ் அணியினர்கூட பாரதிதாசனை அதேபோல் வரவேற்கவில்லை. ஏன்? பாரதிதாசனைப் பற்றிய வரையறுப்பில் முரண்பாடு எதற்கு?

இதையறிய பாரதி பாரம்பரியத்தையும் - பாரதிதாசன் வளர்ச்சியையும் அறிய வேண்டும்.

பாரதி ஒரு சகாப்தத்தின் கவி. அந்த சகாப்தத்தால் சிறுஷ்டிக்கப்பட்ட கவி. அதோடு அவன் காலத்தோடு, மக்களின் வாழ்வின் தேவையோடு வளர்ந்த கவி. எனவேதான் சாகாக்கவியாக - வளரும் கவியாக அவன் வாழ்கிறான். வழிகாட்டும் விடிவெள்ளியாகத் திகழ்கிறான்.

பாரதி வாழ்ந்த காலம் - வளர்ந்த காலம் அவனது தாய்நாடு விதேசிப் பறங்கியர்க்குப் பாராதெனப்பட்டுக் கிடந்த காலம். பாரத தேசம் ‘விதுதலை தவறி பாழ்பட்டுக்’ கிடந்த காலம். அந்தியர் ஆதிக்கத்தில் நாட்டு மக்கள் ‘பஞ்சமோ பஞ்சம் என்றே நித்தம் பரிதவித்துத் துடி துடித்துச் செத்தனர். ‘செம்புக்கும் கொம்புக்குமாங்கு சி மக்கள் சிற்றுமைப்பட்டனர்’. இந்த நேரத்தில் திலகர் ஏற்றிய தீ - சுதந்திரக் கனல் நாடு பூராவும் கண்ணு கொண்டிருந்தது. “தொண்டு செய்யும் அடிமை உனக்குச் சுதந்திர நினைவோடா” என்று கேட்டு “மடக்கியே வாட்டுவேன்” “சிறையில் பூட்டுவேன்” என்று வெள்ளைக்காரன் பேயாட்சி செய்தான். இதை எதிர்த்து ‘தசையைத் துண்டு துண்டாக்கினும் முன்னெண்ணை சாயுமோ ஜீவன் உயுமோ’ என்று கோடி கோடி தேசாபிமானிகள் ஆர்ப்பரித்தனர். ‘வீர சுதந்திரம் வேண்டி’ குமரி தொட்டு

இமயம் வரை சிலிர்த்துப் பொங்கிய சுதந்திர இயக்கம் பாரதியைச் சுதந்திரக் கவிஞராக்கியது.

சுதந்திரம் நாடிய கவி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அங்கு சாதி மத பேதங்கள், மனிதனை மனிதன் தாழ்த்தும் நெறிகெட்ட மிலேச்சத்தனம், 'ஏழையென்றும் அடிமையென்றும்' சீர்கெட்ட தாறுமாறு, கண்ணொன்றைக் குத்திப் பெண் குலத்தை முழுதடிமைப்படுத்திய ஆணாதிக்கக் கூட்டத்தின் கொட்டம், செத்தபின் சிவலோகம் போக கோத்த பொய் வேதங்கள் காட்டி மானிடனை சாடுவதைப், போற்றித் திரிந்த முழு மூடர்களின் பரிதாபம் இவற்றைக் கண்டு பாரதி கொதித்தான். சுதந்திரக் கவி சீர்திருத்தக் கவியாக வளர்ந்தான்.

அது மட்டுமல்ல, அவனைச் சுற்றி பஞ்சத்திலும் நோய்களிலும் பாரதர் பழுக்கள் போல் துஞ்சினர், துடித்தனர், துடித்துச் செத்தனர். இதை ஒழிக்க அவன் உள்ளாம் நாடியது. 'கஞ்சி குடிப்பதற்கிலாது' காரணம் 'மனிதர் உணர்வை மனிதன் பறிக்கும்' வழக்கம் என்பதைக் கண்டான். 'பிறர் பங்கைத் திருடும்' கொள்ளையர் கூட்டத்தைக் கண்டான். அதைக் கருவறுக்க தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லையெனில் இந்த ஜெகத்தினை அழித்திடுவோம்' என்று புரட்சிக் கவியாக ஓங்காரக் குரல் கொடுத்தான்.

புரட்சி பொங்கினால் போதாது. புதுமைக்கு ஆக்கம் தர வேண்டும். எனவேதான் 'உழுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை' செய்யும், 'வீணில் உண்டு களித்திருப்போரை நிந்தனை' செய்யும் தனது புதுமைச் சமுதாயத்தில் 'வயிற்றுக்குச் சோறுண்டு கண்டார் இங்கு வாழும் மனிதர் எல்லோர்க்கும்' என்றான். இந்த வாழ்வை 'முப்பது கோடி சனங்களின் சங்கம் முழுமைக்கும் பொதுவட்டமை, உலகத்துக்கொரு புதுமை' என்ற அமைப்பில். தனியுடைமை ஒழிந்த அமைப்பில் காண்கிறான். இதன் மூலம் புதுமைக் கவிஞராக உயர்கிறான்.

ஆனால் இதைச் சாதிப்பது எப்படி? "இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடுவோர் உழுது நன்செய் பயிரிடுவோர்" அவன் கண்களில் "பிரமதேவன் கலையிங்கு நீராக" தோன்றுகிறார்கள். தனியுடைமையால் சுரண்டப்படும் இந்தத் தொழிலாளி வர்க்கமும் விவசாய வர்க்கமும்தான் புத்துலகத்தின் பட்டப்பாளி, புதிய சமுதாயத்தின் சிருஷ்டி கர்த்தா என்பதை அவன் காண்கிறான். இந்தப் புதிய சமுதாயம்

"இன்னல் வந்துற்றிடும் போதுற்கஞ்சோம்

ஏழையராகியினி மண்ணிற் துஞ்சோம்"

எனப் புரட்சிக் கோடிம் எழுப்பிப் போராடும் அந்த வர்க்கங்களின் வர்க்கப் போராட்டத் தில் தான் உதயமாகிறது என்பதைக் காண்கிறான்.

"ஏழைகளைத் தோழுமை கொள்வான் - செல்வம் ஏறியவர் தம்மைக் கண்டு சீரிவிழுவான்"

என்று இந்த வர்க்கப் போரில் தேசாபிமானிகள் - மனிதாபிமானிகள் பங்குகொள்ள வேண்டும் என்கிறான்.

இந்தப் போராட்டம் ஓர் இனத்தில், ஒரு நாட்டில் தனித்து நடக்கும் போராட்டமல்ல, உலகம் பூராவும் நடக்கும் யுகப்போர். எனவேதான் 1917 அக்டோபரில் ருஷ்யாவில் நடந்த புரட்சியை "கிருத்யுகப்" புரட்சியாகக் கண்டான் பாரதி. இதன் மூலம் பாரதி வர்க்கக் கவியாக, சர்வதேசியக் கவியாக ஓங்குகிறான்.

அதே நேரத்தில் 'செந்தமிழ் நாடு' வேண்டும் தமிழ் எழுச்சிக் கவியாகவும், "முப்பது கோடி முகமுடையாள் எனில் உயிர் மொய்ம்புற வொன்றுடையாள்" என்று பாரத ஜக்கியம் விழையும் தேசியக் கவியாகவும், "இடம் பெரிதுண்டு வையகத்தில் இதில் ஏதுக்குச் சண்டைகள் செய்வீர்" என்னும் சமாதானக் கவியாகவும், 'ஆசைக் காதலை, கைகொட்டி' வாழ்த்தும் காதல் கவியாகவும், 'கம்பனைப் போல் வள்ளுவனைப் போல இளங்கோவைப் போல்' அந்தக் கவிதா மேதாவிலாசங்களின் பாரம்பரியத்தில் நிலைத்த பண்பாட்டுக் கவியாகவும் திகழ்கிறான்.

இது தான் பாரதி, பாரதியின் வளர்ச்சி, பாரதியின் பாரம்பரியம்.

பாரதியின் இந்தப் பிதுரார் ஜிதப் பாரம் பரியத்தை வளர்த்தெடுத்து வளம் செய்து முன்னுக்குக் கொண்டுபோவதே அவனது பரம்பரையினரின் கடன்.

இத்துறையில் பாரதிக்குப் பின் தோன்றிய பாரதிதாசன் எந்தளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறார்? இதுதான் பாரதியின் தாசனாக பாரதிதாசன் வளர்ந்தாரா என்பதை நிர்ணயிப்பது.

பாரதிதாசன் கவிதை உலகுக்கு வந்த காலத்திலே பாரதியின் கருத்துக்கள் தமிழ் இதயங்களை ஆகர்ஷித்துக் கொண்டிருந்தன. சுதந்திரக் கவியாக புடமேறிய பாரதி சமூக சீர்திருத்தக் கவியாக பரினமித் து புதிய சமுதாயத் தின் புதுயுகக் கவியாக மாறிக்கொண்டிருந்தன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் பகுதியில் வெற்றித் துவஜம் ஏற்றி மனித வர்க்கத்தின் எதிர் காலத்திற்குத் திசைகாட்டி, திசைத்திருப்பிய புத்துலகக் கண்ணோட்டம் பாரதியின் 'ஒப்பில்லா சமுதாய' கருத்தை உருவாக்கியது.

இந்தப் பின்னணியிலே உருவாகிய பாரதிதாசனும் சமுதாய சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை, புதிய சமுதாய சிந்தனைகளை தன் படைப்புகளில் மினிரவிட்டார்.

“கவிதை எமக்குத் தொழில் நாட்டுக்குழமைத்தல்” என்ற பாரதியின் வரையறைப்பை ஏற்று ‘தன் பெண்டு தன் பிள்ளை சோரு வீடு சம்பாத்தியம் இவையுண்டு தானுண்டு’ எனக் கருதும் “சின்னதொரு கடுகு போல உள்ளம் கொண்ட” “சீறிய வீணர்களை” எதிர்த்து “இன்பம் எல்லோர்க்கும்” என்றே சொல்லி பேரிகை செகம் முழுக்கிடுவாய்” என்று அந்த இன்பம் காண கவிதை முழுக்கினார்.

பாரதியைப் போலவே “வஞ்சகம் சேர் சின்ன மானிட” ரால் ”கஞ்சி பறிக்கப்பட்டு”, “காதல் பறிக்கப்பட்டு” பஞ்சைப் பரியாய் மிஞ்சிய சோகம் - மிதமிஞ்சிய அச்சத்தில் துடித்துக் கிடந்த இரங்கத்தக்க மனிதப் பிராணிகளைப் பார்த்தார். “உயர்வென்று பார்ப்பனை” சொல்லவும், “துயர் உற்றுத் தாழ்ந்தவர் உள்ளார்” என்று நிலையையும் பார்த்தார். “பெண்ணுக்குப் பேச்சுரிமை வேண்டாம்” என்று “மண்ணுக்கு கேடாய்” பெண்ணினத்தைப் பழிக்கும் பேயர்களையும் கண்டார்.

“காதல் இருவர்களும் தம் கருத்தொருமித்த பின் வாதுகள், வம்புகள்” செய்து “இமுத்தெறிந்தவிட்டு” மற்றொரு வாலிபனை நுழைக்கும் நாய்கள் கூட்டத்தைக் கண்ணுற்றார், “தாவியற்றவள் மேலாழுந்திடும் வேலின் அக்கிரமத்தை” கைம்பெண்ணில் கண்டு சீறினார். “உழைக்காத வஞ்சகர்” உயர்வான சாதுக்களாக வலம் வருவதைப் பார்த்து நெஞ்சு கொதித்தார். எனவே,

“சாதிமத பேதங்கள்
முட வழக்கங்கள்
தாங்கி நடைபெற்று வரும்
சண்டை யுலகிதனை
ஹதையினில் துரும்பு போல்
அலைக்கழிப்போம் பின்னர்
ஓழித்திடுவோம், புதியதோர்
உலகம் செய்வோம்”

என “குயமரியாதை” உலகு படைக்க பாரதியின் பரம்பரையிலே விழைந்தார்.

சமுதாயத்தைக் குடைந்து குட்டையாக்கிய, நாறிமுடை நாற்றும் எடுத்த சமுதாயச் சீர்கேடுத்தனை, தாறுமாறுகளை, கோணல் மாணல்களை ஓழிப்பதில் பாரதிதாசன் பாரதியின் பழுதற்ற சிறையனாக.

பாரதியின் சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களில் திளைத்து அவற்றை முன்னுக்குக் கொண்டுபோன கவிஞராகத் திகழ்கிறார். இந்த அளவுக்கு பாரதிதாசனாக கவிஞர் சுப்புரத்தினம் வளர்ந்திருந்தார் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

ஆனால் நாட்டின் தேவைக்கும் மக்களின் தேவைக்கும் காலத்தின் தேவைக்கும் தக்கதாக மகாகவி பாரதி வளர்ந்தானே, ஸ்திரமாக வளர்ந்தானே, அதேபோல பாரதிதாசன் வளர்ந்தாரா?

“ஒப்பில்லாச் சமுதாயம் உலகத்துக்கொரு புதுமை”யைக் கண்டவன் பாரதி. பழைய அமைப்பு “இடிப்பட சுவர்போல சட்சனச் சாய்வதை”யும் “இனி யார்க்கும் தளையில்லை யாருமிப்போ தடிமையில்லை” என்ற “கிருதயும்” எழுவதையும் கண்டவன் பாரதி. “இரும்பைக் காய்ச்சிடு”வோரையும் “உழுது விதைத்தறுப்போரை”யும் அந்த ஒப்பில்லாச் சமுதாயத்தின் நிர்மாண கார்த்தாக்களாகக் கண்டவன் பாரதி.

அதே பாரதியின் பரம்பரையில் “புதியதோர் உலகம் செய்வோம்” “புளித்மோட்டை எங்கள் உயிர் எனக்காப்போம்” என்று முழுங்கிய பாரதிதாசன் அந்தப் புதுலகத்திற்கான போராட்டத்தில் உறுதியாக நின்றாரா? “புதியதோர் உலகை” படம்பிடித்த பாரதிதாசன் அந்த உலகை ஆக்கும் சக்திகளை, வர்க்கங்களைக் கண்டறிந்து பாரதி வகுத்த வழியில் அந்த வர்க்கங்களின் கவியாக உயர்ந்தாரா? அல்லது திசைத்திரும்பி வேறு மார்க்கக்த்தில் கவிழ்ந்தாரா? பாரதி தன் கற்பனையிலே “தமிழகத்தை”க் கண்டான். “வெள்ளம் போல் தமிழர் கூட்டம்” கிளம்புவதைக் கண்ட பாரதிதாசன் ‘தமிழகத்தை’ நாடினாரா?

சுதந்திரத் தமிழகம் ஐக்கிய பாரதத்தில் இணைந்து நிற்பதைக் கண்டான் பாரதி. அந்தப் பாணியில் பாரதிதாசன் வளர்ந்தாரா?

தமிழிலக்கியத்தின், கவிச் சக்கரவர்த்திகளின் பாரம்பரியத்தில் இணைத்து நின்றான் பாரதி. அந்த பிதுரார்ஜிதத்தை பாரதிதாசன் கையேற்று வளர்த்தெடுத்தாரா?

பாரதியைத் தொடர்ந்து சீர்திருத்தக் கவிஞராக வளர்ந்த பாரதிதாசன் பாரதி பாரம்பரியத்தில் புரட்சிக் கவிஞராக, பாரதியின் பாரம்பரியக் கவிஞராக உயர்ந்தாரா?

பாரதியின் பாரம்பரியத்தையும், சுதந்திரக் கவியாகக் கணல் மூட்டிய அவன் எப்படி சீர்திருத்தக் கவியாக வளர்ந்து பின் புதுபகுத்தின் புதிய சமுதாயத்தின் கவியாக உயர்ந்தான் என்பதையும் பார்த்தோம்.

காலத்தின் தேவையோடு தன்னை வளர்த்த அந்தப் புரட்சிக் கவிஞரின் வளர்ச்சியை ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் கணித்தோம்.

பாரதியின் தாசனாக வந்த, வளர்ந்த சுப்புத்தினமும் அவனது பாரம்பர்யத்திலே அப்பழக்கந்ற சீர்திருத்தக் கவிஞராக எப்படி “சுயமரியாதை”க் கருத்துக்களை தன் சிருஷ்டிகளிலே செறிந்து நிற்கச் செய்தார் என்பதையும் கண்டோம்.

சீர்திருத்தக் கவிஞராக வளர்ந்த பாரதி புரட்சிக் கவியாக - புதுயுக்த்தின் கவியாக ஓங்கினான். அதே பாரதியின் கருத்துக்களால் - சிந்தனை ஓட்டத்தால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட பாரதிதாசனும் பாரதியின் ‘ஒப்பில்லாச் சமுதாய’ கருத்துக்களைத் தன் படைப்புகள் அத்தனையிலும் ஓட விடுகிறார்.

* * * * *

“மனித வர்க்கத்தின் சரித்திரம் வர்க்கப் போராட்டங்களின் சரித்திரம்” என்று வர்க்கப் பிரிவினைக்குச் சமாதிகட்டும் தத்துவம் வகுத்த மாமேதை மார்க்கல் கூறுகிறார். “பல வர்க்கங்களாக இருந்த சமுதாயம் குறுகி இருபெரும் வர்க்கங்களாக மாறியுள்ளதுதான் இன்றைய சமுதாயம்” என்று சமுதாயம் இரு கூறாக - இரு பெரும் வர்க்கங்களாகப் பிரிந்து கிடிப்பதை அவர் கோடிகாட்டுகிறார். மார்க்களின் சித்தாந்தத்தை ஏற்க மறுத்தவர்களும் இந்த மலைபோன்ற உண்மையை மறுக்கவில்லை.

சமுதாயத்தில் காணப்படும் சீர்கீடுகளுக்கெல்லாம், வாழ்வில் புரையோடிக்கீட்கும் கயமைகளுக்கெல்லாம் உலகிலே மலிந்து கிடக்கும் கொடுமைகளுக்கெல்லாம், இரத்தவெறி, இனவெறி, ஆதிக்கவெறி, யுத்தவெறி, அகம்பாவவெறி போன்ற மனித வர்க்கத்திற்கெதிரான - மனித சபாவத்திற்கெதிரான தீவ்புகளுக்கெல்லாம் இந்த வர்க்கப் பிரிவினையே அடிப்படைக் காரணம்.

தனியுடமைச் சமுதாய முறை - இதுவே மனித வாழ்வின் ஜென்ம வைரி. இந்த அமைப்பால்தான் ‘கஞ்சி குடிப்பதற்கிலாத’ ஒரு பெருங்கூட்டம் தோன்றுகிறது. “பஞ்சத்தும் நோய்களிலும்” புழுக்கள் போல துஞ்சும் மக்கள் கூட்டம் உருவாகிறது. மறுபுறம் ”மனிதர் உணவை மனிதர் புறிக்கும்” ஒரு ஈனக்கூட்டம். “பிறர் பங்கைத் திருடுவதே” அதன் வர்க்கத் தொழில்.

சமுதாயத்தின் இந்த இரண்டு பகுதிகளையும் கண்டு கொதித்தான் பாரதி. “ஏழைகளைத் தோழுமை கொண்டு” அந்தப்

பஞ்சையர் வர்க்கத்திற்காக, ணநந்துபட்ட மக்களினத்திற்காகப் பொங்கினான்.

செல்வம் ஏறியவரைக்கண்டு சீறினான். “மனிதர் உணவை மனிதர் பறி”யாத் ”ஒப்பில்லாச் சமுதாயம் உலகத்திற்கொரு புதுமை”யான, ”முப்பது கோடி ஜனங்களின் சங்கம் முழுமைக்கும் பொதுவுடையை”யைக் கண்டான்.

இந்த பொதுவுடையைச் சமுதாயத்தில்தான், தனியுடமை ஒழிந்த அமைப்பில்தான் எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கக் கூடிய சூழ்நிலை தோன்றும். இங்குதான் வாழ்வ தழைக்க முடியும், அன்பு தழைக்க முடியும், அறும் தழைக்க முடியும்.

இந்த உண்மையை பாரதியின் பரம்பரையில் வந்த பாரதிதாசன் பாலும் வெல்லமும் கலந்து தித்திக்கும் விதக்தில் சித்திரிக்கிறான்.

“தூய உள்ளம் அன்புள்ளம் பெரிய உள்ளம்

தொல்லுலக மக்களெல்லாம் ‘ஒன்றே’ எனும்

தாயுள்ளம் தனிலன்றோ இன்பம் அங்கே

சண்டையில்லை தன்னலந்தான் தீர்ந்ததாலே”

அங்கு சண்டை கிடையாது. வர்க்கப்பூசலும் - போரும் கிடையாது. அதற்கு மாறாக தாயுள்ளம், அன்புள்ளம் பெரிய உள்ளமாக ஒங்கியுள்ளது. ஏனென்றால் அங்கு முரண்பட்ட நலன்களைக் கொண்ட வர்க்கங்கள் கிடையாது. அதனால்தான் அங்கு தன்னலம் தீயந்துவிட்டது.

ஆனால் பிறர்க்குத் துன்பம் கொடுக்கும், சிலர்க்கு இன்பம் தரும் தனியுடமைச் சமுதாயத்திலோ

“துன்பம் பிறர்க்கு நல்

இன்பம் தமக்கெனும்

தூட்ட மனோபாவம்

அன்பினை மாய்க்கும்

அறங் குலைக்கும்! புவி

ஆக்கந்தனைக் கெடுக்கும்

வன்புக்கெலாம் அதுவே

வறுமையெலாம் சேர்க்கும்.”

பிறர்க்குத் துன்பம் தந்து தமக்கு நல்லின்பம் தரும் தனியுடமை அமைப்பு அன்பினை மாய்த்து, அறங்குலைத்து, புவியாக்கத்தைக் கெடுப்பது மட்டுமல்ல;

“தாழும் தமர்களும்
வாழ்வதற்கே இந்தத்
தரணி என்ற வண்ணம்
தீமைக் கெல்லாம்
துணையாகும் இயந்கையின்
செல்வத்தையும் ஒழிக்கும்”
என்கிறார் பாரதிதாசன்.
“இனபம் எல்லார்க்கும்;
சேஷமம் எல்லார்க்கும்”

ஆகவேண்டுமானால்

“செல்வங்கள் யார்க்கும்
என்றே சொல்லிப் பேரிகை
திக்கில் முழுக்கிடுவாய்”

என்று முழங்கினார்.

தமிழ் பாரம்பரியம், தமிழ் அறிஞர் குழாம் அறம் பற்றி ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக அறிவுரை செய்து வந்துள்ளது. ஆனால் வர்க்கப் பிரிவினையுள்ள சமூகத்தில், இல்லாரும் உடையாரும் உள்ள ஒரு சமுதாயத்தில், அரைவயிற்றுக் கஞ்சிக்கு ஆலாய்ப் பறக்கும் பெருவாரி மக்களையும் - கொள்ளையாக ஸாபம் திரட்டும் ஒரு சில கோடைவரர்களையும் கொண்ட அமைப்பில் அறம் இருக்க முடியாது. அதுமட்டுமல்ல இன்று ஜனநாயகத்தைப் பற்றி சண்டப் பிரசங்க பிரசாரம் செய்யப்படுகிறது. ஒரு சிறு பகுதிக்கு சமூகத்தின் பொருள் அத்தனையும். ஆனால் பெருவாரி மக்கள் “இல்லையே உணவில்லையே” என்று அல்லற்படும் அமைப்பில் ஜனநாயகம் வெறும் சொல்லுக்கு.

உண்மை அறம், உண்மை ஜனநாயகம் வாம:

“தலையாகிய அறமே புரி
சரி நீதியுதவாய்
சமமே பொருள் ஜனநாயகம்
எனவே முரசறைவாய்
இலையே உணவிலையே கதி
இலையே எனும் எளிமை
இனிமேலிலை என்ற முர
சறைவாய் முரசறைவாய்”

என்று “வாளினை எட்டா” என்ற பாட்டிலே முரசறைகிறார் பாரதிதாசன்.

“எல்லார்க்கும் தேசம் எல்லார்க்கும் உடமை எலாம்
எல்லார்க்கும் எல்லா உரிமைகளும் ஆகுகவே
எல்லார்க்கும் கல்வி சுகாதாரம் வாய்ந்தீடுக

எல்லார்க்கும் நல்ல இதயம் பொருந்தீடுக
வல்லார்க்கும் மற்றுமுள்ள செல்வர்க்கும் நாட்டுடைமை
வாய்க்கரிசி எனும் மனப்பான்மை போயொழிக்

“நாமிருக்கும் நாடு நமதென்டிந்தோம். அது நமக்கே சொந்தமாமென்பது அறிந்தோம்” என்ற பாரதி பாதையில் நாடும், நாட்டின் உடமைகள் அத்தனையும் மக்களின் சொந்தம் என்று முழங்கி “செல்வர்க்கு நாட்டுடைமை” என்ற சுடுகாட்டு வாதத்திற்கு ‘வாய்க்கரிசி’ போடுகிறார் பாரதிதாசன்.

“புதியதோர் உலகம் செய்வோம் கெட்ட
போரிடும் உலகத்தை வேரோடு சாய்ப்போம்”

என்று ஆர்ப்பரித்து,

“பொது உடமைக் கொள்கை
திசையெட்டும் சேர்ப்போம்
புதிதமோடதை எங்கள் உயிரென்று காப்போம்”

என்று மனித வாழ்வுக்கும் வறுமையாக்கப்பட்ட மக்கள் குலத்திற்கும் வாழ்வளிக்கும், விமோசனம் தரும் உயிரோட்டத்தை பொதுவுடமையில் காண்கிறார் பாரதி ஒழிவந்த கவிஞர். அதற்கு “இது எனதென்னுமோர் கொடுமையைத் தவிர்ப்போம்”

என்றும்,
“ஒரு பொருள் தனி எனும்
மனிதரைச் சிரிப்போம்”
என்றும் தனியுடமையின் அழிவில் புதிய உலகு செய்ய முனைகிறார்.

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதியின் ‘ஒப்பில்லா சமுதாய்’க் கருத்தோட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்ட பாரதிதாசனின் கவிதைகள் - கண்ணோட்டங்கள் இவை.

சுதந்திரக் கவிஞராக விடுதலைக் கணல் மூட்டிய பாரதி தன்னைச் சுற்றி ‘பஞ்சத்தும் நோய்களிலும்’ புழுக்கள் போல் துஞ்சிய பாரதரைப் பார்த்தார். அவர்களின் ‘கஞ்சி குடிப்பதற்கில்லாத’ காரணத்தைக் கேட்டனார். “மனிதர் உணவை மனிதர் பறிக்கும்” கொடுமையைக் கண்டார். அதை ஒழிக்க உலகத்திற்கொரு புதுமையான பொதுவுடமையை வேண்டி நின்றார். பாரதியின் பொதுவுடமைக் கருத்துக்களை தன் படைப்புகளின் ஜீவ ஊற்றாகக் கொண்ட பாரதிதாசனும் ‘ஒரு பொருள் தனி’ எனும் தனியுடமையால் பாதிக்கப்படும் கருண்டப்படும் மக்கள் கூட்டத்தை, ஏழை எளியவர் கூட்டத்தை பார்க்கத் தவறவில்லை. அந்தப் பாடுபடும் வர்க்கக்த்திற்காக அந்தப் பஞ்சச் பராரிகளின் நலனுக்காவும் அவர்களின் கோரிக்கைகளின் நியாயத்தை விளக்கியும் அவர் பாடினார்.

“காடு களைந்தோம் - நல்ல
கழனி திருத்தியும் உழவு புரிந்தோம்”
என்றும்
“ஆடைகள் நெய்தோம் - பெரும்
ஆற்றை வளைத்து நெல் நாற்றுக்கள் நட்டோம்”
என்றும், பாடுபடும் ‘புவி தொழிலாளி’ நிலையை
“கந்தையனிந்தோம் - இரு
கையை விரித்தெங்கள் மெய்யினைப் போர்த்தோம்
மொந்தையிற் கூழைப் - பலர்
மொய்த்துக் குடித்து பசித்துக் கிடந்தோம்”
என்றும் நெஞ்சுசம் நெக்குருகச் சித்திரிக்கிறார். அதன்பின்
“கூழுக்குப் பற்பஸ் வாடவும் சிற்சிலர்
கொள்ளளயிடப்பதும் நீதியோ புவி
வாழ்வதுதான் எந்தத் தேதியோ”
என்று நம்மைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.
“காண்பதெல்லாம் தொழிலாளி செய்தான் அவன்
காண்த தகுந்தது வறுமையாம்”
என்று அந்த ஏழை வர்க்கத்தைப் பார்த்து நாமெல்லாம் இரங்க
வேண்டுமென்று எண்ணுகிறார்.

அதன்பின்,

“களைபோக்கி சிறுபயிர் விளைக்க இவர்கள்
உடலைக் கசக்கி உதிர்த்த வியர்வையின
ஒவ்வொரு துளியிலும் கண்டேன்
இவ்வுல குழைப்பவர்க்குரிய தென்பதையே”

என்று உழைத்துக் கேயும் அந்த உழைப்பாளி வர்க்கத்தை, பசித்துக்
கிடக்கும் அந்த பஞ்சயர் கூட்டத்தை இந்த உலகத்தின் உண்மையான
உரிமையாளர் என்கிறார்.

உலகத்தையே உரித்தாகக் கொண்ட இந்த வர்க்கம் எப்படி
தன் உரித்தை நிலைநாட்டுவது? தன்னை அந்தகாரத் தில்
ஆழ்த்தியிருக்கும் வறுமையையும் பட்டினிப் பரிதவிப்பையும் எப்படி
ஷிக்கப்போகிறது? தனக்கும் தன்னைச் சேர்ந்த ‘கூழிலா’ மக்களுக்கும்
எப்படி விமோசனமளிக்கப் போகிறது? அத்தோடு ‘மக்களுக்குப் புவிப்
பொருள்கள் பொது’ வெனும் ஒப்பில்லாத சமுதாயத்தை, புதிய
உலகைப் படைப்பது எப்படி? படைப்பது யார்?

இங்குதான் இதுவரை புரட்சிக்கவி பாரதியின் திசைவழியில்
வந்த பாரதிதாசன் திக்குமாறித் திசை மாறுகிறார்.

“முப்பது கோடி ஜனங்களின் சங்கம் முழுமைக்கும்
பொதுவுடைமை உலகத்துக்கொரு புதுமை” என்ற “உப்பில்லா
சமுதாய”த்தை கனவு கண்ட பாரதி அந்தச் சமுதாயத்தின்
சிருஷ்டிக்காரர்த்தாக்களாக ‘இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடுவோர் உழுது
நன்செய் பயிரிடுவோர்’, காண்கிறான். அவர்களைப் பார்த்து,

“அரும்பும் வியர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்

ஆயிரம் தொழில் செய்திடுவேரே

பெரும்பகுழ் உமக்கே இசைக்கின்றேன்

பிரமதேவன் கலையிங்கு நீரே”

என்று அந்த உழைக்கும் மக்களை உலகத் தின் சிருஷ்டி
கர்த்தாக்களாக, புதிய சமுதாயத்தின் நிர்மாண புருஷர்களாகக்
காண்கிறான். தான் கானும் புதிய சமுதாயம் இந்த வர்க்கத்தின்
போர்ப்பொங்களியில் உதயமாகும் என்று என்னிய பாரதி, 1917
அக்டோபரில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைமையில் விவசாய
வர்க்கத்தின் தோழுமையுடன் ருஷ்யாவில் நடந்த புரட்சியை “ஆகா
என்றெழுந்தது பார் யுகப்புரட்சி” என்றும் “கிருதயுகம் எழுக மாதோ”
என்றும் வரவேற்று ஆர்ப்பாரிக்கிறான். ‘உலகத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின்
ஒரு கோடிப்பகுதி தன் அடிமைச் சங்கிலிகளைத் தகர்த்துக் கொண்டு
விமோசனமடைந்து விட்டது’ என்று அந்தப் புரட்சியின் தலைவர்களுள்
ஒருவர் கூறினார். இந்தப் புரட்சியில் மனித கோடிகளின் விமோசனத்தை
- புதுயுகத்தின் அருணோதயத்தை பாரதி கண்டான்.

இந்த உத்தேவகத்தில் ஒரு தொழிலாளியாகவே மாறி அவன்
பாடுவதைப் பாருங்கள்.

“இன்னல் வந்துற்றிடும் போதந்தஞ்சோம்
ஏழையாகியினி மன்னிற்துஞ்சோம்.”

ஆம், ஏழைகள் இனித் துஞ்சப் போவதில்லை. ஏழை ஒழிக்கும்
போராட்டத்தில் அவர்கள் குதித்துவிட்டார்கள். அந்தப் போராட்டம்
‘ஏழை எளியவர் கனக கும்’ ‘ஏறிய செல் வம்’
கொண்டவர்களுக்குமிடையில் நடக்கும் போராட்டம், வர்க்கப் போராட்டம்.
இதை பாரதி நிதர்சனமாகப் பார்த்தான். தூரதிருஷ்டியுடன் பார்த்தான்.

ஆனால் பாரதிதாசனோ ‘பகுத்தறிவ மன்றத்தில்’ உலகப்பனை
நியுத்துகிறார். ‘மக்கள் நிலத்தையெலாம் கொத்திக் கொண்டேப்பரிட்டு’
கழுகுக் கூட்டத்தைத் தோலுரித்துக் காட்டுகிறார். பிறகு
“புதுக்கணக்குப்போட்டு விடு” என்று கூறி “ஏழை - முதலாளி இல்லாமந்
செய்” என்கிறார். ‘ஆர்ப்பாட்டக்காரர் இதை ஒப்பாரா’ என்று கேட்டுவிட்டு
‘சித்தம் அந்த’ உலகப்பனிடம்,

“ஒடப்பராயிருக்கும் ஏழையப்பர்

உதயப்பராகி விட்டால் ஓர் நொடிக்குள்

ஒட்பப் உயர்ப்பர் எல்லாம் மாறி
ஒப்பப் பர் ஆய்விடுவோர் உணர்ப்பா நீ”
என்கிறார். இந்த ஒட்பப் உதயப்பராகி விடுதல் எப்படி?

ஓரேவழிதான் உண்டு. ‘ஒட்பப்’களான இந்த உழைப்பாளி வர்க்கம் தன் உழைப்பைச் சுரண்டும், தன் வியர்வையில் பொன் திரட்டும் ‘உயர்ப்பர்களான்’ முதலாளி வர்க்கத்தை எதிர்த்த யுகப்போரில், வர்க்கப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுவது. அதன் மூலம் வர்க்கப் பிரிவினையற்ற, சுரண்டலற்ற புதிய உலகம்’ காண்பது.

பாரதியின் பரம்பரையில் ‘புதியதோர் உலகம்’ செய்ய விரும்பிய பாரதிதாசன் அந்த உலகத்திற்கான போராட்டத்தில் அனிவகுக்கக்கூடிய சக்திகளையும் வர்க்கங்களையும் சரியாக இனம்கண்டு கொள்ளத் தவறி விட்டார். பாரதியார் காலத்திலும் பார்க்க பாரதிதாசன் காலத்தில் புத்துலகக் கண்ணோட்டம் விஞ்ஞான விளப்பத்துடன் பாரத நாட்டிலும் பரவிக் கொண்டிருந்தது. உலகம் பூராவிலும் வெற்றி முரசம் கொட்டிக்கொண்டு வந்தது. முதலாளித்துவ - பிரபுத்துவ சுரண்டலை எதிர்த்து இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கமும் ஸ்தாபன ரீதியாகவும் அரசியல் ரீதியாகவும் பக்குவப்பட்டு வந்தது. தேசிய சுயாதீனத்திற்கும் தன் உரிமைகளுக்காகவும் எண்ணரிய போராட்டங்களை இந்த வர்க்கங்கள் நடத்தின.

இவற்றை அறிந்து இந்த வர்க்கங்களுடனும், சக்திகளுடனும் ஜக்கியப்பட்டு பாரதியின் ‘உப்பில்லா சமுதாய’க் கண்ணோட்டத்தை வளர்த்தெடுப்பதற்குப் பதிலாக வேறுபாதையில் பாரதிதாசன் திரும்பினார். வர்க்கப் போராட்டத்தை மறந்தார், மறுத்தார். அதற்குப் பதிலாக ‘வர்ணப்’ போராட்ட தத்துவத்தை வரித்தார். அதனால்தான் வடநாடு, தென்நாடு மோதுதலையும், பார்ப்பனருக்கெதிரான போராட்டத்தையும் தன் ‘புரட்சி’களிதைகளின் மையமாக்கினார்.

எனவேதான்,

“கடவுள் கடவுள் என்றெதற்கும்
கதறுகின்ற மனிதர்காள்”

என்று அழைத்து

“‘கடையர்’ ‘செல்வர்’ என்ற தொல்லை
கடவுள் பேர் இழைத்ததே”

என்கிறார்.

இது சமுதாய நியதியை ஏற்க மறுக்கும் கணிபடு. ‘கடவுள் பேர்’ தான் இந்தச் சமூகப் பிரிவுக்குக் காரணமா? இந்தக் ‘கடவுள் பேர்’ ஒழிந்ததும் ‘கடையர்’ ‘செல்வர்’ என்ற பிரிவு தானாக ஒழிந்துபடுமா?

இல்லை. சமுதாயத்தை இரு கூறாகப் பிரித்திருக்கும் வர்க்கப் பிரிவினை ஒழிந்தாலல்லாமல் ‘கடையர் - செல்வர்’ என்ற நிலை ஒழியாது. இன்னுமொரு இடத்தில்,

“மக்கள் பசிக்க மடத் தலைவருக்கெனில் வாழையிலை முந்றும் நறுநெய்யாம்”

என்றும்,

“கோயிலிலே பொருள் கூட்டும் குருக்களும் கோழையினர் தொளிலிற் சாய்கின்றார் - இங்கு நோயினிலே மக்கள் சாகின்றார்”

என்றும்,

“முடத்தனத்தை முடுக்கும் மதத்தை நிர் மூலப்படுத்தகை ஓங்குவீர்”

என்றும்,

‘புரட்சி’க்காராதனை செய்கிறார்.

மக்களின் வாழ்வுக்கு மதம் உதவுகிறதா அல்லது எதிரிடையாக உபயோகிக்கப்படுகிறதா என்பது ஒருபூரிமிருக்க, மதமா மக்களின் முதல் நுஸ்பர் எதிரி? மதம் இல்லையென்றால் பாரதிதாசன் கனவுகாணும் ‘சமதர்மம்’, ‘புதியதோர் உலகம்’ தானாகவே தோன்றிவிடுமா? சமுதாயத்தின் பொருள் மீது ஆதிக்கம் குருக்களுக்கும் - மடத் தலைவர்களுக்கும் தானுண்டா? உற்புத்திச் சாதனங்களான தொழிற்சாலைகளின் சொந்தக்காரர்களும், ஸ்டக்கணக்கான ஏக்கர் நிலம் உள்ள பெரும் நிலச் சுவாந்தர்களும் அல்லவா தனியுடையின் ‘பேயர்கள்’. இவர்களின் பிழிப்பு - ஆதிக்கம் உடைத்தெறியப்பட்டால், “இது எனதெனும்” கொடுமை ஒழிக்கப்பட்டால் மட்டுமே “புதியதோர் உலகம்.... பொதுவுடமைக் கொள்கை....” உள்ள உலகம் தோன்ற முடியும்.

தனியுடையின் அழிவில்தான் அந்த அமைப்பின் சாபக்கேடான உடலுழையாது உண்ணும் நிலையும், மடத்தில் - கோயிலில் பணம் சேர்க்கும் சூறையும், பிறவியில் உயர்வு தாழ்வு சொல்லும் நிலையும் ஒழியும். “பாருக்குள்ளே சமதன்மை - புவியெட்டும் சோதரத்தன்மை” கொடும்.

பாரதியின் பரம்பரையில் சமுதாயத்தின் புரட்சிகர சக்திகளை, வர்க்கங்களை இனம்கண்டு கொண்டு நேர்மையான, உறுதியான சமுதாயப் புரட்சிக்குக் குரல் கொடுக்கும் கவியாக உயர்வதில் பாரதிதாசன் தவறிவிட்டார். புதிய உலகம் சமைப்பதில் அவரிடம் காணப்படும் முரண்பாடுகளையும், பாரதியின் திசைவழியிலிருந்து திசைத்திரும்பிய மற்றும் ‘திக்குத்திசை’ மாறல்களையும் அடுத்து நோக்குவோம்.

பாரதியின் ‘ஓப்பில்லா சமுதாய’க் கண்ணோட்டத்தின் நிசைவழியில் ‘புதியதோர் உலகம்’ காண கவிக்குரல் கொடுத்த பாரதிதாசன் அந்த உலகைச் சமைப்பதற்கான போராட்டத்தில் ஜக்கியப்படாது திசை மாறியதைப் பார்த்தோம்.

‘ஏழை எனியவர் கஞக்கும் ‘ஏறிய செல்வம்’ உடையவர்களுக்குமிடையில் நடக்கும் போராட்டத்தில் - வர்க்கப் போராட்டத்தில் நம்பிக்கை வையாது ‘கடவுளாண்மை’ எதிர்த்து ‘கொலை வாளினை’ எடுக்கும் ‘பகுத்தறிவுப்’ போராட்டத்திலும், ‘கோயிலில் பொருள் கூட்டும் குருக்கள்’ கூட்டத்தை எதிர்க்கும் ஜாதியப் போராட்டத்திலும் ‘வடவர்’ மீது பாடும் வர்ணப் போராட்டத்திலும் அவர் நிசைமாறியதைப் பார்த்தோம்.

ஆனால் இந்தத் ‘திசைமாறுதல்’ தற்செயலாக நடந்ததா? தமிழ் நாட்டில் அலையடித்துப் பாய்ந்த வெள்ளத்திலே அடித்துச் செல்லப்பட்டாரா? இல்லை. அதற்கு மாறாக இது பாரதிதாசனின் கண்ணோட்டத்தில், சமூகத்தில் கவிஞருக்குள்ள பாத்திரத்தைக் கணித்துக் கொள்வதில் அவருக்கிருந்த தவறுதலான கணிப்பின் விளைவே.

பாரதி சுதந்திரத்தைப் பற்றி மக்களுக்குப் போதிக்கவில்லை. மற்றும் சமூக சீர்திருத்த - மறுமலர்ச்சிக் கொள்கைகளைப் பற்றி அவன் உபதேசம் செய்யவில்லை. அதற்கு மாறாக அவன் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஜக்கியமானான். சமூக சீர்த்திருத்தத்தற்கான போராட்டத்திலே சங்கமமானான். “கவிதை நமக்குத் தொழில் நாட்டுக்குழுத்தல்” என்று கண்டவன் அவன். அதாவது, கவிதையைத் தொழிலாக்கிக் கருத்துப் பரப்பினால் மட்டும் போதாது. நாட்டின் விடுதலைக்காக, நாட்டு மக்களின் விமோசனத்திற்காகக் கவிஞர் போராட வேண்டும். அந்தப் போராட்டத்தில் கலந்துகொள்ள வேண்டும். அந்தப் போராட்டத்தின் ஓர் அங்கமாக வேண்டும் என்று உணர்ந்தவன் பாரதி. சுதந்திரப் போராட்டத்திலும், சமூக சீர்த்திருத்தப் போரிலும் தன்னைப் புரட்சிகரமான போராளியாக்கிக் கொண்ட பாரதி. நாட்டின் உண்மையான விடுதலையை, மக்களின் உண்மையான விமோசனத்தைத் தான் கனவுகண்டு ‘ஓப்பில்லா சமுதாய’த்தில் கண்டான்.

ஆனால், பாரதியின் காலம் அந்த ‘உலகத்துக்கொரு புதுமையான’ சமுதாயத்திற்கான போராட்டம் நடந்த காலமல்ல. என்றாலும் இந்தப் போராட்டத்தின் முன்னோடியாக - கருவாக இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கம் அங்கொன்று இங்கொன்றாக பற்பல போராட்டங்களை நடத்தியது. சுதந்திரப் போராட்டத்தில் மூழ்கியிருந்த

பாரதி ‘ஏறிய செல்வம்’ உடையவர்களை எதிர்த்து ஏழை மக்கள் நடத்திய இந்தப் போராட்டங்களுக்கு ஆதரவளிக்கத் தவறியதில்லை. தொழிலாளர்களின் தொழிற்சங்க இயக்கங்களை ஆதரித்து அவர்கட்டுரைகள் தீட்டினார்.

பாரதி தான் வாழ்ந்த காலத்தில் தன்னைத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நேரடியான வர்க்கக் கவிஞராக்கியதில்லை. என்றாலும் ‘ஏழையராகி’ இனி மண்ணில் துஞ்சோம்’ என்று போர் முரசம் கொட்டிய அவன், ஏழைப்பட்ட வர்க்கங்கள் புரட்சிப் பொங்களீரி மூட்டுவதைக் காண்கிறான். இந்த அடக்கம்பட்ட வர்க்கங்களின் புரட்சிப் பூகம்பத்தில்தான், தான் காணும் புதிய உலகம் தோன்றும் என்பதை சோவியத் சோஷலிஸப் புரட்சியை ‘யுகப் புரட்சியாக வாழ்ந்துவருவதன் மூலம் ஒப்புக்கொள்கிறான். இதன் மூலம் ‘இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கும்’ தொழிலாளர், ‘உழுது விதைத்தறுக்கும்’ உழவர்கள், இந்த வர்க்கங்களின் வாழ்வைப் போராட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வர்க்கக் கவிஞர்கள் - எழுத்தாளர்கள் தோன்ற பாரதி முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தான்.

ஆனால் பாரதியின் இந்தப் பாதையில் முன்னேறுவதற்குப் பதிலாக பாரதிதாசன் வேறு பாதைக்குத் திரும்பினார். பாரதி உருவாக்கிய ‘ஓப்பில்லா சமுதாயக்’ கருத்துக்களை தன் படைப்புகளில் பரக்கச் செய்த பாரதிதாசன் அந்த சமுதாயத்திற்கான இயக்கத்தில், போராட்டத்தில் தன்னை ஓர் அங்கமாக்கிக் கொள்ளவில்லை. அதற்காக எட்ட நின்று கவிதை பாடினால் மட்டும் போதும் என்று எண்ணினார். எனவேதான் தனது ‘புத்துலகத்தை’ சிருஷ்டிக்கப் போராடும் சக்திவாய்ந்த சமூக சக்திகளைப் பற்றி அவர் அவ்வளவு கவலைப்படவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அந்த உலகத்தைப் பற்றி சக மனிதனைப் பார்க்கச் செய்வதுடன் அவர் திருப்தி கண்டார்.

“எங்கும் பாரடா இப்புவி மக்களை
பாரடா உனது மானுடப் பரப்பை”

என்று மனித சமுதாயத்தைப் பார்க்கக் கூறிவிட்டு;

“அறிவு விரிவு செய்ய அகண்டமாக்கு;
விசாலப் பார்வையால் விழுங்கு மக்களை”

என்று ஏவுகிறார். அதன் பின்,

“புகல்வேன், உடைமை மக்களுக்குப் பொது
புவியை நடத்தும் பொதுவில் நடத்து”

என்றார்.

ஆனால் ‘உடமை’ மக்களுக்குப் ‘பொதுவாவது எப்படி? பாரதிதாசன் காட்டும் வழி என்ன?’

“....அன்பால் இதனைக்

குள்ள மனிதர்க்கும்

சூற்றா தோழனே”

என்கிறார்.

அன்பால் ‘குள்ள மனிதர்க்கு’க் கூறியவுடன் பாரதிதாசனின் ‘உடமை மக்களுக்குப் பொது’ எனும் புத்துலகம் வந்துவிடுமா? இங்குதான் புதிய உலகம் படைப்பதற்கான போராட்டத்தை அவர் மறந்துவிடுகிறார். “ஏழையராகி இனி மண்ணில் துஞ்சோம்” என்று பாடுபடும் மக்கள் கூட்டம் தோள் தட்டிக் கிளம்புவதை பாரதி கண்டான். ‘ஏழைகளைத் தோழமை’ கொண்டு ‘செல்வம் ஏறியவர்’ மீது ‘சீரிவிழு’ வேண்டும் என்றான். அதாவது ஏழைகளுக்கும் செல்வந்தர்களுக்கும், தொழிலார்களுக்கும் முதலாளிகளுக்குமிடையில் நடக்கும் போராட்டத்தில் பங்குகொள்ள வேண்டும் என்றான். ஆனால் பாரதிதாசன் இதைத் தவிர்த்தார்.

பாரதி விடுதலைப் போரில், மக்களின் வாழ்வுப் போரில் தன்னை ஒரு போராளியாக்கினான். ஆனால் பாரதிதாசனோ “சூற்றா தோழனே” என்று கூறுவதில், அதாவது பாட்டுப் பாடுவதில் மட்டும் நின்றார். கவிதையை மக்களின் ஒரு கருவியாக, கவிஞரை அவர்களின் போராட்டத்தில் ஒரு போராளியாக பாரதிதாசன் காணத் தவறியதே அவரது குறைபாடுகளுக்கு, பாரதியின் பாதையிலிருந்து அவர் விலகியதற்குக் காரணம்.

இதனால்தான் அவர் சமூக நியதிகளையும், சமூகத்திலுள்ள பல்வேறு சக்திகளையும், அவற்றிற்கிடையில் நடக்கும் போராட்டத்தையும் பார்க்கத் தவறினார். நடைமுறையிலுள்ள முடைநாற்றுமெடுக்கும் சமூகத்தை, சமூக அமைப்பை, அதன் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் சக்தினைச் சுக்குநூறாக்கி, அதற்குப் பதிலாகப் புதியதொரு சமூதாயத்தைச் சிருஷ்டப்பதற்குப் பதிலாக, பழைய அமைப்பை அழிக்க, புதிய அமைப்பை அமைக்க நடக்கும் போராட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்குப் பதிலாக ‘அறிவை விரிவு’ செய்தால், அதாவது எண்ணைப் புரட்சி ஏற்பட்டால் போதுமென்று பாரதிதாசன் கருதினார்.

அதனால்தான் புதிய சிந்தனைகளுக்கு எதிராக இருந்த சக்திகள், பகுதிகள், நபர்கள் டீடு சாடினார். புதிய கண்ணோட்டத்தை “பொய் வேதம் பரப்பும்” “கள்ள மதமும் மூடக் கொள்கை”களும் எதிர்க்கின்றன எனவும், இவற்றின் பிரதிநிதிகளாகக் குருக்கள் கூட்டமும்,

மட்டு தலைவர்கள் கும்பலும் இருக்கிறது எனக்கொண்டு பாரதிதாசன் அவர்கள் மீது பாய்ந்தார். பின் ‘கடவுள் ஆணை சமூகக்’ அமைத்து ”கடையர் செல்வர் என்ற தொல்லை கடவுள் பேர் இழைத்ததே” என்கிறார். ஆனால், இங்கும் பாரதிதாசனில் முரண்பாடுகள் நிறைய இருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

‘தன்நலம் தீர்ந்த’ அதாவது, தன்னலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட தனியுடமைத்துவம் ஒழிந்த அமைப்பில் “தொல்லுக மக்களெலாம் ஓன்றே எனும் தாயுள்ளம்” இருப்பதாக அவர் ஓரிடத்தில் கூறுகிறார். பின் “துன்பம் பிறர்க்கு இன்பம் தனக்கு” எனும் அதே தனியுடமைச் சமூகம்தான் ‘அன்பினை மாய்க்கும்’ என்றும் ‘வன்புக்கு எலாம் அதுவே துணையாய் வரும்’, ‘வறுமை எலாம் சேர்க்கும்’ என்றும் கூறுகிறார். “தாழம் தமர்களும் வாழ்வதற்கே இந்தத் தரணி என்ற உள்ளம் தீமைக் கெல்லாம் துணையாகும்” என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறுகிறார்.

“இன்பம் எல்லார்க்கும்... சேஷமம் எல்லார்க்கும்” ஆக வேண்டுமானால் “செல்வங்கள் யார்க்கும் என்றே சொல்லிப் பேரிகை தீக்கில் முழுக்கிடுவாய்” என்று முழங்குகிறார்.

வேறு வார்த்தையில் மக்களெல்லாம் ஓன்றால் என்ற நிலைக்கு ‘வன்புக்கும் வறுமைக்கும் மற்றும் தீமைக்கும் எல்லாம் ஒரு பொருள் தனி’ எனும் தனி உடமைச் சமுதாயமே காரணம் என்கிறார். இதிலிருந்து விமோசனம் காண ‘உடமை மக்களுக்குப் பொது’ எனும் பொதுவுடமை வேண்டும் என்கிறார். ஆனால் தனியுடமையைக் காப்பாற்ற விளையும் வர்க்கங்களுக்கும் அதை எதிர்த்துப் ‘புதியதோர் உலகம்’ செய்ய விழையும் வர்க்கங்களுக்கும் இடையிலான போராட்டத்தை பாரதிதாசன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சமூகத்தின் விரோதிகளை தனியுடமையின் மெய்க்காப்பாளரை அதாவது நிலப் பிரபுக்களையும் முதலாளிகளையும் பார்ப்பதற்குப் பதிலாக, பழைய அமைப்பின் விட்டதொட்ட குறைகளான குருக்கள்களையும் மடாதிபதிகளையுமே சமூக விரோதிகளாகக் காண்கிறார். இது பாரதிதாசனில் காணப்படும் முரண்பாடு. சமூக நியதி, போராட்டம் பற்றிய தெளிவின்மை.

தன்னை மக்களின் போராளியாகப் போராட்டக் களத்தில் நிறுத்தத் தவறியதும் ‘ஒப்பில்லா சமுதாயத்தை’ சிருஷ்டிக்கும் சக்திகளை அறிந்து அவற்றுடன் அணிவகுக்க மறுத்து வேறும் வர்ண - சாதிய பூசலில் சமூகக் விழுந்ததும் பாரதி பார்ம்பர்யத்திலிருந்து பாரதிதாசன் திசைமாறிய திருப்பங்களாகும்.

மேலும் பல துறைகளிலும் பாரதிதாசன் பாரதியிலிருந்து விலகிச் செல்வதை அவதானிக்கலாம்.

பாரத நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிய பாரதி அதே வேளையில் புதிய சுயாட்சித் தமிழகத்தைக் காண்கிறான். “வேதம் நிறைந்த தமிழ் நாடு - உயர் வீரம் செறிந்த தமிழ் நாடு” என்று தமிழ் நாட்டை ‘இன்பத்தேன் வந்து பாய்’ வர்ணித்து விட்டு “...இவற்றிடை புகழ் மண்டிக்கிடக்கும் தமிழ்நாடு” என்று தான் விரும்பும் தமிழ் நாட்டைப் பூகோள் ரீதியில் கோட்டுக்கொட்டுக் காட்டுகிறான்.

ஆனால் பாரதியின் பரம்பரையில் வந்த பாரதிதாசனோ புதிய தமிழகத்திற்காக, ஜக்கிய தமிழகத்திற்காகப் போராடினாரா? இல்லை. அதற்கு மாறாகத் தமிழகத்தை வேறு பல அங்கங்களுடன் இணைக்கும் ஒரு கற்பனை நாட்டையே விரும்பினார். தேசிய இனங்களின் அடிப்படையில் தாயகங்களை அமைப்பதற்குப் பதிலாக வர்ணங்களின் அடிப்படையில் நாடு பிரிவதையே விரும்பினார்.

தமிழகம் விரும்பிய பாரதி அந்த ஜக்கிய சுயாட்சித் தமிழகம் ஜக்கிய சுதந்திர பாரதத்தில் இணைந்து நிற்பதைக் கண்டான். “முப்பது கோடி முகமுடையாள் எனில் உயிர் மொய்ம்புற ஒன்றுடையாள் - இவள் செப்புமொழி பதினெட்டு உடையாள் எனிற் சிந்தனை ஒன்றுடையாள்” என்று பாரத மக்கள் தேசிய இனங்களாகப் பொருத்தி, ஆனால் பாரத மக்களாக, பாரத தேசமாக இணைந்து நிற்பதைக் காண்கிறான்.

ஆனால் பாரதியின் தாசனாக வந்த பாரதிதாசன் இதை ஏற்றுக்கொண்டாரா? இல்லை அதற்கு மாறாக ‘வடவர் - தென்னவர்’, ‘ஆரியர் - திராவிடர்’ போரையே அவர் விரும்பினார். இந்த அடிப்படையில் மக்களின் இயல்பான தேசிய அபிலாஷைகளுக்கு விரோதமான வர்ண-இனக்கூட்டையும், அதன் மூலம் நாடு துண்டாடப்படுவதையும் விரும்பினார்.

இது பாரதியின் தமிழ்த் தேசியக் கண்ணேண்ட்டத்திற்கும் அவனின் பாரத ஜக்கியக் கண்ணேட்டத்திற்கும் எதிரிடையானது, பூற்பானது, வைரியானது.

“பாருக்குள்ளே சமதனமை தொடர் மற்றும் சகோதரத்தன்மை, யாருக்கும் தீமை செய்யாது - புவி எங்கும் விடுதலை செய்யும்” என்று பண்ணிசைத்து பாருலகக் கவியாக வியாபித்தான். பாரதி. உலகம் முழுவதிலும் சமதனமையும், சகோதரத் தன்மையும்

வேண்டினான். ‘புவி எங்கும் விடுதலை செய்ய’ உலக வியாபிதமான விடுதலை இயக்கம் ஒங்கி எழ வேண்டும் என்று விரும்பினான். எனவேதான், தான் கனவு கண்ட ‘ஒப்பிலா சமுதாய’த்தை மலரவைத்த அக்டோபர் புரட்சியை ‘கிருதயுக்ததின்’ புரட்சியாக வரவேற்றி ஆனந்தக் கூத்தாடினான்.

ஆனால் பாரதியின் தாசனாக வந்த பாரதிதாசனோ, “புதியதோர் உலகம் செய்வோம்” என்றும் அந்த புத்துலக் கருத்தை “திசையெட்டும் சேர்ப்போம்” என்றும் பாடியபோதிலும் நடைமுறையில் புத்துலகம் காண உலக ரீதியாக எழுந்த சக்திகளுடன் ஜக்கியப்பட மறுத்தார். அதற்கு மாறாகக் குறுகிய வர்ண பேதத்தைக் கட்டியழுது அதற்காகக் கவிதை பாடினார். இது பாரதியின் உலகக் கண்ணேண்ட்டத்திற்கு விரோதமானது. அதுமட்டுமல்ல ‘புதியதோர் உலகம்’ சமைத்த நாடுகளுக்கு விஜயம் செய்ய பல தடவைகளில் அழைக்கப்பட்ட போதிலும் போக மறுத்தார்.

தான் காணும் புதிய உலகில் யுத் தம் நிர்முலமாக்கப்படுவதையும் சாந்தி - சமாதானம் தலைப்பதையும் பாரதி கண்டான். அதுமட்டுமல்ல சண்டையிடத் தயாரான சக்திகளிடம் “இடம் பெரிதுண்டு வையத்தில் - இதில் எதுக்கு சண்டைகள் செய்வீர்” எனக் கண்ணத்திலைறந்து கேட்கிறான். இதன் மூலம் சமாதானப் போராளியாக உயர்கிறான்.

ஆனால், பாரதியின் தாசனாக வந்த பாரதிதாசனோ “கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேறோடு சாய்ப்போம்” என்று கூறிய போதிலும் உலக ரீதியாகச் சமாதானத்தைப் பாதுகாத்து, யுத்த தயாரிப்பை எதிர்த்து எழுந்த உலகப் பேரியக்கத்தில் சேர்மறுத்தார். உலக சமாதான கவுன்சிலின் சமாதானத்திற்காக கையெழுத்துச் சேர்கிறப்பதற்கான பேரியக்கத்தைக் கேலி செய்தார். உலகம் கண்ட மாபெரும் மேதைகள், கவிஞர்கள், விஞ்ஞானிகள் மற்றும் மாமனிதர்கள் எல்லாம் இந்த இயக்கத்தில் அணிவகுத்த போதும் புதுவைக் கவிஞர் மட்டும் மறுத்தார்.

“புகழ் கம்பன் பிறந்த தமிழ் நாட்டின் பெருமையாக காண்கிறான் பாரதி. ஆனால், அவன் வழிவந்த பாரதிதாசனோ ‘தன் குலத்தினைத் தூக்கிடும் தாமெனச்சகம் சீரிக்கப் பிறந்த விபீஷணனாக’ கம்பனைக் காண்கிறார். கம்பன் படைப்பில் குறைபாடுகள் இருக்கலாம். என்றாலும் கம்பன் தமிழ்நாடு கண்மாபெரும் கவிச்சக்கரவர்த்தி. அதுமட்டுமல்ல ‘புதிய சமுதாய’த்தின் வடிவத்தை ‘இல்லாருமுடையாருமற்ற’ தனது கற்பனை அயோத்தியில் சித்திரித்த முதல் புதுபுகக் கவிஞர் அவன்.

ஆனால் பாரதிதாசனால் இதைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவரது வர்ணவாதம் இதை மழுங்கடித்துவிட்டது. பழைமையை விமர்சனம் செய்து அதன் ஜனநாயகம் பண்பாட்டை வளர்த்து செழிக்கச் செய்து முன்னுக்குக் கொண்டுபோகும் பண்பாட்டுக் கவிஞராக அவரால் உயர முடியவில்லை.

இப்போது பாரதியின் தாசனா பாரதிதாசன் என்று கேள்வியை எழுப்பினால் ‘ஆம்’ என்று அமைதியாகவும் ‘இல்லை’ என்று இமயக் குரலிலும் விடை பிறக்கிறது, பிறக்க முடியும்.

பக்திக் கவியாக இருந்து, தேசிய சுதந்திரக் கவியாக மாறி, மறுமலர்ச்சிக் கவியாக மலர்ந்து பின் புரட்சிக் கவியாக வாழ்ந்த மகாகவி பாரதியைப் போல பாரதிதாசன் காலத்தின் தேவையோடு, இலட்சியத் தெளிவோடு வளரவில்லை. பாரதியின் பரம்பரையில் வந்த அவர் நடுவழியில் திசைமாறினார். அதனால்தான் பாரதிதாசனின் வாழ்வை நான்கு கட்டங்களாக வகுக்கலாம். ஒன்று பக்திப் பாடல்கள் பாடிய கால கட்டம். இரண்டாவது பாரதியின் பாரம்பரியத்தில் புத்துலகக் கவியாக வளர்ந்த கட்டம். மூன்றாவது பாரதி பாதையைக் கைவிட்டு வர்ணப் பாதைக்கு மாறிய கட்டம். நான்காவது கவிதை உலகில் ஸ்தம்பித்து நின்ற கடைசிக் கட்டம்.

பாரதிதாசன் பாரதி பரம்பரைக்கு ஒரு சோதனை, ஓர் எச்சரிக்கை. பாரதியின் வளர்ச்சியை அறிந்து அவனது புரட்சிகரக் கருத்துக்களை இன்றைய காலகட்டத்தின் தேவைக்குத் தக்கதாக வளர்க்க வேண்டியது பாரதி பரம்பரையினரின் கடன். பாரதி பாரதிதாசன் பற்றிய விமர்சன விளக்கம் பாரதி பரம்பரையினரின் இன்றைய கடமைகளை வரையறுத்துக்கொள்ள உதவ வேண்டும். புத்துலகக் கருத்தோட்டத்தை வளர்த்து, அதைச் சாதிக்கும் வர்க்கங்களையும் சமூக சக்திகளையும் அறிந்து அணிவகுக்க இது உதவ வேண்டும்.

பாரதியின் தாசனாக வந்த பாரதிதாசன் ‘மறைந்து’ விட்டார். ஆனால், அந்புதக் கவிஞர் சுப்புரத்தினம் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கின்றார். புதுவையில் மக்கள் முன்னணியின் தலைவர்களுள் ஒருவராக வாழ்கிறார். நகர மக்களுக்கு ஊழியம் செயற்படுகிறார். இத்துறையில் மக்களுடன் தொடர்பு வைத்திருக்கும் சுப்புரத்தினம் தான் கனவு கண்ட ‘புத்துலகத்தை’ நிர்மாணிக்கும் பகுதிகளை இந்த மக்களிடையே காணலாம். அதன் மூலம் மீண்டும் பாரதி பரம்பரையின் புரட்சிக் கவியாக, பாரதிதாசனாக உயிர்ப்புப் பெற்றிருப்பதும்.

இதற்கு பாரதி பரம்பரையிலே ஆவ்வழுள்ள எழுத்தாளர்கள் - கவிஞர்கள் பாரதிதாசனை விமர்சனம் செய்ய வேண்டும். அந்த விமர்சனங்களை கவிஞர் சுப்புரத்தினத்திற்கு அனுப்பி வைக்கக்கூடும். அன்பு குழையும் இந்த சகோதர விமர்சனங்களின் உயிருடலில் சுப்புரத்தினம் மீண்டும் பாரதிதாசனாக உயிர்த்தெழுவார். இதை நோக்கி இலக்கிய உலகம் செயற்படத் தூம். அதன் வெற்றியைக் கலந்தாழ்ந்தேனும் கொண்டாடுவோம்.

பாரதிதாசனில் சில தத்துவார்த்தக் குறைபாடுகள் காணப்பட்ட போதிலும் அவர் மகோன்னதமான கவிஞர். உலகில் வாழும் உள்ளதைக் கவிஞர்களுள் ஒருவர். அவரது ஜனநாயக, முற்போக்குக் கருத்துக்களைப் பிற்போக்காளர்களிடமிருந்து மீட்போம். அவர் மீது பாடிம் பிற்போக்குச் சக்திகளைச் சாடுவோம். அதே நேரத்தில் அவரை விமர்சித்து குணம் நாடி குற்றும் நாடி மிக்க கொள்வோம்.

பாரதியின் பாரம்பரியம் வளர பாரதியின் பரம்பரையினர் ஆற்று வேண்டிய பலித்திரமான வரலாற்றுக் கடமையிது.

- “சுதந்திரன்”
1956 ஏப்ரல் இதழ்கள்

பாரதி பாரம்பரியத்தை மீள் நிறுவுவோம்

பாரதி நூற்றாண்டையொட்டி கலை-இலக்கியப் பெருமன்றம் நடத்தும் இந்த விழாவிலே இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினதும், ஈழத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள பாரதி நூற்றாண்டு விழா தேசியக்குழுவினதும் சார்பில் கலந்துகொள்வதில் மகிழ்ச்சியடையும் அதே வேளையில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களினதும் கலை இலக்கிய ஆர்வலர்களினதும் வாழ்த்துக்களையும் சகோதர உணர்வுகளையும் உங்களுக்கும், உங்கள் மூலம் தமிழக எழுத்தாளர்கள், கலை-இலக்கியக்காரர்கள் அனைவருக்கும் தெரிவிப்பதில் பேருவகையடைகிறேன்.

பாரதிக்கு விழாவெடுக்கும் இந்த வேளையிலே பாரதி எந்த மொழியில் பேசினானோ, எந்த மொழியில் தன் பாட்டுத்திறத்தாலே இந்த வையகத்தைப் பாலித்திடக் கவிதை பாடினானோ அந்த மொழியைப் பேசுகின்ற மக்களில் ஒரு பகுதியினர் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டவர்களாக, ஒடுக்கப்பட்டவர்களாக, உதாசீனம் செய்யப்பட்டவர்களாக இருப்பதுடன் மட்டுமல்ல பலாத்காரம், படுகொலை, மானபங்கம் உட்பட பல கொடுமைகளுக்கும் இடர்பாடுகளுக்கும் இனச் சங்காரத்திற்கும் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த மக்கள்பால், உங்களின் உடன் பிறப்புக்கள்பால் நீங்கள் பொங்குமாங்கடலாக எழுந்து வெளிக்காட்டி வரும் அனுதாத்திற்கும், ஆதாரவுக்கும் ஏறுமைப்படிற்கும் அந்த தயாற்று மக்கள் சார்பில் நெஞ்சுநிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த ஆதாரம் அனுதாபமும் காக்கும் கேடயமாக, அபயமளிக்கும் அரணாக இருக்கமுடியும் என்ற நம்பிக்கையையும் இச்சந்தரப்பத்தில் கூறிவைக்க விரும்புகிறேன்.

இருள் குழந்துள்ள இந்த வேளையிலும்கூட, பாரதி நூற்றாண்டு விழாவினை தேசிய வியாபகமான விழாவாக ஓர் ஆண்டு முழுவதும் அனுஷ்டிக்க நாம் விரிவான திட்டங்களைத் தீட்டி முனைப்பாகச் செய்திட்டு வருகிறோம். 150க்கு மேற்பட்ட கல்விமான்கள், ஆய்வறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், கலைஞர்கள் ஆகியோருக்கொண்ட விழாக்கும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் முன்முயற்சியினால் ஈழத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பாரதியை பல்கோணங்களில் தரிசிக்க, பாரதியின் பாரம்பரியத்தை சரியான முறையில் இனம்காட்ட உதவும் வகையில் பல பொருள்களில் கருத்தரங்குகளையும் ஆய்வறங்குகளையும் ஒப்பிட்டரங்குகளையும்

பட்டிமன்றங்களையும் பாவோதல்களையும் சொற்பொழிவுகளையும் நடத்தத் திட்டங்கள் வகுத்துள்ளோம். தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் பாரதியின் தாக்கம் பற்றி மதிப்பீடுகள் செய்யும் வகையில் அனைத்துலக தமிழ் எழுத்தாளர்களின் மகாநாட்டினை நடத்தவும், தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் ருஷ்யாவிலும் செக்கோஸ்லாவாக்கியாவிலும் ஜேர்மன் ஜனநாயகக் குடியரசிலும், மகா பிரித்தானியாவிலும் மற்றும் உலகின் பல பாகங்களிலும் நடைபெறும் பாரதி ஆய்வுகளை ஒருமுகப்படுத்தவும், இந்த ஆய்வுகளுக்கு விஞ்ஞான -வரலாற்றியல் அடித்தளத்தை அளிப்பதன் மூலம் இவற்றை முழுமைப்படுத்தும் நோக்குடன் பாரதி ஆய்வுறிஞர்களின் கருத்தரங்களை நடத்தவும், சர்வதேச பாரதி ஆய்வு நிலையம் ஒன்றினை நிறுவவும் வேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறுகின்றோம்.

இப் பாரிய கைங் கரியங் கள் ஒரு நாட்டிலுள் எழுத்தாளர்களாலும் பாரதி ஆர்வலர்களாலும் மட்டும் நிறைவுசெய்ய முடியாதவை என்பதனாலும், இத்துறையில் சர்வதேச ஒத்துழைப்பு ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதனாலும் இவை பற்றி தமிழக இலக்கிய அமைப்புகளுடன் பேச்க வார்த்தைகள் நடத்தவே நான் தமிழகம் வந்திருக்கிறேன்.

ஏந்களுக்கு தமிழக அரசு நிறுவியுள்ள பாரதி நூற்றாண்டு விழாக் குழுவின் தலைவர் சிலம்புச்செல்வர் மா.பொ.சிவநானம் அவர்களைச் சந்தித்து உரையாடினேன். கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் தலைவர்களுடன் விரிவான பேச்கவார்த்தை நடத்தியுள்ளேன்.

இலக்கியச்செல்வர் குமரி ஆனந்தனுடன் விஸ்தாரமான ஆலோசனை நடத்தினேன். மேலும் பல இலக்கிய அமைப்புக்களின் பிரதிநிதிகளைச் சந்திக்க உத்தேசித்துள்ளேன்.

இந்தக் தொடர்புகளும் கலந்துரையாடல்களும் பாரதி நூற்றாண்டு விழாவுக்கு சர்வதேச வியாபகத்தையும், வீச்சையும், புதியதொரு அர்த்தபுஷ்டியையும் அளிக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

இந்திய மகாகவியான ரவீந்திரநாத் தாகூரின் நூற்றாண்டு விழா அவர் பிறந்த வங்கத்திலும், அனைத்து இந்தியாவிலும், அகிலம் எங்கும் அண்மையில் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாப்பட்ட ஒரு பகைப்பலத்தில் இன்னுமொரு இந்திய மகாகவியான சுப்ரமணிய பாரதியின் நூற்றாண்டு விழா அவர் பிறந்த தமிழகத்திலும், அகில பாரதத்திலும், அண்மையிலுள்ள ஈழத்திலும், ஏன் அனைத்துலகவிலும் அதே உற்சாகத்து ஈடுபாரும், உத்வேகத்துடனும் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்படவிருக்கிறது.

தாகூரின் இலக்கியப் படைப்புகள் ஏறத்தாழ முழுவதுமே ஆங்கிலத்தில் வெளியாகியிருள்ளன. நோபல் பரிசு பெற்றதன் மூலம் அவர் உலகப் புகழ் ஸ்டடிக்கொண்டவர். ஆனால் பாரதியின் கவிதைகளுள் மிக மிகச் சொற்பானவையே ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ளன. அவ்வாறிருந்தும் பாரதி நூற்றாண்டு விழா அகில உலக விழாவாகப் பரிமானம் பெற்றுள்ளதென்றால் அதற்குக் காரணம் பாரதியின் இலக்கிய உள்ளுறை. பாரதியின் சமூகப் பிரக்ஞா, பாரதியின் உலகப் பார்வை தாகூரையும் மற்றுமுள் உலக மகாகவிகளையும் தாண்டி முன்னோக்கிச் சென்றமையாகும். இதற்குக் காரணம் பாரதி ஒரு மகாகவி மட்டுமென்பதால் அல்ல, அவன் மகா புரட்சிக்காரன், மகத்தான தேசபக்தன், நேர்நிகரற்ற சர்வதேசியவாதி, ஈடுணையில் லாச் சீர்திருத்தவாதி, மானுடத்தை நேசித்த, மானுடத்தின் வெற்றியில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த, மானிடத்தின் ஜெயத்திற்காக மக்களை விழித்தெழுச்செய்து போராடவைத்ததுடன் இந்தச்சமூக தர்மத்திற்கான போராட்டத்தில் முன்வரிசையில் நின்று போராடிய மாபெரும் போராளியாகத் திகழ்ந்த ஒரு மகாமனிதன் என்பதாலேயே பாரதியின் புகழ் மன்னையும் விண்ணையும் தாண்டி நிற்கிறது.

பாரதிக்கு விழாவெடுக்கும் தமிழினம் இங்கும் பல சிக்கல்களுக்கு, தீர்க்கப்பாதுள்ள பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்கிறது. “விடுதலை தவறிய” நிலை நீக்கப்பட்டபோதிலும் பெற்ற சுதந்திரம் மக்களுக்கு, ஏழை எனிய மக்களுக்கு இன்னும் அர்த்தமுள்ளதாக்கப்படவில்லை. “பாழ் பட்ட” நிலையிலிருந்து பாடுபடும் மக்கள் விடுவிக்கப்படவில்லை. வீணில் உண்டு கழித்திருப்போரைக்கொண்ட கரண்டல் அமைப்பு இன்னும் அகற்றப்படவில்லை. “முப்பதுகோடி மக்கள் முழுமைக்கும் பொதுவுடமை உலகத்துக்கொரு புதுமை” என்று பாரதி பிரகடனப்படுத்திய இலட்சிய சமுதாயம் இன்னும் பிறப்பிக்கப்படவில்லை. “இனியோரு விதி செய்வோம்” என்று அறிவித்த விதிபுதிய சமூக விதி இன்னும் செய்யப்படவில்லை.

இந்த நிலையில்தான் இந்திய மக்களும் மற்றும் நாமும் பாரதி நூற்றாண்டு விழாவுக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்கிறோம்.

சிக்கலான பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ளும்போது நான் மார்க்ஸிடம் ஆலோசனை நடத்துவேன் என்று மாபுருவர் எனப் போற்றப்பட்ட விளதிமீர் இலியச் செல்லின் அடிக்கடி கூறுவார். இதேபோல நாம் எதிர்கொள்ளும் பல சிக்கலான பிரச்சினைகளுக்கு கஞ்சான, சரியான தீவினைக் காண பாரதியிடம் ஆலோசனை கேட்க இந்த நூற்றாண்டு விழாக் காலத்தில் நாம் உறுதிகொள்ள வேண்டும்.

இன்றைய நிலையில் எனது நாட்டின் தமிழ் மக்கள் முன் உள்ள பிரதான பிரச்சினைகளுள் தலையாயது இனப் பிரச்சினையாகும்.

இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண மகாகவி பாரதி நமக்குப் பிசுகற்ற, மிகச் சரியான வழியைக் காட்டுகிறான்.

தமிழர்கள் ஒரு தேசிய இனத்தவர். ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திற்குமுள்ள மீஜ முடியாத உரிமையான சுயநிர்ணய உரிமை அவர்களுக்குண்டு. இந்த ஜனநாயக கோட்பாட்டினை ஏற்பதன் அடிப்படையிற்தான் தமிழினத்தின் பிரச்சினைகளுக்கு, ஏன் உலகின் எந்தப் பாகத்திலும் எழுக்கூடிய இனப் பிச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண முடியும். இனங்களுக்குள் சுயநிர்ணய உரிமை ஒவ்வொரு இனத்திற்குமுள்ள ராஜ்யத்துவத்திற்கான உரிமையாகும். இந்த ராஜ்யத்துவமே எந்த ஒரு இனத்தினதும் கலை, இலக்கிய, கலாசார, பொருளாதார, சமூக முன்னேற்றத்திற்குள்ள ஒரே அடிப்படையாகும்.

இதை பாரதி உணர்ந்திருந்தான். “இந்தியா உலகுக்கு வழிகாட்டும்” என்று பாடிய பாரதி “செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே இன்பத் தேவனுந்து பாயது காதினிலே, எங்கள் தாய் நாடென்ற பேச்சினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது முச்சினிலே” என்று தமிழ் நாட்டைப் பற்றிப் பேசுகிறான். அந்த நாடு தருகின்ற ‘முச்சினை’ப் பற்றிப் பேசுகிறான். “தமிழூப்போல் இனதாவது நெங்கண்ணுமில்லை” என்றும் தமிழிச்சியைப்போல் அழகானவள் எங்கும் கிடையாது என்றும் தனது மொழியின் இனிமையில், தனது இனத்துவளின் அழகில் இருமாப்புற அதே கவி கேரளத்து நல்லினம் பெண்ணுடன் சுந்தரத் தெலுங்கில் வடநாட்டின் கங்கை நதியிலே படகோட்டும் காட்சியைமக்களின் ஒருமைப்பாட்டுக் காட்சியை உளம் நெகிழிச் சித்திரிக்கிறான். “தமிழ் நாடுதனைப் பெற்றதாயென” சுத்தாடிய பாரதி “முப்பது கோடி முகமுடையாள் எனில் உயிர் மொய்ப்பறவொன்றுடையாள்” என்றும் “செப்புமொழி பதினொடுடையாள் எனில் சிந்தனை ஒன்றுடையாள்” என்றும் இந்திய ஒருமைப்பாட்டின் ஒப்பிலாக கவிஞராகத் தீந்தமிழ்க் கவி பாரதி திகழ்கிறான்.

இவ்வாறு தேசங்களினதும் தேசிய இனங்களினதும் சுய நிர்ணய உரிமை என்ற தத்துவத்திற்கு ஆழமான அர்த்தத்தை வழங்கி நம்மெல்லோருக்கும் பாரதி செல்பாதைக்கு வழிகாட்டுகிறான்.

ஆனால் செந்தமிழுக்கு, தமிழர் இனத்திற்கு, தமிழ் இலக்கியத்திற்கு எல்லாத் திசைகளிலும் வழிகாட்டிய பாரதியின் பாரம்பரியம், மரபு அவனை பாருக்குத் தந்து வான் புகழ் கொண்ட அவனது பிறந்த நாட்டிலேயே இழக்கப்பட்டுவிட்டது என்ற உண்மையை இந்த மண்ணில் வைத்தே வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். மகாகவியின் உடனடி சிவுஞாக ஒரு காலத்தில் திகழ்ந்த. அந்து கவித்துவம் மிகக் பாவேந்தர் பாரதிதாசனே பாரதியின் தேசிய மரபிலிருந்து பிறந்து சென்ற அவஸ்ததினை தமிழக வரலாறு கண்டது.

அதன் பின்னர் இன்று விடுதலையற்ற இந்தியாவில் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியுடன் இலக்கியம் வர்த்தகமயப் படுத்தப்பட்டுவிட்ட சாபக்கேட்டினை நாம் காண்கிறோம். இந்த வர்த்தகமயப்பட்ட மஞ்சள் இலக்கியத்திற்கு, சோரம்போன இலக்கியத்திற்கு எதிராக ஈழத்திலே முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் கடந்த இரண்டரை சகாப்தமாக நடத்தி வந்துள்ள கோட்பாட்டு ரீதியான போராட்டம் நல்லிலக்கியத்திற்காக, இலக்கியப் பரப்பின் ஆரோக்கியத்திற்காக, தமிழ் இலக்கியத்தில் பாரதியின் மற்பின மீன் நிறுவுத்திற்காக நீங்கள் நடத்த வேண்டிய புனிதமான போராட்டத்தின் ஒரு துவக்கமேயாகும் என்று நாம் கருதுகிறோம்.

இன்று தமிழகத்தில் தோன்றிவரும் புதிய எழுத்தாளர் பரம்பரை பாரதியின் முற்போக்கான, தேசிய பாரம்பரியம் மீண்டும் தமிழக இலக்கியத்தில் ஸ்தாபிக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கை தரும் விடுவெள்ளியாகும் என ஈழத்திலேவுள்ள எழுத்தாளர்கள் கருதுகிறார்கள் என்பதையும் இங்கு சொல்லிவைக்க விரும்புகிறேன்.

ஆகவேதான் பாரதி நூற்றாண்டு விழா தமிழ் இலக்கியத்தில், அரசியலில், சமூக அரங்கில் இழக்கப்பட்ட பாரதியின் புரட்சிகரமான, முற்போக்கான, ஜனநாயகப் பாரம்பரியங்களையும் மரபுகளையும் புனர்நிறுவும் ஒன்றாக; இந்தப் பாரம்பரியங்களையும் மரபுகளையும் சமுதாய வளர்ச்சியின் இன்றைய கட்டத்தினது தேவைகளுக்கு ஏற்ப வளர்த்தும் முன் வெடுத்தும் செல்வதற்கான போராட்டத்தின் துவக்கமாக அமையவேண்டும் என்று தமிழக எழுத்தாளர்களையும், இலக்கியக்காரர்களையும் அறைகளில் அழைப்பதுடன் இதுவே இந்தப் பணியை பாரதி நூற்றாண்டு விழாக்கொலைக் மாறும் என்று இந்த நூற்றாண்டு விழா இதற்கு வழிவகுக்கும் என்ற நம்பிக்கையையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த நம்பிக்கை வீண்போக முடியாது. பாரதியை அவனின் பாரம்பரியத்தை முழுமையாகத் தரிசிக்கவும், பாரதியத்தை வழிநடத்தும் தத்துவமாக்கவும், பாரதியின் படைப்புகளை அனைத்துலக மொழிகளிலும் பரப்பிடவும் இந்த நூற்றாண்டு விழா வழிவகுக்கும் என்ற விசுவாசிப்பையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1982ல் தமிழ் நாடு கலை - இலக்கிய பெருமன்றம் சிதம்பர ரகுநாதன் தலைமையில் நடத்திய பாரதி விழாவில் ஆற்றிய உரை

ஸமுத்துத் தமிழ்ச் சஞ்சிகை பிரச்சினைகளும் தீர்வும்

நாம் ஒரு கட்டத்தில் இருந்து இன்னொரு கட்டத்திற்கு, ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாக இருந்த காரணிகளையும் கூறுக்களையும் அகற்றும் கட்டத்தில் இருந்து, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நிர்மாண பூர்வமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய கட்டத்திற்கு மாறிச்செல்லும் தறுவாயில் நிற்கிறோம்.

ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, குறிப்பாக சஞ்சிகைத்துறை வளர்ச்சி பற்றிய சர்வாம்சப் பிரச்சினைகளை ஆராயும், இதற்குக் கால்கோளாக அமைந்த பிரச்சினைகளை சர்றே தொட்டுச்செல்வது பயனுள்ளதாக இருக்கும் எனக் கருதுகிறோம்.

ஆகவேதான் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளின் வரலாற்றையும், அதன் கோட்பாட்டு ரீதியிலான தாற்பரியத்தையும் கோடிகாட்டிச் செல்ல அனுமதி தாருங்கள்.

இந்தப் பிரச்சினையின் வரலாறு ஒரு கால் நூற்றாண்டுக் காலத்திற்கும் முந்தியதாகும். இந்தியப் பத்திரிகைகள் தங்கு தடையின்றி வந்து குவிவதால் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியும் சஞ்சிகைத்துறையும் பாதிக்கப்படுகின்றன என்றும், எனவே நமது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வகைசெய்ய இந்தியப் பத்திரிகைகளின் எல்லையற்ற இருக்குமதிக்குக் கட்டுப்பாடு விதிக்க வேண்டும் என்றும் ஈழத்து இலக்கிய அபிவிருத்தியில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் சிலர் முதலில் குரல் கொடுத்தனர். பின்னர் 1961ம் ஆண்டில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அது கூட்டிய அகில இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் பொது மாநாட்டுக் காலத்தில் இந்தக்கருத்தை ஸ்தாபனீதியாக முன்வைத்தது. இந்தக் கோரிக்கை ஸ்தாபனீதியில் முதன் முதலில் முன்வைக்கப்பட்டபோது இதற்குக் கடும் எதிர்ப்பு அலையாடித்தெழுந்த போதிலும், சிந்தனையில் தெளிவு பிறந்ததும் ஆதரவு பெருகியது. எழுத்தாளர்களும் சஞ்சிகை வெளியிட்டாளர்களும் ஏகோபித்த ஆதரவைத் தெரிவித்தனர். தேசியப் பத்திரிகைகளும், எழுத்தாளர் நிறுவனங்களும் இலக்கிய அமைப்புகளும் ஆதரவு தர முன்வந்தன.

காலப்போக்கில் இது ஒரு தேசிய கோரிக்கையாக, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் முழுமையினதும் பொதுக் கோரிக்கையாக மாறியது.

இந்தப் பிரச்சினையின் சர்வாம்சக் கூறுகளையும் பல கோணங்களில் இருந்து விவாதித்தோம். நீண்ட கருத்துப் பரிமாறல்களிலிருந்து நாம் பின்வரும் பொது முடிவுகளுக்கு வந்தோம்:

- (1) இந்தியாவிலிருந்து கட்டுப்பாடினி பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் வந்து குவிவது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது.
- (2) இந்திய ஏகபோகப் பத்திரிகைகளின் கடும் போட்டிக்கு முன்னால் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது ஈழத்துத் தமிழ்ச் சஞ்சிகை வெளியீட்டு முனைப்புகள் முளையிலேயே கருகிக் காலாவதியாகின். சொல்லொண்ட கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் வெளிவரும் ஒரு சில சஞ்சிகைகளும் உயிருக்கு மல்லாடுகின்றன.
- (3) ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் அபிலாவைகளையும் வாழ்வையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் பிரதிபலிக்கும் ஈழத்துத் தமிழ் தேசிய இலக்கிய ஆக்கத் திற்கு வர்த் தக மயப்படுத்தப்பட்ட தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளின் கட்டற்ற இறக்குமதி குந்தகமாக உள்ளது.
- (4) தென்னிந்திய வியாபார சஞ்சிகைகள் ரசிகர்களின் இலக்கிய ரசனையைக் கொச்சைப்படுத்துவதன் மூலம் தரமான இலக்கியத்தின் அபிவிருத்திக்கு இடையூறாக உள்ளன.
- (5) இந்தப் பாதகமான தாக்கத்திலிருந்து ஈழத்து இலக்கிய முனைப்புகளுக்குத் தக்க பாதுகாப்பையும், வளர்ச்சிக்கான உசிதமான சூழலையும் உருவாக்கிக் கொடுக்காது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உருப்படியான எத்தகைய பணியினையும் சிறப்பு ஆற்ற முடியாது.

மேற்குறிப்பிட்ட இந்தப் பொது முடிவுகளுக்கு வந்த அதேவேளையில் இத்தோடு இணைந்த பிற கோட்பாட்டு நிலைகளைப் பார்க்கவும், கவனத்திற்கெடுத்துக் கொள்ளவும் நாம் தவறவில்லை அவையாவன:

- (1) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தக்க பாதுகாப்பு அளிக் கப்படும் அதேவேளையில் தமிழகத் துநல்லிலக்கியத்துடனும் கலாசார வெளிப்பாடுகளுடனும் நமது மக்களுக்குள்ள உறவு இடைமுறியாது பேணப்படவும் ஆரோக்கிய பூர்வமாக வளர்க்கப்படவும் வேண்டும்.
- (2) இந்த உறவு ஒரு வழிப்பாதையாகவும் ஒரு தலைப்பட்சமாகவும் இராது இரு வழிப் பாதையாகவும் பரஸ் பர அடிப்படையிலமைவதாகவும் இருக்க வேண்டும்.
- (3) எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும், ஒரு இடைக்காலப் பகுதிக்குக்கூட நமது மக்கள் இலக்கியச் சூனியத்திற்கு ஆளாக்கப்படக்கூடாது.
- (4) தமிழ் நாடு உட்பட பிறநாடுகளிலிருந்து நல்லிலக்கியங்களைப் பெற்றுப் பயன்தைய நமது மக்களுக்குள்ள உரிமை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

இந்தப் பல்வேறு அம்சங்களையும் நிலைகளையும் அலசி ஆராய்ந்து இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதற்கான வழிமார்க்கங்களை முன்வைத்தோம். எந்தப் பிரச்சினையையும் மக்களிடம் எடுத்துச் செல்வது, அவர்களை அவற்றின் தீர்வில் பிரக்ஞாதுவர்வமாகப் பங்குகொள்ளச் செய்வது என்ற ஐணநாயக தர்மத்திற்கமைய இப்பிரச்சினையையும் மக்களிடம் கொண்டு சென்றோம். மக்கள் மத்தியில் கருத்துப் பரிமாறல் நடத்தினோம். அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துக்களை கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டோம்.

கருத்துப் பரிவர்த்தனை நடத்தப்பட்ட அதேவேளையில் சில பரீட்சார்த்த நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்தக் காலப்பகுதியில் சுமார் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட ஈழத்துத் தமிழ் சஞ்சிகைகள் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

தக்க சூழல் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டால் நம்மவர்கள் தரமான சஞ்சிகைகளை வெளியிடுவார்கள் என்ற எமது நம்பிக்கையை இது நடைமுறை பூர்வமாக ஊர்ஜிதம் செய்தது.

நமது இலக்கியப் படைப்பாளிகளும் சஞ்சிகையாளர்களும் புது நம்பிக்கையுடன் மேற்கொண்ட இந்த முயற்சிகளைப் பாதுகாப்பது, பேணுவது என்ற புதிய பொறுப்பும் ஏற்பட்டது.

இந்நிலையிற்தான் எமது திட்டத்தின் அடிப்படையில் இறுதி முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

அரசு எடுத்த முடிவின் பிரகாரம் தென்னகத்திலிருந்து தரமானதும், தரம் குறைந் தாலும் ஐன் அபிமானத் தைப் பெற்றுவிட்டதுமான பத்து சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதிக்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டது. இலக்கியம், அறிவியல் ஆகிய துறைகளைச் சேர்ந்த தரமான சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதித் தொகை பத்திலிருந்து இருபது மூப்பது மடங்குகள் வரை அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இறக்குமதிப் பட்டியலில் இல்லாததால் அனுமதிப்பட்டியலில் இடம்பெறாத வேறு தரமான சஞ்சிகைகளை இறக்குமதி செய்ய விரும்புவர்கள் தக்க காரணங் கஞ்சன் விண்ணப் பித்து உரிய அனுமதியைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இனி இந்த முடிவுகளின் பெறுபேறுகளைப் பார்ப்போம்.

- (1) ஈழத்தைக் களமாகவும் ஈழத்து மக்களின் பிரச்சினைகளைக் கதா வஸ்த்துக்காகவும் கொண்ட ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் வளர் இது வகைசெய்யும்.
- (2) ஈழத்தில் புதிய பத்திரிகையாளர்களும் எழுத்தாளர்களும் தோன்ற இது வழிவகுக்கும்.
- (3) பிரசரத் தொழில், அச்சுத்தொழில் ஆகியன் வளர் இது பாதை சமைக்கும். இரண்டு பாரிய தொழிலுக்கங்களை நிர்மாணிப்பதால் ஏற்படும் பயன் இந்த ஒரு நடவடிக்கையால் கிடைக்கும் எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. பத்திரிகையாளர்களாகவும் அச்சுத் தொழிலாளர்களாகவும் சுமார் 2500க்கும் அதிகமானவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக் கிடைக்கும்.
- (4) நாடு ஆண்டுதோறும் சுமார் 20 இட்சத்திற்கும் கூடுதல் வெளிநாட்டுச் செலவாணியை மிகசப்படுத்தும்.
- (5) எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இது ஈழத்துத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இலக்கிய விழிப்பையும் தேசியப் பிரக்களுடையையும் ஏற்படுத்துவதுடன், தனித்துவமுள்ள ஒரு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் செயிப்பற்று வளர் வழிசெய்வதன் மூலம் தமிழ் இலக்கியத் தின் பொதுப்பரப்பிற்கு ஈழம் கனதியான காணிக்கையைச் செலுத்தவும் உதவும்.

இவற்றையெல்லாம் கணிப்பீடு செய்துகொண்டு நமக்கு முன் நாலுள்ள பொறுப்புக் களையும் வளர்ச் சியின் பாற்பட்ட கடமைகளையும் பார்ப்போம்.

முதலாவது: ஏற்கனவே ஏறத்தாழ ஒரு பத்து சஞ்சிகைகள் இலங்கையில் வெளியாகின்றன. எண்ணற்ற இடர்பாடுகளுக்கு மத்தியில் இலக்கிய வேட்கையுடனும் இலட்சியப் பற்றுடனும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் இந்தச் சஞ்சிகைகளின் இடுக்கண்களை நீக்கவும், அவற்றை ஸ்திரம் பெற்செய்யவும் உசிதமான உதவிகளும் ஆதரவும் அளிப்பது.

இரண்டாவது: இலக்கிய வளர்ச்சி, அறிவு வளர்ச்சி என்ற இலட்சியப் பிழிப்புடன் மெய்யான இலக்கிய ஆர்வமுள்ளவர்களால் மீண்டும் அல்லது புதிதாக ஆரம்பிக்கப்படவிருக்கும் சஞ்சிகைகளுக்குக் கை கொடுத்து உதவுவது.

மூன்றாவது: வெளித்தாக்கம் தவிர்க்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளை நமது மக்கள் வாங்க ஊக்குவிக்கும் வகையில் நமது மக்களுக்கு இலக்கிய விழிப்பையும் தேசப்பற்றையும் ஊட்டுவது.

நான்காவது: கலாசார அமைச்சினதும், கல்வி அமைச்சினதும், தகவல் அமைச்சினதும் வெகுஜன நடவடிக்கைகளில் ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பது.

ஐந்தாவது: கலை விழாக்கள், இலக்கிய விழாக்கள் மற்றும் பொது ஸ்தாபனங்களினதும் இலக்கிய நிறுவனங்களினதும் பொதுமயற்கையில் ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளைப் பரப்பும் எத்தனிப்புகளை மேற்கொள்வது.

ஆறாவது: சஞ்சிகை வாரங்கள், இலக்கியத் தினங்கள், பத்திரிகைப்பக்கள், ஈழத்தாளர்கள், வாசகர் சந்திப்புக்கள் ஆகியன மூலம் ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளைப் பரப்பும் இயக்கத்தை நடத்துவது.

எழாவது: தேசியப் பத்திரிகைகள், வானொலி மற்றும் வெகுஜனத் தகவற் சாதனங்கள் மூலம் ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளை மக்கள் வாங்குவதற்கான பிரச்சார இயக்கத்தை நடத்துவது.

எட்டாவது: தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், புத்திஜீவிகள் ஆகியோர் மத்தியில் ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளைப் பரப்ப அவர்களின்

தொழிற்சங்கங்கள், ஸ்தாபனங்கள் ஆகியவற்றை அணுகி அவற்றின் ஒத்துழைப்பையும் ஆதரவையும் திரட்டுவது.

ஒன்பதாவது: சஞ்சிகைகள் தமிழ்மச்சுற்றித் திரைகளைப் போட்டுக்கொள்ளாது தமக்கு வெகுஜனத் தன்மையை அளிக்க வாசகர் வட்டங்களை அமைத்து, தமது நடவடிக்கைகளில் வாசகர்களை உணர்வு பூர்வமாகப் பங்கு கொள்ளச் செய்வது.

பத்தாவது: சஞ்சிகை வெளியீட்டு முயற்சிகள் தனிநபர்களாது குறுகிய நோக்க வெளிப்பாட்டுச் சாதனங்களாகவும், இலாப வேட்டைக்காரர்களின் களமாகவும் மாறாது, எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய அபிமானிகளின் கூட்டு முயற்சிகளாக, கூட்டுறவு முனைப்புகளாக இருப்பது நல்லது.

பதி னோராவது: சஞ்சிகைகள் வெற்றியீட்டு அவை அடியாதாரமற்றவையாக இராது; மக்களின் ஏதாவதோரு பகுதியினரை, தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், இளைஞர்கள், மாணவர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள் முதலிய மக்கள் பிரிவினரை முழுமையாகப் பிரதிபலிப்பதாக இருப்பது நல்லது.

பன்னிரண்டாவது: இந்த நடவடிக்கைகளை எல்லாம் மேற்கொள்ளவும், தமது பிரச்சினைகளைத் தாமே கூட்டாகக் கையாளவும் சஞ்சிகை வெளியீட்டாளர்களின் நிறுவனம் ஒன்று அமைக்கப்படுவது அவசியம்.

இந்த நடவடிக்கைகள், முனைப்புகள் அனைத்தும் உண்மையான பலனைத் தர வேண்டுமானால் நமது சஞ்சிகைகள் மக்களை அடைவனவாகவும், மக்களை ஆகர்ஷிப்பனவாகவும், மக்களைப் பிரதிபலிப்பனவாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

இதற்கு சஞ்சிகைகள்:

1. நமது மக்களின் அபிலாஹைகளை, வாழ்வை, வாழ்க்கைப் போராட்டங்களைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும்.
2. நமது மன்னவாசனையும், நமது தனித்துவமும், நமது மரபும் இவற்றில் வெளிப்பாடு பெறல் வேண்டும்.
3. நமது மக்களின் இலக்கிய அறிவுத் தேவைகளையும் தரமான ரசனை உணர்வுகளையும் நிறைவு செய்வதாக இருக்க வேண்டும்.

மக்களின் இலக்கிய, அறிவுத் துறைத் தேவைகளையும், ரசனையையும் சடுசெய்யவும் மக்களின் மதிப்பைப் பெறவும் நமது சஞ்சிகைகள்:

1. பலதுறை வடிவத்தை, அதாவது இலக்கியம், அறிவு, விஞ்ஞானம், தொழில்நுட்பம், கலை, அரசியல், சமூகவியல், பொருளாதாரம், விவசாயம், ஆய்வு, கல்வி இத்தியாதி துறைகளைச் சார்ந்தவையாக இருப்பதும்;
2. தரம் உயர்வாகவும் அதேநேரத்தில் ஐனரஞ்சகமாகவும் இருப்பதும்;
3. எழுத்து நடை நமது மரபுக்கு அமைந்ததாகவும், அதேவேளையில் மக்களின் ரசனையை ஈர்க்கக் கூடியதாக இருப்பதும்;
4. உள்ளடக்கத்தில் கவனம்செலுத்தப்படும் அதேவேளையில் சிக்கண்மான், ஆனால் கவர்ச்சியாகவும் எடுப்பாகவும் விளங்கக் கூடிய வகையில் அமைப்பு உத்திகள் மூலம் மக்களைக் கவரக்கூடியதாக இருப்பதும் அவசியம்.

மக்களுக்காக வெளியீட்டில் சஞ்சிகைகள் மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும். அவர்களின் மதிப்பையும் அபிமானத்தையும் பெற வேண்டும். அவர்களுக்கும் நாட்டுக்கும் பயன்பட வேண்டும்.

இங்கு தேசிய இலக்கியத்திற்கான போராட்டம், வளர்ச்சி ஆகியன பற்றிய கோட்பாடு பூர்வமான ஒரு முக்கிய பிரச்சினையை பிரஸ்தாபிப்பதும் வலியுறுத்துவதும் அவசியம் என நாம் கருதுகிறோம்.

தென் இந்திய வர்த்தக சஞ்சிகைகளின் கட்டுப்பாடற்ற இறக்குமதிக்கு எதிராக நாம் நடத்திய போராட்டமும், அதில் ஈட்டியுள்ள வெற்றியும் அந்த இந்திய சஞ்சிகைகளின் வருகையைக் கட்டுப்படுத்துவதும் ஈழத்தில் தமிழ் சஞ்சிகைகளை வெறுமேன வளர்ப்பதும் என்ற குறுகிய நோக்க எல்லைக்குட்பட்டதல்ல.

மாறாக, நமது இலக்கியமும், நமது சஞ்சிகைகளும் நமது சமுதாயத்தின், நமது மக்களின் சர்வாம்ச வளர்ச்சியின் தேவைகளைப் பிரதிபலிப்பனவாகவும், அந்த முன்னேற்றத்திற்கான நெம்புகோலாக அமைவனவாகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமும், தேவையுமே இந்தப் போராட்டத்தின் அடிச்சட்ராக இருந்துள்ளன.

நமது மக்கள் இன்று புதியதொரு சமுதாயத்தை - ஒரு ஜனநாயக சமுதாயத்தைப் படைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

இதையும் இதோடு இணைந்த கடமைகளையும் நமது சஞ்சிகைகள் பிரதிபலிக்க வேண்டும்.

இந்தப் புதிய சமுதாய நிர்மாணத்தில் தொழில், விவசாயம், விண்ணுங்களும், தொழில்நுட்பம், கலாசாரம் ஆகியன பெரும் பாத்திரம் வகிக்கின்றன.

இவற்றையெல்லாம் நமது சஞ்சிகைகள் பிரதிபலிக்க வேண்டும்.

நமது நாட்டில் கல்வி அறிவு பரவலாக விரிவடைந்துள்ளமையாலும், நாம் சமுதாய வளர்ச்சியில் புதியதொரு கட்டத்தை அடைவதாலும் நமது மத்தியில் நவீன தொழில்நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தும் புதியரக தொழிலாளர்கள், புதியரக விவசாயிகள், புதியரக தொழில்நுட்ப வல்லுங்கள், புதியரக பிரயோக விண்ணாளிகள், புதியரக அறிவுத்தறையினர் தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்களின் அறிவுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடியனவாகவும் நமது சஞ்சிகைகள் அமைவது அவசியம்.

தென்னிந்திய வர்த்தக இலக்கியச் செல்வாக்கின் கீழ் சஞ்சிகைகள் என்றால் இலக்கிய சஞ்சிகைகள்தான் என்ற தப்பான கருத்து நம் நாட்டிலும் நிலைபெற்றுள்ளது. தரமான இலக்கிய சஞ்சிகைகளினாலும், இலக்கிய ஆய்வுச் சஞ்சிகைகளினாலும் அவசியத்தை நாம் வலியுறுத்தும் அதேவேளையில் சஞ்சிகைத்தறை மேற்குறிப்பிட்ட தேசியக் கடமைகள் அனைத்தையும் நிறைவேசய்வதாகப் பன்முகப்பட வேண்டும் என்பதை அழுத்தமாக வலியுறுத்த விரும்புகிறோம். தனித்தனித் துறைகளுக்கு தனித்தனி சஞ்சிகைகளை நடத்தும் நவீன வளர்ச்சியின் உயர் நிலைக்கு நாம் விரைவில் செல்வோம் என்றபோதிலும், இப்போதைக்கு நமது சஞ்சிகைகள் இலக்கியத்திற்கு மட்டுமல்ல, மற்றும் ஏனைய துறைகளுக்கும் அழுத்தம் கொடுப்பதும் அவசியம்.

இங்கு இன்னொன்றையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். நமது போராட்டத்தில் இந்தக் கோட்பாட்டு நோக்கங்களையும் நமது வளர்ச்சியின் இந்தத் தேவைகளையும் பூர்க்கணித்துவிட்டு, அதே தென் இந்திய வர்த்தக சஞ்சிகைகளின் சாயலில் பாவனைப் பத்திரிகைகளை

வெளியிட்டும் அல்லது தென் இந்திய வர்த்தகப் பத்திரிகைகளின் சமுத்துப் பதிப்புகளை வெளியிட்டும் பணம்பண்ணக்கூடிய சகல தேசப்பற்றிற் முயற்சிகளும் உறுதியாக முறியடிக்கப்படும் என்பதைச் சொல்லிவைக்க விரும்புகிறோம்.

நாம் போராடியதும், அதில் வெற்றியீடியதும் குழுதங்களுக்கும் பொம்மைகளுக்கும் சமுத்துப் பதிப்புகளை வெளியிடவல்ல. பதிலாக நல்ல லைநகர் நாவலர் தொட்டு அமரர் அ.ந.க.வரை நமது நல்லவறிஞர்களாலும் நல்ல பெரும் எழுத்தாளர்களாலும் வளர்க்கப்பட்ட நமது தேசிய இலக்கியம் வாளிப்பாக வளர்வதற்காகவே நாம் போராடினோம், வெற்றியீடினோம்.

நல்ல, தரமான இலக்கிய சஞ்சிகைகளையும், அறிவார்ந்த பலதுறைச் சஞ்சிகைகளையும் வெளியிட்டு இந்த எமது இலட்சியத்தைச் சாதிப்போம்.

இதன் மூலம் இலக்கியத்தை வாழ்வோடு, சமுதாயத்தோடு, சமூக வளர்ச்சியின் தேவைகளோடு எவ்வாறு இணைப்பது என்பதற்கு நாம் நடைமுறையில் வழிகாட்டுவோம்.

இங்கு இன்னொன்றையும் குறிப்பிடுவது பயனுள்ளதாகும் எனக் கருதுகிறோம். சமுத்து இலக்கிய முயற்சிகள் வெற்றிகாண முடியாமல் போனமைக்கு பூர்நிலைத் தாக்கங்களுடன், அகநிலைக் காரணிகளும் இருந்துள்ளன என்பதை நாம் பார்க்கத் தவறுப்படாது. இந்த அகநிலைக் காரணிகளை நாம் சரியாகக் கிரகித்துக்கொள்ளாவிட்டால் வளர்ச்சியைத் திட்டமிடுவதோ துரிதப்படுத்துவதோ முடியாத காரியமாகிவிடும்.

இந்த அகநிலைக் காரணிகள் என்ன?

ஒன்று: இலக்கியத்தை வெறும் ரசனைச் சரக்காகக் கொண்டமை. இலக்கியத்தின் சமூகப் பாத்திரத்தையும், பங்கையும் மறுத்ததன் மூலம் இது மக்களுக்கும் இலக்கியத்திற்குமிடையில் பிரக்கு பூர்வமான உறவும், உறுப்பினைவான ஒருமைப்பாடும் உருவாகவிடாமல் செய்தது. இதனால் இலக்கியம் மக்கள் இயக்கத்தின் ஒரு பங்காளியாக மாறாது மக்களுடன் தொடர்புற்று தனிமைப்பட்டிருந்தது. இதன் காரணமாக இலக்கிய வளர்ச்சியில் மக்கள் உணர்வுபூர்வமாகப் பங்கு கொள்ளவில்லை.

இரண்டு: சமுத்துச் சமுதாயத்துடன், அதன் தேசியப் போராட்டங்களுடன் நமது மக்கள் இரண்டறக் கலவாது தனிமைப்பட்ட மையால்

நமக்கென ஒர் இலக்கியம் வேண்டும் என்ற தேவை மறுக்கப்பட்டதால், நமது இலக்கியத் தேவையை மாற்றார்களுடெசய்யட்டும் என்ற இலக்கிய இரப்பு மனோபாவம் வளர்க்கப்பட்டமை.

முன்று: சஞ்சிகை வெளியீட்டு முயற்சிகளில் நமது சமுதாயத்தின் ஆற்றலும் அறிவும் அனுபவமும் திரட்டிப் பயன்நடுத்தப்படாமை. இலக்கியப் பற்றுமிக்க சில எழுத்தாளர்கள் சஞ்சிகை வெளியீட்டு முயற்சிகளில் இலட்சிய வெறியை மட்டும் மூலதனமாகக் கொண்டு ஈடுபட்டனரே தவிர, ஒரு தொழிற்துறைக்குத் தேவையான நிர்வாகத்திற்கு, தொழில்நுட்ப உத்திகள் உட்பட ஏனைய பல முன்தீவுகள் கவனத்திற்கெடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை.

நான்கு: எந்த முயற்சியின் வெற்றிக்கும் கால்கோளாக இருக்கும் மக்கள் புருக்கனிக்கப்பட்டு, சில தனிநபர்களின் தனி முயற்சி மட்டும் அடி ஆதாரமாகக் கொள்ளப்பட்டமை.

'சஞ்சிகை வெளியீட்டின் வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாக இருந்த இந்த அகக் காரணிகளை நீக்க:

1. இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காக, வெறும் ரசனைக்காக என்ற புரையோடிப்போன தத்துவம் முறியடிக்கப்பட்டு, இலக்கியமும் சஞ்சிகைகளும் மக்களின் வலுவுள்ள ஆயுதங்களாக மக்களின் கரங்களுக்கு மாற்றப்பட வேண்டும்.
2. நமது மக்களின் இலக்கிய, அறிவுத் தேவைகளை நாமே, நமது நாட்டிலேயே நிறைவெசய்ய வேண்டும் என்ற உனர்வு நிலைநாட்டப்பட வேண்டும்.
3. சஞ்சிகைகளைத் தரமாக வெளியிடவும், திறம்பட நடத்தவும் எழுத்தாளர்கள், வெளியீடாளர்கள், நிர்வாகிகள், தொழில்நுட்ப வல்லுனர்கள் ஆகிய அனைத்துப் பிரிவினரதும் முயற்சிகள் ஒருமூகப்படுத்தப்படுவதும் சஞ்சிகை ஆக்கம், நிர்வாகம், விநியோகம் ஆகிய எல்லாத் துறைகளின் சர்வாம்ச வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்தப்படுவதும் அவசியம். இதற்கு நிர்வாகிகளைப் பயிற்றுவிப்பது, பத்திரிகையாளர்களைப் பயிற்றுவிப்பது, அமைப்பு உத்தி வல்லுனர்களைப் பயிற்றுவிப்பது ஆகிய நடவடிக்கைகளும், இந்தப் பல்வேறு

அம்சங்களை ஓட்டிய கலந்துரையாடல்களை ஏற்பாடுசெய்வதும் அவசியம். இவற்றில் பல்வேறு துறை நிபுணர்களின் உதவியைப் பெறலாம்.

4. சஞ்சிகைகள் குறித்த காலத்தில் வெளிவருவதில் கற்றாரான கவனம் செலுத்தப்படுவது அதிமுக்கியமானதாகும்.
5. வார இதழ்கள் இப்போதைக்கு வெளிவரக்கூடிய குழல் இல்லாததால், மாதப் பத்திரிகைகள் தமது வெளியீட்டுத் தினங்களை அதற்கேற்ப அமைத்துக் கொள்வது நல்லது.
6. ஒவ்வொரு சஞ்சிகையும் தனக்கென ஒரு வாசகர் வட்டத்தை உருவாக்கிக் கொள்வதவசியம். இது சஞ்சிகைகளுக்கும் மக்களுக்குமிடையில் அத்தியாவசியமாக இருக்கவேண்டிய உறவுக்கு ஒரு ஸ்தாலமான உருவாக்கத்தைக் கொடுக்கும் என்பதுடன், தமது வெற்றிக்கு அவசியமான மக்களின் ஆதரவையும் பங்குபற்றுதலையும் திரட்டிக்கொள்ளவும் இது உதவும்.

சஞ்சிகைத் துறை வளர்ச்சி பற்றி இந்த அனைத்து அம்சங்களையும் ஏனைய கூறுகளையும் கவனத்திற்கெடுத்தக்கொண்டும், திட்டமிட்டும், கூட்டாகவும் செயற்பட்டால் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியம் வாளிப்பாக வளர்ச்சியற மெய்யான வாய்ப்புக்கள் உள்ளன.

என்றாலும் இந்த வளர்ச்சி கால்கோள் கொள்வதற்கான ஒர் இலட்சியப் பற்றையும் திசைமார்க்கத்தையும் கொண்டதாக அமைய வேண்டும் என்று நாம் கருதுகிறோம். உயர்ந்த இலட்சியங்கள் இன்றி எந்த ஒர் உயர்ந்த சாதனையையும் ஈடுவிடமுடியாது. உன்னதமான கோட்பாடுகளும், உயரிய நோக்கங்களும் இல்லாத எந்தக் காரியமும் கவைக்குத்வாது.

ஆகவேதான் நமது இலக்கிய வளர்ச்சி, நமது நாட்டின் முன்னாலுள்ள, நமது மக்களின் முன்னாலுள்ள வரலாற்றுறையான பணிகளையும் கடமைகளையும் கொண்டதாக அமைவது அவசியம். நமது வளர்ச்சியின் இலக்குகும், இலட்சியமும் நமது மக்களின் தேசிய இலக்குடனும் இலட்சியத்துடனும் பிரிக்கப்பட முடியாது பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன.

எனவேதான் நமது மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள சமுதாய நீதி, ஜனநாயகம், சோஷலிஸம், சமாதானம், நட்புறவு, சகஜீவனம், சமத்துவம் ஆகிய இலட்சியங்கள் நமது இலக்கியத்தின் அடியாதாரமாக அமைவது அவசியம். அப்போதுதான் நமது சஞ்சிகைகள் நமது மக்களின் அபிமானத்தைப் பெற்றவையாகவும் நாட்டின் முன் நேர்ற நிற்கு தமது பங்குப்பணியைச் செலுத்துவனவாகவும் மினிர முடியும்.

இனி சஞ்சிகைத்துறை வளர்ச்சிக்கு சமுதாயத்தின் பிரதிநிதித்துவ அமைப்பு என்ற வகையில் அரசு ஆற்றுவேண்டிய பணிகளைப் பார்ப்போம். சமுதாய வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு துறையினதும் அபிவிருத்தியில் அரசுக்குத் தவிர்க்கமுடியாத கடமையும் பொறுப்பும் இருப்பதைப்போலவே சஞ்சிகைத்துறை வளர்ச்சியிலும் அதற்குக் கடமையும் பொறுப்பும் உண்டு.

தனது பொறுப்பின் முதல் பாகத்தை, ஈழத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாக இருந்த காரணிகளை அகற்றி, நமது இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சாதகமான சூழலை உருவாக்கும் பணியை அது ஏற்கனவே நிறைவேற்றியுள்ளது.

இனி அரசு இந்த நடவடிக்கை மார்க்கத்தின் தர்க்காதியான அடுத்த கட்டத்திற்கு, ஈழத்துத் தமிழ் சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சிக்கு உருப்படியான, ஆக்கழுர்வமான உதவிகளையும் ஆதரவையும் வழங்கும் கட்டத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். இதைப் பின்வரும் வடிவங்களில் செய்யலாம் என்று கருதுகிறோம்:

1. நியாய விலையில் கடதாசி.
2. கூட்டுத்தாபன விளம்பரங்கள்.
3. வங்கிக் கடன் உதவி.
4. அச்சக சாதனங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வசதிகள்.
5. தினப்பத்திரிகைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு விளம்பரமே வெளியிட முடியும் என்றும், விளம்பரம் செய்யும் நிறுவனங்கள் தமது விளம்பரத் தில ஒரு குறிப்பிட்ட அளவை சஞ்சிகைகளுக்கு வழங்க வேண்டும் என்றும் சட்ட ஏற்பாடு செய்தல்.
6. சஞ்சிகை விளம்பரங்களுக்கு ஒருகால எல்லைவரை வரிவிலக்கு.

7. கலாசார இலாகாவும் கல்வி இலாகாவும் குறிப்பிட்டவை ஈழத்து சஞ்சிகைகளை வாங்கிப் பொது நூலகங்களுக்கும் பாடசாலை நூலகங்களுக்கும் விநியோகிப்பது.
8. ஜனசமூக நிலையங்கள் ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளை வாங்கி தமது வாசகசாலைகளில் வைக்க உள்ளூர் ஆட்சி அமைச்சர் மூலம் நடவடிக்கை.
9. ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் மூலமும் மற்றும் தகவல் சாதனங்கள் மூலமும் ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளுக்கு ஊக்கமளிப்பது.
10. இந்திய சஞ்சிகைகளை இறக்குமதி செய்பவர்கள் அதே அளவு ஈழத்து சஞ்சிகைகளை வாங்கி விற்க எற்பாடு செய்தல்.
11. மிகச் சிறந்த ஈழத்து சஞ்சிகைகளுக்கு ஆண்டு தோறும் பரிசு வழங்குவது.
12. இந்தியாவுக்கும் மற்றும் தமிழ் மக்கள் வாழும் நாடுகளுக்கும் ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளை ஏற்றுமதி செய்ய எற்பாடு செய்வது.

இந்த உதவிகளைக் கண்ண முடிக்கொண்டு செய்யலாம் என எதிர்பார்க்க முடியாது.

- கூட்டறவு அமைப்புகள்,
 - எழுத்தாளர் எதாபனங்கள், பொது நிறுவனங்கள்,
 - குறுகிய வர்த்தக நோக்கற்ற, இலக்கியப் பற்றுள்ள தனிநபர்கள் அல்லது வட்டங்கள்,
- வெளியிடும் சஞ்சிகைகளுக்கே அரசின் ஆதரவு கிடைக்கலாம் என்பது முற்றிலும் நியாயமானது.

அந்துடன்,

1. மக்களின் ஒருமைப்பாட்டுக்காகவும்;
2. நீதியான சமூக அமைப்பை உருவாக்கவும்;
3. ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் தனித்துவக் கலாசாரத்தை வளர்க்கவும்;
4. மக்களின் வாழ்க்கையையும் பிரதிபலிக்கவும், அவர்களை முற்போக்கான பாதையில் முன்னெடுத்தச் செல்லவும் மெய்யாகவே பாடுபடும் சஞ்சிகைகளுக்கே ஆதரவு கிடைக்கும் என்ற விதிமுறையும் நியாயத் தின் பாற்பட்டதே.

ஈற்றில்,

1. ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சியைத் திட்டமிடவும் செயற்படுத்தவும் சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள் வெளியீட்டாளர்களின் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டும் என்றும்,
2. ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளுக்கான அரசாங்க உதவி, வளர்ச்சி, நிசை அமைவு மற்றும் பிரச்சினைகளைக் கையாள அரசாங்கக் குழு ஒன்று நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் ஆலோசனை கூறுகிறோம்.

�ழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் முன்னால் பதிய தொடுவானங்கள் தெரிகின்றன. இவை எமது கூட்டான உழைப்பு, செயலாக்கமான முனைப்பு மூலமே நம் கைவசப்படும்.

- 1972ல் கொழும்பில் நடைபெற்ற ஈழத்து தமிழ் சஞ்சிகைகளினாலும் ஆசிரியர்கள், வெளியீட்டாளர்களின் மாநாட்டில் சமர்ப்பித்த அறிக்கையிலிருந்து

நால் வெளியீட்டு புதிய பரிமாணமும், முன்பாய்ச்சலும்

�ழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் இன்று புதிய பரிமாணங்களை அடைந்துவருகிறது. அது உள்ளடக்கத்திலும் உருவமைப்பிலும் புதிய எல்லைகளை எட்டியுள்ளது. வளர்ச்சியின் யெளவன்றதைக் கடந்து முதிர்ச்சியை நோக்கி அது செல்கிறது. அன்மையில் வெளியான பல இலக்கியப் படைப்புகள் இந்த பக்குவப்படலைச் சுட்டுகின்றன. நாட்டின் அமைதிப் பிரதேசங்களில் மட்டுமல்ல, போர்க் களமாக மாறியுள்ள நிலப்பரப்புகளிலும் உதவேகமும் உணர்ச்சி பிரவகிப்புமிக்க இலக்கிய சிருஷ்டிகள் பூத்துச் சொரிவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

கடதாசி விலை ஏற்றும், அச்சிடல் செலவு பல பத்து மடங்குகளாக அதிகரித்தல், வெளிப்புற போட்டியின் நெருக்குவாரம், போர் ஜூவாலையின் வெப்பம் ஆகிய இக்கட்டான நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் நால்கள் பல நூற்றுக்கணக்கில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. வாரந்தோறும் இரண்டு மூன்று என நால் வெளியீட்டு விழாக்கள் நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் நடைபெற்ற வண்ணம் உள்ளன.

சிறுகதை, நாவல், கவிதை, அறிவியல், ஆய்வு என எழுத்தின் எண்ணத்தின் பல துறைகளையும் உள்ளடக்கியதாக நால்களின் படைப்புக் களம் விஸ்தாரமடைந்து வருகிறது. இவை அனைத்தும் ஆரோக்கியமான ஒரு வளர்ச்சிப் போக்கின் அடையாளங்கள்தான்.

என்றாலும் இலங்கையில் தமிழ் நால் வெளியீட்டு முயற்சிகள் இன்னமும் ஒரு தொழிற் துறையாக வளர்ச்சியடையவில்லை. 1970களில் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு - குறிப்பாக புத்தக வெளியீட்டு முயற்சிக்கு தக்க பாதுகாப்பையும் அதன் மூலம் உந்துதலையும் அளிக்க எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்து நால் வெளியீடு ஒரு தொழில் துறையாக வளர ஆரம்பித்தது. பெரு நிறுவனங்களும், சிறிய அமைப்புகளும் புத்தக வெளியீட்டில் வியத்தகு சாதனங்களை ஈட்டன. ஆனால் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையின் தோற்றுத்தோடு இந்த முனைன்றும் வீழ்ச்சிகண்டது. சிறிய அமைப்புக்கள் மட்டுமல்ல பெரிய நிறுவனங்களே தமது நால் வெளியீட்டுப் பிரிவுகளை இழுத்து முடின. என்றாலும் புதிய தேவைகளை ஒட்டி நால் கள்

வெளியிடப்படுகின்றன. ஆனால் இவை தொடர்ந்தும் தனிமனித முயற்சிகளாகவும், இயக்க அவசியப்பாடுகளின் விளைவுகளாகவுமே உள்ளன.

இது மட்டும் நிலையான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், நால் வெளியீட்டு முயற்சிக்கும் போதுமானவையல்ல. புத்தக வெளியீடு ஒரு ஸ்திரமான, வலுவான தொழிற் துறையாக மாற்றப்பட வேண்டும். எழுத்தாளர்களின் கூட்டுறவு அமைப்புக்கள், தனியார் வெளியீட்டு நிறுவனங்கள், தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் பிரசர முயற்சிகள் அனைத்தும் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்டு முனைப்படையச் செய்யப்படுவது அவசியம்.

இதற்கு நால் வெளியீடு கிரமமாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் தொழில் ரீதியில் மேற்கொள்ளப்பட முடியாமலிருப்பதற்கான பொருளாதார, வர்த்தக, விநியோகக் காரணிகள் கண்டறியப்பட வேண்டும். ஆகையாகவும் மாற்றுவழிகள் தேடப்படவும் செயற்படுத்தப்படவும் வேண்டும்.

இது சம்பந்தமாக மாற்றமாறி வந்த அரசுகளிடம் பல திட்டங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. மிக அன்மையிலும் எழுத்தாளர்களின் தொழுக்குமுறை கலாசார அமைச்சிடம் விரிவான ஒரு செயல்திட்டத்தை முன்வைத்தது.

கடதாசியின் விலையைக் குறைப்பது, வங்கிகள் மூலம் கடன் வசதிகள் செய்வது, ஒவ்வொரு நாலிலும் குறைந்தபட்சம் 500 பிரதிகளை கொள்வனவு செய்வது, புத்தகக் கழகத்தை உத்தியோகபூர்வமாக அமைப்பது, தமிழ் நாட்டில் செயற்படும் நால் நிலையங்களுக்கான புத்தகக் கொள்வனவுத் திட்டத்தில் இலங்கையில் வெளியிடப்படும் தமிழ் நால்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள இரு அரச மட்ட நடவடிக்கைகளை எடுப்பது, தமிழர்கள் பரந்து வாழும் நாடுகளுக்கெல்லாம் தமிழ் நால்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வது போன்ற பல ஆலோசனைகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன.

இவற்றுள் நால்கள் வெளியிடுவதற்கான கடதாசியை இறக்குமதித் தீர்விலிருந்து விலக்கப்பட்டு விலை குறைப்பதற்கான முடிவு எடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனைய ஆலோசனைகளைச் செயற்படுத்தவும் முனைப்பானதும் இடைவிடாததுமான நடவடிக்கைகள்

மேற்கொள்ளப்படுவது அவசியம். அரச மட்டத்திலான இந்தச் செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ள நிர்ப்பந்தம் கொண்டுவரும் அதேவேளையில் எழுத்தாளர்களும், இலக்கிய ஆர்வலர்களும், நால் வெளியீட்டு விற்பனைத் துறையினரும் பல ஆக்கபூர்வமான முன்முயற்சிகளை எடுப்பது அவசியமாகும்.

ஒன்று: எழுத்தாளர் ஸ்தாபனங்கள், இலக்கிய அமைப்புக்கள் இணைந்து ஓர் ஒன்றியமாகச் செயற்படுவதும், தமது முயற்சிகளையும் சக்திகளையும் ஒரு பொதுத்திட்டத்தின் அடிப்படையில் ஒருங்கிணைப்பதும்.

இரண்டு: நாடு முழுவதிலும் பரந்து இயங்கிவரும் கலை - இலக்கிய மன்றங்கள், வட்டங்களை ஒன்றுபடுத்தி ஒரு செயற்பாட்டுத் திட்டத்தை மேற்கொள்ளச் செய்வது.

மூன்று: இந்த அமைப்புக்கள் அனைத்தும் இலங்கையில் வெளியாகும் தமிழ் நால்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை கிரமமாக விற்பனை செய்து உதவுவது.

நான்கு: தேசம் முழுவதிலுமின்னள் பொது நாலகங்கள், ஐனசமுக வாசகசாலைகள், பாடசாலை நால்நிலையங்கள் ஆகியவை சமூத்து தமிழ் நால் களை கொள்வனவு செய்ய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது.

ஐந்து: சமூத்து நால்களின் விற்பனையிலும் நால் விநியோகத்திலும் ஈடுபட்டுள்ள தனியார் விநியோக அமைப்புக்கள், புத்தகக் கடைகளின் முழுமையான ஒத்துழைப்பைப் பெறுவது.

ஆறு: தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் வெளிநாடுகளுக்கு எல்லாம் ஈழத்து தமிழ் நால்களை கிரமமாக ஏற்றுமதி செய்வதற்கான முயற்சிகளை ஏற்றுமதியாளர்கள், நால் விற்பனையாளர்கள் மூலமும் இதற்கான பிரத்தியேக நிறுவனங்களைத் தோற்றுவித்தும் முயற்சி மேற்கொள்வது.

இந்த பன்முக நடவடிக்கைகள் இலங்கையில் தமிழ் நால் வெளியீடு ஒரு நிறுவக வடிவத்தையும் தொழிற் துறைக்குணாமச்சத்தையும் பெற உதவும்.

அத்துடன் நூல் சந்தை பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதும், சந்தைப்படுத்தல் உத்திகளைக் கண்டிவிவதும், சந்தையை திட்டமிட்டு உருவாக்குவதும், சந்தையிலுள்ள போட்டிக் காரணிகளை சமாளிக்கும் வர்த்தக உபாயங்களில் தேர்ச்சியடைவதும் அவசியமாகும்.

அதேபோல மக்கள் மத்தியில் வாசிப்புக் கலாசாரத்தை வளர்ப்பது நூல் வெளியிட்டுத் துறை ஒரு வெற்றிகரமான தொழிலாக மாறுவதற்கு இன்றியமையாத முன்தேவையாகும்.

பாடசாலைகளிலும் பிரதேசங்களிலும் இயங்கும் இலக்கிய அமைப்புக்கள் இலக்கியக் கூட்டங்களை, கருத்தரங்குகளை, எழுத்தாளர் - வாசகர் சந்திப்புக்களை, இலக்கிய விழாக்களை, இலக்கியப் போட்டிகளை நடத்துவதன் மூலமும், நாட்டின் பல பாகங்களிலும் புத்தகக் கண்காட்சிகளையும் புத்தக விற்பனை வாரங்களையும் ஏற்பாடு செய்வதன் மூலமும் இந்த வாசிப்புக் கலாசாரத்தை வளர்த்தெடுக்கலாம். அனைத்து எழுத்தாளர் - இலக்கிய அமைப்புக்களினதும் திட்டமிட்ட கூட்டான முனைப்பான செயற்பாடுகள் மூலம் தமிழ் நூல் வெளியிட்டு வெற்றிகரமான ஒரு தொழிற் துறையாக மாற்ற முடியும். இதற்கு சம்பந்தப்பட்டவர்களின் அர்ப்பணிப்பும் செயற்றிறன் மிகக் கொடும் பிரதான முன்தேவைகளாகும்.

- கொழும்பில் 1993ல் நடந்த,
நூல் வெளியீடு பற்றிய கருத்தரங்கில் நிகழ்த்திய உரை

ஞானாவிற்கு ஏற்பட்ட ‘வெற்றியின்மை இலங்கைக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியாகும்

ஞானாவின் மிகப் பெரிய சாதனை தனது அரசியல் நிலைப்பாட்டை சந்தேகத்திற்கிடமின்றிக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்த அதேவேளையில், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஒரு கட்சிச் சார்புடைய இலக்கிய நிறுவனம் ஆக்காது வைத்திருந்தமையேயாகும். இ.மு.எ.ச.வுக்கு பொதுவுடைமைச்சார்பு இருந்தது. ஆனால் அது ஒரு கட்சியின் தனிப்பட்ட நிறுவனமாக இருக்கவில்லை. பொதுவுடைமைக் கட்சி உடைந்து கட்சியின் நிறுவனங்கள் பிள்ளைப்பட்ட போது, இ.மு.எ.ச. உடையவில்லை. சீனச் சார்புக் கட்சிக்குச் சென்ற தோழர்கள் தமக்கென இலக்கிய ஒருங்குகூடல் அமைப்புக்களைத் தோற்றுவித்துக் கொண்ட பொழுதும், இ.மு.எ.ச. வின் ‘பொதுமை’யைப் பேணுவதில் ஞானா மிகுந்த கவனம் செலுத்தினார்.

ஞானாவின் பொதுவுடைமைப் பயிற்சி அவரை ஒரு ‘விரிந்த அகண்ட அணியை’ (broad front) முன் நின்று நடத்துவதற்கான மனப்பாங்கை வழங்கிறது. ஞானாவின் சாதனைகள் பல. அவற்றுள் முக்கியமானது முற்போக்கு அணியை அதன் செயற்பாடுகளினாலே வழிநடத்திச் சென்றது. அதற்காக ஞானா என்றும் திருப்பிப்பட்டுக் கொள்ளலாம். ஆனால் ஞானா விரும்பிய ஒன்று இன்னும் நிறைவேறவில்லை. இலங்கையின் தமிழ்ப்பிரச்சினை தீவில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு முக்கிய இடம் வேண்டுமென்ற அவாவில் அவர் பல முயற்சிகள் மேற்கொண்டார். இ.மு.எ.ச. இனத்துவப் பிரச்சினைத் தீவுக்காகப் பல மகாநாடுகள் கூட்டிற்று. சிங்களப் புத்தலீவிகளையும் எழுத்தாளர்களையும் அத்தகைய ஒரு தீவுக்காக அழைத்தது.

இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்கம் சரியாகக் கையாள முடியாது போன இப்பிரச்சினைக்கான தீவில், ஒரு ‘அகல் அணி’ சாதனைகளைச் செய்யலாம் என்ற நிலைப்பாடு சாத்தியமற்றாகவே இன்று தெரிகிறது. இன்று இதில் ஞானாவுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ‘வெற்றியின்மை’ உண்மையில் இலங்கைக்கு ஏற்பட்டுள்ள தோல்வியேயாகும்.

- பேராசிரியர் கா.சி.வத்தம்பி
'பிரேம்ஜி' என்ற நாவிலிருந்து

ஸமுத்துத் தமிழ்த் திரைப்படம் முகம் கொடுக்கும் பிரச்சினைகள்

ஏறத்தாழ கால் நூற்றாண்டு கால வரலாற்றினைக்கொண்ட ஸமுத்துத் தமிழ் திரைப்படக் கலை, இன்று வளர்ச்சியின் ஒரு புதிய கட்டத்தினுள் பிரவேசித்துள்ளது. புதிய பரிமாணங்களைக் கண்டுள்ளது. பால்யப் பிராயத்திலிருந்து யெளவனப் பிராயத்தை நோக்கிப் படிப்படியாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரு திட்டவட்டமான கலை வடிவமாகவும் பெறுமானமுள்ள தொழிற்துறையாகவும் இது முகிழ ஆரம்பித்துள்ளது. ஆங்காங்கே காணப்படும் முதிர்ச்சிக்கான சில முத்திரைகளும் நம்பிக்கைகளும் சில வளர்ச்சிப் போக்குகளும் இத்துறை அதன் எதிர்பார்ப்புகளை நிறைவு செய்யலாம் என்பதைக் கோடுகாட்டுகின்றன.

இந்நிலையில் இங்கிருந்து எங்கே? என்ற கேள்வி எழுகிறது. புதிய வளர்ச்சிப் பாதைகள் எவை? எந்தத் திசையை, எந்த இலக்கை, எந்தத் தொடுவானத்தை நோக்கி ஸமுத்துத் திரைப்படக் கலை முன்னேரிச் செல்ல வேண்டும்?

இந்தக் கேள்விகள் எம்முன் மூன்று முக்கிய பிரச்சினைகளை முன்வைக்கின்றன:

ஒன்று: திரைப்படக் கலையின் முழுமையான அங்கலட்சணங்களைக் கொண்ட, நவீன வளர்ச்சி மட்டங்களை ஓரளவுக்கொன்றும் எப்திய தரமான படங்களைத் தயாரிப்பது.

இரண்டு: இந்தத் துறை இன்னமும் பெரும் மூலதன இழப்புக்களுக்கு தொடர்ந்தும் முகம் கொடுக்கும் நிலையில் நவீனத்தை முடிந்தாலும் தவிர்த்து ஓரளவுக்கொன்றும் லாபகரமான தொழிலாக இதை மாற்றுவது.

மூன்று: தென் இந்திய வர்த்தகப் போட்டிக்குக் காத்திரமான முறையில் முகம் கொடுப்பது.

1. தென் இந்தியத் திரைப்படங்களில் இறக்குமதியை முற்றாகத் தடைசெய்வது.
2. இறக்குமதியில் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவருவது.
3. போட்டியை ஒரு சவாலாக ஏற்படு என்ற மூன்று நிலைகளில் இப் பிரச்சினையை எதிர்கொள்ளலாம்.

முழுமையான தடையைப் பொறுத்து, சர்வதேசிய சமுதாயம் தோற்றும் பெற்றுள்ள இன்றைய நாகரிக உலகில் இது சாத் தியமானதல்ல, விரும்பத் தக் கதுமல்ல. உலக கலை வளர்ச்சியிலிருந்து, இதேபோல தமிழகத்துத் திரைப்பட கலைப் படைப்புக்களிலிருந்து நமது மக்கள் துண்டிருக்கப்பட முடியாது. தமிழகம் உட்பட மனித சமுதாயம் முழுமையினதும் கலாசார சம்பத்துக்கள், கலைப் பெறுமானங்கள், அறிவுப் பொக்கிஷங்கள் அனைத்துதனும் நமது மக்கள் பரிச்சயப்பட வேண்டும்.

கட்டுப்பாட்டைப் பொறுத்த மட்டில் நமது மக்களின் கலாசாரனையை கொச்சைப்படுத்துகிற, அவர்களது ஆன்மீகச் செழுமையையும் அறிவையும் இழிவுபடுத்துகிற தரக்குறைவான வர்த்தகப் படங்களின் இறக்குமதி கட்டுப்பாட்டிற்குப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதில் சிந்திக்கத் தெரிந்தோர் மத்தியில் இரு அபிப்பிராயங்கள் இருக்க முடியாது.

ஆனால் அதே நேரத்தில் தமிழகத்தின் தரமான படங்களை, கலைப் பெறுமானிக்க திரை ஒவியங்களைப் பார்த்து, ரசித்துப் பயன் பெறுவதற்கான எமது மக்களின் உரிமை மீறப்படமுடியாததும் கட்டுப்படுத்த முடியாததுமாகும் என்ற நாம் கருதுகிறோம்.

வர்த்தக ரீதியான இறக்குமதி மீது அறிவு பூர்வமான கட்டுப்பாடு சாத்தியமில்லாத இன்றைய நிலையில் தென் இந்தியப் போட்டிக்குத் துணிவுடன் முகம்கொடுப்பதும், இந்தச் சவாலை நெஞ்சுரத்துடன் ஏற்படுமே நம் முன்னுள்ள ஒரே பாதை.

ஆனால் அதே வேளையில் கலைப் பரிவார்த்தனை, கலாசார உறவு, வர்த்தகத் தொடர்பு என்பன ஒரு வழிப் பாதையாக இருக்க முடியாது என்பதனாலும், இவை இரு வழிப் பாதையாகத்தான் தவிர்க்கப்பட முடியாது அமைய வேண்டும் என்பதனாலும் இறக்குமதி ஏற்றுமதியில் ஒரு கோட்டாமுறை கொண்டு வரப்படலாம்.

நமது படங்கள் போதிய தரத்திலும், போதியளவிலும் இப்போது உருவாக்கப்படாததால் நமது ஏற்றுமதிக்கான கோட்டா ஆரம்பத்தில் குறைவாகவும், வளர்ச்சியைப் பொறுத்து படிப்படியாகக் கூடுதல் வீத அளவிலும் நிர்ணயிக்கப்பட முடியும்.

ஸமுத்தில் தரமான, கனதியான படங்களைத் தயாரிக்கவும், இந்தியப் போட்டிக்குக் காத்திரமான முறையில் முகம்கொடுக்கவும் சமுத்துத் தமிழ்த் திரைப்படக் கலைக்குப் புதிய பரிமாணத்தை

அளிக்கவும், திரைப்பட உற்பத்தியை வெற்றிகரமான ஒரு படைப்புத் துறையாக்கவும் நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன?

முதலாவதாக, நல்ல, கதையம்சமுள்ள படங்கள் எனக் கூறும்போது நாம் எவ்வறை மனம்கொள்கிறோம்?

(1) 'போர்மியூலா' படங்களையா?

இந்தியத் தமிழ்ப்பட உலகில் மேலாதிக்கம் செலுத்தும் இந்த மசாலா படங்கள் தமிழ்ப்படக் கலைக்கு எந்தவித பரிமாணத்தையும், உலக அங்கீராத்ததை, ஏன் அகில இந்திய அந்தஸ்தைத் தானும் இதுவரை பெற்றுத்தரவில்லை. தமிழ் மக்களின் வாழ்வில், அவர்களின் சமூக - அரசியல் வளர்ச்சியில், கலாசார முன்னேற்றத்தில் சாதகாம்சமான தாக்கத்தை அல்ல, மாறாக எதிர்மறைப் பாதிப்பையே ஏற்படுத்தியுள்ளன. அவை தமிழர் சமுதாயத்திற்குப் பெருமையையோ உயர்ச்சியையோ ஈட்டித் தரவில்லை.

எனவே இந்தப் 'போர்மியூலா' படங்களையும் அவற்றின் பாணிகளையும் பின்பற்றுவதால் ஈழத்துத் தமிழ்த் திரைப்பட உலகம் பயன்பெற முடியாது. வளர்ச்சியின் புதிய மட்டத்திற்கு உயர்வு இது உதவாது. அதுமட்டுமல்ல பெருநிதிப்பலமும் நட்சத்திரக் கவர்ச்சியும் கொண்ட தென் இந்திய மாறுல் படங்களின் போட்டியை அத்தகைய பாணியிலான ஈழத்துத் தமிழ்ப் படங்களால் தாக்குப்பிடிக்கவும் முடியாது.

(2) 'நாச்கரலிஸம்' அல்லது இயல்புவாதப் படங்கள் நாம் பின்பற்ற வேண்டிய பாதையா?

வாழ்வை இயல்பாகவும், அவற்றின் பறக்தோற்றத்திலும் பிரதிபலிக்கும் இந்த முறை வரவேற்கத்தக்கதே. தமது வாழ்வை திரைப்படத்தில் காணவிரும்பும் மக்களின் ஆவலை இது ஒரளவுக்கு ஈடுசெய்யும், அவர்களை ஈர்க்கும் மையமாகவும் இது அமையலாம்.

ஆனால் இதனால் வாழ்வின் முழு வீச்சையும், சிக்கல்களையும், முரண்பாடுகளையும், மோதுதல்களையும் முழுமையாகச் சித்திரிக்க முடியாது. வாழ்வைக் காட்டமுடியுமே தவிர அதன் உள்ளார்ந்த விதிகளையோ, இயக்கப்பாட்டையோ, செழுமையையோ வெளிப்படுத்த இதனால் முடியாது.

(3) 'றியலிஸம்' அல்லது எதார்த்தவாதம் என்ற கோட்பாடே நல்ல கதைகளுக்கான ஆதாரசுருதியாக இருக்க முடியும். இது வாழ்வைப் போலியாக அல்ல, மாறாக மெய்யாகவும், சத்திய வேட்கையுடைய சமுதாய பிரக்ஞை உணர்வோடும் பிரதிபலிக்கிறது. சமுதாய யதார்த்தத்தை, வாழ்க்கை உண்மைகளை நேர்மையுடன்

முன்வைப்பதன் மூலம் மக்களைச் சிந்திக்கச் செய்கிறது. சமுதாயத்தை மாற்றும், உயர்த்தும், உயர்ந்ததோர் புதிய சமுதாயத்தைப் படைக்கும் உண்ணதமான கடமைக்குக் காத்திரமான பங்களிப்பைச் செய்கிறது.

ஆனால் யதார்த்தவாதம், அல்லது எதார்த்தவாதக் கோட்பாடுகள் வெற்றுக் கோவங்களாக இராது ஈழத்து மக்களின் வாழ்வை, வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை, அபிலாலைக்களை, எதிர்பார்ப்புகளை, சோபனங்களை உண்மையாகவும் ஜீவத் தூஷப்போடும் கலாவணப்போடும் பிரதிபலிக்க வேண்டும். வாழ்வின் அனைத்து வெளிப்பாடுகளையும் ஆழமான துல்லிய உணர்வுகளையும் உணர்வோட்டத்துடனும், அழகியல் சிறப்புடனும் சித்திரிக்க வேண்டும். இரண்டாவதாக, ஈழத்துத் தமிழ்ப் படங்கள் நல்ல தரமான தயாரிப்புகளாக வெளிவருதல் அவசியம்.

இதற்கு:

1. நவீன தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் எல்லா அம்சங்களும் படத்தயாரிப்பில் முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.
2. மக்களைக் கவரக்கூடிய, கதைக்கு வலுவூட்டக்கூடிய புதிய நானாவித உத்திகள் மிகத் திறமையுடன் கையாளப்படவேண்டும்.
3. திரைப்படம் பெரும்பாலும் ஒரு கலையே என்ற அடிப்படையில் திரைப்படத் தயாரிப்பில் கலையம்சத்திற்கு பெரு முக்கியத்துவம் அளிப்பதுடன், இதில் தீவிர கவனம் செலுத்தப்படவும் வேண்டும். ஒரு படத் தின் உயர்வை, மதிப்பை, சிறப்பை அதன் கலையம்சங்களை பெரிதும் நிர்ணயிக்கின்றன. தலையாய கதையம்சம் சிறப்பான கலையம்சங்களுடன் இணையும்போதுதான் உண்ணதமான திரையோவியம் தோன்றுகிறது.

தொய் வற்ற வேகமான கதை ஒட்டமும், சுஞ்சான கதைப்பின்னலும் சரியான முறையில் சம்பவங்களின் நேர்த்தியான நகரவும், திறமையான அசல் பாத்திர வார்ப்பும், இயல்பான ஆனால் செழுமையான மொழி நடையும் கலையம்சம் மிகக் படங்களின் தயாரிப்பிற்குள்ள முக்கிய முன்தேவைகளாகும்.

தரமான படங்களைத் தயாரிப்பது என்பது நான்கு பிரதான கோரிக்கைகளை முன் வைக்கிறது.

ஒன்று: நல்ல நடிப்பு.

நடிப்பே படத்தின் ஜீவன், அதன் வெற்றியின் ஆதாரம். பாத்திரங்களுக்கு ஏற்ற ஆற்றல் மிகக் நடிகர்களைத் தெரிவிசெய்வது, அவர்களுக்குச் சரியான பயிற்சியும் நடிப்புக் கலையில் பக்குவழும் அளிப்பது அவசியம். மந்தமான நடிப்பு.

பிரேமஜி

அதியிகை நடிப்பு ஆகியவை தவிர்க்கப்படுவதிலும், பாத்திரத்திற்கு உயிர்ப்பட்டும் எதார்த்த நடிப்புக் கலையை பரிபக்குவப்படுத்துவதிலும் விஷேஷ கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். திறமையைத் தவிர வேறு கவனிப்புகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

இரண்டு: திறமையான 'டெரக்ஷன்' அல்லது நெறியாள்கை. இயக்குனர் பொறுப்பை ஏற்பவர்கள் திரைப்படக் கலையின் அனைத்துத் துறைகளிலும் பரந்த பரிச்சயம் உடையோராகவும், இக்கலை பற்றிய ஆழமான அறிவும் வாழ்வு பற்றிய விசாலமான ஞானமும் உள் எவர்களாகவும், புதுமை நாட்டம் மிக்கவர்களாகவும், சமுதாயப் பிரக்ஞூயுள்ளவர்களாகவும், இத் துறையில் முழுமையான பாண் டித் தியம் பெற்றவர்களாகவும் இருப்பது மிக மிக அத்தியாவசியம்.

மூன்று: திறமையான நிர்வாகம்.

நல்ல கதையம்சங்களைக்கொண்ட தரமான தயாரிப்புகள் வெற்றியிட்டவும், திரைப்படத்துறை சாதனைகளைக் காணவும் திறமையான நிர்வாகம் பிரதானமானதாகும். திறமையான நிர்வாகம் பின்வரும் அம்சங்களை உள்ளடக்கியிருக்க வேண்டும்:

1. அமைப்பாற்றல் மிக்கவர்களும், நிர்வாகத்துறையில் பயிற்சி பெற்றோரும் நிர்வாகப் பொறுப்புகளுக்கு அமர்த்தப்பட வேண்டும்.
2. திரைப்படத் தயாரிப்பு பெருநிதியை விழுங்குவதால் சரியான திட்டமிடல் மூலமும், கறாரான திட்ட அலுவலர்கள் மூலமும் வீண் விரயங் கள் தவிர்க்கப்படவும், சீக் கனம் மேற்கொள்ளப்படவும் வேண்டும்.
3. படத்தின் ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை அனைத்துமே முன்கூட்டியே திட்டமிடப்பட வேண்டும்.
4. திட்டம் அதன் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் தூரிதமாகவும், திறமையாகவும் செயற்படுத்தப்படுவதில் தீவிர கவனம் செலுத்தப்படுவது அவசியம்.
5. சரியான வெகுஜனத் தொடர்பைப் பேணுவதும், தயாரிப்போடு சம்பந்தப்பட்ட அனைத்துப் பிரிவினருக்கு மிடையில் நல் லுறவுகளை நிலைகொள்ளச் செய் வதும் அத்தியாவசியம்.

6. எந்த வெகுஜன அல்லது சந்தைப்படுத்தும் முயற்சியினதும் வெற்றியில் பிரசாரம் நிர்ணயமான பாத்திரத்தை வகிப்பதால் முறையான பிரசாரத்தில் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும்.
7. திரைப்படத் தயாரிப்பு ஒரு வர்த்தக முயற்சி என்ற ரீதியில் வர்த்தக முயற்சிகளுக்குரிய செலவு கணக்கிடல் முறை, ஒழுங் கான் கணக்குவைப்பு ஆகியன கறாராகக் கடைப்பிடிக்கப்படுவது அவசியம்.

நான்கு: பன்முகப் பாண்டித்தியம்.

திரைப்படக் கலையின் அனைத்துத் துறைகளிலும் பாண்டித்தியம் பெறுவது, விசாலமான அறிவைத் திரட்டுவது, புதிய வளர்ச்சியிடனும் அனுபவங்களுடனும் பரிச்சயத்தை ஏற்படுத்துவது. இதற்கு பின்வரும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுவது அவசியம்:

1. திரைப்படக் கலை, திரைப்பட உத்தி, திரைப்படத் தொழில்நுட்பம் ஆகியன பற்றி திரைப்படத்துறையில் ஈடுபடுவர்கள், ஈடுபட விரும்புவர்கள் ஆழமாகவும் கூர்மையிடனும் இடையறாதும் கற்றுத் தேறவும் இத்துறை பற்றிய நூல் கள், தகவல் கள் பரவலாகப் பரிமாறிக்கொள்ளப்படவும் வேண்டும்.
2. அனுபவப் பரிமாறல் அறிவு வியாபகத்தில் பிரதான இடத்தை வகிக்கிறது.
 - அ. லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் போன்ற சர்வதேசப் புகழ்பெற்ற இலங்கையின் திரைப்பட மேதைகளுடன் அனுபவங்களை நேரடியாக தமிழ் திரைப்பட ஊழியர்கள் பரிமாறிக் கொள்ளலாம்.
 - ஆ. பிற்நாட்டு திரைப்படவல்லுனர்கள் இலங்கை வரும்போது அல்லது வரவழைக் கப்பட்டு அவர்களுடன் அனுபவங்களைப் பரிமாறிக்கொள்ளலாம்.
 - இ. சமுத்துத் தமிழ்ப் படத்திற்குப் பாதகமற்ற முறையில், சமுத்துக் கலைஞர்களின் தன்மானத்திற்குப் பங்கமற்ற முறையில், சமுத்துத் தனித்துவத்திற்கு ஊறு செய்யாத முறையில் அமையும் சமதையான பரஸ்பரம் பயன் அளிக் கும் அடிப்படையைக் கொண்ட திரைப்படத்துறையில் நவீன வளர்ச்சி பெற்ற நாடுகளுடன் கூட்டுத்தயாரிப்புகளை மேற்கொள்வது அனுபவங்களை நடைமுறையில் பகிர்ந்துகொள்ள வாய்ப்பளிக்கும்.

- ச. திரைப்படத்துறையில் சர்வதேச சாதனைகளை ஈட்டிய, மக்கத்தான் கலைப்படைப்புகளை உருவாக்கியளிக்கும் நாடுகளுக்கு நமது திரைப்பட ஊழியர்கள் அனுப்பப்பட்டு பயிற்சிபெற வேண்டும்.
- ஒ. நெரிப்படுத்தல், நடிப்பு, திரைக்கதை அமைத்தல், வசனம் எழுதல், தொழில்நுட்பம் ஆகிய அனைத்துத்துறைகளிலும் பயிற்சி வகுப்புகள் அல்லது பயிற்சி முகாம்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும்.
- ஊ. திரைப்படம் சம் பந் தமான கருத துக்க களையும் அனுபவங்களையும் பரிமாறிக்கொள்ள கிரமமாக கருத்துரங்குகள், சந்திப்புகள் நடத்தப்பட வேண்டும். ரசிகர்களுடன் நடத்தப்படும் விமர்சன நீதியான சந்திப்புகள் மிக முக்கியமானவை.
- எ. சந்தையின் தேவைகள், சந்தைப்படுத்தல் முறைகள், மக்களின் உள்ளியல் பாங்கு, மக்களின் ரசனையை உயர்த்துவதற்கான உத்திகள், தொழில்நுட்ப சாதனங்கள் உட்பட திரைப்படத்துறையோடு சம்பந்தப்பட்ட ஆய்வுகள் விஞ்ஞான பூர்வமான முறையில் நினைக்கமாகவும் ஆழமாகவும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.
- ஏ. படங்கள் தயாரிப்பதற்கு முன்னரும் பின்னரும் திரைப்படம், கல்வி, உள்ளியல், கலை - இலக்கியம், விஞ்ஞானம், தொழில்நுட்பம் ஆகிய துறைகளில் அனுபவமுள்ள அறிஞர்களுடன் ஆலோசனைகளை நடத்த விவரது படங்களைச் சிறப்பான முறையில் தயாரிக்கவும், தவறுகளைத் திருத்தவும், புதிய சாதனைகளை ஈட்டவும் வழி சமைக்கும்.

திரைப்படக்கலையின் நுட்பங்கள், கலையம்சங்கள், சமூகத் தேவைகள் ஆகியவற்றில் ஆழமான அறிவையும் பரவலான ஆற்றலையும் தீவிரமான ஈடுபாட்டையும்கொண்ட ஒருசில குழுக்களேனும் தமது பூரண அர்ப்பணிப்புடன் கூட்டான முயற்சிகளை மெம்பார்வத்துடன் மேற்கொண்டால் ஸமத்துத் தமிழ் திரைப்படக் கலையால் புதிய எய்தல்களை ஈட்ட முடியும் என்று நம்பிக்கை கொள்ளலாம். இதற்கு தரமும் ஆற்றலும் ஸமத்து தமிழ்ப் படங்களின் தாரகமந்திரமாக வேண்டும்.

“ஸமத்து தமிழ்ப்படம் - நேற்று இன்று நாளை” என்ற மகுடத்தின் கீழ் கொழும்பில் 1994ல் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் நிகழ்த்திய தலைமையுரை

நாவலர்

ஜனநாயக சிந்தனையின் மூலவர்

ஸமத்துத் தேசிய விழிப்பினதும், எழுச்சியினதும் தன்னோடில்லா முன்னோடிகளுள் ஒருவரும், நமது தேசிய ஜனநாயக பேரியகத்தின் முத்த தோற்று புருஷர்களுள் ஒருவருமான ஆறுமுக நாவலர் பெருமானின் நினைவுக்கு அரசு தபால் முத்திரை வெளியிட்டுக் கொள்விக்கும் இந்த மகிழ்ச்சிகரமான வேண்டியில் ஸமத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் சார்பிலும், நாவலர் மரபில் வரும் தமிழ் ஆறுவலர்கள் சார்பிலும் எங்களின் இதயமாற்ற நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் இறும் பூதைய துகிறேன். நாவலர் பெருந்தகையை சிங்களப் பெருமக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கும் பணி எனக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வாய்ப்பினை அளித்தமைக்காக கலாசார அமைச்சின் கீழ் இயங்கும் கலாசாரக் குழுவுக்கு என் நெஞ்சாரந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

சிங்கள மக்களுக்கு நமது நாவலரை அறிமுகம் செய்வது கடினமான காரியமல்ல. இந்த நாட்டை அடிமைகொண்டு அடக்கி ஆண்ட அந்தியராட்சிகளால் பல சகாப்தங்களாக ஒடுக்கப்பட்டும் நகச்கப்பட்டும் வந்த சிங்கள மக்களின் கலையும், கலாசாரமும், மொழியும், பண்பாடும் விமோசனம் பெறப் போராடிய மாபெரும் விடுதலை வீரர் அனகாரிக தர்மபாலாவைப் போல அதே அந்தியர் ஆட்சிகளால் ஒடுக்கப்பட்ட, நகச்கப்பட்ட தமிழ் மக்களின் கலையும் கலாசாரமும் மொழியும் பண்பாடும் விமோசனம் பெறப் போராடிய மாபெரும் விடுதலை வீரரே நாவலர் பெருமான் என்பதை மகிழ்ச்சியிட்டும் பெருமதிப்பட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

சிங்களமும் தமிழும் இந்த நாட்டின் இரு விழிகளாக இருப்பதைப் போல, சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் ஸமத்து மாதாவின் இருபெரும் பிள்ளைச் செல்வங்களாக இருப்பதைப்போல, சிங்களப் பண்பாடும் தமிழ்ப் பண்பாடும் இந்த நாட்டின் உயிரும் உள்ளமுமாக இருப்பதைப்போல அனாகாரிக தர்மபாலாவும் ஆறுமுக நாவலரும் இந்த நாட்டினது மனச்சாட்சியின் இரு பெரும் குரல்களாவர். ஸமத் தாயின் பெரும் புதல்வர்களாவர். இந்த இரு பெரும் தேசியத் தலைவர்களும், தேசிய இயக்கத்தின் இந்த இரு பெரும் தோற்று புருஷர்களும் இரு வேறு மொழிகளைப் பேசிய போதிலும், இரு வேறு ஆன்கீக சம்பத்துக்களின் விடுதலைக்காகப் போராடிய போதிலும்,

நாட்டின் இரு வேறு திக்குகளில் வாழ்ந்து இரு வேறு மக்களுக்கு மத்தியில் பணிபுரிந்த போதிலும் ஒரே நாட்டவர்கள் என்பதாலும், ஒரே பொதுச் சுத்தராதியான ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போராடியவர்கள் என்பதாலும் ஒரே வரலாற்றுப் பேரியகத்தின் - தேசிய விடுதலை இயக்கத்தின் முன்னோடிகளாகவும், முத்த தலைவர்களாகவும் வரலாற்றுச் சிறப்பைப் பெற்றுவிட்டார்கள். இந்தப் பகைப்புலத்தில் வைத்து நாவலரையும் அவரது கருத்துகளினதும் பணிகளினதும் வரலாற்றுப் பங்கையும் தொட்டுக்காட்ட முனைவோம்.

நாவலர் வாழ்ந்த காலம் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இந்த நாட்டை அடிமைப்படுத்தி அடக்கி ஆண்ட காலம். நம் அன்னை நாடு விடுதலை தவறி பாழிப்பட்டுக் கிடந்ததுடன் நமது பண்பாடு, கலாசாரம், மதம், மொழி, கலை, இலக்கியம் ஆகிய நமது தேசிய சம்பத்துக்கள் அனைத்தும் கலோனியலிஸ்டுகளால் குறையாடப்பட்டன. நமது ஆன்மா கலோனியல் நுகூலத்தியின் கீழ் நகக்கப்பட்டது. அரசியல் அடிமைத் தனத்தையும், பொருளாதாரச் சூறையாடலையும் நிலைநிறுத்துவதற்காக ஏகாதிபத்தியம் அந்நிய ஆன்மீக, கலாசார ஊடுருவலை திட்டமிட்டு நடத்தியது. நமது கல்விமுறை தகர்க்கப்பட்டது. நமது இலக்கியம் இகழப்பட்டது. நமது கலைகள் கருவறுக்கப்பட்டன. நமது ஆன்மீக நம்பிக்கைகள் அவதாறு செய்யப்பட்டன. நமது பழக்கவழக்கங்கள் இழிவுபடுத்தப்பட்டன.

இவற்றினிடத்தில் அந்நிய கலாசாரம் புகுத்தப்பட்டது. பரதேசிப் பழக்கவழக்கங்கள் தினிக்கப்பட்டன. அந்நிய நம்பிக்கை நயவஞ்சகத்தனமாக ஊடுருவல் செய்தது. ஒரே வார்த்தையில் ஏகாதிபத்தியம் நமது மக்கள் மத்தியிலேயே அந்நிய மோகிகளையும், கலோனியலிஸ்ததின் ஆன்மீக அடிமைகளையும் உருவாக்கியது. இந்த நிலையில்தான் வடக்கே கடந்த நூற்றாண்டின் நடுப்புக்குதியில் ஆறுமுக நாவலர் தோன்றினார். உயிரனைய தாய்மொழி நகக்கப்படுவதைக் கண்டு உள்ளம் கொதித்தார். உயிரினும் மேலான சொந்தக் கலைகளும், பண்பாடுகளும் கலோனியலிஸ்டுகளின் காலதியில் ஒடுக்கப்படுவதைக் கண்டு நெஞ்சம் பதறினார். மதத்தையும், பண்பாட்டையும் காக்க வெஞ்சிறந்ததுடன் வீறுகொண்டெழுந்தார். இதன் வீச்சால் அடிப்படைவாதியாக மாறினார். பாதிரிகளின் பாடசாலையில் செய்த ஆசிரியத் தொழிலைத் தற்ந்தார்.

அந்நியரை விரட்டும் புனிதப் போரில் தம்மினிய உயிர்களை முன்னர் ஈந்த புவிராசபண்டாரம், வீதிராமன் போன்ற வீரமிகு தேசபக்தர்களையும் அந்நியராட்சியின் கொடுமையை எதிர்த்துப் போரிட்ட ஞானப்பிரகாசர் போன்ற தேசிய வீரர்களையும் தந்த நல்லை நகரில்

உதித்த நாவலர் சீக்கிரத்திலேயே ஏகாதிபத்தியத்தையும், அதன் கையாட்களாக அன்று பணியாற்றிய அந்நியப் பாதிரிகளையும் எதிர்த்து நேருக்கு நேர் போராடினார்.

இந்தியாவிலே தயானந்தர் போன்றவர்களும், இலங்கையின் தென்பாகத்திலே வண-பத்தரமுல்ல ஸ்ரீ சபுத்தி, வண-ஸ்ரீ சமங்கல, வலிலிங்ஹா ஹரிச்சந்திர போன்றோரும் ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆன்மீக ஊடுருவலை எதிர்த்து நடத்திய போராட்டம் யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுக நாவலரையும் அதன் வீச்சுக்குள் ஈர்த்துவிட்டது.

“நாங்கள் சமயத்தைக் காக்காமல் வாளாவிருப்போமா?” என்று கார்ஜித்தார்.

தேசிய உணர்வின், தேசிய விழிப்பின், தேசிய விடுதலை எழுச்சியின் முன்னோடிகளுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்த நாவலர், ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆன்மீக ஊடுருவலை எதிர்த்த போராட்டத்தில் தனது வரலாற்றுத் தாதையும் பணியையும் கண்டார். இந்திய தேசிய விடுதலைப் பேரியகத்தின் முன்னோடியாகவும் கருவுலமாகவும் சமய விழிப்பு இயக்கங்கள், குறிப்பாக ஆரிய சமாஜம் இருந்ததை விளடிமீர் இலியச் லெனின் இனங்கண்ட இந்த வரலாற்றியல் நியதிக்கு அமைய ஆறுமுக நாவலரின் எழுச்சி பின்னர் தேசிய விடுதலை இயக்கம் முகிழக் களம் அமைத்துக் கொடுத்ததை ஈழத்தில் நாம் அவதானிக்கிறோம்.

என்றாலும் ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆன்மீக ஊடுருவலையும் கலாசார அடிமைத்தனத்தையும் எதிர்த்துப் போராடியதுடன் ஆறுமுக நாவலர் நின்றுவிடவில்லை. அவரது மரபும் வரலாற்றுப் பாத்திரமும் இத்துடன் முற்றுப்பெறவில்லை. தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அடியொற்றிவந்த நாவலர் பெருந்தகை அந்த செழுமிய பாரம்பரியத்தின் ஐனநாயகக் கூறுகளை முன்வைத்ததன் மூலமும் முன்னெடுத்துச் சென்றதன் மூலமும் ஒரு வரலாற்றுப் புருஷனுக்குரிய முழு நிறைவை அடைகிறார்.

“ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உழைக்கும் மக்களும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களும் இருப்பதாலும், அவர்களது வாழ்க்கை நிலைமைகள் தவிர்க்கப்பட முடியாத வண்ணம் ஐனநாயகம்-சோஷலிஸம் ஆகியவற்றின் சித்தாந்தத்தைத் தோற்றுவிப்பதாலும், ஒவ்வொரு தேசிய கலாசாரத்திலும் ஐனநாயக-சோஷலிஸக் கலாசாரத்தின் கூறுகள் ஆறும்ப வடிவத்திலேனும் இருக்கவே செய்கின்றன” என்ற லெனினது கூற்றின் ஜீவித வெளிப்பாட்டை தமிழ்ப் பண்பாட்டில் பறவலாகக் காணலாம்.

“யாமார்க்கும் குடியல்லோம்”என்று சுதந்திர முழக்கம் செய்த திருநாவுக்கரசரையும், “பிறப்பொக்கும் எவ்வியர்க்கும்” என்ற சமத்துவச் சங்கநாதம் புரிந்த வள்ளுவனையும், “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று சர்வதேசிய கீதம் எழுப்பிய பூங்குண்ணாரையும், “எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் எய்தலாலே இல்லாரும் இல்லை உடையாரும் இல்லை” என்று சமதர்ம முழக்கம் செய்த கம்பநாட்டாள்வானையும், “நாலாவான் அரசே அரசு” என்று சூத்திரர்களின் அரக்கக்கு-தொழிலாளர் விவசாயிகள் ராஜ்யத்திற்கு வரலாற்றில் முதற் குரல் எழுப்பிய அவ்வைப் பிராட்டியையும் கண்ட தமிழ்ப் பண்பாட்டின் ஜனநாயக மரபில் வந்த நாவலரின் சொல்லிலும் செயலிலும் இந்த ஜனநாயக கருத்துருவங்களின் வெளிப்பாடு மினிரவது ஒன்றும் தற்செயலானதல்ல.

நாவலர் “குருகுல” கல்வி முறையில் வந்தவர். ஆனால் புதிய தேவைக்கு இந்த “ஸரபு முறைக் கல்வி” ஈடு கொடுக்காது என்பதைக் கண்டதும் கல்வி அமைப்பை விரிவுபடுத்த முனைந்தார். ஏகாதிபத்தியத்தையும் அதன் ஆண்மீக ஆக்கிரமிப்பையும் எதிர்த்த நாவலர் அதே நேரத்தில் மாற்றாளின் நாகரிகத்திலுள்ள நல்லவற்றை ஏற்கவும் பயன்படுத்தவும் தயங்கவில்லை. பாதிரிமார் அமைத்த கல்விக் கூடங்களைப் போலத் தமிழையும் சைவத்தையும் போதிக்க “ஊர்தோறும் பாடசாலைகளை ஸ்தாபிக்குமாறு” தமிழ் மக்களைக் கேட்டுக்கொண்டார். “குருகுல” கல்விமுறை ஒரு சிறு வட்டத்திற்குள்ளேயே இருக்கமுடியும் என்பதால் சகல மக்களுக்கும் கல்வி கிடைக்கக் கூடிய அமைப்பை உருவாக்க முனைந்தார்.

தானே முன்னின்று பாடசாலைகளை நிறுவினார். ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு கல்வியுட்டுவதில் பேரார்வம் காட்டினார். ஏழைகளுக்கு இலவசமாகக் கல்வி வழங்கி, பின்னர் வந்த இலவசக் கல்வியின் முன்னோடியானார். அந்திய நாகரிகத்தால் சோரம் போகாத மக்கள் பகுதிகளை அவர் ஏழை விவசாயிகளில் கண்டார். ஆகவே அவர்களிடமிருந்தே தேசிய அறிவிவாசிகளை உருவாக்க விணைந்தார். “யாவரும் எளிதில் அறிந்து உட்யை” ஆண்மீக-கலாசார நூல்களை எனிய தமிழில் சாதாரண மக்கள் பெற்றுப் பயன்தைய மலிவு விலையில் வெளியிட்டார்.

சைவத் தொண்டர்களை, தமிழ்த் தொண்டர்களைத் திரட்டுவதிலும் இதே தத்துவத்தையே அவர் கடைப்பிடித்தார். இத் தொண்டர்களுக்கு இலவசக் கல்வி மட்டுமல்ல. இலவச உணவும் உடையும் அளிக்க அவர் திட்டமிட்டார். இந்தப் புனிதப் பணிக்கான

தொண்டர்களை உடையும், உணவும் பெற வசதியில்லாதிருந்த ஏழைமைப்பட்ட மக்களிடமிருந்தே தேர்ந்தெடுத்தார்.

தனது சமயத் தொண்டுக்கும், மொழித் தொண்டுக்கும் அவர் ஏழைகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டார். அவர்களைத் திரட்டி பிரசாரங்கள் செய்து விழிப்புட்டினார். தனது பணிகளுக்கான நிதிக்கும் அந்த ஏழைகளிடமேதான் அவர் சென்றார். “தங்கள் வீடுகளிலே உள்ள குட்டான்களிலே நாளொன்றுக்கு ஒரு பிடி அரிசி போட்டு” சைவத் தொண்டுக்கு, தமிழ்ப் பணிக்கு உதவுமாறு ஏழை மக்களிடம் கேட்டார். இவ்வாறு எங்கும் எதிலும் வெகுஜன மக்களையே ஆதாரமாகக் கொள்ளும் ஜனநாயகப் பண்பையும், வெகுஜன இயக்கப்பாட்டையும் நாவலரில் நாம் காண்கின்றோம்.

சாதாரண மக்கள், பாடுபடும் மக்கள்தான் பண்பாட்டைப் படைக்கிறார்கள், காக் கிறார்கள் என்பதுடன் அவர்கள்தான் புத்துலகத்தையும் புதிய சமுதாயத்தையும் உருவாக்கும் தக்கமையும் வலுவும் பெற்றவர்கள் என்ற புத்துலகக் கருத்து அதன் ஆரம்ப வடிவில் நாவலரில் இவ்வாறு வெளிப்பாடு பெறுவதையும் அவதானிக்கிறோம்.

ஏழைகளை நேசித்த நாவலர், ஏழைமைப்பட்ட சாதாரண மக்களிலேயே நம்பிக்கை வைத்த நாவலர் இந்த ஏழை விவசாயிகளின் விரோதிகளான நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கத்தை வெறுக்கவும், எதிர்த்துச் சாடவும் செய்தார். யாழிப்பாணத்தில் பெரும் செல்வாக்கும் ஆதிக்கமும் பெற்றிருந்த மாப்பாணர் முதலியாரையும் மற்றும் நிலப்பிரபுக்களையும் நிரப்பயத்துடன் எதிர்த்தார். இந்தச் சரண்டல் வர்க்கத் தின் கொடுமைகளையும், தார்மீக சோரத்தையும் துண்டுப் பிரசரங்கள் போட்டு அம்பலப்படுத்தினார்.

தமது சரண்டலுக்கும், குறையாடலுக்கும் இன்னுமொரு சாதனமாக கோயில்களை மாற்றிக்கொண்ட கோயிலத்தொகைகளின், நிலப்பிரபுக்களின் பகுப்புகளையையும், அக்கிரமத்தையும் எதிர்த்துப் போரிட்டார்.

இந்தப் போராட்டத்தில் நாவலர் பல ஜனநாயகக் கருத்து நிலைகளை வெளிப்படுத்தினார். “இக் கோயில் யாருடையது! இக்கோயில் அதிகாரிகளுடையதா? ஜனங்களுடையதா? இக்கோயில் சைவ சமயிகள் எனப்படுவோ எல்லோருக்கும் உரிய பொதுத்தலமாகும்” என்று நாவலர் வலியுறுத்தினார்.

“நீயோ மன்னவன், சோழ வளநாடும் உன்னோ?” என்று அரசனை அத்திக் கேட்ட கம்பனின் “நாடு மக்கள் சொத்து” என்ற ஜனநாயக மரபையும், “சொத்துக்கள் அனைத்தும் பொது” என்ற சோஷலிஸக் கருத்தின் கருவுலத்தையும் நாம் நாவலரில் காண்கிறோம்.

நாவலரின் ஜனநாயக மரபு மேலும் ஒரு படி மேலே செல்கிறது. கல்வி அறிவில்லாதவர்களை குருமார்களாகக் கொள்ள வேண்டாம் என அவர் மக்களிடம் கூறுகிறார். கல்வி கற்காத பிராமணர்களைக் கொண்டு மலர் மாலை கட்டுவது-கோயில்களைச் சுத்தம் செய்விப்பது, புல் செருக்குவிப்பது போன்ற திருத்தொண்டுகளைச் செய்விக்குமாறு அவர் கூறுகிறார். “அவரவர்க்கு அவரவரின் தகுதிக்கு ஏற்ற வேலை கொடுத்துப் போசிப்பதே நீதி” என்கிறார் நாவலர்.

“பிறப்பால் தொழில்” என்ற வர்ணாஸ்ரம மரபில் வந்த நாவலர் “ஆற்றலுக்கு ஏற்ற தொழில்” என்ற கலோகத்தை முன்வைப்பதன் மூலம் ஒரு சமூகப் புரட்சிக்கு மறைமுகமாக வித்திடுகிறார். அத்துடன் “ஆற்றலுக்கேற்ற உழைப்பு, உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம்” என்ற சோஷலிஸக் கோட்பாட்டின் அடிக்கருத்தும் இவரது நிலைப்பாட்டில் வெளிப்பாடு பெறுகிறது.

கோயில் வளவைச் சுத்தம் செய்வதையும், புல் செருக்குவதையும் திருப்பணிகளாக நாவலர் கொள்வதன் மூலம் உழைப்புக்கு அவர் மதிப்பளிக்கும் ஜனநாயக உள்ளத்தை நாம் காண்கிறோம்.

அத்துடன் கல்வி போதிக்கும் ஆசானுக்கும் புல் செருக்கும் தொழிலாளிக்கும் ஒரே “அன்னவஸ்திரம்” அளிப்பது பற்றி அவர் கூறும்போது, ஆற்றலுக்கு ஏற்ற உழைப்பு, தேவைக்குத் தக்க ஊதியம், என்ற புத்துலக சமுதாயத்தின் அடிக் கருத்தும் அவரில் முகிழ்கிறது.

சமயம் காக்கப் புறப்பட்டு, தேசிய கலாசாரத்தைத் பேண ஏகாதிபத்தியத்துடன் மோதி, இறுதியில் உயர் ஜனநாயக கருத்துக்களை முன்வைத்த நாவலர் அத்துடன் நின்றுவிடவில்லை.

கொடிய பஞ்சத்தாலும், பின்னர் வாந்தி பேதி நோயாலும் யாழ்ப்பாண மக்கள் துயருற்றபோது இந்தத் துறவி ஒரு போராளியாக மாறினார். மக்களின் துயரம் துடைக்க வெகுஜன இயக்கம் நடத்தினார். வெள்ளைக்கார ஆட்சியின் உதாசீனத்தையும் ஊழலையும் எதிர்த்துப் போராட்ட இயக்கம் ஒன்றைத் துவக்கி நடத்தினார். மக்களுக்கான,

அவர்களின் நலன்களைப் பேணுவதற்கான இந்த இயக்கங்களில் அவர்கத்தோலிக்கர்களுடனும் முன்னணி அமைத்தார். இவ்வாறு வெவ்வேறு பகுதி மக்களின் அபிலாவைக்களைப் பிரதிபலிப்பவர்கள்கூட தேசிய நலன்களுக்காகவும், பொது தேசிய அபிலாவைக்களுக்காகவும் ஒன்றுபட வேண்டும், ஒன்றுபட முடியும் என்ற தேசாபிமானிக்க நிலையை செயலில் காட்டி மக்களின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு வழி காட்டினார்.

“ஜன சம்மதத்தை மதிப்பதில்லை”, “மரியாதைக்கு உரிய ஜனங்களை மதிப்பதில்லை”, “ஜனங்களின் மனமறிந்து நடப்பதில்லை”, “தக்காருக்கு இடமில்லை”, “உழைப்போருக்கு சரியாக கூலி கிடைப்பதில்லை” ஆகிய அநீதிகளுக்காகவும் அவர் அந்தியாட்சியை சாடினார். ஜனங்கள் பால், ஜனசம்மதத்தின் பால், ஜனநாயகத்தின் பால் அவருக்கிருந்த வேட்கையை இந்த அவரது வார்த்தைகள் கட்டிக்காட்டுகின்றன.

நாவலரின் மரபு அனகாரிக தர்மபாலாவின் மரபைப் போல தேசிய மரபாகும், ஜனநாயக மரபாகும். ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு மரபாகும்.

இந்த மாபெரும் தலைவர்களுக்கு மதிப்பளித் துக்க கெளரவிக்கும் நாம் அதே நேரத்தில் இவர்களின் இந்த மரபை முன்னெடுத்துச் செல்வோம். ஏகாதிபத்தியத்தின் அரசியல், கலாசார ஆதிக்கத்தை ஒழிப்பதுடன், அதன் பொருளாதார ஆதிக்கத்தையும் சுரண்டலையும் முற்றாக ஒழித்துக்கட்டி நம் தாய்த் திருநாட்டின் சுதந்திரத்தை முழுமைப்படுத்துவோம். ஜன சம்மதத்தைப் பெற்றுவிட்ட பாதையில் ஒரு ஜக்கிய, ஜனநாயக சோஷலிஸ இலங்கையை, சகல விதமான ஏற்றத்தாழ்வுகளும், இன-மத பாகுபாடுகளும், சுரண்டலும் ஒழிந்த புதிய இலங்கையை மெய்யாகவே உருவாக்கும் புனிதமான பணியில் உறுதியிடனும், ஊசலாட்டமின்றியும், நிர்ப்பயத்துடனும் முன்செல்வோம்.

இதுதான் நாவலருக்கும், அனகாரிக தர்மபாலாவுக்கும், சித்திலைப்பேக்கும் மற்றும் நமது மாபெரும் தேசியத் தலைவர்களுக்கும் நாம் செலுத்தக்கூடிய உயரிய கெளரவும்.

- கலாசார அமைச்சின் கலாசார குழு 1971ல் நடத்திய தேசியவீரர் முத்திரை வெளியிட்டு விழாவில் சிங்களத்தில் நிகழ்த்திய உரையின் தமிழ்மூலம்

தேசிய-மக்கள் இயக்க முன்னோடி

“கல்வியின் வரம்பு கண்டோன், சிவநெறி செழிக்க வைத்தோன், சொல்லு தமிழ் பொழிந்தோன், ஆதனரிலவைக் காத்தோன்” எனச் சைவப் பெருமக்களால், தமிழ் பேசும் மக்களால் போற்றிப் புகழப்பட்ட நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர் இன்று இந்த நாட்டினது தேசிய இயக்கத்தின் முத்த முதல்வராக, முன்னோடி மூலவராக முழு நாட்டாலுமே ஏற்றிப் போற்றப்படுகிறார்.

சிவ நெறிச் செம்மல், மதம் காத்த சான்றோன், தவக்கோலம் பூண்ட சீலர், சைவம் வளர்த்த ஜந்தாங் குரவர் எனக் கணிக்கப்பட்ட நாவலர் பெருமான் அந்த மதத்தினதும் இனத்தினதும் எல்லைகளைத் தாண்டி முழுத் தேசத்தினதும் போற்று புருஷராக அனைத்து மக்களாலும் ஏற்கப்பட்டுள்ள இந்த அற்புதத்தின் விருத்தாந்தம் என்ன?

இந்த நாட்டின் ஒரு சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவரை, ஒரு சிறுபான்மை மதத்தைச் சேர்ந்தவரை, திருநீறும் உருத்திராட்சம் காட்சி காட்சி தந்த ஒரு சீலரை முழு நாடும், நாடானால் அரசும் புகழ்ந்து போற்றுவதற்கும், முத்திரை வெளியிட்டுக் கெளரவித்ததுடன் அவர் வாழ்ந்த இடாடுஞ்சு இல்லத்தைத் தேசிய சொத்தாக்கி இந்த மண்ணில் பிறந்த எந்த மகோன்னதமான மேதைக்கும் இதுவரை கிடைக்காத தனிச் சிறப்பை அளிப்பதன் தார்ப்பியம் என்ன?

நல்ல தமிழ் உள்ளங்கள், தூய சைவ இதயங்கள் இறும்புதெய்தும் இந்த நிலை உருவானதற்கு இரண்டு காரணிகள் உண்டு.

முதலாவது: வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் தேசத்தினதும் சமூகத்தினதும் தேவையையும், வரலாற்றின் தேவையையும் பிரதிபலித்து ஒரு சரித்திரத்தாதை நாவலர்பிரான் நிறைவேற்றியமையும், இந்த வரலாற்றுப் பாத்திரத்தின் மூலம் தனக்குப் பின்னாலுள்ள வரலாற்றின் வளர்ச்சிப் போக்கில் தனது வலுவான ஆளுமை முத்திரையை ஆழமாகப் பதித்தமையும்.

இரண்டாவது: நாவலர்பிரான் சரித்திரத்தில் வகிக்கும் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தைச் சுற்றுவாக இனம்கண்டு, வரையறுத்து, அந்தப்

பாத்திரத்தின் பாரம்பரியப் பிதுரார்ஜிதத்தைக் கையேற்று, அது கோடிகாட்டி நிற்கும் பழுதற்ற பாதையில் பிரக்ஞஞ்சுர்வமாக இந்த நாட்டின் தேசியப் பற்றும் சமூக உணர்வுமுள்ள எழுத்தாளர் இயக்கம் முன்கையெடுத்துச் செயற்பட்டமை.

நாவலர் பெருமானின் ஓங்கு புகழுக்கான சரித்திரப் பகைப்புலத்தையும் அவர் தம் பாத்திரத்தையும் விஸ்தாரமாகப் பார்த்துவிட்டு, இதை அடியொற்றிய நாவலரின் முழுமையை, நாவலரது கருத்துக்களின் பூரணத்துவத்தை, அவரது மரபின் மெய்வெளிப்பாட்டை சமூத்துச் சமுதாயத்தின் இன்றைய வளர்ச்சி நிலையில் அதன் முன்போல் நியதிக்கு இவை ஆதார கருதியாக அமைந்து புதிய சிந்தனையும், புதிய பாதையும் கால்கோள் கொள்வதற்கான அடிநாமாகவும் திகழும் திருஷ்டாந்தத்தைப் பார்ப்போம்.

நாவலரின் வரலாற்றுப் பாத்திரம் என்ன? இதை இனக்கண்டறிய அவர் வாழ்ந்த காலத்தின் வரலாற்றுப் பகைப்புலத்தை ஆய்ந்தறிய வேண்டும். நாவலர் இந்த நாடு விடுதலை தவறி, பாழ்பட்டுக்கிடந்த ஒரு காலப்பகுதியில் பிறந்தவர். சுமரா மூன்று நாற்றாண்டு காலமாக நாடு அந்தியராட்சியின் கீழ் அடிமைப்பட்டு வந்தது. நாவலர் தேசிய கலாசாரம் நலிந்து, இழிந்து, இடுக்கண்ணுற்று, செத்துச் சிதலமாகும் தறுவாயில் வாழ்ந்தவர்.

பரதேசிகள் இந்த மண்ணை அபகரித்து தமது பாதங்களால் மிதித்து அதன் ஜீவனைத் தமது காலடியில் மண்டியிடவைத்தனர். அதை அரசியல் அடிமைத் திட்டாக்கினர். இந்த தேசத்தின் செல்வங்களைச் சுற்றையாடினர். அதன் ஜீஸ்வரியங்களை கொண்டு போயினர்.

நானிலத் திற்கு நல்ல முத்தையும் வலம் புரியையும் வைகுரியத்தையும் வாரிவாரி வழங்கிய இந்த மரகத மணித்தவு, வற்றாத இயற்கைச் செல்வங்களின் பொய்யாத பொற்குகையான எமது பொன்னிலங்கை, வையகத்தோர் வாழ நெல்லையும் தினைமணியையும் இல்லையெனாது அள்ளிக் கொடுத்து கிழக்குலகின் நெங்களாஞ்சியமாக்க திகழ்ந்த எமது சமூத்திருநாடு பொல்லாத வறுமையில், கொடிய பஞ்சத்தில், கோரப் பிணியில் சிக்குண்டு தவித்து இதன் நிஷ்டுரும் தாங்காது வெஞ்சாக்காட்டுச் சுடலையாக மாற்றப்பட்டது.

அந்தியர் ஆட்சி உழுது விதைத்தறுத்து உலகத்தார்க்கு உண்டு கொடுத்து உயிர் கொடுத்த உழவர் பெருமக்களின் நிலங்களைப் பறித்தது. இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கியதோடு ஊருக்கு ஊர் இருந்த

என்னாற்ற ஏனைய குடிசைத் தொழில்களை அடைத்து முடிவிட்டு அந்தக் கைவினைஞர்களை அநாதைகளாக்கி நடுத்தருவில் திண்டாடவைத்தது. எல்லா மக்களும் பஞ்சையராய், பார்ராய் பாழும் வறுமையின் படுகுழியில் சரிக்கப்பட்டனர்.

பழைய நிலப் பிரபுத்தவு அமைப்பின் மீதும், அதன் உறவுகள், சமுதாய வெளிப்பாடுகள் மீதும் ஏகாதிபத்தியம் கடும் தாக்குதலைத் தொடுத்து, புதிய சுரண்டல் முறைகளைப் புதுத்தியது.

பொருளாதார ரீதியில் நடந்த இந்த ஈவிரக்கமற்ற சூறையாடலுடன் அரசியல் துறையிலும் நெஞ்சீரமற்ற நில்குருங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டன. வடக்கே புவிராய பண்டாரம் தெற்கே புரன்அப்புவரை தாய் நாட்டை, பிறந்த மன்னை நேசித்த எண்ணாற் தேசபக்தர்கள் கொடிய அடக்குமுறைகளுக்கு ஆளாக்கப்பட்ட கலோனியலிலைக் கொடுமை நீடித்தது. பாரும் சிறைகள் பல்லாயிரம் தேசாபிமானிகளை விழுங்கின. ஏகாதிபத்திய ஆட்சிகளின் அட்டுழியங்களும், அட்டகாசங்களும் பொருளாதாரச் சூறையாடலுடனும், அரசியல் அடக்குமுறையுடனும் மட்டும் நிற்கவில்லை.

எமது மக்களின் உயிரைனைய மொழி நகச்கப்பட்டது. எமது பண்பாட்டின் மையங்களான கோயில்கள் இடித்து நொறுக்கித் தரமெட்டமாக்கப்பட்டன. எமது ஆத்மாவின் வெளிப்பாடுகளான இலக்கியங்களும் கவின் கலைகளும் கருவழிக்கப்பட்டன. மதம், கலாசாரம், பழக்க வழக்கங்கள் உட்பட நமது பண்பாட்டுச் சம்பந்துக்கள் அனைத்தும் அழித்தொழித்து சம்ஹுரிக்கப்பட்டன.

இத்துடன் இந்த மன்னைத் தமது நிரந்தர தொழுத்திமைத் தளமாக வைத்திருக்க கலோனியலாதிக் ககாரர்கள் புதிய தந்திரங்களையும், நயவஞ்சக உபாயங்களையும் கையாண்டனர். மக்களை நித்திய அடிமைகளாக்க அடிமைப்புத்தி புகட்டப்பட்டது. அந்திய மோகம் வளர்க்கப்பட்டது. அந்திய பழக்க வழக்கங்களை பாவனை பண்ணும் “பரத்தை” உணர்வு ஊட்டப்பட்டது. நமது நம்பிக்கைகளை, ஆசார அனுஷ்டானங்களை, மொழிகளை, கலை-இலக்கியங்களை, பண்பாட்டு நெறிகளை, வாழ்க்கை முறைகளை இகழ்ந்து ஒதுக்கும் நீச்த்தனம் வளர்க்கப்பட்டது.

இந்த நாட்டை காலமெல்லாம் கட்டியாள, அதன் செல்வங்களைக் கொள்ளை கொண்டுபோக உள்ள ஒரே நிலையான

மார்க்கம் இந்த நாட்டின் புதல்வர்களையும் புதல்வியர்களையும் இந்த நாட்டில் வைத்தே இந்த நாட்டுக்கு அந்நியமானவர்களாக்குவது என்று ஏகாதிபத்தியவாதிகள் திட்டமிட்டனர். தேசிய உணர்வோ, தேசிய விழிப்போ, தேசியப் பற் றோ அற்ற வாழும் சடலங்களாக, மரக்கட்டைகளாக, மிருகங்களாக மக்களை மாற்ற அவர்களை ஆத்மீக அடிமைகளாக்குவதுதான் சாலச் சிறந்த வழி என்பதை உணர்ந்த “அறங்கொன்ற பறங்கியராட்சியன்” அந்திய ஆஸ்மீகக் கூட்டத்தைக் கொண்டுவந்தனர். இந்தக் கூட்டம் நமது நாட்டின் ஆத்மாவைக் கொல்லும் “திருத்தொண்டில்” முடுக்கிவிடப்பட்டது.

சொந்தமண்ணில் வேர் விட்டிராத, சொந்த கலாசாரத்தில் காலுனரி நிற்காத, சொந்தப் பண்பாட்டை நேசிக்காத ஒரு அடிமைகள் கூட்டத்தை உருவாக்க, இந்த நாட்டின் விடுதலை இயக்கத்திற்கு இரண்டகம் செய்யக் கூடிய ஒரு ஜந் தாம் படையினரை நம்மவர்களுக்குள்ளேயே சிறுஷ்டிக்க “ஆத்மீக அடிமை”கள் திரட்டப்பட்டனர். இந்த கலோனியலிலை சித்தாந்தத்தின் பிரகாரம் பரதேசி விகவாசம் பரப்பப்பட்டது. மதமாற்றம் பல்வேறு உத்திகளையும் நயவஞ்சகத் தந்திரங்களையும் கையாண்டு அகர வேகத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டது. கைலஞ்சம் கொடுப்பது முதல், ஊனும் உடையும் வழங்குவதுவரை, கல்வி போதிப்பது முதல் “உத்தியோக” அனுக்கிரகம் அளிப்பது வரை பல தந்திர வழிகள் கையாளப்பட்டன.

“நல்வழி காட்டுவோம் உடுபுடவை சம்பளம் நானு நானுந்தருவோம் நாஞ் சொல்வதைக் கேளும் என மருட்டிச் சேர்த்து நாணமும் செய்து விட்டார்” என்றும்,

“அள்ளிப் பணங்கொடுத்தாளேன் பிடிக்கிறாரவர் வார்த்தைகேட்பதறிவோ” என்றும்,

“தாங்களிட ரொடு கொடுத்த பொங்கு பல் நிதியானை போசனங் கலவிதரு புத்தகமெலாங் கவர்ந்து”

என்றும் இந்த உபாயங்களையும், உத்திகளையும் வரகவி முத்துக்குமாரக் கவிராயர் உள்ளது உள்ளவாறு வர்ணிக்கும் எதார்த்தச் சிறப்போடு அம்பலப்படுத்தினார்.

இந்த உண்மையை நாவலர் பெருமான் “யாழ்ப்பாணத்துச் சைவ நெறி”யில் பின்வருமாறு விவரிக்கிறார்:

“இங்கே வரும் பாதிரிமார் நமது வேதாந்தங்களைக் குருட்டு வழி என்றும், சிவன், முருகன் முதலிய தெய்வங்களைப் பேய்களோன்றும், நம்மவர்களை அஞ்ஞானிகளென்றும் தூற்றுகிறார்கள். புத்தகம் போட்டுக் கூலி பிரசாரங்கள் மூலம் ஊர் ஊராகப் பரப்புகிறார்கள்.

“இம்முறை உரிய பலனைத் தரவில்லை. ஏனெனில் பொதுஜனங்களுக்கு எழுத்தறிவு குறைவு. ஆதலால் பாதிரிமார் பள்ளிக்கூடங்கள் வைத்து பிழைப்பதற்கு வேண்டிய ஆங்கிலம் புக்ட்டி, அத்துடன் பைபிளையும் நுழைத்தனர். மாணவர்களை மயக்கினர்.

“ஆடை, உணவு, படிப்பு, வேலை, சம்பளம் இவையே பலரை மதம் மாற்செய்தன. அழகான பெண்களையும், பணக்காரிகளையும் மணந்துகொள்ளச் சிலர் மதம் மாறினர். உத்தியோகம் பெற்று வயிறு வளர்க்கப் பலர் கிறிஸ்தவர்களானார்கள்.”

இந்த நாட்டு மக்களை என் நெற்றைக் குமான கொத் தடிமைகளாகக் கூட, நிதி திய ஆன்மீக அடிமைகளாகக் கூட ஏகாதிபத்தியவாதிகள் நடத்திய ஆன்மீக ஆக்கிரமிப்பு ஒரு தற்காலிக பலனை அளித்தது. அவர்களின் எதிர்பார்ப்புக்கு ஒரு இடைக்கால நிறைவைக் கொடுத்தது. அந்திய ஆன்மீக ஆளுமைக்கு உட்பட்டவர்கள் தமது சொந்த பண்பாடுகளைப் பேயாக வெறுத்தனர். கலை, கலாசாரங்களை இகழ்ந்தனர். தேசிய அபிலாகைகளையும், தேசிய உணர்வுகளையும் எதிர்த்தனர். தேசப்பற்றை இழந்தனர். ஆத்மாத்த சோரம்போன இவர்கள் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு தாசானு தாசித்தனம் செய்தனர். இதன் மூலம் நம் நாட்டின் ஆத்மாவை அழிக்க, ஆன்மீக வளங்களை அழிக்க கலோனியலிலிஸ்டுகளுக்கு ஒத்தாசை செய்து இந்த மண்ணின் துரோகிகளாக, பகைவர்களாக மாறினர்.

ஏகாதிபத்தியவாதினின் தாக்குதலுக்கு மத்தியிலும், ஆன்மீக ஊடுருவுக்கு மத்தியிலும் நமது மண்ணில் வளர்ந்த மதமே, அந்த மண்ணில் தோன்றிய கோயில்களே தேசிய உணர்வின், தேசியப் பற்றின், கலாசாரப் பிடிப்பின் இறுதிப் பற்றுக்கோடாக, எஞ்சிய நிலைக் களன்களாக இருந்தன. இவற்றையும் ஒழிக்கவும் தகர்க்கவும் ஏகாதிபத்தியவாதிகள் முயன்றபோது ஆழந்த மத நம்பிக்கைகளின், ஆசார அனுட்டானங்களின் நீண்ட ஆளுமைக்கு உட்பட்டிருந்த மக்கள் எதிர்ப்புக் காட்ட ஆரம்பித்தனர். இவ்வாறுதான் மதமும், மத உணர்வும்,

அதன் ஆசாரங்களும் வரலாற்றின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பியக்கத்தின் வித்தாகவும், விளைநிலமாகவும் இருந்தன. நாடு காக்கும் போரின் கேடயமாக மதம் ஒரு காலத்தில் மாறியது. இதனால்தான் இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் மூலக் கருவாக, முதல் வித்தாக மதக்காப்பு இயக்கம் இருந்தது என இந்த யுகத்தின் அரசியல் ஞானியான லெனின் வரலாற்றாய்வோடு, இயக்கவியல் தெளிவோடு இனம் கண்டு, கூட்டிக் காட்டினார்.

இதைத்தான் இந்தியாவிலே இந்து மதம் காக்க தோள் தட்டிக் கிளம்பிய தயானந்தரிலும் இலங்கையில் சைவம் காக்க கிளர்ந்தெழுந்த நாவலரிலும் நாம் காண்கிறோம்.

மற்றெல்லா தேசிய வீரர்களிலும் போலவே, வரலாற்றின் திசை திருப்பிகளாக விளங்கிய சமுதாயத்தின் துருவ நடசத்திரங்களிலும் போலவே, நாவலரிலும் அவர் காலத்து சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி நிகழ்வுகள் முழுமையாக வெளிப்பாடு பெற்றன. தனக்கு முன்னால் உள்ள மரபையும், பாரம்பர்யத்தையும் கையேற்று தனது காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப அவற்றை அவர் முன்னெடுத்துச் சென்றார்.

அந்தியப் படையெடுப்பாளர்களை எதிர்த்த போரில் தம்மின்னுயிர்களை ஈந்த புவிராச பண்டாரம், வீதிராயன் போன்ற வீர தேசபக்தர்கள் பிறந்த அதே நல்லைநகரில் நாவலர் அவதுரித்தார். வெள்ளையராட்சியின் வெஞ்சாக்காட்டுக் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போரிட்ட ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் வாழ்ந்த அதே நல்லூரில் நாவலர் பிறந்தார். தமிழ் கற்ற குடும்பத்தில் பிறந்து தமிழை துறைபோக அறிந்த தமிழறிஞர்களிடம் முறையாகக் கற்ற ஆறுமுகனார் நல்லை நகரின் இந்த விழுமிய தேசியப் பாரம்பர்யத்தின் ஆளுமைச் செல்வாக்கின் கீழ் வளர்ந்தார். அன்றைய நிலக்கிழார் குடும்பத்தினர் ஆங்கிலம் கற்று அந்திய மோகம் பிடித்தலைந்த காலத்தில், சாதாரண தமிழ் மக்கள், உழுது விதைத்தறுக்கும் கமக்கார வர்க்கத்தினர் மட்டுமே தமிழைக் கற்று வந்தனர். தமிழ்ப் பண்பாட்டின் கடைசிக் கொழுகொம்புகளாகத் திகழ்ந்தனர். இந்த வர்க்கத்தினர் மத்தியிலிருந்தே தமிழ் போதிக்கும் ஆசான்கள் வந்தனர். தமிழைப் படிக்கும் மாணவர்களும் இதே வர்க்கத்தைத் சார்ந்தவர்களே. தமிழை இந்த வர்க்கத்தின் சூழலில் கற்ற ஆறுமுகநாவலரின் உள்ளத்தில் தமிழரவழும், சைவப்பற்றும், பண்பாட்டு வேட்கையும் சுடர்விட்டு கனல்வீச் ஆரம்பித்தமை இந்த வர்க்கச் சூழ்நிலையின் இயல்பான வெளிப்பாடாகும்.

தமிழ் கற்ற நாவலர் ஆங்கிலமும் கற்றார். பாதிரிமார் நடத்திய பாடசாலைகளிலேயே இதைப் பயின்றார். பின்னர் இதே பாடசாலைகளில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

குரு-சிவிய கல்வி மரபில் வந்தபோதிலும் புதிய கல்விப் பரப்புடன் நாவலருக்கு ஏற்பட்ட பரிச்சயம் அவரை ஒரு விசாலமான உலகுக்கு எடுத்துச் சென்றது.

மேற்கத்திய நாகரிகத்துடன்-அதாவது தொழிற் புரட்சியால் உற்பவிக்கப்பட்ட முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் நாகரிகத்துடன் அவருக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பு சமுதாயப் பிரச்சினைகளை அதன் தோற்றப்பாடுகளை புதிய கோணத்திலிருந்து அணுகவும், கையாளவும் உதவியது. புதிய வாய்ப்புக்களை, புதிய சாதனங்களை, புதிய உத்திகளை உபயோகிக்க மற்பு காத்த அவர் முன்வந்தார்.

அதே நேரத்தில் ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் ஆண்மீகத் தூதர்களாகச் செயற்பட்ட பாதிரிமாருடன் நாவலருக்கு ஏற்பட்ட பரிச்சயத்தால் அந்திய ஆதிக்கவாதிகள் நமது கலாசாரத்தை, பண்பாட்டை, கலை-இலக்கியத்தை, மதத்தை எவ்வாறு திட்டமிட்டு அழிக்கும் சதித்திட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அனுபவ பூர்வமாகக் கண்டார்.

தமிழ் வளர்த்த ஆசிரியர்களின் மரபில் வந்த அவர் தனது சமுதாயத்திற்கும், தனது மக்களுக்கும், தனது பண்பாட்டுக்கும் எதிராக ஏகாதிபத்தியம் இழைக்கும் இந்தக் கொடுமையை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் என்ற உணர்வால் உந்தப்பட்டார்.

இந்தப் பிரக்ஞா, இந்த உணர்வு, இந்த வேட்டை அவரை அந்தியரை எதிர்த்த போராளியாக மாற்றியது. சிவத் தொண்டர், தமிழ் ஆசான் அறம் காக்கும், தேசியம் காக்கும் போராட்டக்காரராக முகிழ்ந்தார்.

“ஐயா, நான் சைவன், என் சமயம் உன் சமயத்திலும் தாழ்ந்ததில்லை” என்ற வேட்கையை, உரிமை உதவேகத்தை இவ்வாறு காட்டினார்.

“ஐயா, நான் பணத்திற்கு அடிமையல்லேன். எமது சமய ஒழுக்கத்தைக் காக்கவும் அதைப் பிறருக்குச் சொல்லவும் எனக்கு உரிமை உண்டு. அவ்வுரிமையை விடமாட்டேன்” என்று ஆறுமுகனார் அடலேறாக வீர கர்ஜனை செய்தார்.

சமயத்தைக் காக்க, சமூக நலனைக் காக்க, தேசத்தைக் காக்க, தேசியத்தைக் காக்க, இனத்தைக் காக்க மக்களுக்கள் பிறப்புரிமையை அவர் பிரகடனப்படுத்தினார்.

‘எங்கள் சமயத்தைக் காக்காமல் வாளாவிருப்போமா? ஏய், ஆரை ஏமாற்றுகிறீர்? நாங்கள் விழித்திருக்கிறோம்’ என்று ஈழத்துச் சமுதாயம் விழிப்புற ஆரம்பித்துவிட்டதை போர்ப்பரணி பாடிப் பறையறைந்தார்.

அத்துடன் பாதிரியிடம் செய்த தொழிலைத் துறந்தார். ஆஸ்ரீகப் பணிக்கு, பண்பாடு காக்கும் பணிக்குத் தன்னை முற்றாக அர்ப்பணித்தார்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் தாக்குதலுக்கு இலக்கான மதத்தையும் மொழியையும் பாதுகாப்பது அன்றைய கட்டத்தின் முழுமுதற் கடமை என்பதை நாவலர் கண்டார். இதன் மூலம்தான் மக்களை விழிப்படையச் செய்ய முடியும் என்பதையும் உணர்ந்தார்.

இந்தப் பிரக்ஞாயுடன் சைவப் பிரசாரம் செய்தார். கோயில்கள் தோறும் பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்தினார். சிவநெறிகளை விளக்கி அவற்றைக் கடைப்பிடித்தொழுகுமாறு சைவசமயகளை அறைக்கு அழைத்தார். தமிழ்ப்பண்பாட்டு வாழ்க்கை முறையைக் கைக்கொள்ளுமாறும், அந்திய மோகத்தைத் தவிர்க்குமாறும், பரதேசி மதத்தில் சேராதிருக்குமாறும் அவர் மக்கள் மதத்தியில் இயக்கம் நடத்தினார்.

பைபிளைப் படிப்பதைக் கட்டாயமாக்கி சைவர்களை மதம் மாற்றவும், அவர்கள் மதத்தியில் விதேசி வாழ்க்கை முறைகளைத் திணிக்கவும் வெள்ளையராட்சி தனது முழு அதிகார பலத்தையும், அரச எந்திரத்தையும் பயன்படுத்த முனைந்த வேளையில் ஆட்சியாளர்களின் எத்தனிப்புகளுக்கு எதிராக நேருக்கு நேர் முகம்கொடுத்து நாவலர் பெருமான் போராடினார்.

மறுபழும் தமிழ் இலக்கியத்தைக் காக்கும் பணியில் அவர் ஈடுபட்டார். நமது பழும் பெரும் இலக்கியப் படைப்புக்களை புதுப்பித்து வெளியிட்டார். தனது பண்பாடு காக்கும் போரில் இலக்கியத்தை ஒரு வலுவுள்ள போராடுமாக உபயோகித்தார்.

கல்வி அறிவு பெற்ற ஒரு மக்களால்தான் சொந்தப் பண்பாட்டையும், அன்மீக சம்பத் துக்களையும், தேசத்தின் சுயாதீனத்தையும், தேசிய கலாசாரத்தையும் காத்துப் பேண முடியும்

என்பதை உணர்ந்த நாவலர் பாடசாலைகள் நிறுவி கல்விப் பணிபுறந்தார். இதிலும் கல்வியைக் கலோனியலில் ஆதிக்க கருவியாகப் பயன்படுத்திய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியாளர்களின் முனைப்பைச் சாடினார்.

ஏகாதிபத்தியம் நம்மவரை மீளா அடிமைகளாக்க ஆன்மீக, கலாசாரத் துறைகளை தமது ஊட்டுருவலின் நச்சாயுதங்களாக உபயோகிப்பதால் அதை எதிர்த்துப் போராடுவதும், மதத்தையும் பண்பாட்டையும் மொழியையும் காக்கப் போராடுவதும் ஒரு வரலாற்றுக் கடமையாகவும் தேவையாகவும் இருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் இந்த வரலாற்றுப் பணியைச் செய்ததன் மூலமே நாவலர் ஒரு சரித்திர புருஷரானார்.

இவ்வாறு ஈழத்துக் தேசியத்தின் காவலராக, மூலவராக நாவலர் பெருமான் வரலாற்றில் ஐக்கியமுறைத்துடன் அதன் தனிகரற்ற கருவியும் ஆனார்.

�ழத்தில் தேசியத்தின் வித்தை, கருவைச் செறியைச் செய்த நல்லைநகர் கோமானின் இந்த மகோனனதமான பணியின் தாக்கத்தின் கீழ்த்தான் பின்னர் இதே பணியை தென் இலங்கையில் அனகாரிக தர்மபாலா ஆரம்பித்தார்.

முதலில் நமது ஆறுமுக நாவலரும் பின்னர் அனகாரிகரும் துவக்கிவைத்த இந்த தேசிய விழிப்பு, எழுச்சி இயக்கம்தான் பின்னர் நாட்டின் விடுதலை இயக்கமாக முகிழ்ந்தது. தேசிய சுதந்திரத்திற்கும், அடுத்து குடியரசாக நாடு மலர்வதற்கும் காலகோளாகியது.

நாவலரின் இந்தப் பாத்திரத்தை முத்திரை வெளியிட்டுக் கொள்வதித்த அரசு அதன் வெளியிட்டில் இந்த வரலாற்று உண்மைக்குப் பின்வருமாறு முத்திரை குத்தியது:

“இவர் வட இலங்கையில் வெற்றிகரமாக ஆரம்பித்த சீர்திருத்த இயக்கம் தென் இலங்கையில் வணக்கத்துக்குரிய குணானந்த தேராரும், அனகாரிக தர்மபாலாவும் ஆரம்பித்த இயக்கங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தது. உண்மையில் அவர் அந்திய ஆட்சிக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கும் இயக்கத்திற்கு வித்திட்டார். அதுவே பிறகாலத் தலைவர்கள் சுதந்திரம் பெற உழைப்பதற்கு மூலவித்தாயிற்று.”

நாவலரின் பாத்திரம் தேசியத்திற்கு, விடுதலை இயக்கத்திற்கு வித்திட்டவர் என்பதுடன் முற்றுப் பெறவில்லை. அதற்கப்பாலும் அது

செறிந்து பின்னர் முகிழ்ந்த ஜனநாயக இயக்கத்திற்கும் அடிகோலிய முதல் புருஷர் என்ற வெளிப்பாட்டையும் பெற்று நிற்கிறது.

ஒரு வரலாற்றுப் புருஷர், முன்னோடி மேதாவிலாசம் தனது காலத் தின் முக்கிய தேவைகளை, உடனடிப் பணிகளை பிரதிபலிப்பதுடன் மட்டும் நின்றுவிடுவதில்லை. அவர் காலத்தைக் கடந்து, காலத்தை வென்று தனது காலத்திற்கும், எதிர்காலத்திற்குமான திசைகாட்டியாக, வரலாற்றின் முன்போதலுக்கு அடியெடுத்துக் கொடுப்பவராகத் திகழ்வார். இந்த வரலாற்றுப் பாத்திர முழுமையை நாவலரின் இயக்கங்களில், பணிகளில், கருத்துக்களில் பரக்கக் காணலாம்.

ஒரு மாபெரும் வரலாற்று நாயகனுக்கு உள்ள பெரும் இலட்சணம், சிறப்பம்சம் மக்களை நேசிப்பதும், மக்களுக்காகச் செயற்படுவதும், மக்களில் நம்பிக்கை வைப்பதுமாகும்.

சைவத்தை நேசித்த, தமிழை நேசித்த, தமிழர் பண்பாட்டை நேசித்த நாவலர் மக்களை நேசித்தார், மக்களுக்குப் பணிசெய்தார், மக்களை நம்பினார். தனது பணிகள், இயக்கங்கள் அனைத்திலும் மக்களை, மக்களையே மூலமாகவும் ஆதாரமாகவும் கொண்டார். மக்களின் வாழ்வு சிறுக்க, செழிக்க, செம்மையூ சதாசர்வமும் உழைத்த அவர் ஜனங்களுக்காக மக்கள் இயக்கத்தை நடத்தினார். மக்களுக்கான ஜனநாயகக் கருத்துருவங்களை முன் வைத்தார்.

மக்களை நாடும், மக்களைத் திரட்டும் இந்தப் பண்பை அவரது சகல நடவடிக்கைகளிலும் அவதாரிக்கலாம்

சிவதொண்டுக்கு, சைவம் காக்கும் பணிக்கு அவர் சைவ மக்களைத் திரட்டினார். மக்களின் கூட்டங்களைக் கூட்டி ஊர் ஊராகப் பிரசங்கங்கள் செய்தார். இவற்றின் மூலம் உறங்கிக் கிடந்த மக்களைத் தட்டியெழுப்பி அவர்களுக்கு விழிப்பை ஏற்படுத்தினார். மக்களைத் திரட்டும் மக்கள் இயக்கப் பண்பை முதன் முதலில் பிரக்ஞா பூரவாகத் துவக்கி வைத்தார்.

அவர் பிரபுக்களிடமும் மேல்தட்டு ஜஸ்வரியவான்களிடமும் தனது பணிக்கு ஆதாரவு திரட்டவில்லை. மாறாக சாதாரண மக்களிடமே போனார்.

“சனங்கள் இந்தத் தேசிய தர்மத் தின் பொருட்டுப் பண்மாகவேனும், மரம், கல், சுண்ணாம் பு முதலிய

பிரேமஜி

உபகரணங்களாகவேனும் தங்களால் இயன்றது கொடுத்தல் வேண்டும்” என்று மக்களிடமேதான் உதவி கேட்டார்.

“தங்கள் வீடுகளிலே போடப்படுகிற குட்டான்களிலே நாளொன்றுக்கு ஒரு பிடி அரிசி போட்டு தமிழ்த் தொண்டுக்கு, மதப் பணிக்கு உபகாரம் செய்யுமாறு” மக்களிடம், அன்றாடம் காய்ச்சிகளான ஏழை மக்களிடம் வேண்டிக்கொண்டார். பொதுப்பணிக்கு ஆதரவு திரட்டும் இயக்கத்திற்குக் கூட வெகுஜனத்தன்மையை அளித்தார். எந்தப் பணியும், எந்த இயக்கமும் மக்களையே ஆதாரமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதையும், மக்களைத் துறந்து ஒரு சில பணம்படைத்தவர்களை ஆதாரமாகக் கொள்ளும் எந்த இயக்கமும் தர்மத்தின்பாற்பட்டதாக இருக்க முடியாது என்பதையும் உணர்ந்து நாவலர் மக்களையே முகேஸ்வரனாகக் கொண்டார்.

சிவநெறி பரப்பத் தொண்டர்களைத் திரட்டியபோதும் நாவலர் இவர்களை ஏழைகளான மக்கள் மத்தியிலிருந்துதான் தெரிவி செய்தார். இலவச உடையும், இலவச உணவும், இலவசக் கல்வியும் அளிக்கப்பட வேண்டிய நிலையிலிருந்த பஞ்சையர்கள் மத்தியிலிருந்தே தமிழ்த் தொண்டர்களைத் திரட்டினார்.

தமிழை, பண்பாட்டை, ஆண்மீக நெறியை மேற்றட்டினர் பறக்கணித்து ஆத்ம சோரம் போவதையும், நலிந்துபட்ட மக்கள்-வியர்வை சிற்றி உழைக்கும் மக்கள் நமது பண்பாட்டின் பரமவிக்வாசிகளாக, மெய்க்காவலர்களாக இருப்பதையும், அவர்களின் வாழ்வு சோரம் போகாதிருப்பதையும் கண்ட நாவலர் இந்த உழைக்கு வாழும் ஏழைமைப்பட்ட மக்களால்தான் நமது பண்பையும் பண்பாட்டையும் தேசத்தின் தன்மானத்தையும் காக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்தார்.

நாவலர் குருகுலக் கல்வி மரபில் வந்தவர். தனக்குப் பின்னால் ஒரு சில்லியப் பரம்பரையையே விட்டுச் சென்றவர். ஆனால் இந்தச் சிறிய வட்டத்திற்குள் கல்வி முடங்கி நிற்பதை அவர் விரும்பவில்லை. மாறாக கல்வி பறந்துபட்ட மக்கள் பகுதியினரை அடைய வேண்டும் என விரும்பினார். இந்த நோக்கம் ஈடேற தானே முன்னின்று பாடசாலைகளை நிறுவினார்.

“ஹார் தோறும் பள் எனிக் கூடங் களைத் தாபித் து உங்களுக்குள் கொண்டு கல்வி அறிவொழுக் கங்களிற் சிறந்த மேலோர்களைக் கொண்டு அவற்றை நடத்துவியுங்கள்” என்று அவர் மக்களை வேண்டினார்.

இவ்வாறு கல்வியை மக்களிடம் கொண்டு சென்றதுடன், மக்கள் மத்தியில் கல்வியைப் பரப்ப ஒரு வெகுஜன இயக்கத்தையே நடத்தினார். கல்விக்கு வெகுஜனத் தன்மை அளித்த நாவலர், அதை ஏழை மக்களுக்கு வழங்குவதற்காக இலவசக் கல்வித் திட்டத்தை சொல்லலாணா இடுக்கண்களுக்கு மத்தியில் ஆரம்பித்து நடத்தினார். பாதிரிகள் கல்வியை ஒரு கலோனியலில் ஆயுதமாக பணம்படைத்த வர்க்கத்தினருக்கு பணத்திற்கு ஊட்டிய அதேவேளையில், நாவலர் கல்வியை தனது பண்பாட்டு விழிப்பியக்கத்திற்கு ஒரு கருவியாக உபயோகித்து நலிந்துபட்ட வர்க்கத்திற்கு இலவசமாக அளித்தார். ஏழைகளே கல்விக்குரியவர்கள் என்பதைக் கண்டார். பின்னர் வந்த இலவசக் கல்வியின் மூலபிதாவானார்.

இலக்கியத் துறையிலும் கூட மக்களை நாடும் மக்களிலக்கியப் பண்பு நாவலரில் முனையிட்டு முகிழ்ந்ததைக் காணலாம்.

ஒரு சிறு கூட்டம் பண்டிதர்கள் வட்டத்திற்குள் அடைப்பட்டுக் கிடந்த இலக்கியத்தை அச்சிறையிலிருந்து மீட்டுப் பரந்த மக்களிடம் எடுத்துச் சென்றார். சுவடி உருவிலிருந்த பழும்பெரும் இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்து பல்லாயிரம் மக்களுக்கு அளித்த அவர் “யாவுரும் எளிதில் அறிந்து உய்யும் படி” சாகித்தியங்கள் படைக்கப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். “யாவுருக்கும் எளிதில்” என்பதன் மூலம் இலக்கியம் நலிந்துபட்ட பாமர மக்களுக்குப் புரிந்துகொள்ளத்தக்கதாக இருக்க வேண்டும் என்றும், அது அந்த யாவுருக்கும் உய்வை, விடுதலையை, விமோசனத்தை அளிக்கக்கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறியதன் மூலம் இலக்கியத்தின் சமுதாயப் பாத்திரத்தை, மக்களியக்கப் பண்பை நாவலர் பவ்வியமாக எடுத்து நிறுவினார்.

இலக்கியத்தைத் தமது போராட்டத்தில் ஒரு சாதனமாகக் கொண்ட நாவலர் இலக்கியத்தையும், பிரசரங்களையும், பத்திரிகைகளையும் மக்கள் மத்தியில் பரப்பவும், இவற்றின் மூலம் மக்களைத் திரட்டவும் அச்சகம் நிறுவி வெளியிட்டு முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்.

வசன நடை கைவந்த நாவலர் தனது கனல் பறக்கும் எழுத்துக்கள் மூலம், காட்டாற்று வெள்ளமாகப் பெருக்கெடுத்த சொல்மாரி மூலம் தமிழையும் சைவத்தோடு சேர்ந்து தனது இயக்கத்தின் கருவியாக, கேட்யமாகப் பாவித்தார்.

தமிழ் வெறுமனே பூஜிக்கப்படவேண்டிய பொருள் அல்ல, வழிபடுதலுக்குரிய வஸ்து அல்ல. மாறாக அது மக்கள் இயக்கத்

தேவைக்குப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய ஆயுதம் என்பதை நடைமுறையில் நாவலர் காட்டினார். இவ்வாறு தமிழகத்து தமிழின் எழுத்து நடைக்கும் ஒரு புதிய அர்த்தத்தையும் வீறையும் அளித்தார். இலக்கிய நயத்தைச் சுவைத்த, மதித்த அதே வேளையில் சொல்லின்கருத்தின் காத்திருத்திற்கும் களத்திற்கும் கூடுதல் முக்கியத்துவமளித்ததன் மூலம் அவர் எழுத்து நடைக்குப் புதுப்பண்பினை, வெகுஜனத் தன்மையினை, போர்க்குணத்தினை அளித்தார்.

மதத்தையும் தமிழையும் தனது மக்கள் இயக்கத் தேவைக்குப் பயன்படுத்திய ஆறுமுகனார் தனது உணர்வுகளுக்கும் போராட்டத் தேவைகளுக்கும் கருத்தியல் வடிவம் மட்டுமல்ல எத்தாபன உருவமும் கொடுக்கும் வகையில் சைவ சமாஜத்தைத் தோற்றுவித்தார்.

இதன் மூலம் மக்களின் விழிப்பு, எழுச்சி, இயக்கம் என்ற நிலையிலிருந்து மக்கள் எத்தாபன அமைப்பு என்ற மக்கள் இயக்கத்தின் உயர் கட்டத்திற்குச் சென்றார்.

இவை அனைத்தும் சிவ சக்தியில் நம்பிக்கை வைத்து தனது வரலாற்றுக் கடனை, கைங்கரியத்தை ஆரம்பித்த நாவலர் மக்களை நாடி அந்த மக்களின் ஜனசக்தியிலேயே முழுநம்பிக்கையை வைக்கவும், அதையே தனது இயக்கத்தின் ஆதார விசையாகக் கொள்ளவும் ஆரம்பித்தார் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

தனது இயக்கப் பணிகளுக்கு மக்கள் சக்தியை ஆதாரமாகக் கொள்ள ஆரம்பித்ததும் நாவலர் சமய எல்லையைக் கடந்து மக்களின் வாழ்வைப் பாதிக்கும் ஏனைய பிரச்சினைகளிலும் சித்தம் செலுத்தினார். சிவச் சீலர் ஆக்ரோஷம் நிறைந்த, தர்மாவேசம் கொண்ட கிளர்ச்சிக்காரராக மாறினார்.

இவரது இந்த சமூகப் போராளித் தோற்றப்பாடு பல்வேறு நிலைகளில் வெளிப்பாடு பெற்றது.

கோபில்களில் மலிந்துகிட்டந் ஊழல்களை எதிர்த்தும் நிலப்பிரச்சுதாவ வர்க்கத்தின் சீகேட்டை எதிர்த்தும், அந்தியார்சீபினது நிர்வாக ஊழலையும் கொடுமையையும் எதிர்த்தும் அவர் ஸிசரமாகப் போராட்டினார்.

தர்மகர்த்தாக்களான நிலக்கிழார்கள் கோயில் பணத்தைக் கொள்ள என்றுவதையும் ஆண்டவன் சன் னிதானத் தை அபசாரப்படுத்துவதையும் கண்டு நாவலரின் இதயம் கொதித்தது.

“கோயில் தர்மத்திற்காகப் பணம் தன் டி ஒன்றும் செய்யவில்லை. இக்கோயில் அதிகாரிகள் பண்டுதொட்டு இன்று வரையும் இங்கே காவடிக் காரர்களிடத்தில் வாங்கிய பணம் எங்கே? மாவிளக்கிடுவோரிடத்தில் வாங்கிய பணம் எங்கே? உற்சவத்திற்கென்று வாங்கிய பணம் எங்கே? இக்கோயிலதிகாரிகள் தாங்களாகவே கோயிலுக் கென்று நிலம் ஏதாவது வழங்கியிருக்கிறார்களா? திருவாபரணம், திருப்பணி ஏதாவது செய்திற்கக்கிறார்களா? அரச்சகரின் அரச் சகப் பணத்தைக் கூட அபகரிக் கிறார்களே” என்று கோயிலதிபதிகளின் கொள்ளலையை, குறையை எதிர்த்து நாவலர் திரிப்ரமீத்த சடையோளின் ஆக்ரோஷத்துடன் அக்கினி கக்கினார்.

“திரிசனத்திற்கு வந்த பிறர் மனைவியரோடும், தாசிகளோடும் கோயிலுக்குள்ளே விபச்சாரம் செய்துவிட்டுச் சுவாபிக்குக் குடைபிடிப்பதும், வாகனக்கொம்பு பிடிப்பதும், தங்கள் தாசிகள் பிரசவித்த காலத்திலும் இராப்பகலாக அங்கே இருந்துவிட்டு கோயிலிற் புகுவதும், சுவாமிக்கு அபிஷேகத்தின் பொருட்டுக் கொண்டுவரும் பால் முதலியவற்றைத் தங்களுக்கும் தங்கள் தாசிகளுக்கும் உபயோகப்படுத்துவதும் பிறவாயகிய கொடும் பாவங்களிலே” கோயில் மேலாளர்கள் ஈடுபடுவதையும் இக்கோயிலார் காமம், பொறாமை, மதுபானம், கலகம், சண்டை, வழக்கு, மேகவியாதி, சந்ததி நாசம், வறுமை முதலிய தீவைகளை வளர்ப்பதையும் நாவலர்பிரான் தர்மாவேசத்துடன் அம்பலப்படுத்தினார்.

இவ்வநீதிகளை செய்யும் கோயிலதிபதிகள், ஆஸயத்தை தமது பள்ளியறைகளாகவும் குறையாடல் தளமாகவும் மாற்றிய இந்நிலாதிபதிகள் உயிர்ப்பவி போன்ற முடத்தனங்களை வளர்ப்பதையும் கண்டு நாவலர் கடிந்தார்.

“சுவாமி எழுந்தருளும் தேரின் உருளையிலே ஆடுவெட்டுவது வைரவருக்குப் பிரியம் என்று இக் கோயிலதிகாரிகள் வெட்டிக் குவிக்கிறார்கள். கொடுமை” என்று நாவலர் இந்த உயிர் வதையைக் கண்டித்தார். “எத்தனையோ ஆயிரம் பேர்களை ஏற்றிய பிரமாண்டமான புகைக் கப்பல்கள் பலிகொடாது சமுத்திரத்திலே நெடுந்தாரம் ஓடி இடையூறு ஒரு சிறிதும் அடையாது திரும்புகின்றனவாம்” என்று பகுத்தறிவத் தர்க்கம் செய்து உயிர்ப்பவிலாதிகளின் மூத்த மட்மையைச் சாடினார். கந்தசாமி கோயில் சீர்திருத்தத்திற்காக இவர் நடத்திய போராட்டம் வரலாற்றுப் புகழூமிக்கது.

தேவ சன் னிதானங் களை சரஸ்க் கூடங் களாகவும், கொள்ளலையிடல் களாங்களாகவும் மாற்றியதுடன் மூடத்தனங்களையும்

வளர்த்த மாபாவிகள் கோயிலதிகாரிகள் என்ற உறுவிலிருந்த பெரும் நிலக்கிழார்களும், பணம்படைத்த மேல்தட்டுக் கூட்டத்தினரும்தான் என்பதைக் கண்ணுற்ற நாவலர் இந்தச் சரண்டல் வர்க்கத்தைப் போயாக வெறுத்தார். தமது சமய, கல்வி, மொழிப் பணிகளுக்கு இந்தச் செல்வச் செருக்கர்களிடம் போக மறுத்து பாடுபட்டுமூக்கும் நல்லாரிடமே நாவலர் “பிடி அரிசி” தண்டியது ஒன்றும் தற்செயலானதல்ல. மதத்தையும் பண்பாட்டையும் அழித்த அந்நியராட்சியினரின் பாதாரவிந்தங்களுக்கு அபிஷேகம் செய்து, மாற்றாணிடம் தன் ஆத்மாவை விலைகூறிய இந்தச் செல்வந்தர் கூட்டத்தை நாவலர் வெறுத்தது இயல்பு நெறிப்பட்டதே.

மாப்பான முதலியார் போன்றோரை எதிர்த்து நாவலர் நடத்திய போராட்டம் ஒரு தனிப்பட்ட பகைமையின்பாற்பட்டதல்ல. மாறாக சமூகத்தின் நச்சுப் பாம்புகளான, சமுதாயச் சீர்மிலின் மூலஸ்தர்களான பணம்படைத்த சீமான்கள் கூட்டத்தை எதிர்த்து நாவலர் நடத்திய போராட்டமே அது.

கோயிலதிகாரிகளையும், கோயிலதிபதிகளாக இருந்த நிலப்பிரபுக்களையும் எதிர்த்துப் போராடிய நாவலர் மக்களின் பிரச்சினைகளைத் தட்டிக்கழித்து மக்கள் குறைதீர்க்க முனையாது வருங்கூத்திலும், ஊழலிலும், ஊதாரித்தனத்திலும், தர்மத்தை மீறித் தமது குலாமிகளுக்கு உபகாரம் செய்வதிலும் ஈடுபட்டிருந்த அதிகார வர்க்கத்தினரை எதிர்த்து மக்கள் சார்பில் நெஞ்சுரத்துடன் போராடனார்.

1876ம் ஆண்டுகளில் கொடிய பஞ் சமும் வாந் திபேதியும் யாழ் ப் பாணத் து மக்களை வதைத் தது. நோயாளிகளுக்குச் சிகிச்சை அளிக்கவும், கஞ்சித் தொட்டி வைத்துக் கஞ்சி ஊற்றவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்ட போதிலும் இவை உத்தியோகஸ்தர்களால் முறையாக நடத்தப்படவில்லை. அன்று வெள்ளையராட்சியின் பிரதிநிதியாக யாழ் ப்பாணத் திலிருந்த துவைனந்துரை வீடுகளில் புகுந்து துணிமணிகளைக் கொழுத்தி மக்களை இம்செப்படுத்தினான்.

ஆட்சியாளரும் அவர்களின் அடிவருடிகளும் மக்களுக்கு எதிராக இழைத்த இக்கொடுமைகளைக் கண்டு நாவலர் பிரான் அடலேறாகச் சீரிப்பொங்களார். மக்களின் கூட்டங்களைக் கூட்டினார். துவைனந்துரையையும் அவனது உத்தியோகப் பரிவாரத்தினரையும் கண்டித்தார். யாழ்ப்பாணம் வந்த கவர்னர் லங்டனிடம் மக்கள் சார்பில் ஒரு விண்ணப்பத்தைக் கையளித்தார்.

“சென்ற சில ஆண்டுகளாக பஞ் சமும் பேதியும் யாழ்ப்பாணத்தைக் கடுமையாகப் பீடித்து வருகின்றன. இப்போதுள்ள ஏஜன்டு துவைனந்துரை வந்தது முதல் சென்ற மூன்று ஆண்டுகளாக நாங்கள் படுந்துயரும் சொல்லி முடியாது” என்று அந்த விண்ணப்பத்தில் மக்கள் துயரை நெஞ்சு நெக்குருக வர்ணித்தார்.

அதிகாரிகளின் அட்டுழியங்களை அவர் சீற்றத்துடன் சித்திரித்தார்.

“குலாமிகளின் உறவினர்க் கெல்லாம் வேட்டடைதான், வேலைதான், சில இடங்களில் உறவினரே உடையாரும் நொத்தாரிசமாக அட்டுழியம் செய்கிறார்கள். பத்திரிப் பதிவுகளில் படுமோசடி நடக்கிறது.

“பாதை போடுவதற்கென்று ஏஜன்டு தன் குலாமிகளின் பேச்சையே கேட்டு நல்ல கனிமரங்களை வெட்டிச் சாய்க்கிறார்; வேலிகளைப் பிரிக்கிறார்; வீடுகளை இடிக்கிறார்; நிலங்களை ஆக்கிரமிக்கிறார்”.

ஏழை விவசாயிகளின் மீது கடுவரி விதிக்கப்பட்டதை நாவலர் கடுமையாகக் கண்டித்தார்.

“நெல் விளைவில்லாது கொடிய பஞ் சம் எம் மைச் சூறையாடுகிறது. இப்போது இரகக்மில் லாது கடுவரி வகுலிக்கப்படுகிறது. சர்க்கார் உத்தரவின்படி விதை நெல் கூடாங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதனால் பல விளைநிலங்கள் தரிசாகக் கிடக்கின்றன. நவ்தடம் ஏராளம். இப்போது நல்ல மழை பெய்தும் விதைப்பில்லாமல் விவசாயிகள் பாடு திண்டாடுகிறது.

“பஞ்சமும் பேதியும் மக்களைக் கொல்கின்றன. நிலைமை அறிந்தும் ஏஜன்டுத் துரை ஒரு பரிகாரமும் செய்யாமல் எல்லாம் செய்துவிட்டதாக வெளிக்குக் காட்டுகிறார்”.

இவ்வாறு ஆளவந்தோரை எதிர்த்து விவசாயப் பெருமக்கள் சார்பில் நாவலர் இடியேறாக கர்ஜித்தார்.

ஆனால் வெள்ளைக் கார கவர்னர் நயமாகப் பேசி விசாரணைக்கு வந்த ஆளை அனுப்பிவிட்டார். அதிகாரிகள் அட்டகாசம் தொடர்ந்து நீடித்தது. இதனால் மனம் குழந்தை நாவலர் போராட்டத்தைக் கைசோரவிடவில்லை. அவர் தொடர்ந்து கிளர்ச்சி செய்தார். மக்களைத்

திரட்டி இயக்கம் நடத்தினார். இதன் பயணாக ஒரு விசாரணைக் கழிவன் வந்தது.

அப்போது “யாழ்ப்பாணிகளே விழித்துக் கொள்ளுங்கள். இது சமயம். கிறிகோறி வந்த பொழுது துவைனந்துரை தந்திர வேலை செய்து தன்கீழ்ப்பட்ட உத்தியோகத்தர்களைக் கொண்டு நாடகம் நடத்தி தமது குற்றங்களை மறைத்துவிட்டார். தம் மீது வந்த வழக்குகளையெல்லாம் தந்திரமாக விலகச் செய்து அநியாயாச்சியம் நடத்துகிறார்” என்று நாவலர் வெள்ளைக்கார ஆட்சியாளரின் அக்கிரமத்தை எதிர்க்க மக்களைத் தர்மாவேசத்துடன் தட்டி எழுப்பினார்.

“சனங்களே உங்கள் மேல் வைத்த இரக்கத்தினாலே சொல்லுகிறேன். கேள்வுகள். உங்களுக்கு இது நல்ல சமயம். தப்பினால் வேறு சமயம் வாய்க்காது. நீங்கள் திரண்டு நின்று கழிவனர் முன் துவைனந்துரையின் தீமைகளையும் அட்டுமியங்களையும் தெரியமாக மறைப்பின் றி வெளிப் படுத் துங்கள். மாபாவிகளாகிய உத்தியோகத்தர்களுக்குப் பயந்து உங்கள் தலையிலே மன்னை வாரிப்போட்டுக் கொள்ளாதீர்கள்” என்று மக்களைத் தெரியமாகப் போராட்டத் தூண்டினார்.

யாழ்ப்பாணத் திலே அதிகார வர்க்கம் நடத்திய அட்டகாசங்களை, மக்கள் மீது இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளை ஸ்ரீ குமாரசாமி மூலம் சட்ட நிருபண சபையில் நாவலர் அம்பலப்படுத்துவித்தார். சட்ட நிருபண சபையில் நடத்துவித்த போராட்டத்திற்குப் பக்கபலமாக வெளியே மக்களைத் திரட்டி நாவலர் வெகுஜன இயக்கம் நடத்தினார்.

“இது நிர்வாக நிலைக்களமல்ல. இங்கு நீதியும் நியாயமும் இல்லை. இது கள்ளின் ஆட்சிக் குகை” என்று யாழ் கச்சேரியைச் கட்டிக் காட்டி அதிகாரவர்க்கத்தை நாவலர் சாடனார்.

இவ்வாறு எங்கும் எப்போதும் நாவலர் மக்களை நேசித்தார். மக்களின் நலனுக்காகப் போராடனார். விதை நெல் முதல் கஞ்சித் தொட்டி வரை மக்களின் பிரச்சினைகளுக்காகக் குரல் கொடுத்தார். மக்களின் சார்பில் நீதிக்கும் நியாயத்திற்குமாக உயிரைத் துச்சமாக மதித்துப் போரிட்டார். இந்தப் போராட்டம், அதர்மத்தை எதிர்த்து நீதிக்காக அவர் நடத்திய போராட்டம். நாவலரை ஏகாதிபத்திய ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராகத் திருப்பிவிட்டது.

ஆட்சி அதிகாரத்தை எதிர்த்து மக்களின் நலன் காக்க நாவலர் நடத்திய இயக்கமும் போராட்டமும் அவரை மக்களொருமைப்பாட்டு நிலைக்கு உயர்த்தியது.

பாதிரிகளையும் பரதேசி ஆன்மீக ஊட்டுவலையும் எதிர்த்து மதம் காக்கும் இயக்கத்தில் துவங்கிய நாவலர் மக்களுக்காக அவர்களின் நலன் களுக்காகப் போராடியபோது மத, இன வேறுபாடுகளையும் தாண்டி அனைத்து மதங்களையும் இனங்களையும் சேர்ந்த மக்களைப் பொதுப் போராட்டத்தில் ஒன்றுதிரட்டினார். இவர்கள் அனைவரினதும் நலன்களுக்கிடையில் ஒருமைப்பாட்டைக் கண்டார். “யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், முகம்மதியர்கள் என்கின்ற சனங்கள் இப்பொழுது இரண்டு மூன்று வருட காலம் என்ன நிலையில் இருக்கிறார்கள்? துவைனந்துரையின் சிநேகித்தர்களான சில உத்தியோகஸ் தர்கள் தவிர மற்றவர்கள் துன் பமே அனுபவிக்கிறார்கள்” என்று கூறி துண்பப்படும் எல்லா மக்களினதும் துயரம் துடைக்க அவர் அந்த அனைத்து மக்களையும் பொதுப் பிரச்சனைகளில், பொதுப் போராட்டங்களில் ஒன்று திரட்டினார்.

“சனங்களே, குமாரசாமி உங்கள் பொருட்டுப் பிரயாசைப்படுகிறார். இது நல்ல சமயம். வைணவர், கிறிஸ்தவர், முகம்மதியர் அனைவருக்குமே நல்ல சமயம். ஒரு சமயமும் இல்லாதவருக்கும் நல்ல சமயம்” என்று எல்லாச் சமயத்தவர்களை மட்டுமல்ல சமயமற்றவர்களைக் கூட ஒன்றுதிரண்டு போராடுமாறு சமயம் காத்த நாவலர், சைவம் வளர்த்த நாவலர் அறைக்கலி அழைத்தார். மக்களின் பிரச்சினைகள் என்று வரும் போது எல்லா வேறுபாடுகளையும் கடந்து அந்தப் பிரச்சினைகளால் பாதிக்கப்படும் மக்களை ஓரணி திரட்டுவதன் அவசியத்தை அவர் உணர்த்தினார்.

சைவத்திற்காக, தமிழக்காக இவற்றின் தனித்துவத்தைப் பேணுவதற்காக உழைத்த ஒப்பற்ற சிவச் சீலர் மக்களின் பொதுப் பிரச்சினையில் எல்லா இன், மத மக்களையும் ஒன்று திரட்டியதன் மூலம் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கு, மக்கள் ஜக்கியத்துக்கு நேர்வழி காட்டினார். இத்தகைய ஒந்றுமை மக்கள் நலனிலும் அதற்கான போராட்டங்களிலும்தான் ஜனிக்கிறது என்பதையும் நடைமுறையில் மெய்ப்பித்தார். மக்களை நேசித்து பின்னர் மக்களின் நலன் காக்கப் போராடிய நாவலர் இறுதியில் தீவிர அரசியலிலும் குதித்தார். பொன்னம்பலம் இராமநாதனை சட்ட சபைக்கு அனுப்பப் பேரியக்கம் நடத்தினார். “எங்கள் உள்ளமறிந்த நண்பர், எங்கள் குறையறிந்து

நிறைவு செய்யத்தக்க ஒருவர் இவரே” என்று இராமநாதனுக்காக வாதிட்டார்.

இதிலும் மக்களின் உள்ளாம் அறிந்து அவர் தம் குறைத்திக்கும் ஒருவரையே மக்கள் பிரதிநிதியாக்க முனைந்தார். இதில் வெற்றியும் கண்டார். மக்களின் பிரதிநிதி மக்களின் அபிலாபைக்களைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே அந்நிய செல்வாக்கின் கீழ் இருந்த பிரிட்டோவை எதிர்த்து இராமநாதனுக்கு வெற்றி சேர்க்க இமை சோராது போரிட்டார்.

“இந்துக்களின் சீர்திருத்தச் செம்மல்” என சட்டசபையில் நாவலரை வர்ணித்த பொன் இராமநாதன் இவரது ஆளுமை வீச்சுக்குட்பட்டு தேசிய ஒருமைப்பாட்டின், தேசிய உணர்வின் பிரதிநிதியானமை ஒன்றும் தற்செயலானதல்ல.

“நாவலர் பெருமான்”
150வது ஜெந்தி விழா மலர் 1972

மானிதமும் மானுட விழுமியங்களும்

“மானுடம், அந்த வார்த்தைதான் எவ்வளவு கம்பீரமாக ஒலிக்கிறது” என்றான் மாபெரும் பாட்டாளிவர்க்க எழுத்தாளனான மார்க்கலிம் கார்க்கி. “மனுக்குலத்தின்பாலான பக்தி எமது நெஞ்சங்களில் அணைக்க முடியாத பெரும் சோதியாக முன்டெழுகிறது” என்று அவன் சூரூபரைத்தான். கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வானோ: “மானுடம் வென்றுதம்மா” என்று மானுடத்தின், மனித தர்மத்தின் ஜெயபேரிகை கொட்டினான்.

உலகின் தன்னேரில்ல இலக்கிய மேதைகள் போற்றிய இந்த மானிதம் இன்று மலினமுற்றுக் கிடக்கிறது. இன்றைய உலகின் போர்ச்சுமிலில் மனிதப் பண்பாடும் மனிதனேய உணர்வுகளும் மரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. மனித விழுமியங்கள் இழக்கப்பட்டுவருகின்றன. நாகரிகமான சமுதாயத்தின் உயர் பெறுமானங்கள் தோற்றுப்போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. மனிதப் பண்பாட்டு நெறிகள், ஒழுக்க நியமங்கள், உன்னத வாழ்க்கைத் தர்மங்கள் அனைத்தும் பாறிவீழ்கின்றன.

கொலைக் கலாசாரம், வன்முறை, பயங்கரவாதம், ஊழல், ஊதாரித்தனம், அடாவடித்தனம், பொதுச் சொத்துச் சூறையாடல், மோசடித்தனம், இனக்குரோதம், மானுட வெறுப்பு, மனித சங்காரம், உயர் பண்பாட்டு நெறிகளை மீறல், வாழியல் ஒழுங்குகளையும் நியாய தர்மங்களையும் தகர்த்தல், மனிதனையும் மனித உயிர்களையும் துச்சமாகக் கருதல் போன்ற அமானுஷ்யத்தனமான உன்மத்தப் போக்குகளும் விகார மனப்பிற்றவுகளும் ஒரு சிறு கூட்டத்தினதல்ல, மனித சமுதாயத்தின் கணிசமான பகுதியினரினதும் வாழ்க்கை முறையாகவும் சமுதாயப் ‘பண்பாடாகவும்’ மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நிலையில் மனிதப் பண்பாடுகளையும் நாகரிகமான விழுமியங்களையும் பாதுகாப்பதும் பேணுவதும், சமுதாயத்திலும் வாழ்விலும் மீள் ஸ்தாபிதம் செய்வதும் இன்று மானுட இனத்தின் அவசர அவசியமான பணியாக, நடைமுறைக் கடமையாக மாறியுள்ளன.

இதுவே, இந்தப் பணியே இலக்கியத்தின் முன்னும் எழுத்தாளர்களின் முன்னும் உள்ள முழுமுதற் கடப்பாடாக உள்ளது. எழுத்தாளன் ஆத்மாவின் எனஜினியராகவும், மனித மனச்சாட்சியின் ஸ்தாபகனாகவும் இருப்பதால் இந்தப் பொறுப்பினை நிறைவு செய்யும் பணி மற்ற நெல் லோரிலும் பார்க்க அவனையே கூடுதலாகச் சார்ந்துள்ளது.

இந்தப் பணியினை திறம்பதவும் நடைமுறை வலுவுடனும் நிறைவேற்றிற்கு அவன் பல சமூக எதார்த்தங்களையும் வாழ்க்கைச் சுத்தியங்களையும் மனம் கொள்வது அவசியம்.

‘அரசன் எவ்வழி அவ்வழி மக்கள்’ என்று பழம்பெரும் தமிழ் இலக்கியம் பேசகிறது. ஒரு தேசத்தின் தலைமை பண்பாட்டு நெறிகளிலிருந்து பிறழும் போது, ஜனநாயக தர்மங்களை உதாசீனம் செய்யும் போது முழுச் சமுதாயத்தினதும் பண்பும், பண்பாடும் சீர்குலைகிறது. கொலை, கொள்ளல், குறையாடல், கள்ளக்கடத்தல், வியபிசாரம் மற்றும் சமூக அநீதிகள் முழு வாழ்வின் மீதும் கோலோச்சுகின்றன. இவையே சமுதாயத்தின் நடப்பு நியதிகளாகவும் வாழ்வின் செயற்படு நியமங்களாகவும் மாறியுள்ளன. ஆகவேதான் நாகரிகமான அரசியல் கலாசாரத்திற்காக, அரசியல் செயற்பாடுகளில் பண் பாட்டு நெறிகளும் ஜனநாயக தர்மங்களும் மீள் நிறுவப்படுவதற்காகப் போராடுவது மக்களினதும் இலக்கியத்தினதும் மையப் பணியாக மாறியுள்ளது.

அரசியலில் நாகரிகமான நியமங்கள் பின்பற்றப்படுவதையும், நீதியான - நேர்மையான ஒழுக்கங்கள் மீறப்பட முடியாதவாறு கடைப்பிடிக்கப்படுவதையும், ஜனநாயக உரிமைகளும், ஜனநாயக தர்மங்களும் கண் டிப் பாகச் செயற் படுத் தப் படுவதையும் உறுதிப்படுத்துவதற்கு இலக்கியம் மக்களுக்கு விழிப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். அரசியல் நாகரிகமும், ஜனநாயக தர்மங்களும் மீறப்பட முடியாத வகையில் அவற்றைக் காப்பாற்ற மக்கள் செயல்பூர்வமாக அணித்திட்டப்பட வேண்டும். இதற்கான வெருஜன அபிப்பிராயத்தையும் பொதுஜன செயற்பாட்டையும் உருவாக்குவதும் வழிநடத்துவதும் இலக்கியத்தினதும் ஊடகத்துறையினதும் பாரிய பணியாகும்.

அதே போல அரசியல் சக்திகள், சமூக சக்திகள், கலாசார சக்திகள் அரசியல் பண்பாட்டையும், சமூக ஒழுக்கத்தையும், மனிதனையும் உணர்வுகளையும் கற்றாராக கடைப்பிடித்து ஒழுகுவதையும் மக்கள் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். இந்த உணர்வை அரசியல் - சமூக சக்திகளுக்கும் மக்களுக்கும் ஊட்டுவதிலும், அவர்களைப் பண்படுத்துவதிலும் இலக்கியம் காத்திரமான பங்களிப்பைச் செய்ய முடியும். தவறான அரசியலும், தப்பான அரசியல் மார்க்கங்களும், தரம்கெட்ட அரசியல் செயற்பாடுகளும் மனிதனுக்கும் சமூகத்திற்கும் ஏற்படுத்தும் அழிவுகளையும், அன்றத்தங்களையும், நிஷ்டிரங்களையும் அனுபவபூர்வமாக இலக்கியப் படைப்புகள் மூலம் - எதார்த்தமான எழுத்து மூலம் சம்பந்தப்பட்ட அனைவரினதும் மனச்சாட்சிக்கு அறைக்கவல்லிடுக்கும் விதத்தில் வெளிக்கொணர வேண்டும்.

ஒழுக்க விதிகளும், மானித விழுமியங்களும் மீறப்படுவதும்; நெறிப்பற்றந்த வாழ்க்கை முறைகளும் சமூகச் செயற்பாடுகளும் மேற்கொள்ளப்படுவதும் சமுதாயம் முழுமைக்கும், முழு மானுட இனத்திற்கும் ஏற்படுத்தும் பாதிப்புகள், பேரழிவுகள், சிறைவுகள் அனைத்தும் தத்துபமாகவும் சுத்திய வேட்கையுடனும் இலக்கியப் படைப்புகளில் சித்திரிக்கப்படுவது அவசியம். இதன் மூலம் சமுதாய தர்மங்களையும் வாழ்க்கை நெறிகளையும் பாதுகாத்துப் போராட மக்கள் தட்டியெழுப்பப்பட வேண்டும்.

சமுதாயத்தில் சட்டமும் ஒழுங்கும் பிரதானமானவையே. ஆனால் இவற்றைச் செயற்படுத்த வேண்டிய சக்திகளே இவற்றை மறினால், சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் தமது சுயநலனுக்காகவும் சொந்த லாபத்திற்காகவும் பயன்படுத்தினால் சட்டமும் ஒழுங்குமற்ற ஒரு காட்டுமிராண்டித்தனமான சமுதாயமே மிஞ்சும். இந்த நாடு உட்பட பல நாடுகளின் வாதைமிக்க அனுபவம் இதைத்தான் சுட்டுகிறது. சூடானும், றுவண்டாவும் ஏன் ஈழமும் இதற்கான அத்தாட்சிகளாக மாறியுள்ளன. எனவேதான் சமூக ஒழுக்கங்களையும் அரசியல் தர்மங்களையும் வாழ்க்கை நெறிகளையும் பாதுகாப்பது மக்களின் தலையாய கடமையாகிறது. இவற்றைக் காத்திட மக்கள் திடவழுதிடுவது முன்வரும் போது எந்த சக்தியாலும் இந்த நியமங்களை மீறித் தூயாது. ஆகவேதான் இதற்கு மக்கள் பிரக்கண்டுப்ரவமாகத் தயார்ப்பத்தப்பட வேண்டும். இதை இலக்கியத்தால் செம்மையாகச் செய்திட முடியும். இலக்கியத்தின் கடமையும் இதுவே.

இவை அனைத்துடனும் மனித நேயத்தை, மானுடம் மீதான பாசத்தை, மனிதனை மனிதன் கெளரவிக்கும் பண்பை, உன்னதமான கொடையான மனித உயிரை அனைத்திலும் மேலாகப் பாதுகாத்துப் பேணும் மனுஷத்துவத்தின் உன்னத தத்துவத்தை அனைத்து மனிதர்களிலும் வளர்த்துவதுபடி இலக்கியத்தின் மகோண்னதமான கேந்திரிக் கடமையாக, அவசர அவசியப் பணியாக இன்று மாறியுள்ளது. மனித நேய உணர்வுகளை மனிதனில், அவனின் ஆத்மாவில் சிலிர்ததெழுச் செய்வதே இழக்கப்பட்டுவரும் மனிதப் பெறுமானங்களை மீள் நிறுவுவதற்கான ஒரே வழி, மனித குலம் மிலேசுக் குழுமாக மாறுவதைத் தடுக்கவள்ள ஒரே மார்க்கம். இதுதான் அரசியலை மானிதப்படுத்தும், சமுதாயத்தைத் தூய்மைப்படுத்தும், வாழ்வை நெறிப்படுத்தும்.

ஆகவேதான் இந்த மானுட நேய எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் மக்களின் - குறிப்பாக இளம் தலைமுறையினரின் உள்ளங்களில் புத்திப்பதற்கான புதிதிப் பணியினை ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும், இலக்கியக்காரனும், ஊடகவியலாளனும், கலைஞரனும் செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளன. இன்றைய கட்டத்தில் மனித நேயமே

பிரேம்ஜி

இலக்கியத்தின் கலைகளின் அடிச்சரடாகவும் ஆக்ம நாதமாகவும் அதன் செல்நெறியாகவும் இருக்க வேண்டும். மானிதமே, மானுடப் பிரேமையே இலக்கியத்தின் ஆக்மா. இந்த ஆக்மாவை உயிர்ப்புடன் பேணுவதே எழுத்தாளரின் பலவியமான பணியும் பொறுப்புமாகும்.

“புதிய சகாப்தத்தின் தூய ஒளியை நோக்கி மனிதர்களின் கண்கள் திரும்ப முனைகின்றன” என்று பேரறிஞர் பெர்னாட்சோ கூறினார். இந்த ஒளியை, மனித நேரப் பேரியை மானுட உள்ளங்கள் தோறும் பூப்போம். புவியெங்கும் ப்ரகாசிக்கச் செய்வோம். புதிய சகாப்தத்தின், புது யுகத்தின் வாழ்க்கை நெறியாக, சமூக - அரசியல் கலாசாரமாக, வாழ்கின் விழுமியமாக இந்த ஒளி சுடர்விட்டும். இந்த மானிதப் பேரூளியில் இனவெறியும் மதவெறியும் கொலை வெறியும் எரிந்து பிடி சாம்பலாகட்டும்.

அதிலிருந்து ஒரு புதிய, உன்னதமான மானுடமும் உன்னத கலாசாரமும் புதிப்பிதமாகட்டும்.

“மானுடம் வெற்றதம்மா”

‘புதுமை இலக்கியம்’

1994 இதழுக்காக எழுதப்பட்ட தலையங்கம்

*

*

சமூக விஞ்ஞானி

இலங்கையின் அரசியல் இலக்கிய வரலாற்றின் மிக முக்கியமானதும் அதே வேளையில் முரண்நிலைப்பட்டதுமான ஓர் உண்மை கடந்த காலத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினுடோக வெளிப்பட்டிருக்கின்றது. இலங்கை முற்போக்கு இயக்கமானது அரசியல் அடிப்படையில் கொண்டுள்ளது. இயலாது போன வெற்றிகளை, தமிழ் இலக்கிய அடிப்படையில் அது பெற்றுக் கொண்டுள்ளமையே அந்த உண்மையாகும். அரசியல், இலக்கிய முரண்பாடுகள் காரணமாக இந்த உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளாத ஒரு சிலர் தவிர்ந்து, நடுநிலைநின்று நோக்கும் அனைவராலும் அங்கீரிக்கப்படும் உண்மை இதுவாகும். அரசியல், இலக்கியம் என்றும் இரண்டினையும் சமூகத்துடன் இணைத்து ஒன்றாக நோக்கும் தீர்க்கமாக கொள்ளகையை உடைய முற்போக்காளர்கள், அரசியல் நிலை நின்று பெற்றுக் கொள்ள இயலாது போன வெற்றிகளை இலக்கிய அடிப்படையில் மாத்திரம் எவ்வாறு சாதகமாக ஈட்டிக் கொண்டன் என்பது ஆய்வுக்குரிய ஒன்று. எனினும் இங்கு முற்போக்கு இலக்கியத்தின் வெற்றிக்குச் சாதகமாக அமைந்த இலக்கியச் சூழ்நிலை மாத்திரம் கருத்திற் கொள்ளும்போது, இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மூலமூர்த்தியாக விளங்கும் பொதுச் செயலாளர் பிரேம்ஜி அவர்களின் முக்கியத்துவம், பங்கு, பணி என்பன மேற்கொள்வதை இங்கு கவனத்திற் கொள்ளல் வேண்டும்.

- தென்யான்
‘பிரேம்ஜி’ என்ற நால்வர்குந்து

மின்னியல் ஊடகத்துறை -

21ஆம் நூற்றாண்டின் சவால்கள்

நாமும் மனுக்குலம் முழுமையும் 21ஆம் நூற்றாண்டில் அடியெடுத்து வைக்கும் வரலாற்றுத் திருப்பத்தில் நிற்கின்றோம். புதிய சவால்களுக்கும் புதிய பொறுப்புக்களுக்கும் வாழ்வும், அதன் எல்லாத் தோற்றுப்பாடுகளும் முகம் கொடுத்திருப்பதைப் போலவே எலக்ரோனிக் தொடர்புச் சாதனத் துறையும் இதே சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய தேவையும் கடப்பாடும் முன்நிற்கின்றன.

புதிய நூற்றாண்டின் சவால்களையும் பொறுப்புக்களையும் சரியாகவும் முழுமையாகவும் கிரகித்துக் கொள்ளவும், அந்த உள்வாங்கலின் அடிப்படையில் அது முன்வைக்கும் பணிகளையும் கடமைகளையும் வரையறுத்துக் கொள்ளவும் புதிய நூற்றாண்டு பற்றிய அதன் சிந்தனைகள் பற்றிய பிசுகற்ற விளப்பம் அவசியமாகும்.

வெகுஜன ஊடகங்கள் மனித மனத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவை, மனித சிந்தனையோடு பின்னிப் பிணைந்தவை, மனித மனச்சாட்சியோடு சங்கமித்து நிற்பவை. எனவே அவை மனித குலத்தினதும் சமுதாயத்தினதும் தேவைகளோடு, அபிலாவைகளோடு, உணர்வுகளோடு ஆத்மார்த்தமாக இணைந்தவை.

அதனால்தான் எதிர்கால மனிதன், சமுதாயம், சமுதாய சிந்தனை பற்றிய தெளிந்த பார்வை வெகுஜனத் தொடர்பு சாதனங்களுக்கும் அவற்றை ஆளும் தொடர்புச் சாதனக்காரர்களுக்கும் இருப்பது மீறுமுடியாத தேவையும் நியதியுமாகும்.

எதிர்காலம் ஜனநாயகத்தின் முழுமையான வளர்ச்சியையும் மட்டுப்படுத்தல்களாற்ற பூரண மலர்ச்சியையும் கோரிநிற்கிறது.

ஜனநாயகத்தை அதன் கோட்பாட்டு நிலைகளிலும் நடைமுறை வெளிப்பாடுகளிலும் முழுமையாக செழுமைப் படுத் துவதும் செயற்படுத்துவதும் அவசியமாகும்.

ஜனநாயக தர்மங்களை, சம்பிரதாயங்களை, கோட்பாடுகளை கடைப்பிடிப்பதும் விருத்தி செய்வதும் கட்டாயத் தேவையாகிறது. அந்த சமூக - அரசியல் அமைப்பாக இருப்பினும் ஜனநாயகமே அதன் அடிச்சரடாக இருத்தல் அவசியம்.

இதற்கு:

எண்ணச் சுதந்திரம், கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம் பூரணமாக நிலவுவது அத்தியாவசியம். இது தனிமில்லாகவே கருத்துப் பண்மையை மீற முடியாத நியதியாக்குகிறது. அத்தோடு தனிமினித சுதந்திரங்களும் மனித உரிமைகளும் என்னத்தனை மீறல்களும் இன்றிப் பேணப்படுவது அவசியத் தேவையாகும். அதேபோல தனிமினித உரிமைகள் சமுதாய நலன்களுடன், தேவைகளுடன் இன்னிசைவாக இணைக்கப்படுவதும் இன்றியமையாததாகும்.

ஒரு நாகரிகமான சமுதாயம் சமுதாய வாழ்விலும் தனிப்பட்ட வாழ்விலும் ஜனநாயகப் பண்புகளையும் சீரிய சமூக ஒழுக்கங்களையும் தனிமினித சீலங்களையும் போதித்துக் காக்கும் ஒரு பண்பான அரசியல் கலாசாரத்தையும் சமூகப் பண்பாட்டினையும் வேண்டியிருக்கின்றது.

இந்த நாகரிகமான கலாசாரத்தை உருவாக்கவும் நடைமுறையில் ஸ்தாபிதம் செய்யவும் பல பணிகள் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டும்.

ஒன்று: பல்துறை அறிவும் உள்ளாற்றல்களின் முழு மலர்ச்சியும் பண்பாட்டில் பூரணத்துவமும் பெற்ற முழுமையான மனிதனையும் மனித சமுதாயத்தையும் உருவாக்குவது.

இரண்டு: அனைத்து மனிதனின் நலன்களையும் முழு சமுதாயத்தின் நல்வாழ்வையும் உத்தரவாதப்படுத்தும் ஒரு நீதியான சமுதாயக் கட்டடமைப்பையும் நியாயமான சமுதாய உறவுகளையும் தோற்றுவிப்பது.

மூன்று: சமுதாயத் திலும் வாழ்விலும் உயர்ந்த மனிதப் பெறுமானங்களையும் மனிதனையும் விழுமியங்களையும் நிறுவுவது.

நான்கு: மனித நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியில் முகிழ்ந்த உயர் மரபுகளையும் பாரம் பரியங்களையும் பண்பாட்டுப் பிதுராரல்ஜிதங்களையும் பவித்திரமாகப் பேணி வளர்ப்பது.

ஐந்து: தனிமினித வாழ்விலும் சமுதாய வாழ்விலும் உயர்ந்த பண்புகளையும் சீலங்களையும் ஒழுக்க நியமங்களையும் மீள் நிறுவுவது.

ஆறு: தனிமினிதனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் கேடு தரும், அநீதி இழைக்கும் எல்லாச் சமூகத் தீம்புகளையும் ஒழிப்பது.

எழு: அரசியல் பலாத்காரம், சமுதாய அடாவடித்தனம், இன்மத குரோதம், மனித வதை, மானுட அகெளரவும், உயர்வதாழ்வு, பாலியல் இம்கை, சிறார் துஷ்பிரயோகம் உட்பட வன்முறைக் கலாசாரத்தின் அனைத்து வெளிப்பாடுகளையும் விட்டொழிப்பது.

எட்டு: பல்வேறு இனங்களினதும் இனக் குழுமங்களினதும் தனித் துவத் தையும் சமத் துவத் தையும் பேணும் அதேவேளையில் தேசம் முழுமையினதும் மானுடம் முழுமையினதும் ஒருமைப்பாட்டைக் கட்டி வளர்க்கும் பண்பை வளர்ப்பது.

ஒன்பது: பழமையின் உன்னதப் பெறுமானங்களைப் பேணுவதுடன் வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலும் புதுமையை, மாற்றத்தை, முன்போதலை முனைப்பாகத் துரிதப்படுத்துவது.

பத்து: விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியை விரைவுபடுத்தும் அதே வேளையில் மனிதப் பெறுமானங்களையும் மனிதனையும் விழுமியங்களையும் இயற்கைச் சூழல்களையும் பேணுவது.

புதிய நூற்றாண்டில் மானுடத்தினது வளர்ச்சிக்கான, முன்போதலுக்கான இந்தத் தேவைகள் தான், பணிகள் தான், பொறுப்புகள் தான் மக்களின் குரலாகவும் மனச்சாட்சியாகவும் திகழ வேண்டிய வெகுஜனத் தொடர்பு சாதனங்களுக்கும் முன்னாலுள்ள தேவைகளும் பணிகளும் பொறுப்புகளும் ஆகும். 21ஆம் நூற்றாண்டில் மனித இனம் எதிர்கொள்ளும் இந்தச் சவால்கள் தான் வெகுஜன ஊடகங்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களுமாகும்.

இந்தச் சவால்களை வெற்றிகொள்ள, இதை அடியொற்றிய பணிகளை நிறைவேற்ற ஒலிபரப்புத் துறையும் ஏனைய எலக்ட்ரோனிக் - அச்சு ஊடகங்களும் புதிய அனுகுமுறைகளை, புதிய பார்வையை மேற்கொள்வது அவசியமாகிறது. இதற்கு இந்தத் துறையில் நிலவுகின்ற பழைய, காலாவதியான கருத்துக்களையும் கருதுகோள்களையும் கைத்துறப்பது இன்றியமையாத முன்தேவையாகும். இந்த தத்துவார்த்த நிலையில் காலகோள் கொண்டு ஒலிபரப்புத் துறையில் 21 ஆம் நூற்றாண்டின் சவால்களை ஏற்க, ஏற்படுத்த வேண்டிய புதிய வளர்ச்சிப்

பாக்குகளையும் புதிய பரிமாணங்களையும் இனம்காண்பதும் ரையறுத்துக் கொள்வதும் அவசியமாகிறது.

இதற்கு;

1. ஒலிபரப்புத்துறை ஒரு சிலரின் ஏகபோகமாக இல்லாது அதன் கதவுகள் அனைவருக்குமாக அகலத் திறந்து வைக்கப்பட வேண்டும். எந்தவித குறுகிய கோஷிவாத், கட்சிவாத், கருத்துவாத போக்குகளுக்கும் இடம் தரப்படலாகாது.
2. திறமைக்கும் ஆற்றலுக்குமே முழு முன்னுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும். ஆற்றல்கள் முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். ஆற்றல் தேடுவரும்வரை காத்திராது, ஆற்றலையும் திறமையையும் தேடிச் செல்லும் தேடல் முயற்சி முழு நேர்மையுடன் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.
3. தேசம் முழுமையும் விரலிக் கிடக்கும் ஆற்றல், குறிப்பாக இளந்தலைமுறையின் ஆற்றல் தொடர்ச்சியாகவும் திட்டமிட்ட முறையிலும் ஆற்றுப்படுத்தப்பட வேண்டும். இதற்கு ஒலிபரப்புத்துறையின் பல்வேறு அமசங்களிலும் தத்துவார்த்த, நடைமுறைப் பயிற்சிகளை வழங்க கருத்தரங்களும் பயிற்சிப் பட்டறைகளும் கிரமமாக நடத்தப்பட வேண்டும்.
4. ஒலிபரப்புத் துறையில் ஏற்கனவே உள்ளவர்கள் 21ஆம் நாற்றாண்டின் சவால்களுக்குத் தமிழைத் தத்துவார்த்த ரீதியிலும் தொழில்நுட்ப ரீதியிலும் தயார்ப்படுத்திக் கொள்வதற் காக இவர்களுக்கு பயிற் சியும், மீள் பயிற்சியுமினிக்க உயர்நிலைக் கருத்தரங்கு செயற்பட்டறைத் தொடர்களை நடத்துவதும் அவசியமாகும்.
5. ஒலிபரப்பாளர்களுக்கும் வாணைவில் ஆர்வலர்களுக்குமிடையில் நெருங்கிய உறவுகளை ஏற்படுத்தவும், இவர்கள் தமது கருத்துக்களையும் மதிப்பீடுகளையும் அனுபவங்களையும் பரஸ்பரம் பரிமாறிக் கொள்ளவும் வகை செய்யும் விதத்தில் ஒலிபரப்பாளர்கள், எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், விமர்சகர்கள், கலைஞர்கள், ஆர்வலர்கள் கலந்துகொள்ளும் சந்திப்புக்களைக் கிரமமாக நடத்துவது முக்கியம்.

6. நிகழ்ச்சிகளை ஒரு சிலர் நின்ட நெடுங்காலம் தொடர்ந்து செய்யும் பழைய வழக்கம் மாற்றப்பட்டு, புதியவர்களுக்கும் புதிய சிந்தனைகளுக்கும் புதிய அனுபவ வெளிப்பாடுகளுக்கும் வாய்ப்பளிக்கப்படுவது அவசியம். இதன் அர்த்தம் பழையவர்களை, அனுபவங்கள் ஒரம் கட்டுவது என்பதல்ல. ஆற்றல்மிக்க அனுபவங்களின் அறிவும் அனுபவமும் ஆலோசனைகளும் தொடர்ந்தும் பல்வேறு தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படுவதும் அவசியம்தான்.
7. நிகழ்ச்சிகளின் தரத்தை உயர்த்துவதில் கவனம் குவிமையப்படுத்தப்படுவது அவசியத்திலும் அவசியம்.
8. ஒரு நிகழ்ச்சியின் வெற்றி, சமுதாயத்தில் அதன் பயனார்தாக்கம் அதன் உயர் தரத்தில்தான் மையம் கொண்டுள்ளது.
9. உச்சஸிப்பு, வாசிப்பு நேர்த்தி, குரல்பாவும், இலக்கண சுத்தி போன்ற ஒலிபரப்புக்கலையின் முன்தேவைகளில் கண்டிப்பான நியிகள் பேணப்பட வேண்டும். நிகழ்ச்சிகளின் கவர்ச்சி, ஸ்ப்பு, காத்திரிம் இவற்றிலேயே தங்கியுள்ளன.
10. நடப்பு விவகாரங்கள் சம்பந்தமான பல புதிய, காத்திரமான அமசங்கள் ஆற்பிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும், வாழ்வின் - அறிவின் அனைத்துத் துறைகளையும் உள்ளடக்கிய மேலும் பல சமூகப் பயனுள்ள கனதியான நிகழ்ச்சிகள் தொடங்கப்படுவது அவசியமாகும்.
11. எழுத்தாளர்களின், குறிப்பாக இளம் படைப்பாளிகளின் சிருஷ்டத்துவத்தை ஊக்குவிக்கும் நோக்குடன் ஒலிபரப்புத் துறையின் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்களிப்புகளைச் செய்த ‘சானா’ சன்முகநாதனினதும் கவிஞர் நாவற் குழியூர் நடராசனினதும் ஞாபகார்த்தமாக நாடக - கவிதைப் போட்டிகள் நடத்தப்பட்டதைப் போல தொடர்ந்தும் பல போட்டிகள் நடத்தப்படுவது அவசியம்.
12. மக்கள் மத்தியில் - குறிப்பாக மாணவர் சமுதாயத்தில் வாசிப்புக் கலாசாரத்தை வளர்க்க உதவும் நிகழ்ச்சிகளையும் திட்டங்களையும் மேற்கொள்வதும் முக்கியமாகும்.

12. விவசாயிகள், கைவினங்கள், சிறுதொழில் முனைவோர் ஆகியோருக்குப் பயன்தரும் நிகழ்ச்சிகளில் கவனம் செலுத்தப்படுவதும் அவசியம்.

மேற்குறிப்பிட்ட பணிகளை நிறைவேற்றி, 21ஆம் நூற்றாண்டின் சவால்களை வெற்றிகரமாகச் சமாளிக்க ஒலிபரப்புத் துறையைச் சேர்ந்தவர்கள் தத்துவார்த்த ரீதியிலும் தொழிலநுட்ப ரீதியிலும் தமிழை மேலுயர்த் திக் கொள்வதும் ஒலிபரப்புக் கலையின் எல்லா வினைத்திற்களிலும் தமிழைப் பெரும் பாண்டித்தியம் உள்ளவர்களாக ஆக்கிக் கொள்வதும் மிகமிக அவசியமானதாகும். மானுட உள்ளவியலிலும் இவர்கள் பெரும் புலமையை வளர்த்துக் கொள்வது அத்தியாவசியமானதாகும். இவை இன்றி புதிய நூற்றாண்டின் சவால்களை ஏற்கவோ, அதில் வெற்றி கொள்ளவோ முடியாது.

திட்டமிடப்பட்டுள்ள பல பத்துக்கணக்கான புதிய நிகழ்ச்சிகளைச் செயற்படுத்துவதற்கு இப்போதுள்ள மட்டுப்படுத்தல்கள் பெரும் தடையாக உள்ளன. ஒரே 'சனலில்' முன்று சேவைகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய நெருக்குவாரம் தொடர்ந்தும் நிலவுகிறது.

ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் அன்மைய எதிர்காலத்தில் "எவ்.எம்" முறைக்கு முழுமையாக மாறிச் செல்வதுடன், தமிழ்ச்சேவை 1983 இனச்சங்காரத்தைத் தொடர்ந்து இழந்த இரண்டாவது 'சன்'லை மீஸப் பெற்றுக்கொள்ளும். இந்த நிலையில் திட்டமிடப்பட்டுள்ள பல புதிய நிகழ்ச்சிகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவதுடன், எது சகோதர முள்ளிம் சேவையின் காலப்பகுதியையும் விஸ்தாரமாக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

அத்துடன் மக்களின் நானாவித ரசனைத் தேவைகளையும், சமுதாயத்தின் பன்முக அவசியப்பாடுகளையும் முழுமையாக நிறைவு செய்யக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் தோன்றும்.

ஒலிபரப்புக் கலையின் கேந்திரப் பணிகளாக முன்று அம்சங்கள் நவீன ஒலிபரப்புச் சிந்தனையால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒன்று: மெய்யான தகவல்களைத் தருவதும் பல்துறை அறிவை வழங்குவதும். இப்பணி காத்திரமான, அறிவார்த்த நிகழ்ச்சிகள் மூலம் நிறைவு செய்யப்படும்.

இரண்டு: மனித ஆத்மாவைச் செழுமைப் படுத் துகிற, தூய்மைப்படுத்துகிற இசைத்துறைக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தல். இத்துறையின் உன்னதமான பழம் பெரும் சம்பத்துக்கள், மரபுகள் பலித்திரமாகப் பேணப்படும் அதேவேளையில் இசை புதிய வளர்ச்சிப்போக்குகளையும் வடிவங்களையும் பரிமாணங்களையும் கண்டு வளர்ச்சியின் புதிய தொடுவானங்களை எட்ட வேண்டும்.

மூன்று: மக்களின், பல மட்டங்களையும் தரங்களையும் சேர்ந்த மக்களின் பொழுதுபோக்குத் தேவைகளை நிறைவு செய்வது. இதிலும் மக்களின் ரசனை உணர்வு கொச்சைப் படுத்தப்படாமல் இருப்பதும் நியாயமான தரம் பேணப்படுவதும் அவசியம்.

ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் அதன் ஏறு தசாப்த விழாவை ஆத்மபூரிப்புடன் அனுஷ்டிக்கும் வேளையில் ஒலிபரப்புத்துறை புதிய நூற்றாண்டின் சவால்களை வெற்றிகொண்டு சாதனங்களின் புதிய சிகிரங்களைக் காணும் என்ற மெய்யான விகலஶிப்பு ஜெளிக்கிறது.

இலங்கை வாணொலியின் 70வது ஆண்டு விழா
விசேட மலரிலிருந்து - 1996

சமத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும் - முன்னுரை

நண்பர் சுபைர் இளங்கீர்ண் எழுதியுள்ள ‘சமத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்’ என்ற இந்த நூல் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலக்கியக் கோட்பாடுகளையும் சாதனைகளையும் வரலாற்றறையும் அடியாதாரமாக வைத்து எழுதப்பட்டதாகும்.

ஒரு வரலாற்று நூலுக் கான வரையறைப்புகளையும் வரைமுறைகளையும் அச்சொட்டாக இது கொண்டிருக்காவிட்டாலும், முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் வரலாற்றறையும் வரலாற்றுப் பகைப்புலத்தையும் வரலாறு படைத்த அதன் சாதனைகளையும் இது ஆதாரபூர்வமான ஆவணங்களுடன் எடுத்து நிறுவியுள்ளது. இலக்கியக் களத்தில் இ.மு.எ.ச. முன்வைத்த புதிய கருத்துக்களை, புதிய சிந்தனைகளை, இவற்றை உள்ளடக்கிய புதிய இலக்கியச் சித்தாந்தத்தை, இந்தப் புதிய கருதுகோள்களை இலக்கியப் பரப்பில் வலுவோடு தடம்பதிப்பதற்காக அது நடத்திய எண்ணிற்றத் தத்துவப் போராட்டங்களை, அந்த நிலையறுதியான போராட்டங்களில் ஈடிய வெற்றிகளை இந்த நூல் விரிவாக விவரித்துச் சொல்கிறது. வாஸ்தவத்தில் இந்த நூல் எழுதப்பட்டதன் அடிநோக்கம் ஒரு நிறுவனத்தின் வரலாற்றை ‘வரலாற்றியல்’ வடிவமைப்பில் தருவதற்குப் பதிலாக அதன் ஆதமாவை, இலக்கியத் தரிசனத்தை, இலக்கிய நோக்கை, இலக்கியத் தேவையை விண்ணுரைப்பதும் விளக்குவதுமாகும்.

‘இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றும் ஒரு வரலாற்றுத் தேவையை நிறைவு செய்தது’ எனவும், ‘கடந்த முன்றை தசாப்தங்களுக்கு மேற்பட்ட ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாறு பெரும்பாலும் இ.மு.எ.ச. வின் வரலாறுகளே இருந்துள்ளது’ எனவும் கூறும் கணிப்புகளுடனேயே இந்த நூல் ஆரம்பமாகிறது.

எந்த ஒரு கருத்துருவத்தினதும் நிறுவனத்தினதும் தோற்றும் சுயம்புவாக ஏற்படுவதில்லை. காலத்தின் தேவை, சமூக வளர்ச்சியின் இயங்கியல் நியதிகள், வரலாற்றுப் பகைப்புலம், பாரம்பரியப் பிதுரார்ஜிதம் ஆகிய பல்வேறு அக - புற காரணிகளே இவற்றை ஜனிக்கின்றன.

இலங்கையைப் பொறுத்த வரை ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் ஸ்ட்ரைட்சும் மக்களை அணித்திட்டிப்

பேரேழுச்சி காணாத போதிலும் சுதந்திர விழிப்பும், விடுதலை வேட்கையும், தேசிய எழுச்சியும் மக்களின் பல்வேறு பகுதியினரை ஆட்கொண்டிருந்தது. என்றாலும் இலங்கையின் பூர்வ்வா தலைமை பூரண சுதந்திரக் கோரிக்கையை முன்வைக்க மறுத்ததாலும், காத்திரமான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டப் பாதையை மேற்கொள்ளாததாலும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் துவஜுத்தை முற்றாகவே கையேற்க வேண்டிய தேவை அப்பொழுது முகிழ்ந்து வந்த இதுசாரி இயக்கத்திற்கு ஏற்பட்டது.

இதனால் இந்தியாவிலும் ஆசியாக் கண்டம் முழுவதிலும் அலையூர்த்தோங்கிய தேசிய விடுதலை இயக்கத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட அறிவிலைகள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் தவிர்க்கப்பட முடியாது இதுசாரி இயக்கத்தின்பால் கவரப்பட்டனர். புரட்சிகர சிந்தனைகள் சமுதாயமாற்றக் கருத்தியல்கள், விஞ்ஞான சோஷலிஸ சித்தாந்தம் ஆகியன அவர்களை ஆகர்ஷித்தன.

இந்தப் பின்னணியில் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஏராளமான இளம் எழுத்தாளர்கள் தொன்றிக் கொண்டிருந்தனர். ஈழகேசரி, சுதந்திரன், தேசாபிமானி ஆகிய பத்திரிகைகள் வளர்ந்து வந்த எழுத்தாளர்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தன.

யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றி இலக்கியத் தாகத்துடன் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களின் முதலாவது நிறுவனமான மறுமலர்ச்சி இயக்கமும், அது வெளியிட்ட “மறுமலர்ச்சி” என்ற சஞ்சிகையையும் இலக்கியப் பிரக்ஞையையும் விழிப்பையும் ஏற்படுத்தின. மலையகத்தில் நடைசெயர், சி.வி. வேலுப்பிள்ளை போன்றோர் இலக்கிய விழிப்பை ஏற்படுத்தினர்.

இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பெருந்தலைவர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்த பிரபல எழுத்தாளர் மூல்க்காஜி ஆனந்தின் இலங்கை விஜயமும், அவரது வருகையை பக்க பலமாகக் கொண்டு 1946 இல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இலங்கையின் முதலாவது எழுத்தாளர் சங்கமும் ஈழத் து எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் ஒரு புதிய எழுச்சியை ஏற்படுத்தியதுடன் அனைத்து எழுத்தாளர்களையும் ஸ்தாபன ரீதியாக ஒன்று திரள்ச் செய்தது.

தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைத் தோற்றுவிப்பதில் மூல புருஷராகச் செயற்பட்ட கே. கணேசம், “தேசாபிமானி” பத்திரிகையின் ஆசிரியர் கே. ராமநாதனும் இணைந்து வெளியிட்ட

“பாரதி” சமூத்து இலக்கிய அரங்கில் முற்போக்கு இலக்கிய கருத்துருவம் கால்கோள் கொள்ள முதன்முதலில் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது.

1950 இல் சென்னையில் நடந்த தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மாநாட்டில் இலங்கையிலிருந்து தேசியிய சேனநாயக்காவும் நானும் பங்குபற்றினோம்.

இதைத் தொடர்ந்து சிங்கள், தமிழ் எழுத்தாளர்களை உள்ளடக்கிய இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை, இயங்காமல் போய்விட்ட இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்திற்குப் பதிலாக அமைக்கப் பல தடவைகள் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. என்றாலும் இந்த எத்தனிப்புகள் வெற்றி பெறவில்லை.

இந்தக் காலப் பகுதியில் கொழும்பு வந்த இளங்கீரன், எம்.பி. பாரதி, ஆ. ராகவன் ஆகியவர்களுடன் சேர்ந்து இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை 1954 இல் நிறுவினார்.

பத்துப்பேருடன் ஆரம்பமான இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பின்னர் நாடுதழுவி வியாபிதமடைந்து எண்ணிறந்த எழுத்தாளர்களையும் பத்திரிகையாளர்களையும் இலக்கியப் படைப்பாளிகளையும் தனது பேரணியில் இணைத்துக் கொண்டது.

1954 முதல் 1987 வரையிலான ஒரு முன்றை தசாப்த இ.மு.எ.ச. வின் சாதனைகளை சமூகப் பிரக்ஞங்குயும் கடப்பாடுமுள்ள ஓர் இலக்கியக் கோட்பாட்டை நிறுவுவதற்காக அது நடத்திய போராட்டங்களை கலை - இலக்கியம், அரசியல், சமூகம் உட்பட பல்வேறு துறைகளில் அது எடுத்த நிலைப்பாடுகளை ஒட்டுமொத்தத்தில் அதன் பாரிய வரலாற்றினை இந்நால் விவரிக்கிறது.

ஆகவே அவற்றை மீள் பிரஸ்தாபிக்கத் தேவையில்லையெனினும் மற்றாரின் கருத்துக் குழப்பத்திற்குக் காரணமாக இருந்த சிலவற்றை இங்கு தெளிவுபடுத்துவது அவசியம்.

முதலாவது: மரபு - தமிழ் மரபை, தமிழ் இலக்கியத்தின் மரபை நாம் நிராகரிக்கிறவர்கள், அவற்றை மதிக்காதவர்கள் என்ற ஒரு தவறான கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது.

இதை நாம் உறுதியுடன் நிராகரிக்கிறோம். தமிழர் மரபில், மானுட சமுதாயம் முழுமையினதும் மரபில் உள்ள நல்லவற்றை,

உன்னதமானவற்றை, முற்போக்கானவற்றை, ஜனநாயகமானவற்றை நாம் மதிப்புடன் கையேற்கிறோம். கையேற்பதுடன் நின்றுவிடாமல் அவற்றைக் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று கருதுகிறோம். ஆனால் அதே நேரத் தில் சுரண்டலை, அடிமைத்தனத்தை, சமூக ஏற்றத்தாழ்வை, சாதிப் பாகுபாடு காட்டும் மிலேச்சத்தனத்தை, பெண் அடிமைத்தனத்தைக் காக்கவும் பேணவும் விழையும் பிற்போக்குக்கான மரபின் வைரிகள் நாம். இதை 1954 இல் நாம் ஏற்றுக் கொண்ட எமது சங்கத்தின் யாபு தெட்டத் தெளிவாக வலியுறுத்தியுள்ளது.

இரண்டாவது: தமிழ்த் தேசியம். நாம் தமிழ்த் தேசியத்தின் எதிரிகள் எனச் சிலர் தூற்றியதுண்டு. இதுவும் படு அவதாறு. நாம் தமிழ்த் தேசியத்தை வரவேற்றிருக்கிறோம். தமிழ் மக்களின் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட போதும் பறிக்கப்பட்ட போதும் அதை எதிர்த்துக் கடுமையான, உறுதியான நிலைப்பாட்டை எடுத்துள்ளோம். அது மட்டுமல்ல, தமிழ்த் தேசிய இனம் தனது ஜனநாயக உரிமையைப் பாதுகாக்கப் போராட வேண்டும் என்றும் அறைக்கூவல்களை விடுத்துள்ளோம்.

ஆனால் அதேவேளையில் தமிழ்த் தேசியம் குறுகிய இனவாதமாக மாற்றப்படலாகாதென்றும் ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் மக்கள் தமது உரிமைகளுக்காக நடத்தும் போராட்டத்தை நாட்டின் ஏனைய ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், சுரண்டப்படும் மக்கள் ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்து, சுரண்டலை எதிர்த்து நடத்தும் தேசிய வியாபிதமான போராட்டங்களுடன் இணைக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தியுள்ளோம். இலங்கையிலுள்ள ஏனைய ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுடன் மட்டுமல்ல, உலகம் முழுவதிலும் ஓர்க்கப்பட்ட மக்களின் விமோசனப் போராட்டங்களுடனும் இணைந்து நிற்பதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தியுள்ளோம். நாம் பல்வேறு காலங்களில் நிறைவேற்றிய தீர்மானங்கள் எமது இந்தக் கோட்பாட்டு ரீதியான நிலைப்பாட்டிற்குக் கட்டியங் கூறுகின்றன.

மூன்றாவது: தேசிய இனப் பிரச்சினை. இதில் நாம் ஆரம்பம் முதல் இன்று வரை முரண்பாடற்ற நிலைப்பாட்டை எடுத்துள்ளோம். தமிழினத்தை ஒரு தேசிய இனமாக எமது ஸ்தாபனத்தின் துவக்கத்திலேயே வரையறை செய்த நாம் தமிழ்த் தேசிய இனத்திற்குள்ள மீறப்பட முடியாத, மறுக்கப்பட முடியாத சுயநிற்கைய உரிமையை வலியுறுத்தியுள்ளோம். ‘சுதந்திர இலங்கையில் சுயாட்சித் தமிழகம்’ என்ற கருத்துருவத்தை 1955 இல் நாம் நிறைவேற்றிய தீர்மானம் முன்வைத்தது.

எமது ஸ்தாபன அமைப்பு தேசத்தின் அரசியல் வடிவத்திற்கான ஒரு முன்மாதிரியாகவே அமைக்கப்பட்டது. தமிழ் எழுத்தாளர்களைக் கொண்ட தமிழ்ப்பகுதி. சிங்கள எழுத்தாளர்களைக் கொண்ட சிங்களப் பகுதி. இவை இரண்டும் தத்தமது தனித்துவத்தையும் சுயாதீனத்தையும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு இஷ்ட பூர்வமாகவும் சம அடிப்படையிலும் கூட்டாகச் செயற்படும் ஓர் இணைப்பு.

எமது ஸ்தாபனத்திற்கு நாம் அளித்த இந்த உறுப்பமைவதான் முழு நாட்டிற்கும் ஏற்றது என்று நாம் வலியுறுத்தி வந்துள்ளோம். சிங்கள மாநிலம், தமிழ் மாநிலம் - இவை இரண்டும் சம அடிப்படையிலும் சுயவிருப்பு அடிப்படையிலும் இணையும் ஓர் இணைப்பாட்சி. இத்தகைய நிலை உருவாகும் வரைக்கும் ஓர் இடைக்கால ஏற்பாடாக பிரதேச சுயாட்சி. இந்த மிகச் சரியான நிலையிலிருந்து நாம் என்றும் பிறழ்ந்தது கிடையாது.

நான்காவது: தேசிய ஒருமைப்பாடு. நாங்கள் சின்னஞ்சியிறு நாடுகள் மட்டுமல்ல பென்னாம் பெரிய தேசங்கள், உபகண்டங்களாகவே கருதப்படும் நாடுகள் கூட பிரிந்து சிதறுவதை என்றுமே ஏற்றுக் கொண்டில்லை. நாம் ஒவ்வொரு நாட்டினதும் (இலங்கை உட்பட) மக்களினதும், மானுடம் முழுமையினதும் ஏற்றுமைக்காகவே நின்றிருக்கிறோம்.

ஆனால் இந்தத் தேசிய ஒருமைப்பாடு, சர்வதேசிய ஒருமைப்பாடு தேசிய இனங்களினதும் தேசங்களினதும் முழுமையான சுதந்திரத்தை, சமத்துவத்தை, சரிநிகர் சமானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தினதும் உரிமைகளை, நலன்களை முழுமையாக நிறைவு செய்வதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தி வந்துள்ளோம். அடிமைத்தனமும் உரிமை மறுப்பும் ஏற்றுத்தாழுவும்தான் தேசியம் அல்லது சாவதேசியம் என்றால் அத்தகைய போலியான தேசியத்தை, பொய்யான சர்வதேசியத்தை நாம் ஒங்கி நிராகரித்துள்ளோம். இத்தகைய நிலையில் சுயாதீனமையைப் பிரயோகிக்க ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திற்கும் தேசத்திற்குமின்னள் உரிமையை நாம் கொரவித்துள்ளோம். என்றாலும் மானுடத்தின் ஜக்கியம் என்ற உன்னத இலட்சியத்தை நாம் என்றும் கை சோரவிட்டில்லை.

தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற மகுடத்தின் கீழ் 1975 இல் நாம் நடத்திய தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் மாநாடு தவறுதலாக சில வட்டாரங்களில் அர்த்தப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அந்த

மாநாட்டை ஒட்டி நாம் வெளியிட்ட ஆவணங்களை நேர்மையுடனும் புத்திப்பிரவர்மாகவும் ஆய்வு பார்த்தால் மேலே சொன்ன தத்துவார்த்த நிலைப்பாட்டில் நின்றுதான் அதை நாம் நடத்தினோம் என்பது புலனாகும். தேசிய ஒருமைப்பாடு தேசிய ஜக்கியத்திற்கான வெற்றுக் கூச்சலாலும் கோவைத்தாலும் உருவாக முடியாதென்றும், மாறாக நாட்டிலுள்ள தேசிய இனங்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளை - அபிலாவைக்களை ஏற்றுக் கொட்ட செயற்படுவதன் மூலம் மட்டுமேதான் தோற்ற முடியும் என்றும் வற்புறுத்தினோம். தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கான தீவுமார்க்கத்தை (12 அம்சத்திட்டத்தை) முன்வைத்தோம். இதன் அடிச்சரடாக அமைந்தது தமிழ்த் தேசிய இனம் தனது பிரதேசத்தில் தனது விவகாரங்களைத் தானே தனது அபிலாவைகளுக்கு ஏற்ப நிறைவு செய்வதற்கான அரசியல் பொறியமைவை உருவாக்குவது (மாநில சுயாட்சி) என்பதாகும். அன்றைய கட்டத்தில் மக்களின் அரசியல் வளர்ச்சி மட்டத்திற்கு ஏற்றதான் இது மக்களின் அரசியல் அறிவு மட்டம் உயர்ந்து செல்வதுடன் புதிய வடிவங்களைப் பிரேவேண்டும் என்ற கருத்தை மகாநாடு பற்றிய எமது மூல தல்தாவேஜில் முன்வைத்தோம். ஆக, தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு முதலில் ஒரு ஜனநாயகத் தீவும், பின்னர் உயர்நிலைத் தீவும் காணப்பேதே அந்த மாநாட்சின் பிரதான இலக்காகவும் இலட்சியமாகவும் இருந்தது. இந்தக் கருத்து நிலையை நாட்டின் முற்போக்கு அரசியல் கட்சிகள், தொழிற்சங்கங்கள், பொது ஸ்தாபனங்கள் ஆகியவற்றை கோட்பாட்டு ரீதியில் ஏற்கச் செய்வதில் நாம் வெற்றி கண்டோம். மாநாடும் அன்றைய ஜக்கிய முன்னணி அரசும் ஏற்றுக் கொண்ட எமது 12 அம்சத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் அரசுக்கும் தமிழ்மக்களின் அன்றைய அரசியல் தலைமைக் குமிடையில் பேச்கவார்த்தை நடைபெறுவதற்கு நாம் கால்கோள் அமைத்துக் கொடுத்தோம்.

ஆக, அன்றைய கட்டத்தில் வரலாற்றுத் தேவையாக இருந்த தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற கலோகத்தை மாநாட்டில் நாம் முன்வைத்த போதிலும் அதன் மையப் பொருளாகவும் இலக்காகவும் இருந்தது தமிழர் பிரச்சினைக்கான ஜனநாயகத் தீவே.

ஐந்தாவது: இந்திய சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு. இதிலும் எமது நிலை மிகத் தெளிவாகவும் கோட்பாட்டுப்பொரவுமே இருந்துள்ளது. தமிழகத்தின் நல்லிலக்கியங்களை நாம் எப்போதும் வரவேற்றியுள்ளோம். தமிழகத்தின் உயர்ந்த இலக்கியப் படைப்புகளுடன் மட்டுமல்ல, உலகின் உன்னதமான இலக்கிய ஆக்கங்கள் அனைத்துடனும் எமது எழுத்தாளர்களும் மக்களும் நெருங்கிய பரிச்சயமும் ஈடுபாடும் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தி

வந்துள்ளோம். கம்பன், வள்ளுவன், இளங்கோ முதல் பாரதி, புதுமைப்பித்தன் வரையிலான பண்டைய - நவீன இலக்கிய கொடுமுடிகளை எமது முன்னோடிகளாகவும் அவர்கள் விட்டுச் சென்ற இலக்கியப் பிதுராஜிதத்தை எமது இலக்கிய பாரம்பரியமாகவும் நாம் மதித்துள்ளோம். அந்த வழியில் நின்றுள்ளோம்.

நாம் எதிர்த்துதெல்லாம், இறக்குமதிக் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டு வந்ததெல்லாம் இந்த மகோன்னதமான மரபுக்கு மாறாக இதைக் கொச்சைப்படுத்திய வர்த்தகமயப்படுத்தப்பட்ட எழுத்துக்களையும் சஞ்சிகைகளையும்தான். வாஸ்தவத்தில் தமிழக இலக்கியத்தின் மரபை, பாரதி உருவாக்கித் தந்த பாரம்பரியத்தைக் காப்பாற்றி முன்னெடுத்துச் செல்வதற்காக தமிழக எழுத்தாளர்கள் ஆற்றியிருக்க வேண்டிய ஒரு புனிதமான இலக்கியப் பணியையே நாம் செய்தோம். இந்த இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடும் ஒரு இடைக்கால ஏற்பாடே என்று நாம் தெட்டத் தெளிவாகக் கூறினோம். வெளிப்புற போட்டியினால் முடங்கியிருந்த ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியும், நூல் - சஞ்சிகை வெளியிட்டு முயற்சிகளும் ஒரு ஸ்திரமான நிலையை அடைந்ததும் சகல விதமான இறக்குமதி மட்டுப்படுத்தல்களும் அகற்றப்படும் என்றும் அறிவித்திருந்தோம்.

நாம் எடுத்த நிலைப்பாடு முற்றிலும் பிசகற்றது என்பதைக் காலமும் அனுபவமும் நிருபித்துள்ளன. இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு கொண்டுவரப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஏராளமான நூல் வெளியிட்டு நிறுவனங்கள் தோற்றி புத்தக வெளியிட்டு முயற்சியில் ஈடுபட்டன. 'வீரகேசரி' நிறுவனம் மட்டுமே ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் 90க்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டு சாதனை படைத்தது. ஏராளமான தமிழ் சஞ்சிகைகள் வெளிவர ஆரம்பித்தன. ஆனால் பின்னர் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை அமுலபடுத்தப்பட்டதும் 'வீரகேசரி' போன்ற பெருநிறுவனமே தனது நூல் வெளியிட்டுப் பிரிவை இழுத்து முடிவிட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது.

ஆழாவது: கோவஷ்டிவாதம். நாங்கள் கோவஷ்டிவாத நோக்குடன் இயங்குவதாக சிலர் குற்றம் சுமத்தியுள்ளனர். இதுவும் முற்றிலும் தப்பானது. உண்மையில் நாம் எல்லாவிதமான கோவஷ்டிவாதத்தையும் நிராகரிப்பவர்கள். எமது செயற்பாடு, இ.மு.எ.ச. வின் பாரம்பரியம் இதை நிறுவுகிறது. வாஸ்தவம் தான், எமக்குத் தனித்துவமான ஒரு இலக்கியப் பார்வை உண்டு. ஒரு சித்தாந்த நோக்கு உண்டு. இதில் அன்றும் இன்றும் நாம் திடவறுதியாக இருந்துள்ளோம், இருக்கிறோம். இதில்தான், இதில் மட்டும்தான் நாம் ஏனைய

எழுத்தாளர்களிலிருந்து வெறுபடுகிறோம். ஆனால் இதற்காக நாம் எம்மைச் சுற்றி ஒரு இரும்புத் திரையை என்றுமே போட்டுக் கொண்டதில்லை. மாறாக நாம் எல்லா எழுத்தாளர்களுடனும் சௌஜன்ய உறவைப் பேணிவந்துள்ளோம். எமது இலக்கிய நடவடிக்கைகளில் (விழாக்கள், மாநாடுகள், கருத்தரங்குகள்) எமது குருத் துடன் உடன் பாடில் லாதவர் களையும், ஏன் முரண்பாடுள்ளவர்களையும் கூட பங்குகொள்ளச் செய்திருக்கிறோம். கனக செந்திநாதன், சோ. நடராசா, எப்.எக்ஸ்.ஸி. நடராஜா, எம்.எம்.உ.வைஸ் முதல் எண்ணிறந்தோரை எமது செயற்பாடுகளில் பங்குபற்றச் செய்துள்ளோம். எமது பெருமதிப்புக்குரிய அமர்களான வக்ஷ்மண ஜயர், மு. கணபதிப்பிள்ளை, கே.பி. ஹரான், பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், நீதியரசர் சிவகுப்பிரமணியம், நீதியரசர் அப்துல் காதர், நீதிபதி தனபாலசிங்கம் போன்ற எமது பல இலக்கிய - சமூக நண்பர்களின் ஒத்துழைப்பை எமது நடவடிக்கைகளின் எல்லாக் கட்டங்களிலும் பெற்றுள்ளோம். யாழ்ப்பாணத்துச் சாமியார், பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, புலவர்மணி பெரியதமிப்பிள்ளை, அல்ஹாஜ் வி.எம். சம்சதீன், மக்கள்மணி சி.வி. வேலுப்பிள்ளை போன்ற எண்ணற்ற பெயியர்களுக்கு எமது விழாக்களில் பாராட்டுக்களும் பரிசிலகளும் வழங்கிக் கொரவித்துள்ளோம்.

முத்த பத்திரிகையாளர் திரு.எஸ்.ரி. சிவநாயகம் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஆரம்பித்த போது அந்த நிறுவனத்திற்கும் மற்றும் பல எழுத்தாள் - இலக்கிய அமைப்புகளுக்கும் எமது வாழ்த்துக்களையும் திரிகாண சுத்தியான ஒத்துழைப்பையும் வழங்கியுள்ளோம்.

இலக்கியம் அல்லது எழுத்தாளர் என்று வரும்போது நாம் சித்தாந்த, ஸ்தாபன எல்லைகளைக் கடந்து நல்ல இலக்கியப் படைப்புகளையும் நல்ல இலக்கியப் படைப்பாளிகளையும் எப்போதும் வரவேற்றுவின்றோம், கொரவித்துள்ளோம்.

வாஸ்தவத்தில் கோவஷ்டி எல்லைகளைத் தாண்டி எம்மிலும் பார்க்க பரந்தால்விலும் ஜனநாயகப் பண்டனும் இயங்கிய வேறு அமைப்புகளை நேர்மையான ஒருவரால் இனம் காட்ட முடியாது என்றே நம்புகிறோம்.

ஏழாவது: கட்சிக்காரர்கள். இதுவும் சுத்தியத்திற்குப் புறம்பானதே. இ.மு.ச.வின் அறிவிப்புக் கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்தவர்களில் இனங்கீரனைத் தவிர வேறு யாரும் கம்யூனிஸ் குகளல் ல. அங்குரார்ப்பணக் கூட்டத்தில் பங்குபற்றியவர்களில் இனங்கீரனையும், பிரேம்ஜி யையும், எஸ் நடராஜாவையும் தவிர வேறு யாரும்

கம்பினிஸ்டுகளால். அது மட்டுமல்ல இ.மு.எ.ச கம்பினிஸ்ட் கட்சியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அமைப்போ, அக்கட்சியால் வழிநடத்தப்பட்ட அமைப்போ அல்ல. எச்.எம்.பி. மஹிதன் முதல் டொயினிக் ஜீவா, கே. டானியல், எஸ். அகஸ்தியர், என்.கே. ரகுநாதன், நீரவை பொன்னையன், பி. ராமநாதன், தெணியன், ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் வரை பல கம்பினிஸ்டுக்கள் மட்டுமல்ல கம்பினிஸ்ட் அல்லாத எண்ணிறந்த எழுத்தாளர்கள் (புதுமைலோலன், நாவேந்தன், வரதர், பேராசிரியர் நந்தி, என்.சோமகாந்தன், பத்மா சோமகாந்தன், சில்லையூர் செல்வராசன், காவலூர் ராஜதுரை, அப்துஸ் ஸமது, மருதூர் கொத்தன், மருதூர்களி, சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, எம்.எம்.சமீம், பேராசிரியர் தில்லைநாதன், கலாநிதி சபாஜெயராசா, அந்தனி ஜீவா, ப.அப்தீன், முருகப்பதி, மேமன்கவி, திக்வல்லை கமால் உட்பட) இ.மு.எ.ச. அணியில் சேர்ந்தனர்.

இ.மு.எ.ச. இந்த எழுத்தாளர்கள் அனைவரினதும், கம்பினிஸ்ட், கம்பினிஸ்ட் அல்லாத எழுத்தாளர்கள் அனைவரினதும் பொது ஸ்தாபனம். ஆரம்பம் முதல் இன்று வரை அதன் நடவடிக்கைகள் எல்லாம் அதன் இந்த உறுப்பமைவுக்கு ஏற்றதாகவும், அமைந்ததாகவுமே இருந்துள்ளன. அது எடுத்த நிலைப்பாடுகள், முன்வைத்த கருத்தியல்கள் எல்லாம் அதன் அணியைச் சேர்ந்த அனைவரினதும் பொதுக் கருத்தடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளன. இந்தப் பண்புக்கு அது என்றென்றும் நேர்மையாகவும் விசுவசிப்படுதலும் இருந்துள்ளது. இதனால்தான் அது ஈழத்து தமிழிலக்கியத்தின் செல்நெறியை நிரணயிக்கக் கூடிய மிகப் பெரும் இலக்கிய சக்தியாக வளர் முடிந்தது. அதன் வரலாற்றில் அது சந்தித்த பல நெருக்கடிகளுக்கு (குறிப்பாக சித்தாந்த ரீதியான) முகம் கொடுத்து வெற்றி காண முடிந்துள்ளது.

எட்டாவது: சித்தாந்தம். ஒரு நிறுவனம் என்ற ரீதியில் முற்போக்கு இலக்கியச் சித்தாந்தமே நம்மை வழிநடத்தியுள்ளது. முற்போக்கான சமூக மாற்றத்தை விரும்புவர்கள் இயல்பாகவே விஞ்ஞான சோஷலிஸக் கருத்துக்களால் ஈர்க்கப்படுவது தவிர்க்கப்பட முடியாதது. இந்த வகையில் எமது அணியைச் சேர்ந்த பல எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்கள், சிந்தனையாளர்கள், (பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, செ. கணேசலிங்கன், இ. முருகையன், கலாநிதி கிருஷ்ணராஜா போன்றோர்) விஞ்ஞான சோஷலிஸ தத்துவத்தில் ஆப்பும் கொண்டனர். அதைத் தமது சித்தாந்தப் பார்வையாக ஏற்றனர். ஆனால் இது இவர்கள் இயல்பாகவும் தமிழ்த்மாகவும் மேற்கொண்ட நிலை. இந்த சித்தாந்த நிலையை ஏற்குமாறு ஒரு நிறுவனம் என்ற ரீதியில் நாம் எந்த ஒரு எழுத்தாளனையும் கேட்டதில்லை.

அரசியல், சித்தாந்த நிலைப்பாட்டை மேற்கொள்வது ஒவ்வொரு எழுத்தாளனினதும் சொந்த விவகாரம். அவனின் சொந்த மனச்சாட்சிக்கே உரிய விவகாரம் என்ற தெளிவுடனேயே நாம் செயற்பட்டோம்.

உண்மைதான், சோஷலிஸ எதார்த்தவாதத்தை தனது இறுதி ஸ்தாபியமாக இ.மு.எ.ச. தனது யாப்பில் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளது. ஆனால் இத்தகையதொரு இலக்கியம் ஈழத்துச் சமுதாயம் ஜனநாயகப் புரட்சியின் கடமைகளை நிறைவு செய்து கொண்டு சோஷலிஸப் புரட்சியின் கட்டத்திற்கு மாறிச் செல்லும்போதுதான் பொருந்தும் என்று திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்துள்ளோம். ஈழத்துப் புரட்சியை ஜனநாயகப் புரட்சியின் கட்டமாக நிர்ணயித்த நாம் இந்த ஜனநாயக எதார்த்தவாதமே ஈழத்து இலக்கியத்தின் பணி எனவும் வரையறை செய்தோம். இந்த தத்துவ நிலைப்பாட்டை பல நாடுகளின் எழுத்தாளர் அமைப்புகள் ஏற்றன.

எமது இறுதி ஸ்தாபியமாக நாம் முன்வைத்த சோஷலிஸ எதார்த்தவாதமும் அது முருத்திகரித்து நிற்கும் சித்தாந்தமும் இன்று பின் போதலையும் விழுக்காட்டையும் அடைந்துள்ளது என்ற எதார்த்தத்தை நாம் பார்க்கிறோம். என்றாலும் ஒரு வகை பரிசார்த்தம் தோல்வியைச் சந்தித்தது என்பதால் அந்தச் சித்தாந்தமோ அல்லது அந்த சமுதாய ஸ்தாபியமோ தோற்றுவிட்டதாக நாம் கருதவில்லை. மாறாக அது தனது பழைய தத்துவார்த்த - நடைமுறைத் தவறுகளைத் திருத்திக் கொண்டு மீண்டும் வெற்றிகரமாக முன்னேறும் என்றே நாம் கருதுகிறோம். ஏனென்றால் கம்பன் முதல் பாரதி வரை, ஸன்யாட்ஸன் முதல் ஜவஹர் லால் நேரு வரை உலகின் முற் போக்குச் சிந்தனையாளர்கள் கனவு கண்ட ஸ்தாபிய சமுதாயம் ஜனநாயகபூர்வமான ஒரு சோஷலிஸ சமுதாயமாக மட்டுமே இருக்க முடியும். இதற்கு மாற்றான ஒரு நீதியான சமுதாய அமைப்பு முறையை யாருமே இதுவரை முன்வைத்ததில்லை.

ஆக, சோஷலிஸ எதார்த்தவாதத்தை எமது இறுதி இலக்கியச் சித்தாந்தமாக நாம் முன்வைத்தது முற்றிலும் சரியானதே என நாம் கருதுகிறோம். ஏனெனில் இதனுடாகவேதான் மனித குலத்தின் இறுதி விமோசனம் உள்ளது.

ஒன்பதாவது, சுதந்திரமும் ஜனநாயகமும். நாம் சுதந்திரமாகச் செயற்படுவதில்லை என்றும், புற அரசியல் சக்திகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் என்றும், ஜனநாயக கோட்பாடுகளை ஏற்படில்லை

என்றும் குறைக்குறப்பட்டுள்ளது. இதுவும் தவறானது. நாம் சுதந்திரமான, சுயாதீனமான ஒரு ஸ்தாபனம். ஒரு நிறுவனம் என்ற ரீதியில் நாம் யாருக்கும் கட்டுப்பட்டவர் கள்ளலர். சித்தாந்தத்தைக் கூட சுதந்திரமாகவும் ஆக்கட்டுப்பாடுவரையில் அனுகவம் முன்னெடுத்துச் செல்லவும் வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்தி வந்துள்ளோம். எம்மில் சிலர் சார்ந்த அரசியல் அணியில் பிளவும் சித்தாந்த மோதுதலும் ஏற்பட்ட காலகட்டத்தில் நாம் ஒரு நிறுவனமாக எம்மைக் காக்கவும் எமது ஒருமைப்பாட்டைப் பேணவும் முடிந்ததென்றால் அதற்குக் காரணம் எமது சுயாதீனமும் ஆக்கட்டுப்பாடுவரையில் ஜனநாயகச் செயற்பாட்டுப் பண்பும்தான்.

ஸ்தாபனம் மட்டுமல்ல ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் சுதந்திரமானவன் என்றும், சுயமாகச் சிந்திக்கும் உள்ளவன் என்றும், தான் வேறு யாருக்குமல்ல தனது மனச்சாட்சிக்கு மட்டுமே கட்டுப்பட்டவன் என்றும் நாம் எல்லாக் காலங்களிலும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளோம்.

பத்தாவது: உள்ளடக்கமும் உருவமும். நாம் உள்ளடக்கத்திற்கே முக்கியத்துவமளிப்பதாகவும் உருவத்தைப் பறக்கணிப்பதாகவும் ஒரு குற்றச்சாட்டு உண்டு. இதுவும் தப்பானது. உள்ளடக்கத்திற்கு, அதன் சமூக கடப்பாட்டுக்கு நாம் முக்கியத்துவமனிக்கிறோம் என்பது வாஸ்தவம்தான். ஈழத்துக் தமிழ் இலக்கியம் சமுதாய காத்திரம் மிக்கது என்பது தமிழக எழுத்தாளர்கள் உட்பட எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உண்மை. இலக்கியத்திற்கு ஒரு சமூகப்பணி உண்டு. அதற்கு ஒரு மனிதப் பரிமாணம் உண்டு. இது மீறப்படவோ மறுக்கப்படவோ முடியாதது. ஆனால் அதே நேரத்தில் அது உருவத்திற்கும் இலக்கியத் தரத்திற்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்க வேண்டும் என்றே நாம் கருதுகிறோம். ‘வெறும் கருத்துக்களும் உள்ளடக்கமும் இலக்கியமாகி விடுவதில்லை. இவை இலக்கிய உருவைப் பெறும் போதுதான் இலக்கியமாகின்றன, இலக்கிய அந்தஸ்த்தைப் பெறுகின்றன. கருத்துக்களுக்கும் உள்ளடக்கத்திற்கும் நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும்போது இலக்கியத் தரத்தைப் பெற்ற இலக்கியங்களைப் பற்றியே நாம் பேசுகிறோம். இலக்கியத் தரத்தைப் பெறாத எதையும் இலக்கியமாகக் கொள்ள முடியாது’ (‘மேடும் பள் எழும்’ முன் னுரை) என்று நாம் திட்டவட்டமாகப் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளோம்.

இந்த நூலில் இ.மு.எ.ச. வின் பல்வேறு செயற்பாடுகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றைத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது உண்மையில் இவற்றையெல்லாம் நாமா சாதித்தோம் என்ற பிரமிப்புத்

தோன்றுகின்றது. அதேவேளையில் நிதானமாக எமது இயக்கத்தின் செயற்பாடுகளை ஒவ்வொன்றாக மீள் நினைத்துப் பார்க்கும்போது இந்நூலில் குறிப்பிட்டவற்றிலும் பார்க்க கூடுதலானவற்றை இ.மு.எ.ச. சாதித்துள்ளது என்ற உண்மை மனத்திறரயில் பளிச்சிக்குகின்றது.

இவை பாரிய சாதனைகள்தான். ஆனால் இவற்றுடன் நாம் திருப்தியடையில்லை. நாம் சாதித்தவற்றை விட, சாதிக்கத் திட்டமிட்டும் சாதிக்க முடியாமல் போனவை கூடுதலானவை.

(1) எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தை வேகமாகச் செயற்படுத்தி மாதம் ஒரு நாலாவது வெளியிட விரும்பினோம். (2) புதுமை இலக்கியத்தை கிரமமாக வெளிக்கொணர விழைந்தோம். (3) இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு எழுத்தாற்றலில் பாண்டித்தியம் பெற படைப்பு இலக்கிய நிலையத்தை நிறுவ முனைந்தோம். (4) அச்சகம், கேட்போர் கூடம், ஆவண மையம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி எழுத்தாளர் இல்லம் ஒன்றை அமைக்க எத்தனித்தோம். (5) இலக்கிய வளர்ச்சியைத் தூரித்தப்படுத்த இலக்கிய வளர்ச்சி நிதியம் ஒன்றை உருவாக்க முயன்றோம். (6) நாடக வளர்ச்சியை ஆற்றுப்படுத்த மக்கள் கலை அரங்கை நிறுவினோம். (7) எழுத்தாளர்களின் பல்துறை அறிவை விஸ்தராப்படுத்த அறிவு வட்டத்தை அமைத்து பல கருத்தரங்குகளை நடத்தினோம். (8) பெண் எழுத்தாளர்களின் மாநாட்டை கூட்டத் திட்டமிட்டோம். இவற்றையும் மற்றும் பல திட்டங்களையும் வகுத்துச் செயற்படுத்த முயற்சித்தோம்.

ஆனால் போதிய ஆதாரங்கள் இல்லாததால் இவற்றையெல்லாம் முறையாகச் செயற்படுத்த முடியவில்லை. பண்பலம் இல்லாமையே எமது மிகப் பெரிய பலவீனமாக எப்போதும் இருந்துள்ளது.

செய்யத் தவறிய அல்லது முழுமையாகச் சாதிக்க முடியாத இவை எதிர்காலத்திலாவது சாதிக்கப்பட வேண்டும். ஒரு நிறுவனமாகவோ அல்லது ஏனைய அமைப்புகளுடன் இணைந்தோ இவை சாதிக்கப்பட வேண்டும். நாம் நமது சாதனைகளை, வரலாற்றை தன்னடக்கத்துடனும் அதேநேரத்தில் சுயவிமர்சனப் பண்புடனும் மீளாய்வு செய்யவும், எமது வரலாற்றிலுள்ள சாதகமானவற்றை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்லவும், விடப்பட்ட தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்ளவும், புதிய சாதனைகளுக்குக் களம் காணவும் இந்த நூல் வெளியீடு உந்துதலை அளிக்கட்டும்.

இ.மு.எ.ச வின் தோற்றுத்திற்கு, வியாபகத்திற்கு, செயற்பாட்டிற்கு உழைத்த, ஒத்துழைப்பு நல்கிய அனைத்து எழுத்தாளர்களுக்கும் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் தமிழ்மாணிகளுக்கும் வெகுஜன தகவல் நிறுவனங்களுக்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எமது நெஞ்சார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறோம். எமது இயக்கத்தில் செயற்பட்டு எம்மை விட்டுப் பிரிந்த இலக்கிய அமர்களின் பசுமையான நினைவுக்கு இந்த நாலை பவித்திரமான நன்றி உணர்வுடன் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரன்
பொதுச் செயலாளர் - இ.மு.எ.ச. கொழும்பு 27-2-94

ஞான சாதித்தவை என்றும் வரலாற்றில் பொறிக்கப்படும்

1962 - 63 இல் சோவியத், சீன அணியாக இடதுசாரி அணிகள் பிளவுப்பட்டபோது ஞான சோவியத் பக்கமே சார்ந்து சங்கத்தைத் தொடர்ந்து இயக்கி வந்தார். சீன அணியில் கைலாசபதி, டானியல், புதுவை, செ.க ஆகியோர் ஒன்றிணைந்து சங்கத்தை தாமே வழிநடத்த அல்லது புரட்சிகர எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்றை அமைக்க முயன்றனர். அம்முயற்சி எதுவும் பயனளிக்கவில்லை. அதற்குரிய முதற்காரணம் ஞான போல உழைக்கத்தக்க செயலாளர் ஒருவர் அந்த அணியில் இல்லாது போனது என்பதே என் கணிப்பாகும். பல்வேறு அரசியல் முரண்பாடுகள் பின்னர் ஏற்பட்டு இயக்கத்திற்குப் பின்னைடைவுகள் ஏற்பட்டபோதும் மு.எ.சங்கத்தை அன்வர்ப்போது இயக்கி வரும் திறமையும் அன்னாரது துணிச்சலும் உழைப்புமோயாகும்.

பல் வேறு அரசியல், சமூக முரண்பாடுகள், நெருக்கடிகளின் போதும் சிரித்த முகத்துடன் அமைதியாக ஓர் இலட்சிய புருஷனாக ஞான வாழ்ந்து சமூகத்தில் சிறப்பாக, எழுத்தாளர் உலகின் இயக்கத்தில் அவர் சாதித்தவை என்றும் வரலாற்றில் பொறிக்கப்படும். அத்தகைய ஞான என்ற ஒரு மனிதனின் நண்பனாக, இயக்கத்தவறுமாக வாழ்ந்த பெருமை எனக்குண்டு.

- செ. கணேசலிங்கன்
‘பிரேம்ஜி’ என்ற நாலீலிருந்து

தேசிய இன - சமூக விடுதலையின் வெற்றிக்கான சூட்சமம்

தோழர் எம்.சி அமரத் துவமடைந்து பத் தாண்டுகள் நிறைவடைவதை ஒட்டி அன்னார் பற்றிய ஞாபகார்த்த நூல் வெளியிடப்படுவது பெரு மகிழ்ச்சியையும் மன்னிறைவையும் தருகிறது. ஏனென்றால் அவர் ஒரு தனி மனிதர் என்ற எல்லையைக் கடந்து, ஒரு இயக்கமாக, ஒரு கருதுகோளாக, ஒரு வரலாற்று வெளிப்பாடாக, ஒரு சமுதாயத் தேவையின் விசைச் சக்தியாகத் திகழ்ந்தவர்.

ஆகவே தான் எம்.சி.யை நினைவு கூரவது என்பது, அவரைப் பற்றிச் சிந்திப்பது என்பது, அவரது வரலாற்றுப் பாத்திரத்தையும் சாதனைகளையும் பதிவு செய்வது என்பது அவர் எவ்வறை எல்லாம் மூர்த்திகரித்து நின்றாரோ அவற்றைப் பற்றிச் சிந்திப்பதாகும். அவற்றின் வெற்றிகள் பற்றியும் தோல்லிகள் - குறைபாடுகள் பற்றியும் ஆழமாக ஆய்வு செய்வதாகும் அவரது சமுதாய நோக்கங்களை, வாழ்க்கை இலட்சியங்களை, அவர் விட்டுச் சென்ற பணிகளை முழுமைப்படுத்தி இருதி வெற்றியை நோக்கி முன்னெடுத்துச் செல்வது பற்றி பிசுகற் ற முறையில் புதிய குழல்களுக்கும் எதார்த்தங்களுக்கும் ஏற்ப சிந்திப்பதும் செயல்படுவதுமாகும். தோழர் எம்.சி.யின் பணிகள், செயற்பாடுகள், அவற்றின் வீச்சால் சமுதாயத்தில், வரலாற்றுப் போக்கில் ஏற்பட்ட தாக்கங்கள் பற்றி இத் தொகுப்பில் எழுதியுள்ள நன்பாக்கள் சிந்தனைத் தளத்திலும் அனுபவ வெளிப்பட்டு நிலையிலும் நின்று விஸ்தரமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். ஆகவே, அவை பற்றிய விளக்கங்களையும், விமர்சிப்புகளையும் தவிர்த்து எம்.சி.யை நினைக்கும் தோழும் ஏற்படும் சில சித்தாந்த - சமூகவியல் மனப்பதிவுகளை மட்டும் குறிப்பிடுவது பொருந்தும் என்று நினைக்கிறேன்.

தோழர் எம்.சி.யை பிரதானமாக ஆறு பரினாமங்களில் தரிசிக்கலாம்.

ஒன்று: தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் சாபக்கேடான- மிலேச்சத்தனமான சாதி ஒடுக்குமுறையை, தீண்டாமைக் கொடுமையை எதிர்த்து அந்த சமூகக் கொடுரத்திற்கு இலக்கான ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைத் தட்டியெழுப்பி, ஸ்தாபன நீதியாகத் திரட்டி செயற்பட, போராட வைத்தமை அந்தப் போராட்டத்தின் தானைத் தலைவனாக ஏற்றதாழ ஐந்து தசாப்பதங்களாக, தனது இறுதி முச்ச அடங்கும் வரை நீகழ்ந்தமை.

இரண்டு: சாதி ஒடுக்கு முறையை எதிர்த்துக் கிளம்பிய எம்.சி. 'நாடு விடுதலை தவறி பாழ்ப்பட்டுக் கிடப்பதை' எதிர்த்து தேசிய ரீதியில் முகிழ்ந்து வந்த தேசிய விடுதலை இயக்கத்துடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டமை.

மகாத் ம காந் தி தலைமையில் இந் தியாவில் பொங்குமாங்கடலாக அலையடித்து எழுந்த சுதந்திரப் போராட்டத்தின் வீச்சால் ஸ்ர்க்கப்பட்ட எம்.சி. இலங்கையிலும் அந்நிய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலேனும் எழுந்த இயக்கங்களுடன் தொடர்புகொண்டார். நாடு அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் வரை சமூக விடுதலை, சமூக நீதி, சமூக சமத்துவம் சாத்தியமற்றது என்று அவர் உணர்ந்தார். அதற்கமையச் செயற்பட்டார்.

முன்று: சமூக விடுதலையும் தேசிய விடுதலையும் தேசிய இனங்களின் உரிமைகளுடனும் இன் சமத் துவத் துடனும் முன்னேற்றத்துடனும் பிரிக்கப்பட முடியாது இணைந்திருப்பதை உணர்ந்து செயற்பட்டமை. தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் வளர்ச்சிக்கும் மேம்பாட்டிற்கும் ஜக்கிய இலங்கையில் பிரதேச சுயாட்சியை ஈட்டுவது என்ற கருதுகோளை அவர் உறுதியாக ஆதரித்தார்.

நான்கு: சமூக விமோசனம், தேசிய விடுதலை, தேசிய இன் சமத்துவம் தவிர்க்கப்பட முடியாத - பிரிக்கப்பட முடியாத வகையில் சமுதாய மாற்றத்துடன், சமுதாயத்தின் ஜனநாயக மாற்றத்துடனும் ஜனநாயக விஸ்தாரத்துடனும் பின்னிப் பினைந்துள்ளது என்பதை உணர்ந்தமை. எனவேதான் இலங்கைச் சமுதாயத்திலும் தமிழ்ச் சமுதாயத்திலும் முற்போக்கு - ஜனநாயக மாற்றங்களை ஏற்படுத்த, ஈழத்துப் புரட்சியானது ஜனநாயக கட்டடத்தின் கடமைகளை நிறைவேற்றப் போராடிய இயக்கங்களுடனும் சமூக - அரசியல் சக்திகளுடனும் அதற்கான போராட்டங்களுடனும் அவர் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டார்.

ஐந்து: தன்னையும் தான் சாந்த சமூகத்தினரையும் அடக்கி ஒடுக்கிய சாதி ஒடுக்கு முறையையும் சரண்டலையும் எதிர்த்து எரிசரமாக வெகுன்டெழுந்த எம்.சி. தமிழ்ச் சமூகத்திலும் இலங்கைச் சமூகத்திலும் நிலவும் வர்க்க ஒடுக்குமுறையையும் சரண்டலையும் எதிர்த்து தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்திலும்

அதன் எண்ணிறந்த போராட்டங்களிலும் தன்னை ஒரு செயற்படு போராளியாக இணைத்துக் கொண்டமை. வர்க்கச் சுரண்டலும் வர்க்க ஒடுக்குமுறையும் இருக்கும் வரை, சுரண்டலும் அனைத்து வடிவ சமூக ஒடுக்கு முறைகளும் ஒழிந்த ஓர் புதிய சமூக அமைப்பு - சோஷலிச் சமுதாயம் தோன்றும்வரை சாதி ரீதியான, இன் ரீதியான, தேசிய ரீதியான ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கும், அசமத்துவங்களுக்கும், பாகுபாடுகளுக்கும் முற்று முழுதான, இறுதியான முடிவினைக்கட்ட முடியாது என்று உணர்ந்து, புதிய சமுதாயத்திற்கான போராட்டத்திலும், அந்தப் போராட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கி நடத்திச் செல்ல வேண்டிய பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கட்சியிலும் சேர்ந்து உழைத்தார்.

ஆறு: சுரண்டலும் ஒடுக்குமுறையும் இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூக அமைப்பும் உலக வியாபிதமானவை என்பதையும், ஆகவே இவற்றை ஒழிப்பதற்கான இயக்கமும் போராட்டமும் உலகளாவியவை என்பதையும் கண்டமை.

இதனால்தான் அவர் உலக சோஷலிஸ் அணியுடன், உலகப் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்துடன், உலகு தழுவிய புரட்சிகர சக்திகளுடன் உறவினை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். இறுதிவரை பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசிய கோட்பாட்டுக்கு விசுவாசமாக இருந்தார்.

இந்த ஆறு பரிமாணங்களிலும் சிந்தித்த, செயற்பட்ட எம்.சி. இவை ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவை அல்ல என்பதையும், மாறாக இவை ஒன்றுக்கொன்று ஒத்திசைவானவை - அனுசரணையானவை என்பதையும் கண்டு தெளிந்தார்.

இவரது இந்த சிந்தனைத் தெளிவும் செயற் பக்குவழும் பல அரசியல் - சமூகப் படிப்பினைகளை முன்வைக்கின்றன.

(1) ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்திற்காக, அதன் விமோசனத்திற்காக, சாதிப் பாகுபாடுகளை ஒழிப்பதற்காக, தீண்டாமை எனும் சமூக அணாச்சாரத்திற்குச் சமாதி கட்டுவதற்காக போராடும் அதே வேளையில், இந்தப் போராட்டத்தை இனத்தினதும் தேசத்தினதும் சர்வதேசத் தினதும் வர்க்கத் தினதும் விமோசனத்திற்கும் முன்னேற்றத்திற்குமான பொதுப் போராட்டங்களுடன் ஒத்திசைவாக இணைப்பது.

- (2) இனத்தினதும் தேசத்தினதும் சர்வதேசத்தினதும் ஜனநாயக, முற்போக்கு, புரட்சிகர சக்திகளுடன் நடபையும் ஒருமைப்பாட்டையும் ஒத்துழைப்பையும் பேணுவதும் வளர்ப்பதும்.
- (3) ஒடுக்குமுறையின் ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவத் தினால் பாதிப்புக்குள்ளானவர்கள் அந்த வடிவத்தை, அந்த ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்து திடவறுதியுடன் போராடும் பொழுதே, ஒடுக்குமுறையின் சரண்டலின் பாகுபாடுகளின் அனைத்து வடிவங்களையும் எதிர்த்துப் போராடுவதும், பல்வேறு ஒடுக்குமுறை வடிவங்களை எதிர்த்துப் போராடும் சமூக - வர்க்க சக்திகளுடன் பரந்த அணியை உருவாக்குவதும், இந்தப் போராட்டங்கள் அனைத்தையும் ஒரு பொதுப் போராட்டத்தில் மிகச் சுஞ்சாக இணைப்பதும்.
- (4) சாதி ஒழிப்பு, தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டம் என்பது ஒரு சாதிப் பிரிவினர்க்கும் இன்னொரு சாதிப் பிரிவினர்க்கும் இடையில் நடைபெறும் மோதுதலோ அல்லது போரோ அல்ல. மாறாக அது அடிப்படையில் சாதி முறைமையை உற்பவித்த சமூக அமைப்பை - நிலப் பிரபுத்துவ அமைப்பை எதிர்த்து நடத்தும் போராட்டமே என்பதை எம்.சி. தெட்டத் தெளிவாக உணர்ந்திருந்தார். எனவேதான் நிலப் பிரபுத்துவத்தை, நிலப் பிரபுத்துவ சமூக உறவுகளை ஒழிப்பதற்கான போராட்டமாக சாதி ஒழிப்புப் போராட்டம் பரந்த பரிமாணத்தையும் விஸ்தாரணத்தையும் பெற வேண்டும் என்றும், இந்த சுமதாய மாற்றத்திற்காக முன்வரும் அனைத்துச் சாதிகளையும் சமூகப் பிரிவுகளையும் சேர்ந்த ஜனநாயக - முற்போக்குச் சக்திகளுடன் பொது அணி உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கருதிச் செயற்பட்டார்.
- (5) சமூகத் தின் அடிப்படை முரண் பாடுகளையும் உப முரண்பாடுகளையும் சரியாக இனம் காண்பதும் இந்த முரண்பாடுகளுக்கிடையிலான இடைத் தொடர்புகளையும் இடைச் செயற்பாடுகளையும் கண்டறிவதும்.
- நிலப் பிரபுத்துவ அமைப்பில் நிலக்கிழார்களுக்கும் பண்ணை அடிமைகளுக்கும் இடையிலான முரண்பாடும், முதலாளித்துவ அமைப்பில் முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான வர்க்க முரண்பாடுமே பிரதான முரண்பாடுகள்.

இதில் சுரண்டும் வர்க்கம் தோல்வியறுவதும், ஒரு வர்க்கமாக அது ஒழிந்துபடுவதும், மற்ற வர்க்கம் வெற்றி வாகை குடுவதும் வரலாற்று நியதி. ஆனால் ஏனைய முரண்பாடுகளில், மக்களுக்கிடையிலான (சாதி, இனம், தேசம், பால்) முரண் பாடுகளில், மக்கள் அழிவதில் வை, அழிக்கப்படுவதுமில்லை. மாறாக இந்த முரண்பாடுகளுக்கு ஏதுவாக உள்ள காரணிகள் அகற்றப்படுகின்றன. அதாவது சாதி, இனம், பால் ரீதியான பாகுபாடுகள் ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஒழிக் கப்படுகின்றன. அனைவருக்கும் சுதந்திரமும் சுயகெளரவழும் சமத்துவமும் வழங்கப்படுகின்றன. சாதியைப் பொறுத்த மட்டில் அது புதிய சமூக உறவுகளின் தோற்றுத்துடன் காலப்போக்கில் தன்னியல்பாகவே மறைந்து விடும்.

- (6) ஏகாதிபத்திய ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்து, சரண்டல் வர்க்க ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்து தேவையைப் பொறுத்து ஒடுக்கப்படும் மக்கள், சரண்டப்படும் வர்க்கங்கள் சமாதானமான, சமாதானமற்ற வழிகளைக் கையாள்வது அவசியமாகிறது. இதில் கூட, “நாங்கள் வன்முறையை விரும்பவில்லை. புரட்சியை மிகமிக சமாதான வழிகளில் ஈட்டவே விரும்புகிறோம். ஆனால் சரண்டும் வர்க்கம் எமக்கு எதிராக கொடிய அடக்குமுறையைக் கட்டவிழ்த்து விடும்போது சரண்டும் வர்க்கத்தின் வன்முறை மூலம் எதிர்த்து நிற்கிறோம்” என்று முதலாவது வெற்றிகரமான பாட்டாளி வர்க்கப் பூரட்சியின் தலைவர் விளதிமீர் இவியெச் லெனின் (Vladimir Ilyich Lenin) கூறியது மனம் கொள்ளத் தக்கது.

இதைச் சரியாகக் கிரகித் ததால் தான் எம்.சி. மக்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகளைத் தீர்க்கும் போராட்டங்களில் வன்முறை வடிவங்களைத் தவிர்த்தார். சாதிக் கொடுமைகளை எதிர்த்த போராட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்திய அவர், அந்தப் போராட்டங்கள் சாதிப்புசல்களாக, சாதிச்சன்னடைகளாக, சாதிச் சங்காரமாக மாறுவதைக் கோட்பாடு டூர் வமாகவே எதிர்த்தார். வன்முறைகள் தலைதூக்கிய வேளைகளில் அவற்றைக் கட்டவிழ்த்து விட்ட சாதிவெறியர்களைத் தனிமைப்படுத்திச் சாடிய போதிலும், அவை பரந்த பரிமாணத்தை எட்டுவதைத் தடுத்தார்.

பிரேம்ஜி

இதன் அர்த்தம் மக்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் அடிப்படை முரண்பாடுகளோ, பகை முரண்பாடுகளோ அல்ல என்பதும், இவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான போராட்டங்கள் இதற்கமையவே இருத்தல் வேண்டும் என்பதுமாகும்.

(7) எந்த ஒரு போராட்டமும் தர்ம நியாயமானதாக இருக்க வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல அந்தப் போராட்டம், அந்தப் போராட்ட முறைகள், போராட்ட நோக்கங்கள் தர்ம நியாயமானவைதான் என்பதை ஏற்கச் செய்ய வேண்டும்.

இதனால்தான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் உரிமைகளுக்கான, சமத்துவத்திற்கான கோரிக்கைகளுக்கு, போராட்டங்களுக்கு தமிழ் மக்களின், இலங்கை மக்களின், சகல ஜனநாயக சக்திகளின் ஆதரவையும் நல்லெண்ணத்தையும் வென்றெடுக்க அவர் அயராது பாடுப்பட்டார். தனிப்பட்ட ரீதியில் மட்டுமல்ல, இயக்க ரீதியிலும் பகைவர்களைக் குறைத்து நண்பர்களை, நேச சக்திகளை விஸ்தாரமாக்கிக் கொண்டார். தனிமைப்படல் சுய அழிவுரமானது என்பதை நன்கு புரிந்து, கிரகித்துச் செயற்பட்டார்.

இந்த மிகச் சரியான, பிசகற்ற நிலைப்பாடுகளை, கோட்பாட்டு நிலைகளை எம்.சி.யும் அவர் சார்ந்த அரசியல் சக்திகளும் எடுத்த போதிலும் இரு விஷயங்களில் பாரதுரமான தவறுகள் இழைக்கப்பட்டன.

ஒன்று- தமிழ்த் தேசியம் பற்றியது. இரண்டு - ஒற்றுமையும் போராட்டமும் என்ற தத்துவத்தின் நடைமுறை பற்றியது.

தோழர் எம்.சி.யும் அவர் சார்ந்திருந்த அரசியல் இயக்கமும் மொழிச் சமத்துவத்திற்காகக் குரல் எழுப்பிய போதிலும், தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் பிரச்சினைக்கு ஜக்கிய இலங்கையில் பிரதேச சுயாட்சி அமைப்பது என்ற கருதுகோளை முன்வைத்த போதிலும் இவற்றிற்காக இறுதிவரை பற்றியுதியுடன் போராடவில்லை.

இலங்கையின் சுதந் திரத்திற்காக நாட்டின் பல வேறு இனங்களும் போராடின. இந்தப் போராட்டத்தில் தமிழினம் முக்கிய பங்களிப்பைச் செய்துள்ளது. இலங்கையின் முதலாவது தொழிற் சங்கத்தையும், தேசிய விடுதலைக்கான முதலாவது தேசிய ஸ்தாபனத்தையும் உருவாக்கித் தலைமை தாங்கியது ஒரு தமிழரே.

இருந்தும் அரசியல் சுதந் திரத்தின் மூலம் பெற்ற ஆட்சியதிகாரம் அனைத்து இனங்களுக்கும் இடையில் பகிரப்படவில்லை. தமிழ் மாநிலத்தில் தமிழ் மக்கள் தமது விவகாரங்களைத் தாமே நிர்வகிப்பதற்கான அதிகாரப் பரவலாகக்கம் செய்யப்படவில்லை. ஆட்சியதிகாரத்தில் அனைத்து இன மக்களதும் பங் கேற்ற என்ற அடிப்படை ஜனநாயகக் கோட்பாடு புறக்கணிக்கப்பட்டது. பேரினத்தின் கரங்களில் அதிகாரம் குவிமையப்படுத்தப்பட்டது. தமிழ் மக்கள் அனுபவித்து வந்த உரிமைகள் கூட ஒன்றான்பின் ஒன்றாகப் பறிக்கப்பட்டன. தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் தமிழர்களைச் சிறுபான்மையினராக்கும் கபட நோக்கில் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்டன. தமிழக்கு ஆட்சி மொழி உரிமை மறுக்கப்பட்டு தனிச் சிங்களம் புகுத்தப்பட்டது. இவை அனைத்தும் தமிழ்த் தேசியம் தோற்றும் பெற வழி வகுத்தன. உண்மையில் இது ஒரு வரலாற்று வளர்ச்சிப் போக்கே.

நாடு தழுவிய தேசியம் என்பது அனைத்து இனங்களினதும் நியாயமான அபிலாவைகளின், வேறு வார்த்தையில் இனவழித் தேசியங்களின் சங்கமமாகும். மாமேதை லெனின் குறிப்பிட்டதுபோல பலவேறு தேசிய இனங்களின் அபிலாவைகளை முழுமையாக நிறைவு செய்வதன் மூலமே இது சாத்தியமாகும்.

தேசிய ஜனநாய புரட் சியின் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கான ஜனநாயக சக்திகளின் பரந்த முன்னணி கூட தேசிய சிறுபான்மை மக்களின், அனைத்து இனமக்களின் பங்குபற்றுதல் இன்றி முழுமை பெறமுடியாது.

வர்க்க ஜக்கியமும் கூட, சகல இனங்களின் நியாயமான அபிலாவைகளை உள்ளடக்காமலும், அனைத்து இனங்களையும் மதங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களையும் விவசாயிகளையும் ஓரணியில் ஒன்று திரட்டாமலும் சாத்தியமில்லை.

ஆனால் தூதிரவுட்வசமாக இடதுசாரி இயக்கம் தமிழ்த் தேசியம் பற்றி எதிரமன்ற நிலைப்பாட்டடையே எடுத்தது. தமிழ்த் தேசியத்தின் நியாயங்களையும் தர்மங்களையும், அதன் ஜனநாயக உள்ளடக்கத்தையும் கிரகித்து, ஏற்று அதை முழுத் தேசியத்தில் இணைப்பதற்குப் பதிலாக, இனவழித் தேசியத்தை ஆரோக்கியமான வழியில் ஆற்றியப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக அடிப்படைச் சித்தாந்த நிலைப்பாடுகளுக்கு முரணாக அரசியல் சந்தர் ப்பவாதம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.

இதுவும் பூர்வ்வா ஆட்சியாளர்களின் பேரினவாதப் போக்குகளும் தமிழர் தேசியமும் தமிழர் உரிமைப் போராட்டமும் பின்னர் பிரிவினைவாத, வன்முறை வடிவத்தை - ஆயுதப் போராட்ட வடிவத்தை எடுக்கக் காலகோளாக அமைந்தன. இதில் எம்.சி.யும் மற்றும் தமிழ்த் தோழர்களும் கட்சிக் கட்டுப்பாடு, ஜக்கிய முன்னணி, வர்க்கப் போராட்டம் என்பவற்றின் பெயரால் இனப் பிரச்சினை விவகாரத்தில் சரியான நிலைப்பாட்டை எடுக்கத் தவறியமை சத்திய நேரமையுடன் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

தமிழ்த் தோழர்களும், இடதுசாரி இயக்கமும் இனப் பிரச்சினையில் சரியான நிலைப்பாட்டை திடவுறுதியுடன் எடுத்திருந்தால் நாடு எதிர்கொள்ளும் பேரழிவுகளும் உயிரிம்புகளும் தேசிய - மானுட அவலங்களும் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். இனப்பிரச்சினைக்கு ஜனநாயகத் தீவு காணப்பட்டிருக்கலாம்.

ஏற்றுமையையும் போராட்டத்தையும் பொறுத்தவரை ஈழத்துப் புரட்சியின் ஏதாவது எதிர்ப்பு, ஜனநாயக கடமைகளை நிறைவேற்ற அனைத்து ஜனநாயக - முற்போக்குச் சக்திகளின் ஜக்கிய முன்னணியை உருவாக்குவது என்பது முற்றிலும் சரியான ஒரு நிலைப்பாடே. ஆனால், 'ஏற்றுமையும் போராட்டமும்' என்ற லெவினிய கோப்பாடு சரியாகக் கையாளப்படவில்லை. முன்னணியிலுள்ள தேசிய பூர்வ்வா சக்திகளின் தவறான போக்குகளை எதிர்த்து விட்டுக்கொடுப்பற்ற அரசியல் - தத்துவார்த்தப் போராட்டத்தை, நேசுபூர்வமான போருபாயங்களைக் கையாண்டுதானும் நடத்துவதற்குப் பதிலாக தேசிய பூர்வ்வா தலைமைக்கு விட்டுக்கொடுக்கும், வளைந்துகொடுக்கும் தவறான நடத்துமுறை உபாயம் கையாளப்பட்டது. ஏனைய பலவற்றுடன் தேசிய இனப் பிரச்சினையிலும் இடதுசாரிகள் தவறு விடுவதற்கு இதுவே, ஏற்றுமையும் போராட்டமும் என்ற தத்துவம் அரசியல் சந்தர்ப்பவாதத்தில் பிறழ்ந்தமையே பிரதான காரணமாகியது.

தமிழர் உரிமைப் போராட்டம் சமாதான வழியிலிருந்து சமாதானமற்ற வழிக்குத் திசை திருப்புவதற்கு இதுவும் முக்கிய காரணியாக அமைந்தது. தமிழ் மக்கள் தமக்கு தேசிய ரீதியில் நேச சக்திகள் இல்லை என்று கருதும் நிலைக்கு, தனிமைப்பட்ட நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

இந்த இரண்டு தவறுகளும் முழுமையாகவும் மெய்யாகவும் திருத்தப்படுவதும், தமிழ்த் தேசியம் குறித்து ஆக்கட்டுப்பவர்மான நிலைப்பாட்டை மேற்கொள்வதும், தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு

ஜனநாயகத் தீவு காணும் நிகழ்வைத் துரிதப்படுத்தி சமாதானத்தையும் ஜனநாயகத்தையும் மீள் நிறுவுவதும், தமிழ் மாநிலத்தில் தமிழ்த் தேசிய இனம் கயாட்சி அமைக்கவும் ஆட்சியதிகாரத்தில் உரிய பங்காளியாக உயரவும், சாதி ஏற்றுத் தாழ்வுகளை முற்றாக ஒழித்து சமத்துவத்தை தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வாழ்க்கை நெறியாகவும் நடப்புத் தர்மமாகவும் ஸ்தாபிதமாக்கவும் உதவுவதே, உழைப்பதே அமர்ஸ் எம்.சி.யின் நினைவுக்கு அவர் சார்ந்திருந்த இடதுசாரி - முற்போக்கு இயக்கம் செலுத்தக் கூடிய, செலுத்த வேண்டிய மெய்யான கெளரவமாகும்.

'துப்பாக்கி நிமலில் சாதிகள் மறைந்து கிடக்கின்றன, மரித்து விடவில்லை' என்று இத் தொகுதியிலுள்ள கட்டுரை ஒன்று கூறுகிறது.

துப்பாக்கிகளால் மட்டும் ஒரு சமூக நியதியை, வாழையூட வாழையாக வரும் சமூக வழக்கத்தை நிரந்தரமாக ஒழித்து விட முடியாது. இதற்குப் பல நாடுகளின், குறிப்பாக புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்க முயன்ற நாடுகளின் அனுபவம் வலுவான உதாரணங்களாகத் திகழ்கின்றன.

ஆகவேதான் எம்.சி.யும், அவரது மகாசபையும் ஒழிக்கப் போராடிய சமூக ஏற்றுத் தாழ்வுகளையும் சாதி முறைமைகளையும் எதிர்த்த போராட்டம் பல பரிமாணங்களில் - அரசியல், பொருளாதார, சமூக, உளவியல் மட்டங்களில் தொடர்ந்து திடவுறுதியுடன் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும்.

எம்.சி. விட்டுச் சென்ற இந்தப் பணியை இறுதி வெற்றியை நோக்கி எடுத்துச் செல்ல அனைத்து முற்போக்கு, ஜனநாயக, மானுடநேய சக்திகளும் ஆழந்து சிந்திப்பதும் கூட்டாகத் திட்டமிட்டுச் செயற்படுவதும் அவசியம்.

எம்.சி.யின் இலட்சியங்கள், அபிலாஹைகள், ஆத்ம ஏக்கங்கள் நிறைவேற இந்தக் கடமையை தமிழ்ச் சமூகமும் மானுடமும் செய்தாக வேண்டும். இறுதியாக இன்னுமொன்று இங்கு அழுத் திக் குறிப்பிடப்படுவது அவசியம்.

'படாடோபமற்ற, தற்பெருமையற்ற, வஞ்சகமற்ற, சுய ஆசையற்ற சுத்தமான ஆத்மா' என்று இங்குள்ள ஒரு கட்டுரையில் எம்.சி. இனம் காணப்படுகிறார்.

இந்த மானுடப் பெறுமானம்தான், மனித மகிழ்ச்சதான் எல்லாவற்றிலும் மகத்தானது. இதுவே அரசியலில், சமூக சேவையில், பொதுவாழ்வில் ஈடுபடுவர்களின் மீற முடியாத வாழ்க்கை நெறியாகவும், வாழ்வின் தர்மமாகவும் இருக்க வேண்டும். எம்.சி.பிடிமிருந்து இன்றைய - எதிர்கால தலைமுறைகள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய தலையாய படிப்பினை இது. ஏனெனில், மனித தர்மமும் மானிட நேயமும் இன்றி எந்த இலட்சியமும், எந்தத் தத்துவமும் அவை எவ்வளவுதான் மகோன் னத மானவையாக, தூய மையாக இருந் தாலும் அந்தமற்றவையே.

எம்.சி. பற்றிய இந்தத் தொகுப்பு அவர் பற்றிய, அவரது உருவாக்கம் பற்றிய, அவரது சிந்தனைகள் - செயற்பாடுகள் பற்றிய, அவரைத் தோற்றுவித்த சமுதாயப் பகைப்புலம் பற்றிய மேலும் ஆழமான, காத்திரமான, இயக்கவியல் - சமூகவியல் நீதியான விரிவான ஆய்வு நூல் ஒன்றுக்கு கால்கோள் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும். அத்துடன் அவரது இயக்கமும் ஸ்தாபனமும் மீள் உயிர்ப்புப் பெற்று வீச்சாகச் செயற்படவும் வேண்டும்.

-'எம்.சி - ஒரு சமூக விடுதலைப் போராளி'
என்ற நாலின் முன்னுரை 28-12-1998.

மானுடப் படுகொலைகளுக்கும் இனச் சங்காரங்களுக்கும் முத்தாய்ப்பு

நாம் வாழும் இந்த வையகத்தில் நம் கண் முன்னே மனிதப் படுகொலைகளும் இனச் சங்காரங்களும் தங்கு தடையின்றி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. நாம் உயிர் வாழ கவாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் உலகின் பல பாகங்களில் இன, மத மற்றும் காரணங்களுக்காக பல நூற்றுக்காணக்கான மனித உயிர்கள் கொன்றொழிக்கப்படுகின்றன.

எமது தாயகத்தில் 1977, 1980, 1981, 1983 என்று அடுத்தடுத்து அரசால் கட்டவிழுத்துவிடப்பட்ட தமிழ் ஒழிப்பு இனச் சங்காரங்கள் திட்டமிட்டே நடத்தப்பட்டன. 'போர் என்றால் போர், சமாதானம் என்றால் சமாதானம்' என்று 1977 இலும் 'தமிழர்களின் உயிர்களைப் பற்றியோ, உடமைகளைப் பற்றியோ நான் கவலைப்படவில்லை' என்று 1983 இலும் குன்றைத்த இலங்கையின் அப்போதைய ஜனாதிபதி தமிழினத்தைக் கூண்டோடு ஒழிக்கும் படுகொலைப் படலத்தை அரம்பித்து வைத்தார்.

அரச பயங்கரவாதம் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் துவக்கிய உள்நாட்டு யுத்தம் முழு நாட்டையுமே கடுகாடாக மாற்றியது. இந்த பெருநாசமும் பேரழிவும் மீண்டும் பேயாட்டம் போட அச்சுறுத்துகிறது.

பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் ருவண்டாவில் எட்டு இலட்சத்திற்கும் அதிகமான ரூட்ஸி இன மக்கள் 100 நாட்களுக்குள் ஈவிக்கமற்று கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். இந்த இன ஒழிப்பு அரசால் திட்டமிட்டே மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இப் படுகொலைகள் நடப்பதற்குப் பல மாதங்களுக்கு முன்பே நூற்றுக்கணக்கில் புதைகுழிகள் பிரேதங்களைப் புதைப்பதற்கு தோண்டப்பட்டன. கொலைகாரப் படைகள் ஆட்சியாளர்களால் ஆயுதபாணிகளாக்கப்பட்டன. அமைச்சர்களினதும் பல நகரங்களின் மேயர்களினதும் மற்றும் உயர் அதிகாரிகளினதும் தலைமையில் குண்டர்கள் ரூட்ஸிகளின் பெயர்ப் பட்டியல்களுடன் வீடு வீடாகச் சென்று அவர்களை வாள்களால் வெட்டியும் கம்பிகளால் அடித்தும், கத்திகளால் குத்தியும் குடும்பம் குடும்பமாக கொன்று குவித்தனர்.

இவ்வாறு கொலைப்பட்டவர்களின் உடல்கள் தெரு ஓரங்களிலும் திறந்த வெளிகளிலும் மலைக் குவியல்களாகப் போடப்பட்டன.

தெரு நாய்கள் இந்தச் சடலங்களை குதறி குதறிக் உண்பதற்காகவே இவ்வாறு செய்யப்பட்டது.

மனிதச் சடலங்களைத் தின்று மனித இறைச்சியின் ருசி அவற்றிற்கு பிடித்து விட்டதால் நாய்கள் நிற்கும் பக்கம் செல்ல வேண்டாம் என்று அரசே வெளிநாட்டுப் பத்திரிகையாளர்களுக்கு அறிவித்தது.

ரூட்ஸி கொரில்லாக்களை பிரானஸ் ஆயுதபாணியாக்கிய அதேவேளை, ஹஷ்டு பெரும்பான்மையினருக்கும் ஆதரவளித்தது. இந்த மனித சங்காரம் நடந்த போது அங்கு ஐ.நா. வின் 300 அமைதி காக்கும் படையினர் இருந்தனர். இந்த எண்ணிக்கையை அதிகரிக்குமாறு அந்தப் படையின் கணேஷியத் தளபதி ஐ.நா.வுக்கு அவசர வேண்டுகோளை விடுத்தார்.

அனால் அங்கு நடப்பது இனசங்காரம் அல்ல என்று கூறி இந்தக் கோரிக்கையை அமெரிக்காவும் மற்றும் மேற்கத்தைய வல்லர்க்களும் நிராகரித்தன. அமைதிகாக்கும் படையின் எண்ணிக்கை 5000 ஆக இருந்திருப்பின் இந்த மனித அழிவு தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று நிபுணர்கள் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர்.

இதன் மூலம் எட்டு இலட்சம் ரூட்ஸி மக்களின் சாவுக்கு அமெரிக்காவும், மற்றும் மேற்கத்தைய நாடுகளும் நேரடிப் பொறுப்புதாரிகளாகிறார்கள். ருவண்டாவில் தொடர்ந்தும் இனப் படுகொலைகள் நடந்த வண்ணமே இருக்கின்றன.

பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு இப்போது இனசங்காரம் சூடானில் பேய்த்தாண்டவமாடுகிறது. மீண்டும் உலகம் முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு அதன் 'கோழைத்தனம்', 'இனிதியான பாராமுகம்', 'அப்பட்டமான துரோகம்' காரணமாக இருக்கலாம்.

கடந்த 18 மாதங்களாக சூடானில் மிகப் பரந்த பிரதேசத்தில் டர்பரில் கொந்தளிப்பு பொங்கெரியாக மூண்டுள்ளது. அந்த மாநிலத்தின் கறுப்பு இன மக்களுக்கு எதிராக அரசு கொடிய அடக்கு முறையைக் கட்டவிழ்த் து விட்டுள்ளது. அரசால் ஆயுதபாணியாக்கப்பட்ட 'ஜன்ஜாவீட்' என்ற கொலைகாரர்க் கலெப்படை அப்யாவி மக்களை வெட்டியும், குத்தியும், கட்டும் கொன்று குவிகிறது.

பெண் கள் காம வெறியர் களால் கதறக் கதறக் கற்பழிக்கப்படுகிறார்கள். பச்சிளம் பாலகர்கள் கூட கழுத்து வெட்டியும் துண்டம் துண்டமாக்கப்பட்டும் சாக்டிக்கப்படுகின்றனர்.

உலக நாடுகளின் அசமந்தத் தால் இந்த மோதல் பிரமாண்டமான மனித நெருக்கடியாக விஸ்வரூபம் எடுத்துள்ளது. மரணம் நூற்றுக்கணக்கில்லை, பல்லாயிரக்கணக்கில் இடம்பெறுகிறது.

முன்னர் சூடானின் தென் பகுதி மக்கள் மீது இரு தசாப்பதங்களாக ஈவிரக்கமற்று கொடு அடக்குமுறை நடாத்திய சூடான் ஆனால் வர்க்கம் இப்போது வடக்கேயுள்ள கறுப்பு இன மக்கள் மீது தனது தாக்குதலைத் திருப்பியுள்ளது.

அரசின் இராணுவம் மக்களை வகை தொகையின்றி கொன்று குவிக்கிறது. பேர் விமானங்கள் குண்டு மழை பொழிகின்றன. இதுவரை 30 ஆயிரம் மனித உயிர்கள் பலியாகியுள்ளன. 8 இலட்சம் பேர்கள் தமது சிராமங்களிலிருந்து வெளியேறி அகதிக் குடிசைகளில் தங்கியுள்ளனர். 2 இலட்சம் பேர்கள் சாட் நாட்டில் தஞ்சம் புகுந்துள்ளனர். மேலும் இரண்டு இலட்சம் பேர் திறந்த வெளிகளில் அகதிகளாக அலைகிறார்கள்.

சூடான் நிலைப்பற்றிக் குறிப்பிட்ட கண்டாவின் எழுத்தாளரும் ஓலிபரப்பாளருமான ஜெராட் கப்லன் உலகின் இந்த துரோகம் முன்னையதிலும் பார்க்க படுமோசமானது. ஏனெனில் இது நடைபெறும் என்பதை சர்வதேசம் ஒரு வருத்தத்திற்கு முன்பே அறிந்திருந்தது என்கிறார். மீண்டும் நடக்க இடமளிக்க மாட்டோம் என்று உலகம் கூறுகிறது.

அனால் இது மீண்டும் மீண்டும் நடக்கிறது என்று ஓட்டாவா பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர் ஏரல் மென்டெல் கூறுகிறார். மத்திய சூடானின் எண்ணை வளத்தில் மேற்குலகின் கண் இருப்பதால்தான் இந்த கண்டு கொள்ளாமை என்கிறார்கள் விமர்சகர்கள். இது உள்நாட்டு விவகாரம், இதில் பிற்க தலையிடக் கூடாது என்கிறார் சூடான் ஜனாதிபதி.

இனப்பிரச் சினை உள்நாட்டு விவகாரம் தான். ஆனால் இனசுக்கத்திகிப்பும், இன ஆழிப்பும் அரசுகளின் ராஜ்யக் கொள்கையாக மாறும் போது இந்த மனித சங்காரம் மனித குலத்தின் பொது விஷயமாகிறது. இப் படுகொலைகளைத் தடுத்து நிறுத்துவது மானுடத்தின் பொதுப் பொறுப்பாகிறது.

- 'தேசியம்'
ஆசிரிய தலையங்கம்
24-08-2004

யுத்தம் வெடிப்பது தடுத்து நிறுத்தப்பட வேண்டும்

இலங்கையில் மீண்டும் யுத்தம் வெடிக்கும் ஆபத்து தோன்றியிருள்ளது. எந்த நிமிடத்திலும் போர் மூளைாம் என்ற பீதி மக்கள் மத்தியில், குறிப்பாக வடக்கிழக்கு மக்கள் மத்தியில் அஸைபாய் ஆரம்பித்துள்ளது.

'நாடு ஒரு யுத்தத்திற்கு திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறது' என்று தமிழ்ச்செல்வன் அபாய அறிவிப்பை விடுத்துள்ளார். 'எல்.ரீ.ஏ.க்கு எதிராக இராணுவம் ஒரு 'பூர்க்ஸி' யுத்தத்தை கட்டவிழ்த்து விட்டுள்ளது' என்ற பொருள்பட கெளசலயன் பகிரங்கமாகவே குற்றம் சாட்டியுள்ளார். 'எந்த நிலைமை வந்தாலும் அதை எதிர்கொள்ள நாம் தயார்' என்று புதிய இராணுவத் தளபதி ஆர்ப்பித்துள்ளார்.

இவை அனைத்தும் இலங்கையின் மீது யுத்த மேகங்கள் குவிமையம் கொள்ள ஆரம்பித்திருப்பதையே காட்டுகின்றன. எந்தக் காரணங்களுக்காகவேனும், எந்தக் தேவைகளுக்காகவேனும் மீண்டும் ஒரு யுத்தம் வெடிப்பது அனுமதிக்கப்பட முடியாது. கடந்த இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நடந்த உள்நாட்டுப் போரில் ஒரு இலட்சம் வரையிலான மனித உயிர்கள் கள பலியாகியுள்ளன. யுத்தத்தினால் பெற்றோர்களை இழுந்து அநாதைகளான பச்சிளம் பாலகர்களின் பரிதாபமான ஓலம் இன்னும் ஓயவில்லை. கணவன்மாரைப் பறிகொடுத்த ஆயிரம் ஆயிரம் விதவைத் தாய்மார்களின் இரத்தக் கண்ணர் இன்னும் காயவில்லை. போர்க்களத்தில் பதினெட்டாயிரத்திற்கும் அதிகமான இளம் மனித மொட்டுக்கள் கருகிச் சாம்பலானதால் ஏற்பட்ட ஆறாத்தயிரில் இருந்து அவர்களின் பெற்றோர் இன்னும் மீண்டு வரவில்லை. கோர யுத்தத்தின் அழிவுகளுக்கும், அனர்த்தங்களுக்கும், அவலங்களுக்கும் ஆளாகித் தவித்த இலட்சோப லட்சம் மக்கள் இன்னும் அந்த சோகத்தில் இருந்து மீளவில்லை. யுத்தத்தின் விளைவாக பத்து இலட்சத்திற்கும் கூடுதலானவர்கள் அந்திய நாடுகளில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். மூன்றாய் இலட்சத்திற்கும் அதிகமானவர்கள் சொந்த மண்ணிலேயே அகதிகளாக இரண்டு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக அல்லறப்படுகிறார்கள். விடுகள் இடிந்து, கட்டடங்கள் தகர்ந்து, வயல்கள் வறங்கு மண்ணே கடுகாடாகக் காட்சி தருகிறது.

இந்த நிலையில் ஏற்பட்ட போர்நிறுத்தம் மக்கள் நீண்ட காலத்திற்குப் பின் நிம்மதியாக பெருமூச்சு விட வாய்ப்பளித்து. ஆனால்

இந்த சிறிது கால நிம்மதியும் போய் மீண்டும் அழிவின், அவலத்தின், மரணத்தின் படுபாதாளத்தில் வீழ்ந்து பதறிப் பதறி மாள்வதற்கு மக்கள் நிச்சயம் விரும்ப மாட்டார்கள். தமிழ் மக்களும், அனைத்து ஈழத்து மக்களும் சமாதானத்தையே விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் யுத்தத்தை எந்தக் காரணத்திற்காகவும் விரும்பவில்லை. இது தான் நிஜம். இது தான் அப்பட்டமான உண்மை.

இதனால்தான் யுத்தம் வெடிப்பது தடுக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் கோருகிறார்கள். யுத்தத்திற்குக் காரணமான இனப் பிரச்சினைக்கு இனக்கமான ஒரு அரசியல் தீவு காணப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் வலியுறுத்துகின்றார்கள். எனவேதான் எதிரேயுள்ள எல்லா வித தடைகளையும் தாண்டி, தவிர்த்து பேச்சு வார்த்தைகள் உடன் ஆரம்பிக்கப்படுவது அவசியம். நாடு மீண்டும் இரத்தச் சாக்காட்டில் மூழ்கித் தவிப்பதைத் தடுக்கவும், மானுடம் அழிவதைத் தவிர்க்கவும், போர் நிறுத்தத்தைக் காப்பாற்றவும், சமாதானத்தை ஸ்திரியபடுத்தவும் இது அத்தியாவசியமானதாகும்.

ஆகவே பேச்சுவார் த்தைகள் ஆரம்பிக்கப்படுவதைத் தாமதப்படுத்தாமலும், பேச்சு வார்த்தைகள் தொடங்குவதற்கான முயற்சிகளை நிட்டி இழுக்காமலும் உருப்படியான சந்திப்புக்கள் விரைந்து ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும். இனப் பிரச்சினைக்கு ஒஸ்லோ பிரகடனத்தின் அடிப்படையில் தீவு காண அரசாங்கம், எல்.ரீ.ஏ., மற்றும் எதிர்க்கட்சி ஆகிய முத்தரப்புப் பேச்சுவார்த்தைகளை சர்வதேச சமுதாயத்தின் அனுசரணையுடன் ஆரம்பித்து அவசியம். இந்த முத்தரப்பு பேச்சுவார்த்தை ஒன்றுதான் தீவிற்கான ஏரேயோரு புத்திபூர்வமான பாதை. முன்னைய ஆளும் கட்சியும் எல்.ரீ.ஏ., யும் ஒஸ்லோ உடன்பாட்டில் சமஷ்டித் தீவை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதாலும், சமஷ்டி ரீதியிலான தீவையே ஜனாதிபதியும் அவர் தலைமையிலான அணியும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளதாலும் தாமதம் இன்றி ஒரு இறுதித் தீவைக் காண்பது சாத்தியமானதே. இதற்கு அனைத்துத் தரப்பினரும் நிலைமையைச் சிக்கல்படுத்தக் கூடிய எல்லாவிட நடவடிக்கைகளையும் தவிர்க்க வேண்டும். போட்டிக் குழுக்கள் தமது பகைமைச் செயற்பாடுகளை இனத்தினதும் நாட்டினதும் நலனுக்காக முழுமையாக நிறுத்த வேண்டும். யந்தத்தைத் தவிர்க்க, சமாதானத்தை நிலைநிறுத்த, ஏன் மக்களின் இயல்பு வாழ்வை மீளமைக்க உள்ள ஏரேயோரு சாத்தியமான, ஆக்க பூர்வமான மார்க்கம் இதுவே. இதற்கு முதலில் யுத்த மேகங்களை அகற்றவும், யுத்தம் வெடிப்பதைத் தடுக்கவும் அரசும், போராளிகளும், சர்வதேச சமுதாயமும் விரைந்தும் கூட்டாகவும் செயற்பட வேண்டும்.

‘தேசியம்’

தலையங்கம் 19-07-2004

பேச்சா? பிரசங்கமா? ஆவேசச் சொற்பொழிவா?

ஞான பொதுச் செயல்களாக இ.மு.ச.வக்துக் கிணத்துள்ள பெரிய சொத்து என என்னிப் பெருமிதப்பட்ட சில சம்பவங்களை என்னிப் பார்க்கையில் மனம் சந்தோஷப்படுகின்றது. இனவாதக் கூச்சல் உச்சம் கட்டியிருந்த காலம், கண்டியில் சாக்தத்தியவிழு ஒன்று ஏற்படு செய்யப்பட்டிருந்தது. நாங்கள் பலர் கொழும்பிலிருந்து போயிருந்தோம். மண்டபம் நிறைந்த கூட்டம். சிங்கள மக்களின் நவீன இரட்சக்ராகத் தன்னைத் தானே அன்று முடிகுடிக் கொண்ட கே.எம்.பி. ராஜூத்னாவின் சிவ்யர்கள் இக் கூட்டத்தைக் குழப்பவென்றே வந்து இடைநடுவில் கோட்சிமூழ்ப்பிக் கேள்வி கேட்டு ரகணள் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அதுவரையும் பேசாமல் மௌனமாக அவர்களது வாணவேட்க்கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஞான எழுந்தார். ஒலிபெருக்கி முன்னால் போய் நின்றார். சிங்களத்தில் தனது உரையை ஆரம்பித்தார். அது என்ன பேச்சா? பிரசங்கமா? ஆவேசச் செற்பொழிவா, அல்லது சவாலா? எனக்கு ஒன்றுமே புரியல்லவை. எங்குசு சிங்களம் விளங்காதது. ஆனால் ஞானவின் ஆத்மாவை அன்று சிரித்தேன். கூட்டத்தைக் குழப்ப வந்து ஆவேசவாதிகள் அடங்கிப் போய் விட்டனர். எங்களது கருத்துக்களை ஏற்று நின்ற சிங்களத் தோழர்களின் கை ஒங்கி விட்டது. இன வெறியர்களின் நோக்கம் தோல்வி கண்டது.

இதுபோலவே 1986 இல் யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் நாவலர் மண்டபத்தில் ஓர் இலக்கிய மகாநாடு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்த மகாநாட்டை வெற்றிகரமாக நடத்த நானும் பல நாள்களும் இரவு பகலாகச் செய்யப்பட்டோம். எம்தீவு எந்தக் காலத்திலுமோ நேசம் பாராட்டாத ஒரு உதிரிக் கூட்டம், தாங்கள் தான் தமிழின் இலக்கியப் பழங்குரைச் சொந்தக்காரர் என உரிமை பாராட்டிக் கொண்டு கேள்விக் கொத்து கொண்ட நோட்டீஸ் அடித்து விட்டனர். வெளியே குழுக் குழுவாகக் குழமி நின்று விமர்சித்ததுடன் எம்மை ஆத்திரமுட்ட முனைந்து செயல்பட்டனர்.

ஞான இதையெல்லாம் அவதானித்து வைத்திருந்தார். எம்மை விமர்சித்துத் துண்டுப் பிரசுரம் வெளியிடவர்களின் அரசியல் நோக்கை. தமிழ்ப்பற்றை, படைப்புக்களின் உள்ளடு சம்பந்தப்பட்ட கருத்தாக்கத்தை, அவர்கள் யாரை இலக்கியத்தின் பேரால் பாதுகாக்க விழைகின்றார்கள் என்பதைச் செவ்வனே விளங்கிக் கொண்டு எழுந்தார். பேச்சை அது? - அறிக்கையா அது? கண்டமா அது? எல்லாம் கலந்த திருப்பதிப் பஞ்சாமிர்தமாக என செவிகளில் ஒலித்தது அவரது ஆணித்தரமான குரல்.

எங்களை, மக்களின் மைந்தர்களான எம்மை மக்களிடமிருந்தே பிரித்து விடலாம் எனப் பொய் மொட்டாக்குப் போட்ட கும்பலை இடைவேளைக்குப் பின்னர் அந்த அயலிலேயே காணவில்லை. மதிய உணவின் போது ஒரு சீலரின் தனி முகங்களை என்னால் பார்க்க முடிந்தது.

- டொமினிக் ஜீவா
'பிரேம்ஜி' என்ற நாலிலிருந்து

ஒரு கடிதம்

மீண்டும் போர், மீண்டும் உயிரிழப்புக்கள், மீண்டும் பேரழிவுகள் ஏற்படக்கூடிய ஒரு பேராபத்து குறிப்பாக தமிழ் மக்களை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் போரைத் தடுப்பது, யுத்த ஓய்வை பாதுகாப்பது, இனப் பிரச்சினைக்கு இணக்கமான தீவைக் காணப்பது அனைத்து மக்களினதும், எல்லா மனித நேயர்களினதும் உடனடிக் கடமையாகும்.

யுத்தத் தீவில் மானுடம் எரிவது, எரிந்து பிடி சாம்பலாவது தவிரிக்கப்பட வேண்டும். ஒய்ந்த ஓலங்கள் ஒய்ந்தே இருக்கட்டும். மௌனித்த பீரங்கிகள் மௌனித்தே இருக்கட்டும். நின்ற குருதி ஆறுகள் நின்றவையாகவே இருக்கட்டும்.

என்றாலும் எந்த காரணங்களுக்காக போராட்டம் வெகுண்டெழுந்ததோ, எந்த இலட்சியங்களுக்காக இளைஞர் படை தனது இன்னுபிரக்களை ஆயிரம் ஆயிரமாய் ஆகுதியாக்கியதோ, அந்தக் காரணிகளுக்கு ஒரு நீதியான தீவு காணப்பட வேண்டும். அந்த இலட்சியங்கள் எதார்த்தங்களுக்கு ஏற்ப அடையப்பட வேண்டும்.

இந்தப் பகைப்புலத்தில் 1988இல் யாழ்ப்பாணத்தில் அப்போது வசித்த ஒரு படைப்பாளிக்கு (பிரேம்ஜியால்) அனுப்பப்பட்ட கடிதம் காலோசிதமாக இருக்கும் என்பதனால் அதன் சில பகுதிகள் இங்கு வாக்களின் கவனிப்புக்கு, இளம் தலைமுறையினரின் மனச்சாட்சிக்கு சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன:

“..... நாம் எமக்குள் விவேங்களைத் தெளிவுபடுத்துவது அவசியம். சில நிலைப்பாடுகளை வகுத்துக் கொள்வது அத்தியாவசியம்.

1. முனைப்பான போராளிகள் அணி ஒரு வரலாற்றுத் தேவை. இது வரலாற்றால், வாழ்வால் உற்பவிக்கப்பட்டது.
2. பேரின வாதத்தை, அரச பயங்கரவாதத்தை எதிர்காலத்திலும் எதிர்கொள்ள, முறியடிக்க இது பாதுகாக்கப்படவும், பவித்திரமாகப் பேணப்படவும் வேண்டும்.
3. இதனால்தான் அற்புதமான இளைஞர்களை, வரலாற்றையே அசத்திய கர்மவீரர்களை நாம் (தமிழினம்) இழக்க முடியாது, இழக்கக் கூடாது.

4. துறைபோகப் பயிற்றப்பட்ட, அர்ப்பணிப்பான, தியாக வேள்வியில் தங்களை ஆகுதிகளாக்கத் தயாரான இந்தப் போராளிகள் எதிர் காலப் புரட்சியின் (புது துலகம் படைக்கப்படுவதற்கான) நிகரற்ற உள்ளார்ந்த சக்தியாக இருக்க வேண்டியவர்கள், இருக்கக் கூடியவர்கள். இவர்களில் ஒருவரைத் தானும் இழப்பது மானுட முன்னேற்றத்துக்கு ஏற்படக்கூடிய பேரிழப்பாகும். இதனால்தான் இவர்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.
5. இவர்களின் அற்புத ஆற்றல் தமிழினத்தின் துயர் துடைப்பதற்கான, சின்னாபின்னமாகிக் கிடக்கும் தமிழ் வாழ்வையும் பொருளாதாரத்தையும் கட்டியெழுப்புவதற்கான, தமிழ் மண்ணின் இடபாடுகளை புனர்நிர்மாணிப்பதற்கான ஆக்கப் பணிக்கு, நிர்மாணப் பணிக்கு முழுமையாக ஆற்றுப்படுத்தப்பட வேண்டும்.
6. தமிழர் சமுதாயத்தில் புரையோடிக் கிடக்கும் சமூகத் தீம்புகளை, கொடுமைகளை, அக்கிரமங்களை ஒழித்து முதலில் புதியதொரு ஜனநாயக சமுதாயத்தையும், அடுத்து ‘ஓப்பில்லாத சமுதாயம் உலகத்துக்கு ஒரு புதுமையான’ சமத்ரம் சமுதாயத்தையும் தோற்றுவிக்க இவர்களின் வியத்தகு ஆற்றல் பயன்பட வேண்டும். இது சமூகத் தேவை, வரலாற்று அவசியம்.
7. ஆனால் இவற்றைச் செய்ய இவர்கள் மெய்யான புரட்சிகர நிலைப்பாடுகளுக்கு வரவேண்டும். ஸார் சக்ராதிபத்தியத்தைச் சேர்ந்தவர்களை கொலை செய்ய முயற்சித்தமைக்காக ருஷ்யப் புரட்சியின் தலைவர் லெனினின் முத்த சகோதரரை ஸாராட்சி தூக்கிலிட்டது. அப்போது ‘நாங்கள் வேறு பாதையைத் தேட வேண்டும்’ என்று கூறி ருஷ்யப் புரட்சியாளர்களுக்கு சரியான பாதையை அவர் முன்வைத்தார். பிரிட்டிஷ் கலோனியிலில்டுக்களால் தூக்கிலிடுவதற்குத் தீப்பளிக்கப்பட்ட இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின் தானைத் தலைவர் மாவீரர் பகவத் சிங்கும் அவரது தோழர்களும் தமது முன்னைய பாதையைக் கைவிட்டு இந்த ‘வேறு பாதை’யைத் தழுவினர். எல்லா மெய்யான போராளிகளும் இப் பாதைக்கே, ‘வேறு பாதைக்கே’ வந்து சேர்ந்தனர். இது அனுபவம், வரலாறு, போராட்டத்தின் தர்க்கவியல்.
8. மக்களின் உண்மையான தேசிய, சமூகப் போராட்டங்கள் தவிர்க்கப்பட முடியாது உறுதியான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு நிலைப்பாட்டை எடுக்க வேண்டும். ஏகாதிபத்திய ஆதரவுடன், அனுசரணையுடன் எந்தவொரு மெய்யான போராட்டமும் நடக்க

- முடியாது. நடந்ததாக வரலாறில்லை. மாநாக இந்தப் போராட்டங்கள் எல்லாம் உலகப் புரட்சிகர சக்திகளின், முந்போக்குச் சக்திகளின் அணியைச் சர்ந்து நிற்பது அவசியம். போராட்டத்தின் உள்ளியல்பும் இதுவே. இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின் மாபெரும் தலைவர் பண்டிஜ்ஜி முதல் பர்மிய தேசிய இயக்கத் தலைவர் ஆங் ஸான் உள்ளிட்டு கொங்கோவின் தேசிய விமோசனப் போராட்டத்தின் பெருந் தலைவர் பட்டின் லுமும்பா வரை எல்லா மெய்யான தேசிய விடுதலைப் போராளிகளும் உலகப் புரட்சிகர சக்திகளை ஆதாரமாகவும் நேச சக்தியாகவும் கொண்டார்கள். அவ்வாறு செய்யாமல் விடுதலைப் போராட்டங்கள் வெற்றிவாகை குழியிருக்க முடியாது.
9. எந்தவொரு போராட்டமும் வெற்றிபெறுவதற்கு போராட்டத்தில் ஈடுபெருவர்கள் தங்களின் எதிரிகள் யார், நண்பர்கள் யார், என்பதை திட்டவட்டமாக வரையறுத்துக் கொள்வது அவசியம். தனிமனித வாழ்வக்குத் தேவையான ‘குறைந்த பகவவர்கள் கூடுதல் நண்பர்கள்’ என்ற நியதி போராட்டத்திற்கும் பொருந்தும், மிகமிகப் பொருந்தும். இதைப் போராளிகள் பிரக்கனு பூர்வமாகவும் பிசகின்றியும் செய்யாவிட்டால் புரட்சியும் போராட்ட இயக்கமும் இறுதியில் பேரழிவுகளையும் பேரிழப்புக்களையும் சந்திப்பது தவிர்க்க முடியாதது. பல புரட்சிகளின், புரட்சிகர இயக்கங்களின் வரலாறு இதை ஊர்ஜிதம் செய்கிறது.
10. அதேபோல பல்வேறு முரண்பாடுகளுக்கு மத்தியிலிருந்து பிரதான முரண்பாட்டைத் தேர்ந்தெடுப்பதும், சிக்கலான பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியிலிருந்து மையப் பிரச்சினையைப் பிரித்தெடுப்பதும், முரண்பாடுகளின் போராட்டங்களின் தன்மைகள் இயல்புகள் கட்டங்களை இனங்கண்டு அதற்கேற்ப சரியான போராட்ட வடிவங்களையும், போராட்ட உத்திகளையும் கடைப்பிடிப்பதும் எந்த ஒரு போராட்டத்தினதும் வெற்றிக்கு அவசியமான முன்தேவைகளாகும்.
11. போராட்டம் எப்பொழுதுமே ஒரே வடிவத்தையே எடுப்பதில்லை. “நாங்கள் அமைதி வழியையே விரும்புகிறோம். ஆதலால் சுரண்டல் வர்க்கத்தின் வன்முறையை தொழிலாளி வர்க்கத்தின் புரட்சிகர வன் முறை கொண்டு எதிர் தது நிற்க நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறோம், புரட்சியை எந்தளவு குறைந்த இழப்புகளுடன் நிறைவேற்ற முடியுமோ அந்தளவு குறைந்த இழப்புகளுடன் நிறைவேற்றவே விரும்புகிறோம்”, “தேவையைப் பொறுத்து சமாதான வடிவத்திலிருந்து சமாதானமற்ற

வடிவத்திற்கும் சமாதானமற்ற வடிவத்திலிருந்து சமாதான வடிவத்திற்கும் மாறிச் செல்லக்கூடிய போர் உபாயத்தில் பூர்ச்சிக்காரர்கள் பாண்டித்தியம் பெறுவது மிகமிக முக்கியம்” என்ற பாரதி போற்றி வரவேற்ற யுகப் பூர்ச்சியின் தானைத் தலைவர் மாமேதை லெனினின் அறிவுரை கள் மனங்கொள்ளப்படுவது அவசியம். இந்த இரு வழிகளையும் வடிவங்களையும் தேவையை, அவசியத்தை, நிலைமையை அறிந்து பயன்படுத்துவது போராட்டத்தின் வெற்றிக்கு அவசிய முன்தேவையும் முன் நிபந்தனையுமாகும்.

12. எந்தவொரு போராட்டத்திலும் எல்லாப் பூர்ச்சியாளர்களும் குறுகிய நலன்களிலும் பார்க்க, மக்களின் நலன்களை, பொது நலன்களை முன்னிறுத்தும், முதன்மைப்படுத்தும் பூர்ச்சியின் அடிப்படைப் பண்ணப் சதா உயர்த்திப் பிடிப்பது அவசியம். இது போராட்டத்தின் வெற்றிக்கு இன்றியமையாதது.

இந்த அடிப்படையில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை சம்பந்தப்பட்ட தரப்புகளின் அரசியல் விவேகத்திற்கு மட்டுமல்ல, அவர்களின் ஆத்மாவுக்கே, மனச்சாட்சிக்கே விட்டுவிடுகிறேன்.

வடக்கிலும் கிழக்கிலும் எழும் அவலக் குரல்கள் என் ஆத்மாவை வதைக்கின்றன. என்ற குழந்தையை இழந்து துடிக்கும் தாயின் தீங்குரல், காதற் கணவனைப் பிரிந்து அலறித் தவிக்கும் மனையாளின் ஆத்ம விசும்பல், உடன் பிறப்புகளை நீத்ததால் எழும் அவல ஒலம் எல்லாமே உள்ளத்தை நெருகூகின்றன.

இங்கு மட்டுமல்ல தூரம் தொலைவில் - ரெஹ்ரானிலும் பக்தாத்திலும் ஏவகணைகளின் தாக்குதலை மனித ஜனமங்கள் எழுப்பும் சாவின் கதறல் என் அந்தராத்மாவைக் கசக்கிப் பிழிகின்றது. இந்த மனித அழிவுகளுக்கெல்லாம், அவலங்களுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு வரவேண்டும்.

உன்னதமான கொடையான மானுட உயிர்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். இது என் ஆத்மாவின் தாகம் மட்டுமல்ல, மானுடத்தின் வேட்கை, மனிதகுல மனச் சாத்சியின் அறைக்கவல்”.

- தேசியம்
தேசபக்தன் குறிப்பு, 05.09.2004

சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவதற்கான நடைமுறைச் சாத்தியமான மார்க்கம்

இலங்கையில் சமாதானத்தை புத்த பிரானாலோ அல்லது இயேசு கிறிஸ்துவினாலோ கூட கொண்டுவர முடியாது என்று நோர்வேயின் சமாதானத் தாதுவர் எரிக் சொல்ஹேம் தனது இறுதிச் சமாதான முயற்சியும் தோல்வியைச் சந்தித்ததைத் தொடர்ந்து கிளிநோச் சியில் பத்திரிகையாளர்கள் கூட்டத்தில் பேசும்போது கூறியதாகப் பத்திரிகைச் செய்திகள் தெரிவித்தன.

இலங்கையில் இனப்பிரச்சினைக்கு இணக்கமான அரசியல் தீவு காண, சமாதானத்தை நிலைநிறுத்த புத்த பகவாணோ அல்லது கிறிஸ்து நாதரோ தேவை இல்லை. மக்களுக்கிடையே செளஜன் யத்தை உருவாக்க, தேசங்களுக்கும் தேசிய இனங்களுக்குமிடையில் சமாதானத்தைத் தோற்றுவிக்க இந்த மகாபுருஷர்களின் மகோன்னதமான போதனைகள் நிச்சயம் உதவும். என்றாலும் பிரச்சினைகள் - பினக்குகள் பற்றிய சரியான கிரகிப்பும் விளாப்பும், இவற்றைத் தீப்பதற்கான பிசகற்ற - ஆக்கப்பூர்வமான அனுகுமுறையும், ஒரு குறிப்பிட்ட முறை பிழைத்தால் மாற்று வழிகளைத் தேடும் அரசியல் விவேகமும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எதார்த்தங்களைச் சந்திக்கும் சத்திய வேட்கையும், அந்த நிஜ கள் நிலைமைகளுக்கு ஏற்றதான் அரசியல் உபாயங்களை, உத்திகளைப் பயன்படுத்தும் அரசியல் சாதுர்யமும் எந்த சிக்கலான, குழப்பமான, குந்தகமான பிரச்சினைகளையும் மிகச் சுஞ்சாகவும் நேர்த்தியாகவும் தீர்க்க உதவும்.

ஆனால் இதற்கு தகராறுடன், பினக்குடன் சம்பந்தப்பட்ட தரப்புகள் தீவினைத் தேடுவதில் நிதானிப்புடனும் நேரமையுடனும் விகவசிப்புடனும் செயற்படுவது அவசியம், அவசியத்திலும் அவசியம்.

பேச்சவார்த்தைகளை மீளவும் ஆரம்பிப்பதில் இழுபறியும், இக்கட்டும், இடர்பாடும் தொடர்ந்தும் நிலவும் குழலில் சர்வதேச சமாஜத்தின் கவனத்திற்கு 14 மாதங்களுக்கு முன்ன் (பிரேம்ஜி) சமர்ப்பித்த ஒரு மகஜை தமிழ்ச் சமுதாயத்தினது கவனிப்புக்காகவும் சிந்தனைக்காகவும் இங்கு தருகிறோம்:

- மிக ஆபத்தான பின்விளைவுகளை ஏற்படுத்தக் கூடிய நெருக்கடி நிலைக்கு இலங்கையின் சமாதான நிகழ்வுப் போக்கு வந்துள்ளது.
- அரசியல் யாப்புக்கு அப்பால் ஒரு இடைக்கால தன்னாட்சி அமைப்பை எல்.ரீ.ஏ. கோருவதற்கான பிரதான காரணம் நாடாஞூமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை இல்லாத நிலையில் இனப் பிரச்சினையின் அடிப்படை விஷயங்களுக்கு இலங்கை அரசாங்கத்தால் தீர்வு காண உள்ள அதன் இயலாமையாகும் (திரு. அன்டன் பாலசிங்கத்தின் அறிக்கை).
- இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கு சமஷ்டியினதும் ஜக்கிய இலங்கைக்குள் உள்ளக சயநிர்ணயத்தினதும் அடிப்படையில் தீர்வுகாண இலங்கை அரசாங்கமும் எல்.ரீ.ஏ.யும் ஒஸ்லோ பிரகடனத்தில் கொள்கை ரீதியில் ஒப்புக் கொண்டுள்ளன.
- நாடாஞூமன்றத்தில் போதிய பலம் இல்லாததாலேயே இரு தரப்புக்களும் (அரசும், எல்.ரீ.ஏ.யும்) அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளத் தயங்குகின்றன.
- யுத்தம் இல்லாத நிலையை நீடிக்கவும், இனப்போரை உற்பவித்த பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கான திட்டவட்டமான பேச்கவார்த்தைகளைத் தவிர்த்து குறைந்த முக்கியத்துவமுள்ள - உசிதமான குழலை உருவாக்குவது, நன்நம் பிக்கையைக் கட்டியெழுப்புவது, அகதிகள் மீள்குடியேற்றம், உயர் பாதுகாப்பு வலயம், இடைக்கால நிர்வாகம் போன்ற பிரச்சினைகளை - இவை உரிய காலத்தில் தீர்க்கப்படுவது மிகமிக அவசியமானவை என்ற போதிலும் முன்னிறுத்துகிறார்கள்.
- முன் னர் நடந்த (1990, 1994) இரு தடவை பேச்கவார்த்தைகளும் இடைநூலில் முறிந்தமைக்கான பிரதான காரணம் இனப் பினக்கின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் குறித்து ஒரு பூர்வாங்க புரிந்துணர்வுக்கோ அல்லது தீர்வுக்கான கோட்பாடுகள் குறித்த விளப்பத்திற்கோ வராதமையே. மாறாக இரண்டாம் பட்ச விஷயங்கள் (வட-கிழக்கிற்கு சிமெந்து அனுப்புவது, சீல இராணுவ - கடற்படை முகாம்களை அகற்றுவது, ஆயுதங்களுடன் செல்வது) பற்றியே விவாதிக்கப்பட்டன. இது பேச்கவார்த்தை முறிவுடைவதில் முடிந்தது.
- வரலாறு மீண்டும் மீள்செயற்படுகிறது என்பது வெளிப்படை. அதே அரசியல், மூலோபாயத் தவறுகள் இழைக்கப்படுகின்றன. நடப்பு நிகழ்வில் தன்னைச் சம்பந்தப்படுத்திக் கொண்டுள்ள

சர்வதேச சமுதாயம் அர்த்தமுள்ள, உடனடி நடவடிக்கைகளை எடுக்காவிட்டால் தற்போதைய பேச்கவார்த்தைகளுக்கும் அதே கதியே நடக்கும் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

- பேச்கவார்த்தையில் சம்பந்தப்பட்ட இரு தரப்புகள் (அரசும் எல்.ரீ.ஏ.யும்) மட்டுமல்ல, பிரதான எதிர்க்கட்சியும் ஜனாதிபதியும் (பி.ஏ.யும்) பங்குபற்றுவது பேச்கவார்த்தையின் முன்னேற்றத்திற்கும் தீவினைக் காண்பதற்கும் அத்தியாவசிய முன்தேவையாகும். தாம் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டால் சமஷ்டி அடிப்படையில் இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்கத் தயாராக இருப்பதாக பி.ஏ. அறிவித்துள்ளது. தாம் 1997 இல் முன்வைத்த நகல் அரசியல் யாப்பு சமஷ்டிக் கோட்பாடுகளை அடியாதாரமாகக் கொண்டதே என அவர்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். அவசியமான திருத்தங்களுடன் இந்த நகல் அரசியல் யாப்பு ஆலோசனைக்கு எடுக்கப்பட்டால் அது அரசியல் ரீதியாக வசதியானதாகவும் மூலோபாய ரீதியாக அனுகூலமானதாகவும் இருக்கும்.
- டோக்கியோ மகாநாட்டில் பேசிய அமெரிக்காவின் ராஜாங்க உதவிச் செயலாளர் நிச்சர்ட் ஆர்மிடேஜ் பின்வருமாறு கூறினார்: “இறுதியில் பிரதமராலும், ஸ்ரீலங்காவின் ஜனாதிபதியாலும், எல்.ரீ.ஏ. உறுப்பினர்களாலும், முக்கியமாக இலங்கையின் அனைத்து மக்களாலும்தான் சமாதான வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற முடியும். இதில் ஜனாதிபதியின் பாத்திரம் மிகமிக முக்கியமானதாகும். மோதலுக்கான தீர்வு ஜனாதிபதியின் ஆசீர்வாதத்திலேயே பெரிதும் தங்கியுள்ளது. அவர் சமாதானத்திற்கு முற்று முழுக்க அர்ப்பணிப்பானவர் என்பது எங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். உண்மையையும் இன இணக்கப்பட்டையும் நிறுவுவதில் அவருக்கு மிகப் பெரும் ஆத்மார்த்தமான பாத்திரம் உள்ளது. அவர் இந்த பாத்திரத்தை நிறைவேற்றுவார் என்று நாம் திடவறுதியாக நம்புகிறோம்”.

இங்குதான் சர்வதேச சமுதாயத்தின் முன்னுந்துதலும், அதன் தார்மீக பொருளாயத் ஊக்குவிப்பும் சம்பந்தப்பட்ட தரப்புகளையும் சமாதான நிகழ்வுப் போக்கையும் முன்னாளும் என்று ஆர்மிடேஜ் மேலும் வலியுறுத்தினார்.

இடைக்கால நிர்வாக கட்டமைப்புக்கான இலங்கைப் பிரதமரின் யோசனையை எல்.ரீ.ஏ.யும் எல்.ரீ.ஏ.யின் யோசனையை அரசும் நிராகரித்துள்ள இன்றைய குழலில் மோதல்கள்

- உடனடி எதிர் காலத் திலோ அல்லது தூரத் து எதிர் காலத் திலோயே வெடிக்கக் கூடிய எல்லாச் சாத்தியப்பாடுகளும் உள்ளன.
11. இந் தச் சூழ்நிலையில் சர்வதேச சமுதாயம் வார்த்தைகளிலிருந்து, நல்நோக்கங்களிலிருந்து, தாரமீக, பொருளாயத் ஊக்குவிப்புக்களிலிருந்து ஸ்தாலமான, உடனடியான, நிர்ணயமான அரசியல்- ராஜத் திரசெயற்பாடுகளுக்கு மாறிச் செல்வது அவசர அவசியம்.
 12. சர்வதேச சமுதாயம் (ஐ.நா.சபை, பொதுநல்வாய நாடுகளின் அமைப்பு, ஜ.ஐ. அல்லது பிரிட்டன், அமெரிக்கா, கனடா, ஜப்பான், நோர்வே ஆகிய நாடுகள் இந்தியாவையும் இணைத்து கூட்டாக) இலங்கை ஜனாதிபதியையும் (பிரதான எதிர்க்கட்சி) பிரதமரையும் (ஆனாம் கட்சி) எல்.ரீ.ஏ.ச. யையும் ஸண்டிலோ, ஓட்டாவாவிலோ ஒரு உயர்மட்ட மகாநாட்டிற்கு (கொஸாவா நெருக்கடியின்போது செய்தது போல) அழைத்து இனப்பிரச்சினைக்கு இறுதித் தீவினைக் காணவேண்டும்.
 13. அரசாங்கமும் (ஐ.என்.எப்) பிரதான எதிர்க்கட்சியும் (பி.ஏ), எல்.ரீ.ஏ.ச. யும் பிரச்சினைக் கான தீவாக சமஷ்டி கோட்டாடுகளை (ஒல்லோ பிரகடனம்) ஏற்பதாகக் கூட்டாகப் பிரகடனப்படுத்த வேண்டும்.
 14. இந் த மாநாட்டில் அரசாங்கத் தினதும், பிரதான எதிர்க்கட்சியினதும், எல்.ரீ.ஏ.ச.யினதும் பிரதிநிதிகளையும், இலங்கையினதும் சர்வதேசத்தினதும் அரசியல் யாப்பு விற்பன்னர்களையும் கொண்ட ஒரு குழுவை சமஷ்டி அரசியல் யாப்பைத் தயாரிப்பதற்காக நியமிக்கலாம். தயாரிப்பு வேலைகளைத் துரிதப்படுத்துவதற்காக 1997 நகல் யாப்பை ஆலோசனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம். யாப்பை வகுப்பதற்கு கால எல்லை (ஜந்து அல்லது ஆறு மாதங்கள்) நிர்ணயிக்கப்படுதல் அவசியம்.
 15. இந்த நகல் யாப்பு பெறப்பட்ட ஒரு மாத காலத்திற்குள் அது ஜனாதிபதியாலும் (பி.ஏ) பிரதமராலும் (ஐ.என்.எப்) பாராஞாமன்றத்தில் கூட்டாகச் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். புதிய அரசியல் யாப்பை நிறைவேற்றத் தேவையான மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையை இந்த அணுகுமுறை பெற்றுக் கொடுக்கும். அத்துடன் இந்த முறை எந்த ஒரு அரசியல் கட்சிக்கோ அல்லது தனிநபருக்கோ அரசியல் ஆதாயத்தை பெற்றுத் தராது.
 16. ஏனைய பிரச்சினைகளான (1) உகந்த சூழல் (2) நம்பிக்கையை கட்டியெழுப்புதல் (3) அகதிகள் மீன் குடியமர்வு
 - (4) ராணுவமய நீக்கம் (5) மோதுதல் தவிர்ப்பு (6) உயர் பாதுகாப்பு வலையம் அகற்றல் (7) மனித உரிமைகள் (8) ஜனநாயக சுதந்திரங்கள் (9) அரசியல் பன்மைத்துவம் (10) சிறார் சேர்ப்பு (11) புனர்நிர்மாணமும் புனருத்தாரணமும் (12) இடைக்கால தன்னாட்சி முதலானவை இனப் பிரச்சினையின் அடிப்படை விஷயங்களில் இணக்கம் ஏற்பட்டதுமே தன்னியல்பாகவே தீர்க்கப்பட்டு விடும்.
 17. முதலில் புனருத்தாரண, புனர் நிர்மாணப் பணிகளை மேற்கொள்ள ஒரு இடைக்கால நிர்வாக கட்டமைப்பை ஸ்தாபிக்கலாம். பின்னர் சமஷ்டி அரசியல் யாப்பு நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டதும் மூன்று அல்லது ஜந்து வருட காலப் பகுதிக்கு ஒரு முழுமையான இடைக்கால தன்னாட்சி அமைப்பை நிறுவலாம். இடைக்கால தன்னாட்சி அமைப்பில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திற்கு பெரும் பங்கு வழங்கப்படுவதுடன், வடக்கிலும் கிழக்கிலுமின்னள் ஏனைய அரசியல் சக் திகங்குக்கும் இனப் பிரிவுகளுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும்.
 18. சமஷ்டி அரசியல் முறை நாடாளுமன்றத்திலும் தேசிய வாக்கெடுப்பிலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதும் ஆயுதக் களைவும் ராணுவமய நீக்கலும் இடம்பெற வேண்டும்.
 19. வடக்கிலும் கிற்கு ஒரு சமஷ்டி அலகும், கிழக்கில் முஸ்லிம்களுக்கு ஒரு அலகும் உட்பட ஜந்து அல்லது ஆறு சமஷ்டி அலகுகள் நாடு முழுமைக்கும் இருக்கலாம்.
 20. தேசிய நல்லினாக்கத்திற்கும், சௌஜன்யத்திற்கும், பல்லின-பல்கலாசார உணர்வில் மக்களுக்கு கல்வியூட்டுவதற்குமாக சர்வதேச சமுதாயத்தின் உதவியுடன் மாபெரும் அரசியல், கலாச்சார, ஆண்மீக இயக்கம் நடத்தப்பட வேண்டும்.
 21. இனப்பிரச்சினையின் தீவின் அனைத்து அமசங்களையும் சம்பந்தப்பட்ட எல்லாத் தரப்பினரும் முழுமையாகவும் பூரணமாகவும் செயற்படுத்துவதற்கு சர்வதேச சமுதாயம் உறுதியான உத்தரவாதம் அளிக்க வேண்டும்.”

- தேசபக்தன் குறிப்பு
'தேசியம்' - 24-08-2004

இலக்கிய அமைப்புகளைச் செயற்படுத்தும் நுட்பம் கிடைக்கின்றன

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பாரம்பரியம் மிக்கது. பல சோதனைகளைச் சந்தித்தாலும் கால நீரோட்டத்தை எதிர்த்து நிலைத்து இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பலமுறை யோசித்து, விடை காண முடியாத கேள்வி ஒன்று என்னைத் தொந்தரவு செய்து கொண்டே இருந்தது. பல ஆண்டுகளாக இந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் எப்படி உடைந்து போகாமலிருக்கிறது என்பது தான் இந்தக் கேள்வி.

சோசலிஸம், கம்யூனிசம் ஆகியவற்றை நிறைவேற்றுவதில் இரண்டு கருத்து நிலைகள் உருவாக்கம் பெற்றன. உலகில் எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளும் இரண்டு முகாம்களாகப் பிரிந்தன. தொழிலாளர், விவசாயிகள், மாணவர், இளைஞர் என்று கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் உருவாக்கி வைத்திருந்த வெகுஜன அமைப்புகளிலும் இந்தப் பிளவு தலைதாக்கியது. பல இலக்கிய அமைப்புகளும் இந்த காலத்தில் வலுவான மார்க்சிய தாக்கத்தைப் பெற்றிருந்தன. இதனால் இலக்கிய அமைப்புகளும் பிளவுபட்டன.

இரண்டாக பிளவுபட்ட இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் தங்களுக்கென தனித்தனியான இலக்கிய அமைப்புகளை உருவாக்கிக் கொண்டன. ஆனால், இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் பிளவு ஏற்பட்ட போதிலும், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் மட்டும் பிளவு ஏற்படவில்லை. இது மிகவும் வியப்பை அளிக்கக் கூடிய ஒன்றாக எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

மிகுந்த இலக்கிய நூனமும், அமைப்புகளைக் கட்டி வளர்ப்பதில் நுட்பங்களையும் நன்கு உணர்ந்த செயல் நேயமிக்கவரும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் தொடக்க காலத்திலிருந்து பணியாற்றி வருபவருமான பிரேம்ஜியிடம் எனது இந்தச் சந்தேகத்தைக் கேட்டேன்.

ஜனாநாயகத் தன்மையும், எழுத்தாளர்களிடமிருந்த இலக்கிய நோக்கம் குறித்த பொறுப்புணர்வும்தான் இதனைச் சாத்தியப்படுத்தியது என்று கூறினார். இன்றுவரை இலங்கைத் தமிழர்களிடம் தொடரும் இலக்கிய ஒற்றுமைக்கு இதுதான் அடிப்படையோ?

அமைப்புகள் உருவாக்கத்திலுள்ள இடர்பாடுகளை பிரேம்ஜி விவரிக்கிறார். இயக்கங்களின் வளர்ச்சி குறித்த புதிய கண்ணோட்டங்கள் கிடைக்கின்றன. சமுதாயப் பாதிப்புகளினால் வெகுண்டெழும் மக்களை அமைப்பு ரீதியாகத் திட்டுவதற்கும், அறிவுத்துறை சார்ந்தவர்களை ஓர் அமைப்பில் இணக்கங் காணவைப்பதற்குமான வேறுபாடுகளை விளக்குகிறார்.

இலக்கிய அமைப்புகளை செயல்படுத்தும் நுட்பம் கிடைக்கின்றன.

இந்த உரையாடலுக்குப் பின் பிரேம்ஜியின் ஆளுமை, வலுவை மேலும் புரிந்து கொள்கிறேன். அவர் பற்றிய மதிப்பு மேலும் உயர்கிறது. ஜனநாயக செயல்பாட்டையும், வெளிப்படைத் தன்மையையும் மிகவும் வலியுறுத்திச் சொல்கிறார். ஓர் இயக்கத்தின் வெற்றி தோல்வி இதில்தான் இருப்பதாக அழுத்தமாக குறிப்பிடுகிறார். இலக்கிய அமைப்புகளை உருவாக்குவதிலுள்ள நுட்பங்களை எச்சரிக்கையுடன் கையாளும் வித்தை விளக்குகிறார்.

இலக்கிய அமைப்புகள் எழுத்தாளர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு செயல்படும் இயல்பைக் கொண்டன. எழுத்தாளர்களிடம் பொறுப்புணர்ச்சி இல்லை என்றால், இலக்கிய அமைப்புகளில் கற்பனைக்கு எட்டாத தவறுகள் நிகழ்ந்து விடுகின்றன. சமூகத்தை மறந்த எழுத்தாளன் தனித்தன்மை என்ற பெயரில் ஆணவ நடைமுறைகளையும் உருவாக்கிக் கொள்வதால் சமூகமும், படைப்பாளியும் மிகப் பொரிய வீழ்ச்சியில் சிக்கிக் கொள்கிறார்கள். இந்த நிகழ்வைத் தடுப்பதற்கு எடுத்த முயற்சிகளையெல்லாம் பிரேம்ஜி விளக்கிக் கொள்கிறார்.

பிரேம்ஜியின் கொள்கை உறுதிப் பாடும், ஜனநாயக அணுகுமுறைகளும் எனக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டது.

இந்தத் தெளிவும், அணுகுமுறையும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலிருந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது. இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியர்களிடம், என்ன அறியாமலேயே ஒருவித மதிப்பு உருவாவதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

- சி. மகேந்திரன்
'தீக்குள் விரலை வைத்தேன்' என்ற நூலிலிருந்து

தற்கால தமிழ் வசன நடைக்கு வலிமையும் செழுமையும் சேர்த்தவர்

தத்துவத்தை தவறாக விளங்கிச் செயற்பட முனைந்த போது உலக அரங்கில் கம்புனிச் நாடுகள் இரண்டாகப் பிள்ளன. உள்ளுர்க்கட்சியும் இரண்டுபட்டது. கட்சியோடினைந்திருந்த தொழிற்சங்கங்கள் கலாசார அமைப்புகள் பிளவுபட்டன.

ஏக்காரணத்தாலும் சங்கம் உடைந்து விடக் கூடாதென்பதால் முரண்பாடற் செயற்பாடுகளில் மட்டுமே அடக்கமாக சங்கம் ஈடுபடுவதென வகுத்த திட்டம் பிரேம்ஜியின் கூரிய மதிநுபத்துக்கும் தட்சண்ய நோக்குக்கும் எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ்வது. இந்த நிலைப்பாட்டினால் புதுச்சங்கம் அமைக்க முனைந்தவர்களினாலும் ஒதுங் கிப் போனவர்களினாலும் சங்கம் பாதிக்கப்படவேயில்லை. பிரேலை பாய்ந்து வருகிறபோது சுற்றுச் சரிந்து நிற்றால் பெரியவூப் பாதிப்பு இருக்காது, அது ஓய்ந்தவுடன் எழுந்து நிற்கலாம். செயற்பாடுகளினால் சங்கம் உயர்ந்து நிற்கத் துவங்கியதும் மீள் இணைந்து கொள்ள எல்லாரும் தாய் வீட்டிற்கே திரும்பி வந்தனர். பிரேம்ஜியின் தீட்சண்யங் கொண்ட நோக்கின் விளைவாக இப்படி எத்தனை வெற்றிகள்! எத்தனை சாதனைகளைச் சங்கம் ஈடுயது!

.....ஞானாவின் நேர்மையான நோக்கத்தின் மீதும் துணிச்சலின் மீதும் செயலாற்றலின் மீதும் நம்பிக்கை கொண்டவர்களிடம் சுயநலவாதிகளின் குழ்ச்சிகள் தோற்றுப் போயின. மாநாடு மிக வெற்றிகரமாக நடைபெற்றது. அக்காலப் பிரதமர், மற்றும் அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்கள், அமைச்சர்களுட்பட 12 சிங்கள இலக்கிய அமைப்புக்களின் அங்கத்தவர்களும் சமூகமளித்தது ஒரு சரித்தீர் சம்பவம். வரலாற்று நூல்களை வாசிக்க மட்டுமே பலரால் முடியும். ஆனால் வரலாற்றுத் திருப்பங்களை உருவாக்கும் வல்லமை படைத்தவர் பிரேம்ஜி.

இவ்வாண்டின் ஆரம்பத்தில், கொழும்பில் நடைபெற்ற கம்பன் விழாவில், தமிழ்ப்பணியாற்றிய சிரேஷ்டர்கள் சிலர் விருது வழங்கிக் கொள்வக்கப் பெற்றனர். அவ்வைபவத்தில் இவர்களின் தொண்டுகளைப் பிரகடனப்படுத்தி உரையாற்றுகிற வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அப்போது பிரேம்ஜி அவர்களைப் பற்றி நான் கூரிய வார்த்தைகள் உத்திலிருந்து வெளிவந்த சொற்கோவையல்ல. என் உள்ளத்தில் உதித்துப் பதிந்து உண்மையான உணர்ச்சியோடு வெளியிடப் பெற்ற வரிகள். அவற்றை இங்கே குறிப்பது பொருத்தமென கருதுகிறேன்.

“பிரேம்ஜி சமூகம், அரசியல், கலை, இலக்கியம் சம்பந்தமாக தீட்சண்ய நோக்குடன் கருதுகோள்களை முன்வைத்து காரியமாற்றி வருவதில் வல்லவர். கம்பன் காட்டிய எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வழும் எய்தலால் இல்லாருமில்லாத உடையாருமில்லாச் சமூதாயம் இந்தக் கிருத

யுகத்தில் மஸ்ந்திட வேண்டுமென அயராது சிந்திப்பவர். அதனை வலியுறுத்தி அவரின் நாவும் பேனாவும் அனரநூற்றாண்டுகளாக உழைத்து வருகின்றன.

கலையும் இலக்கியமும் சுரண்டல்களற்ற, ஒடுக்குமுறையற்ற நீதியான ஒரு புதிய சமூதாய முறைமையை உருவாக்கும் பேராயுதமாகச் செயற்பட வேண்டும் என்ற நோக்குடன் தோற்றுவிக்கப் பெற்ற இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளர். சென்ற ஜந்து தசாப்த கால ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியிடுன் இச் சங்கத்தின் வரலாறு பின்னிப் பினைந்தது. சங்கத்தின் அச்சாணியாக விளங்கி, சாதனைகள் பல நிறைவேற்றக் காரணமானவர் பிரேம்ஜி.

முற்போக்கு இயல்புகளே இன்று ஈழத்து இலக்கியத்தின் பொதுப் பண்பாகவும் அடையாளமாகவும் மினிரவதற்கு எழுத்தாளர்களை ஓரணியில் திரட்டி வழிநடத்திய தானைத் தளபதி இவர்.

�ழத்து இலக்கியம் அன்னியத்தை யாசித்து நின்ற வழக்கத்தை மாற்றி தேசியத்தை நேசிக்க நெறிப்படுத்தியவர்.

பதினேழு வயதில் பத்திரிகைத் துறையில் பிரவேசித்த பிரேம்ஜி பல பத்திரிகைகளில் பணியாற்றிய பழுத்த அனுபவஶ்தர். சிறந்த பத்திரிகையாளருக்கான “லெனின் பதக்கம்” பெற்றவர்.

தீட்சண்யப் பார்வையுடன் அரசியல் விமர்சனங்கள் எழுதுவதில் வல்லவர். தற்கால தமிழ் உரை நடைக்குப் பல புதிய சொற்களை உருவாக்கி அளித்து, வசனநடைக்கு வலிமையும் செழுமையும் சேர்த்தவர்”.

- என். சோமகாந்தன்
‘பிரேம்ஜி’ என்ற நாவின் முன்னுரையின் சில பகுதிகள்

தமிழ் ஈழ கருதுகோளும் வரலாற்றியலும்

சமுத்தின் எரியும் பிரச்சினையாக அல்லது சமுத்தையே கட்டெரிக்கும் பிரச்சினையாக இரு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக நீடிக்கும் இனப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீவு காணும் தேவெலில் சுயாட்சி, சமஷ்டி, கூட்டுச் சமஷ்டி எனும் கருதுகோள்கள் தீவு மார்க்கங்களாக முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஆகவேதான் இந்த அரசியல் கருத்துருவங்கள் பற்றிய விளக்கத்தை அறிந்து கொள்வதும் கிரகித்துக் கொள்வதும் இன்றைய காலகட்டத்தில் அவசியமானதாகும்.

இன்னு ஈழம் உட்பட 92 நாடுகளில் இனப் பிரச்சினை உக்கிரம் அடைந்துள்ளது. பல நாடுகளில் இது இனப் பின்காகவும், இன மோதுதலாகவும், வேறு சில நாடுகளில் இனப் போராகவும், உள்நாட்டு யுத்தமாகவும் பரிணாமம் அடைந்துள்ளது. இனக் கலவரங்களும் இனப் போர்களும் அண்மைக் காலத்தில் பல வட்சக்கணக்கான மனித உயிர்களைக் குடித்து ஏப்பம் விட்டுள்ளன.

இருநூற்றி இருபது வரையிலான உலக நாடுகளில் மூலாயிரத்திற்கும் கடுதலான தேசிய இனங்களும், இனக் குழுமங்களும் உள்ளன. 40 நாடுகளில் 5 இனங்களும் மேலும் 40 நாடுகளில் 2 முதல் 4 இனங்களும் வாழ்கின்றன. சில நாடுகளில் 200 இனங்களும் இனக் குழுமங்களும் வரை உள்ளன. நந்ஜீரியாவில் 450 இனங்களும் இனக் குழுமங்களும், இந்தியாவில் 18 தேசிய இனங்கள் உட்பட 350 இனக் குழுமங்களும் இருக்கின்றன. உலகில் 40 நாடுகளில் மட்டும்தான் ஒரே இன மக்கள் வாழ்கிறார்கள்.

என்றாலும் உலக நாடுகளில் பெருவாரியனவற்றில் ஒற்றையாட்சி முறையும், சில நாடுகளில் சுயாட்சி முறையும், குறைந்தாவு நாடுகளில் (15) சமஷ்டி முறையும், ஜந்து நாடுகளில் மட்டுமே கூட்டுச் சமஷ்டி முறையும் நிலவுகின்றன.

இனப் பிரச்சினைகள் அவ்வந்த நாடுகளின் வரலாறு, தேச உருவாக்கம், அரசியல் - கலாசார பாரம்பரியம், உள்வியல் காரணிகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே தீர்க்கப்பட்டன, தீர்க்கப்படுகின்றன. எஞ்சியினா நாடுகளின் இனப் பிரச்சினைக்கான தீவு மார்க்கங்கள் அந்தந்த நாடுகளின் மக்களது மனப் பக்குவம், அரசியல் வளர்ச்சி மட்டம், தேசிய - இனத் தேவைகளின் அடிப்படையில் அந்தந்த மக்களாலேயே பெரும்பாலும் தீவானிக்கப்பட வேண்டியவையாகும்.

இலங்கையின் இனப் பிரச்சினைக்கான தீவாக சமஷ்டிக் கருத்துருவத்தை திரு. எஸ்டபிள்ஸ்டு.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா 1925ஆம் ஆண்டில் முதன் முன்வைத்தார். கொழும்பில் அந்த வருடத்தில் நடந்த கூட்டம் ஒன்றில் அவர் உரை நிகழ்த்துகையில் பின்வருமாறு கூறினார்:

“ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இன, மத மொழிகளைக் கொண்ட நாடு இலங்கை. எனவே ஒரே மொழி பேசம் மக்களைக் கொண்ட பிரத்தானியாவின் ஒற்றை ஆட்சி அமைப்பு இலங்கைக்குப் பொருந்தாது. இலங்கை சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பே இப் பிரச்சினை தீக்கப்பட வேண்டும். தீக்காது விடின் இலங்கையில் பிரச்சினைகள் தோன்றும்.”

“ஜந்து நாடுகளில் சமஷ்டி ஆட்சி அமைப்பு திறம்படச் செயற்படுகிறது. ஜக்கிய அமெரிக்கா, கனடா, கவிட்ஸ்லாந்து, தென் ஆப்ரிக்கா, அஷ்டிநிட்ரேலியா ஆகியனவே இவை. இலங்கைக்கான அரசியல் யாப்பைத் தயாரிக்கும் போது இந் நாடுகளின் அனுபவங்களை நாம் பயன்படுத்த வேண்டும்”.

இந்த உரையைத் தொடர்ந்து சமஷ்டி முறையை விளக்கியும் வலியுறுத்தியும் மூன்று கட்டுரைகளை எழுதினார்.

இதன் பின்னர் இக் கருத்துருவம் பற்றி ஆலோசிக்க யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தப்பட்ட மாநாட்டுக்கு திரு. பண்டாரநாயக்கா அழைக்கப்பட்டார். இதில் சமஷ்டி முறையை வலியுறுத்தி அவர் உரையாற்றினார். ஆனால் அதில் பங்குபற்றிய தலைப்பாகக் கட்டிய பிரபுத்துவ அரசியல் வாதிகளும் இடதுசாரி அரசியல் வாதிகளும் அவர் முன்வைத்த சமஷ்டிக் கருத்தை வன்மையாக எதிர்த்துடன் கூச்சலிட்டுக் கேளியும் செய்தனர். இலங்கை முழுவதிலுமான தமது அரசியல், போருநாளர், வாத்தக நலங்கள் பாதிக்கப்படும் எனக் கருதி வலதுசாரிகளும் தொழிலாளி வர்க்க ஜக்கியத்தை இது சீருகலைக்கும் என என்னி இடதுசாரிகளும் சமஷ்டிக் கருதுகோளை கடுமையாகச் சாடினார்.

இதை அடுத்து 1927 இல் கண்ணிய தேசிய சபையினர் டொனஸ்ர் ஆணைக் குழுவிடம் சமஷ்டிக் கோரிக்கையை முன்வைத்தனர். கண்டி அரசு, கீழ்ப் பிரதேச அரசு, வட - கிழக்குத் தமிழ் அரசு என மூன்று சமஷ்டி அலகுகள் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று இவர்கள் வலியுறுத்தினர். இந்த மூன்று சுயாட்சிப் பிராந்தியங்களிலும் தனித்தனி சட்ட சபைகளும், தனித்தனி நிவாக சபைகளும் அமைவதுடன் இவற்றிற்கு உள்ளுர் சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரமும் வரி விதிக்கும் அதிகாரமும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் பரிந்துரை செய்தனர்.

இதற்குச் சமார் இரண்டாண்துத் தசாப்தங்களுக்குப் பின்னர் பெரியார் எஸ்.ஜே.வி அவர்கள் 1950 களின் முற்பகுதியில் சமஷ்டிக் கோரிக்கையை தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் சார்பில் முன்வைத்தார்.

இந்த முத்தரப்பினரும் முன்மொழிந்த இந்தக் கருதுகோள் ஏற்கப்பட்டிருந்தால், இலங்கை அரசியலில் இரு தரப்புச் சந்தாப்பவாதம் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தால் இனப் பிரச்சினை என்றோ தீர்க்கப்பட்டிருக்கும். மக்களை இரத்த வெள்ளத்தில் குளிப்பாட்டிய ஜந்து இனக் கலவரங்கள் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கும். 66 ஆயிரத்திற்கும் அதிகமான இன்னுயிர்களை விழுங்கி ஏப்பிட்ட இனப் போரும் அதன் அகோத்தனமான பேரழிவுகளும் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கும்.

இந்த இரத்தப் பேராறைக் கடந்து வந்துள்ள இன்றைய கட்டத்திலும் கூட இதுவே சமஷ்டி முறை ஒன்றே இனப் பிரச்சினைக்கான ஒரே ஒரு சரியான, நடைமுறைச் சாத்தியமான மார்க்கமாக உள்ளது. தனிநாடானால் அது பேச்கவார்த்தை மேசையில்லை, பேர்க்களத்திலேயே தீர்மானிக்கப்பட வேண்டியதாகும். தீர்மானிக்கத்தைச் சாதிப்பதற்கான தேவையும் முயற்சியிலும் சமுத்து அரசியல் சக்திகள் முழுமையாகவும் முனைப்பாகவும் நேர்மையாகவும் ஈடுபட வேண்டிய தருணம் இது.

ஆகவேதான் இன்று ஏற்பட்டுள்ள யுத்த நிறுத்தத்தை ஆதரிக்கிறோம். அர்த்தமுள்ள பேச்கவார்த்தைகளை உடன் ஆரம்பிக்குமாறு கோருகிறோம். தமிழ் மக்களுக்கு இயல்பு வாழ்வை மீள அமைப்பதுடன், இனப் பிரச்சினைக்கும் இன யுத்தத்திற்கும் கால்கோளாக அமைந்த காரணிகளுக்குத் தீவு காண்பதில் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்துமாறும் வலியுறுத்துகிறோம். இதில் முழுக் கவனமும் குவிமையப்படுத் தப்படாவிட்டால் இரண்டாந்தரப் பிரச்சினைகளில் காலம் கடத்தப்பட்டு பேச்கவார்த்தை திசை மாறிச் செல்லக் கூடிய, சீர்குலையக் கூடிய நிஜ ஆபத்து உள்ளது. இதனால்தான் பேச்கவார்த்தைகளின் முன்னனுபவம் இதை எச்சரித்து நிற்கிறது. இனப் பிரச்சினையின் தீவுக்கான தமது அரசியல் கருதுகோளை முழுமையாக இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவுக்கொன்றும் கோடி காட்டுமாறு சகல பிரதான அரசியல் சக்திகளிடமும் கோருகிறோம். இரு தரப்பினரிடையிலும் அதேவேளை அரசு, எதிர்க்கட்சி, விடுதலைப்புவிகள் ஆகிய முத்தரப்பினரிடையிலும் நல்லெண்ணத்தையும் நம்பிக்கையையும் வளர்த்து வலுப்படுத்த இதுவே சரியான, நம்பகமான முன்தேவை எனச் சுட்டிக் காட்டுகிறோம். இந்த முத்தரப்பு கூட்டு முயற்சியும் ஒத்துழைப்பும் இன்றி தீவுப் பாதையில் முன்னேற முடியாது என்றும் எச்சரிக்கிறோம்.

ஆகவேதான் யுத்த நிறுத்தத்தைப் பாதுகாப்பது, பயனுள்ள வகையில் பேச்கவார்த்தை நடைபெறுவதை உறுதிப்படுத்துவது, தீவினை நோக்கிய ஆக்க பூர்வமான தேடலைத் துரிதப்படுத்துவது அனைத்து இலங்கை மக்கள் முன்னும், எல்லா அரசியல் சக்திகள் முன்னும், முழு சர்வதேச சமுதாயத்தின் முன்னும் உள்ள பாரிய பொறுப்பும் கடமையுமாகும். பேச் சவார் த்தை சரியான முறையில் முன்னெடுக்கப்படுவதை உறுதிப்படுத்தவும், அரசியல் தீர்வை உத்தரவாதப்படுத்தவும் இந்தக் கடப்பாட்டை ஆனும் கட்சியினரும் எதிர்க்கட்சியினரும் கருத்தொருமைப்பாட்டின் அடிப்படையில் இணைந்து மேற்கொள்வதும் கூட்டாக நிறைவேற்றுவதும்தான் பேச்கவார்த்தை வெறுதி பெறுவும், இனப் பிரச்சினைக்கு இணக்கமான அரசியல் தீவு காணவும் உள்ள ஒரே பயனுள்ள ஆக்கபூர்வமான மார்க்கமாகும். இதற்கு மாறான எந்த எத்தனிப்பும் தோல்வியைத் தழுவுவதிலேயே சென்று முடியும்.

இதை நோக்கி சகல அரசியல், சமூக சக்திகளின்னும் கூட்டான செயற்பாடுகள் அற்றுப்படுத்தப்படுவதான் உள்ளிருந்தும் வெளியிலிருந்தும் வரக்கூடிய சகல எதிர்மறை எத்தனிப்புகளும் உறுதியாகவும் கூட்டாகவும் முயியாக்கப்பட வேண்டும். அத்துடன் இனப் பிரச்சினையின் நியாயமான, நிலையான தீவுக்கு சர்வதேச சமுதாயத்தின் முனைப்பான, செயலர்ந்த பங்களிப்பும் சரியான முறையில் திரட்டப்பட வேண்டும். ஐநா சபை உட்பட சர்வதேச சமூகம் காரியார்த்தமாகவும், விரைவாகவும், ஸ்தாலமாகவும் முன்னாக்கை எடுத்துச் செயற்படுவது அவசர அவசியமான தேவையாகும்.

இறுதியாக, பாலஸ்தீனப் பிரச்சினைக்கு பாலஸ்தீன ராஜ்யத்தை அங்கீரிப்பதே ஒரே வழி என்பது போல ஈழத்தின் இனப் பிரச்சினையைத் தீப்பதற்கும் உள்ள ஒரே வழி தமிழ் ஈழம் என்ற கருத்துருவத்தை ஏற்படுதே.

தமிழ் ஈழம் என்று நான் குறிப்பிட்டதும் அது பலருக்கு வியப்பாகவும், விசித்திரிமாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் இனப் பிரச்சினையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் சித்தாந்த நிலைப்பாட்டுடனும் வரலாற்றுடனும் பரிசையமுள்ளவர்களுக்கு இது ஒன்றும் புதியதல்ல. ஏனென்றால் 1955 ஆம் ஆண்டில் நடந்த இ.மு.எ.ச. செயற் குழுக் கூட்டத்தில் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றி ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் ‘சுதந்திர இலங்கையில் சுயாட்சித் தமிழகம்’ என்ற கருத்துருவத்தை முன்வைத்தது. அத்தீர்மானம் பின்வருமாறு:

“இலங்கை ஒரு இன நாடல்ல. மாறாக அது பஸ்லின், பஸ்கலாசார நாடு. இந்த தேசத்தில் வாழும் தமிழ் மக்கள் தமக்கென ஒரு நீண்ட-

வரலாற்றுறையும், வளமார் மொழியையும், செழுமையான கலாசாரத்தையும், தொடர்ச்சியான ஒரு பாரம்பரிய பிரதேசத்தையும், தான் ஒரு தேசிய இனம் என்ற உள்ளியல் உறுதிப்பாட்டையும் கொண்ட ஒரு தனித்துவமுள்ள தேசிய இனமாகும். இத் தேசிய இனம் தான் வாழும் பிரதேசத்தில் தனது விவகாரங்களைத் தனது அபிலாவைகளுக்கு ஏற்ப தீர்மானிக்கும் மறுக்கமுடியாத சுயநிர்ணய உரிமையைக் கொண்டது. தேசத்தின் ஆட்சியதிகாரத்தில் ஒரு பங்காளியாக இருக்கவும், தனது பிரதேசத்தில் அந்த அதிகாரத்தைத் தானே செயற்படுத்தவும் அதற்கு மீறுமுடியாத உரிமை உண்டு. சுதந்திர இலங்கையில் சுயாட்சித் தமிழகம் அமைவதன் மூலமே இந்த சுயநிர்ணய உரிமை ராஜ்யத்தை வடிவத்தைப் பெற்றுமுடியும் என்று இ.மு.எ.ச. கருதுகிறது. இந்த ஏற்பாடு மட்டுமே நடந்து தேசிய ஒருமைப்பாட்டையும், இன சௌஜன்யத்தையும், ஜனநாயகத்தையும் மெய்யாகவே உறுதிப்படுத்தக் கூடியதும் நாடு பெற்ற சுதந்திரத்தை தமிழ்பைசும் மக்களுக்கு நடைமுறையில் அந்தமுள்ளதாக்கக் கூடியதும் ஆகும் என்றும் நம்புகிறோம். இத்தகைய தீர்வினை ஏற்றுச் செயற்படுத்துமாறு அனைத்து தேசபக்த, ஜனநாயக, முற்போக்குச் சக்திகளையும் கேட்டுக் கொள்கிறோம். இதை ஏற்கவும் செயற்படுத்தவும் மறுப்பதோ அல்லது தாமதிப்பதோ இன்புசலுக்கும், இனச் சங்காரத்திற்கும், வன்முறைக்கும், மனித அவலங்களுக்கும், தேசிய பேரழிவுக்கும், பிரிவினைக்குமே தவிர்க்க முடியாது இட்டுச் செல்லும் என்றும் எச்சரிக்கிறோம்”.

அதற்குப் பின்னரான எமது நடவடிக்கைகள் எல்லாம் இந்தக் குறிக்கோளைத் திசையமைவாகக் கொண்டதாகவே இருந்துள்ளன. 1995 இல் கொழும்புப் பல்கலைக் கழக கேட்போர் கூடத்தில் நடந்த நன்பா தில்லை நடாஜாலின் ‘நீவாணம்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பின் வெளியிட்டு விழாவில் பேசும்போது “தமிழ்ப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குள்ள ஒரே மார்க்கம் தமிழ் மக்களின் அபிலாவையை ஏற்று ஈழத்தின் தமிழ் மாநிலத்திற்கு தமிழ் ஈழம் என்று பெயர் குட்டுவதே அறிவு பூர்வமானதும் வரலாற்றியல் பூர்வமானதும்” என்று வலியறுத்தினேன்.

இந்தியத் தமிழ் மாநிலம் தமிழ் நாடு அல்லது தமிழகம் என்று அழைக்கப்படுவதால் ஈழத் தமிழ் மாநிலம் தமிழ் ஈழம் என்று பெயரிடப்படுவது முற்றிலும் பொருத்தமானதாகும். அத்துடன் ஈழத் தமிழ் மாநிலத்தின் தனித்துவத்தை இது அடையாளம் காட்டுவதாக அமையும். ‘சுதந்திர இலங்கையில் சுயாட்சித் தமிழகம்’ எனும் எமது நிலைப்பாட்டை இப் பதம் மிகத் தெளிவாகச் சுட்டு நிற்கிறது. இதை இலங்கையின் முற்போக்கு அணித் தலைமைத்துவத்திற்கு அண்மையில்

நாம் அனுப்பிய மகஜீ மேலும் தெளிவாக விளக்குகிறது. அந்த ஆவணம் பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“சுயாட்சி, சமஷ்டி அல்லது சமஷ்டி சார் அமைப்பு, இவற்றுள் எது நடப்பு எதார்த்தத்தில் பரஸ்பரம் உடன்படக் கூடியதாக உள்ளதோ அது நியாயமான, நிலையான தீவுக்கான அரசியல் அடித்தளமாக முன்வைக்கப்படலாம். தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் ஓன்றுப்பட்ட மாநிலத்திற்கு தமிழ் சுயாட்சிப் பிராந்தியம் எனப் பெயரிடலாம். அல்லது தமிழ் ஈழ சுயாட்சிப் பிராந்தியம் என அழைக்கலாம். ஈழம் என்பது வங்காவிற்கான இன்னுமொரு தமிழ்ப் பெயர். ஆக, தமிழ் ஈழம் என்பது அந்தப் பதத்திற்கான முழு அந்தத்திலிலும் மெய்ப் புல்பாட்டிலும் இலங்கையின் தமிழ் மாநிலமாகும்”.

“சுயாட்சி, சமஷ்டி, கூட்டுச் சமஷ்டி” எனும் பொருளில் 27-2-2002இல் ஸ்காபரோவில் ஆக்கபூர்வமான சிந்தனை மையம் நடத்திய கருத்தரங்கில் நிகழ்த்திய தலைமை உரை

சிந்தனைக் களஞ்சியம்

1950களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் புதிய நெரியிலே வீறுநடை போடவும் முற்போக்குச் சிந்தனைகள் முக்கியத்துவம் பெறவும் தேசிய இலக்கியம், மன்வாசனை இலக்கியம் என்றும் கோட்பாடுகள் வழவுடையவும் ஏதுவாகப் பல காரணங்கள் காணப்படுவதும் அவற்றுடன் முதன்மை வாய்ந்தது இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பல தசாப்தங்களக் மேற்கொண்டு வந்த - மேற்கொண்டு வருகின்ற காத்திரமானதும் துணிகரமானதுமான செயற்பாடுகளும் பங்களிப்புகளுமே எனலாம்.

இத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளராக நீண்ட காலம் பதவி வகித்து அச்சங்கத்தின் வளர்ச் சிகிக்கும் நிலைபெற்றுக்கும் அயராதுமைத்தவர்; தமது எழுத்துக்கள் மூலமும் ஆணித்தரமான துணிச்சல் மிகக் பேச்சுக்கள் மூலமும் இலங்கைக் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அவற்றினாடாக இந்நாட்டுக்கும் நற்பணிகள் பலவற்றைப் புரிந்தவர் முற்போக்குச் சிந்தனைகளின் களஞ்சியமாக விளங்கும் பிரேம்ஜி ஞானசந்தரன் அவர்களாவார்.

- கலாநிதி க.அருணாசலம்
‘பிரேம்ஜி’ என்ற நாலிலிருந்து

பிரேம்ஜி

இருபெரும் சம்பவங்கள்

இருபெரும் சம்பவங்கள் எனது ஞாபகத்தில் என்றும் இருக்கும். இ.மு.எ.சங்கம் எப்போதும் தேசிய ஒற்றுமையில், ஆனால் தழிழ் இனத்தின் தனித்துவ பெருமையைக் காப்பாற்றுவதில் நம்பிக்கை கொண்டது. இந்த நோக்குடன் 1962 ஆம் வருடத்தில் கண்டியில் சிங்கள எழுத்தாளர்களுடன் சேர்ந்து இ.மு.எ.சி ஒரு கூட்டம் அமைத்தது. அங்கே சிங்கள மொழிப் பேராசிரியர் ஹெட்டியாராச்சி போன்ற சிறந்த கல்விமானங்கள் வந்திருந்தனர். எதிலும் ஆதிகம், ஒடுக்குமுறை என்ற முனைப்பட்டன் ஒரு சிறிய பேரினவாதக் குழு கூட்டத்தைக் குழப்பும் நோக்கத்திடன் கேள்வகளை விடுத்தது. கூட்டத்தின் தலைவரால் சமாகிக்க முடியவில்லை. கூட்டம் சிதமுறு நிலை. பிரேம்ஜி மேஜை ஏறினார்; மைக்கைக் கைப்பற்றி ஆணித்தரமான சிங்கள மொழியில் பத்திரமான பதில் கொடுத்தார். கூட்டம் தொடர்ந்து நடந்தது.

இனி யாழ்ப்பாணத்தில் நாவலர் மண்டபத்தில் இ.மு.எ.சங்கத்தின் மாநாடு நடந்தது. அபைப்பாளர்கள் சகோதர சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளையும் அமைத்திருந்தனர். அங்கேயும் நம்மவரில் சிலர் (இப்படியானவர் எங்கும் உண்டு) ஆகாத நேரத்தில் எழுந்து கேள்வி கேட்டனர். நான் தலைமை வகித்துக் கொண்டிருந்தேன். யாழ் கிளையின் சங்கச் செயலாளர் சோழ பக்கத்தில். நாம் பிரேம்ஜியைப் பதில் கூற அழைத்தோம். கூட்டம் தங்கு தடையின்றி முன்னேறியது.

- பேராசிரியர் நந்தி
‘பிரேம்ஜி’ என்ற நாவலிலிருந்து

* * *

மனிதாபிமானச் சிந்தனையாளன்

பிரேம்ஜி ஓர் உண்ணத மனிதாபிமானி என்பதை அவரை ஊருவில் படம் பிடித்தால் தெரிய வரும். வெளித்தோற்றுத்தில் இறுக்கம். உள்ளே நெக்குருகும் ஓர் கனிவுப் பாறை.

ஆழ்ந்த சிந்தனை, புலமை, கனிவு, மனிதாபிமானம், திட்டம் வகுத்துச் செயலாற்றும் பாங்கு, கருத்து முரண்பாடுடையவர் களுடனும் இணைந்து அவர்களை வென்றிடுக்கும் கலை - இவை போன்ற பண்டுகளைக் கொண்ட பிரேம்ஜி ஞானகந்தரன், சகோதரக் கலைஞர்களுடனும், எழுத்தாளர்களுடனும் பரஸ்பர நல்லபிமானத்தைப் பெற்றுள்ளார்.

- கே.எஸ். சீவகுமாரன்
‘பிரேம்ஜி’ என்ற நாவலிலிருந்து

பின்னினைப்பு

வாழ்க்கைச் சுவடுகள்

வரலாற்று நிகழ்வுப் போக்குகளும் காலத்தின் தேவைகளும் பொருத் தமான குழிப் புலங் களும் சமாந் தர சிந் தனைப் போக்குள் எவர் களின் கூட்டு முயற் சிக்களும் தனிப்பட்ட முன் னெடுப் புக்கு மே சங்கங்களையும் இயக் கங்களையும் உருவாக்குகின்றன. இருந்தபோதிலும் கொள்கைப் பற்றுள்ள, இலட்சிய வீறுகளைட்ட, மனித நேயமும் ஐனநாயகப் பண்டும் கொண்ட ‘ஒரு சில மனிதர்களின்’ இடையாக முயற்சிகளும் அப்பணிப்பு மிகக் கெயற்பாடுகளுமே இந்த இயக்கங்களை வெற்றியின் நெடுஞ்சாலையில் ஆர்முடுகலுடன் உந்திச் செலுத்துகின்றன. இந்த வகையைச் சேர்ந்த ‘ஒரு சில மனிதர்களில்’ ஒருவராக பிரேம்ஜி ஞானகந்தரன் திகழ்கின்றார். இந்த ‘ஒரு சில மனிதர்களின்’ சொந்த வாழ்க்கையினைப் பயின்றிதல் கூட பயன்மிக்க பாடமாயிருக்கும்.

யாழ்ப்பாணத்திற்கு வடக்கே, சந்திதி முருகன் ஆலயத்திற்கு முன்னே ஓடாது நிற்கும் தொண்டான் ஆற்றிற்கு அண்மையில், பனைமரங்களும் பயிர்க்கெய்கை நிலங்களங்கும், பழத்தோட்டங்களங்கும் நிறைந்த பசுமை கொஞ்சம் அழகிய கிராமம் அச்கவேலி. அங்கே நடராஜா பவளம்மா தம்பதிகளின் மூன்றாவது மகனாக 1930.11.17 ஆந் திகதி பிறந்தார் பிரேம்ஜி. பெற்றோர் குட்டிய பெயர் ஸ்ரீ கத்திரகாம தேவ ஞானகந்தரம். முத்த தமையனார் மாணிக்க நடராஜா. சிறுவர் நலன்புரி ஆணையாளராகப் பணியாற்றியின் காலமாகிவிட்டார். இரண்டாவது தமையனார் ஞானசம்பந்தர். அரசாங்க சேவையிலிருந்து ஒய்வு பெற்று தற்போது ஜக்கிய ராஜ்யத்தில் வாழ்ந்து வருகிறார். இவர்கள் மூவரும் ஒரே சகோதரியான திருமதி கருணாதேவி சிவகுருநாதன் தற்போது கந்தர்மடத்தில் வாழ்ந்து வருகிறார். நெடுங்காலம் வாழ்ந்த, கடைசிமகளில் கொள்ளையன்பு வைத்திருந்த அன்னையார் பவளம்மா அண்மையில் காலமாகிவிட்டார்.

பிரேம்ஜி தனது ஆரம்பக் கல்வியை அச்கவேலி கிறீஸ்தவக் கல்லூரியில் தொடங்கி களிஷ்ட பாடசாலைப் பத்திரி வகுப்பு வரை கற்றார். 10-15 வயதிற்கிடைப்பட்ட இக் காலத்தில் ‘வீரகேசரி’ செல்லத்துரை அவர்கள் மூலமாக பாரதி கவிதைகள், பகவத் கீத, சத்திய சோதனை உட்பட பல நூற்றுக்கணக்கான நூல்களைப் பெற்றுப் படித்தார். திரு.வி.க. வினாதும் சுவாமிநாத் சர்மாவினதும் நூல்கள் இவரது பிஞ்ச உள்ளத்தில் பெரும் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தின.

யாழ். பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் சிறேஷ்ட பாடசாலைப் பத்திரிகையில் நிலை வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது இளம் ஆசிரியர் ஒருவர் பிரேம்ஜியிடமும் இன்னொரு மாணவனிடமும், “நீங்கள் இருவரும் வகுப்பில் மிகவும் திறஞ்சைசாலிகளாக இருக்கிறீர்கள். எனவே அடுத்த ஆண்டில் எடுக்க வேண்டிய இறுதிப் பரிசையை நீங்கள் இருவரும் இந்த ஆண்டு இறுதியிலேயே எடுக்க வேண்டும்” என்று மகிழ்வுடன் கூறினார்.

பிரேம்ஜிக்கு இது பிடிக்கவில்லை. நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு “நான் இங்கு படிக்க வந்தது பரிசை எழுதுவதற்காகவல்ல, அறிவை வளர்ப்பதற்காகவே” என்றார்.

கடுங்கோபமுற்ற ஆசிரியர் வெகுண்டெழுந்தார். “அப்படியானால் உனக்குரிய இடம் இதுவல்ல” என்று கூறினார்.

பிரேம்ஜியின் உள்ளத்தில் இது ஒரு சலநத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. அப் பாடசாலையிலிருந்து வெளியேறினார். 1946 இல் சகபாடி கீத்திசிங்கம் உட்பட தனது மாணவத் தோழர்களுடன் சேர்ந்து ‘சுதந்திர இளைஞர் சங்கத்தை’ உருவாக்கினார். சாதி ஒழிப்பு, பெண் விடுதலை, சமூக நீதி, பரிசூரண சுதந்திரம் என்ற இலட்சியங்களைக் கொண்ட சங்கத்தின் யாப்பினை உருவாக்கி அப்பேரவையில் ஏற்கக் கூடியதாரர்.

‘சுதந்திர இளைஞர் சங்கம்’ அச்சுவேலி கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் மகாத்மா காந்தி பிறந்தநாள் விழாவொன்றை ஏற்பாடு செய்தது. நாடு முழுவதிலும் ஊர்வலங்களும் ஆர்ப்பாட்டங்களும் தடை செய்யப்பட்டிருந்தன. காந்தி ஜயந்தியையொட்டி சுதந்திர இளைஞர் சங்கம் ஏற்பாடு செய்திருந்த பேரணி ஊர்வலத்திற்கு போலீஸர் அனுமதி வழங்க மறுத்து விட்டார்கள். இருந்த போதிலும் இத் தடையையும் மற்றி பேரணி ஊர்வலம் சிறப்பாக நடாத்தப்பட்டது. விழாவிலும் பெருந்தொகையானோர் கலந்து கொண்டார்கள். சுபாஸ் சந்திரபோலின் அனியைச் சேர்ந்த எஸ்.எம்.சரஸ்வதியும், உடுப்பிடித் தோழர் தர்மகுலசிங்கம் அவர்களும் சிறப்புரையாற்றினார்கள். சகல ஏற்பாடுகளையும் இளைஞர் பிரேம்ஜியே முன்னின்று நடாத்தி முடித்தார்.

பின்னர் கொழும்பு சென்று பெற்புறாக் கல்லூரியில் சேர்ந்து கொண்டார். அப்போது வீரகேசரி ஹரன், ஒட்டப்பிடாரம் குருசாமி ராஜாராம் போன்றவர்களுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்.

1947 இல் தேசியக் கவி நாமக்கல் கவிஞர் கொழும்பு வந்திருந்தபோது ஹரன் வீட்டில் அவருக்கு ஒரு விருந்து அளிக்கப்பட்டது. இந்த விருந்தில் இளைஞர் பிரேம்ஜி நாமக்கல் கவிஞரைச் சந்தித்து உரையாடனார். ஏகாதிபத்திய மொழியான ஆங்கிலத்தைக் கற்க விரும்பவில்லை என்றும் தென்னிந்தியாவுக்கு வந்து தமிழைக் கற்க விரும்புவதாகவும் கூறினார். நாமக்கல் கவிஞரும் இளைஞர் பிரேம்ஜியை இந்தியாவிற்கு வருமாறு மனமகிழ்வுடன் அழைத்தார்.

அக்காலத்தில் இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்குமிடையில் விளா நடைமுறைகள் இருக்கவில்லை. தனது நண்பர் தம்பிப்பிள்ளை என்பவருடன் பிரேம்ஜி தென்னிந்தியா சென்றார். நாமக்கல் கவிஞர் வீட்டிலிருக்கவில்லை. அவருடைய சீடர் யாழ். அரியரத்தினம் சென்னையில் கவிஞர் தங்கியிருக்கும் விலாசத்தைக் கொடுத்தார். ஆனால் கவிஞர் அங்கிருந்து போய்விட்டார். சென்னையில் திரு.வி.க., வ.ரா., சுவாமிநாதசர்மா ஆகியோரை இளைஞர் பிரேம்ஜி சந்தித்தார்.

இலட்சியப் பற்றுமிக்க இளைஞர் பிரேம்ஜியை நோக்கி திரு.வி.க. அவர்கள் “நல்லை நகர் ஆறுமுகநாவலரின் நாட்டிலிருந்தா வருகிறீர்கள்? வாருங்கள்! வாருங்கள்!” என்று கூறி வரவேற்றார்.

இந்த வார்த்தைகள் பிரேம்ஜிக்கு உவகையூட்டுபவையாக அமைந்திருந்தன. காந்தியிக் கொள்கைகளாலும் கோட்பாடுகளாலும் பெரிதும் கவரப்பட்டிருந்த இளைஞர் பிரேம்ஜிக்கு வ.ரா. அவர்கள் வர்க்கங்களைப் பற்றி, வர்க்க வேறுபாடுகளைப் பற்றி எடுத்துரைத்தார்.

“மத பேதம், சாதி பேதம், பெண்ணிடமைத்தனம், மூடநம்பிக்கை என்பவை நிறைந்த இப்போதுள்ள சமூக அமைப்பைச் கட்டெரித்து அவற்றின் சாம்பவின் மீது புதிய சமத்ரம் சமுதாயத்தை நிர்மாணிக்க வேண்டும்” என்று வ.ரா. கூறிய வார்த்தைகள் இளைஞர் பிரேம்ஜியின் மனதில் ஆழப் பதிந்தன.

கம்யூனிஸ்டுகளுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. குயிலன், பேராசிரியர் ராமகிருஷ்ணன், இஸ்மத் பாக்ஷா, அற்புதக் கவிஞரான தமிழோளி ஆகியோர் அறிமுகமானார்கள். பிரபல பத்திரிகையாளரும் எழுத்தாளருமான மூல்லை முத்தையா அவர்களின் அறையில் பிரேம்ஜி சிறிது காலம் தங்கியிருந்தார். பின்னர் குயிலனின் ‘தென்றல்’ பத்திரிகைச் செயலகத்தில் கவிஞர் தமிழோளியுடன் தங்கினார். இச் செயலகத்திற்கு எதிரே சுவாமிநாதசர்மாவின் வீடு இருந்தது.

இளைஞர் பிரேம்ஜி கவாமிநாதசர்மாவுடன் நீண்ட நேரம் உரையாடுவார். தனது மனதிலுதிக்கும் சந்தேகங்கள் பலவற்றிற்கு விளக்கம் கேட்டறிவார். இவர்களுடைய உரையாடல்கள் பெரும்பாலும் அரசியல் பற்றியதாகவே இருக்கும். தான் எந்த அரசியற் கட்சியிற் சேர்ந்தியங்குவது பொருத்தமாக இருக்குமென்று ஒரு நாள் கவாமிநாத சர்மாவிடம் கேட்டார். அவரு ஆழ்ந்த சிந்தனையின் பின்னர் பிரேம்ஜியை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சேர்ந்து செயற்படுமாறு அறிவுறுத்தினார். கவாமிநாத சர்மாவின் அறிவுரையை முழுமனதுடன் ஏற்று பிரேம்ஜி கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்டார். இக் காலப்பகுதியில் கன்னிமாரா நூலகத்திலிருந்து நல்ல பல நூல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து நிறைய வாசித்தார். குறிப்புக்களை எழுதிக் கொண்டார்.

அதிகாரி அவர்களால் எழுதப்பட்ட ‘சோவியத் ஒன்றியத்தில் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் தீவு’ என்ற நூல் பிரேம்ஜியைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அந்நாலின் இரண்டாவது அட்டையிலிருந்த, “லெனின் போன்ற ஓர் ஒப்பற்ற மாமனிதனுடைய சிந்தனைகளும் கருத்துக்களும், அவருடைய அந்புதமான தோழர்களின் தியாகங்களும் ஒரு போதும் வீண் போகமாடா”, என்ற காந்தியியின் மேற்கோள் பிரேம்ஜியை முழு வீச்சுள்ள கம்யூனிஸ்டாக்கியது.

இக் காலப் பகுதியில் தடைசெய்யப்பட்ட இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் ‘முன்னணி’ என்ற பெயரில் பத்திரிகையொன்றை வெளியிடுவதெனத் தீமானித்தனர். குயிலன், கவிஞர் தமிழொனி, பிரேம்ஜி ஆகியோரை ஆசிரியர் குழுவாகக் கொண்டு 1948 ஆம் ஆண்டில் ‘முன்னணி’ வெளிவந்தது. கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்கள் தலைமறைவாயிருந்த இடங்களுக்குச் சென்று அவர்களைச் சுந்தித்து, தகவல்களைப் பெற்று ‘முன்னணியில்’ வெளியிடும் பொறுப்பு பிரேம்ஜிக்குத் தரப்பட்டது.

பிரேம்ஜியின் வாழ்க்கையில் இது ஓர் அந்புதமான அனுபவம். இந்த ஆயுததான பணியின் போது ஒரு முறை துப்பறியும் போலீஸாரிடம் அகப்பட்டுத் தப்பிக் கொண்டார்.

1949 இல் இலங்கை திரும்பியதும் ‘தேசாபிமானி’ ஆசிரியர் தோழர் கே. ராமநாதன் அவர்கள் தேசாபிமானியில் பணியாற்ற வருமாறு அழைப்பு விடுத்தார். தோழர் வைத்திலிங்கம் அவர்களைச் சுந்திக்குமாறு தெரிவித்தார். அந் நாட்களில் யாழ்ப்பாணம் சென்ற கவிஞரும் மொழிபெயர்ப்பாளருமாகிய கே.கணேஷ் அவர்கள் இளைஞர் பிரேம்ஜியைச் சுந்தித்து உரையாடினார். இந்த வயதில் அரசியலில்

சடுபட வேண்டாமென்றும் படிப்பைத் தொடர்ந்து முடித்த பின்னர் அது பற்றிச் சிந்திக்கலாமென்றும் அறிவுரை கூறினார். ஆனால் இதனை இளம் பிரேம்ஜி ஏற்கவில்லை. தான் விரும்பிய ‘பார் அற் லோ’ படிப்பை இங்கிலாந்து சென்று மேற்கொள்ளுமாறு தாயார் சொன்ன ஆலோசனையையும் நிராகரித்தார்.

தோழர் வைத்திலிங்கத்தைச் சுந்திக்க, அவர் தேசாபிமானியிற் பணியாற்றுமாறு கூறினார். அங்கே தேசாபிமானி ஆசிரியர் அவர்களுடன் துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். தேசாபிமானியை வெளியிடுவதில் சிரமங்கள் எழுந்த போது, கே. ராமநாதன் அவர்கள் பிரேம்ஜியை ‘வீரகேசரி’ பத்திரிகையிற் சேர்ந்து பணியாற்றுமாறு ஆலோசனை கூறினார்.

“நான் எழுதுவதை பூர்வாவா பத்திரிகைகள் வெளியிட மாட்டா. பூர்வாவா பத்திரிகைகள் விரும்புவதை என்னால் எழுத முடியாது” என்று ஜாலியஸ் பியஜீக் ‘தூக்குமேடைக் குறிப்பில்’ எழுதியிருந்ததை நினைவுபடுத்திய பிரேம்ஜி தேசாபிமானி ஆசிரியரின் ஆலோசனையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

1951 இல் பத்திரிகையொன்றினை ஆரம்பிக்கும் நோக்குடன் கட்சித் தோழர் வலிவிற்றிகொட என்பவருடன் சேர்ந்து கொட்டா ஜோட்டில் ‘சூரியா அச்சகத் தினை’ ஆரம்பித்தார். இந்த நோக்கம் வெற்றியடையவில்லை. அச்சகம் மூடப்பட்டது.

இக் காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட ‘வாலிப் முன்னணி’ என்ற பத்திரிகையில் ‘பிரேமா’ என்ற புனைபெயரில் இவர் எழுதிவந்தார்.

இதன் சோகோதரப் பத்திரிகையான ‘நவ சக்தி’ என்ற மலையாளப் பத்திரிகையில் எழுத்துக் கோரப்பவராகப் பணியாற்றிய ராமகிருஷ்ணன் என்ற மலையாளத் தோழர் ‘பிரேமா’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘பிரேம்ஜி’ என்ற பெயரை அறிமுகங் செய்து வைத்தார். பெற்றோர் வைத்த பெயரை விட மலையாளத் தோழர் ஒருவர் வைத்த பெயரே இன்று பரவலாக வழங்கப்படுகிறது. ‘பிரேம்ஜி’ என்ற புகழ்பெற்ற மலையாளக் கவிஞர் ஒருவர் வாழ்ந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1953 இல் ‘சுதந்திரன்’ பத்திரிகை ஆசிரிய பீடத்திற்கு விண்ணப்பங்கள் கோரப்பட்ட பொது பல தோழர்களின் ஆலோசனையுடன் அதற்கு விண்ணப்பித்தார். எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் அவர்கள் நேரமுகப் பாடிசை நடாத்தினார். பிரேம்ஜி ஆசிரிய பீடத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அப்போது எஸ்.ரி. சிவநாயகம் ‘சுதந்திரன்’

ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். பிரேம்ஜி பெருந் தொகையான அரசியற் கட்டுரைகளை எழுதினார். எழுத்தாளர் பலரை சுதந்திரனில் எழுத வைத்தார். செ. கணேசலிங்கம் ‘எழுத்தாளர் அறிமுகம்’ என்ற பகுதியில் பல எழுத்தாளர்களை வாசகர்கள் முன் கொண்டு வந்தார். பிரேம்ஜி ‘தேச பக்தன் குறிப்பு’ என்ற தொடரில் விறுவிறுப்பான கருத்துக்களை எழுதி வந்தார். பல இலக்கியக் கட்டுரைகளையும் எழுதினார். இவற்றில் ‘பாரதியும் பாரதிதாசனும்’ என்ற தொடர் கட்டுரை இலக்கிய உலகில் பெரிதும் பேசப்பட்டது.

1953 இல் சுமார் எண்ணாயிரம் பிரதிகள் விற்பனையாகிய ‘சுதந்திரன்’ 1956 இல் இருபத்தெண்ணாயிரம் பிரதிகள் வரை விற்பனையாகியது. ‘சுதந்திரன்’ இலங்கையின் ‘ஜன சக்தி’ எனப் பேசப்பட்டது. முழுமையான ஏகாதிபத்திய விரோதக் கருத்துக்களை தமிழ் மக்களிடையே எடுத்துச் சென்றது. இலங்கையில் ஜக்கிய முன்னணி அரசொன்றை அமைப்பதற்குத் தமிழ் மக்களைத் தயார் செய்ததில் இக் காலகட்டச் சுதந்திரன் பெரும் பங்கு வகித்தது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அரசியற் பத்திரிகையான தேசாபிமானியிலும் ‘தேசபக்தன் கண்ணோட்டம்’ வெளிவரத் தொடங்கியது. பிரேம்ஜியே அக் கட்டுரைத் தொடரையும் எழுதி வருகிறாரெனக் குற்றஞ் சமத்தப்பட்டது. திருகோணமலையிலும், வவுனியாவிலும் நடைபெற்ற தமிழரக்கக் கட்சியின் செயற்குழுக் கூட்டங்களில் இப் பிரச்சினை பூதாகரமாகக் கிளப்பப்பட்டது.

பெரியவர் (ஸ்ரீ.ஜே.வி. செல்வநாயகம் அவர்களை பிரேம்ஜி இவ்வாறு தான் குறிப்பிடுவார்), “சுதந்திரன் எனது பத்திரிகை. அதில் யாரை வைத்திருக்க வேண்டும், யாரை வைத்திருக்கக் கூடாது என்பதனை நான் தான் தீர்மானிப்பேன். தமிழரக்கக் கட்சி இதனைத் தீர்மானிக்க முடியாது” என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டார்.

இறுதியில், தேசாபிமானியிலும் ‘தேசபக்தன் கண்ணோட்டம்’ தொடரை பிரேம்ஜியே எழுதுகிறார் என்பது ஆதாரபூர்வமாக நிருபிக்கப்பட்ட போது 1956 டிசம்பர் 31 ஆந் திகதியிலிருந்து பிரேம்ஜியை பதவி நீக்கக் கூடுதலாக கண்ணியமான ஆங்கிலக் கடிதமொன்றை பெரியவர் அனுப்பி வைத்தார்.

இக் கடிதத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட பிரேம்ஜி, “நீங்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதியனுப்பிய கடிதம் கிடைத்தது. நன்றி. இனவாதத்தை ரதிர்த்த போராட்டத்தில் எனது பங்களிப்பைச் செலுத்த

வாய்ப்பளித்தமைக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்” என்று தமிழில் பதிற் கடிதமொன்றை பெரியவருக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

“கத்தோலிக்கரையும் கம்யூனிஸ்டுக்களையும் கட்டித்தாலும் அவர்களுடைய சாம்பல் கூட அவற்றைத்தான் பேசும்” என்று ஒரு தடவை பிரேம்ஜியிடம் பெரியவர் கூறினார்.

பிரேம்ஜி சுதந்திரனில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் ஒரு நாள் குபைர் இளங்கீரன் இவரிடம் வந்து எம்.ஏ. அப்பாஸ், எம்.பி. பாரதி, கலைதாசன் ஆகியோருடன் சேர்ந்து எழுத்தாளர் சங்கமொன்றை உருவாக்கவிருப்பதாகவும், இந்த ஆரம்பக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளுமாறும் அழைப்பு விடுத்தார். ஆயினும் பிரேம்ஜி இக் கூட்டத்திற்குச் செல்லவில்லை.

இதற்கு ஒரு வாரத்தின் பின்னர் 1954 ஜூன் 27 ஆந் திகதி மருதானை வீரத்தின் கட்டிடத்தில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அங்குராப்பணக் கூட்டம் நடைபெற்றது. இக் கூட்டத்தில் பிரேம்ஜி சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். பின்னர் விரிவான கருத்துப் பரிமாற்றத்தின் பின் இவரே இ.மு.எ.ச.வின் நோக்கங்களையும் வேலைத்திட்டத்தையும் வகுத்தார்.

1954 ஒக்டோபர் 25 ஆந் திகதி இ.மு.எ.ச. வெளியிட்ட கொள்கைப் பிரகடனத்தில் மனித குலம் யுக யுகாந்திரமாகக் கண்ட இலட்சியக் கனவைச் சாதனையாகக், வர்க்க பேதமற்ற ஓப்பிலாச் சமுதாயத்தை சிருஷ்டிக்க, மனித இனம் நடத்தும் போராட்டத்தையும் அதிற் தோன்றும் புதிய சமுதாய அமைப்பையும் பிரதிபலிக்கும் சோஷலிஸ யதார்த்தவாதம் என்ற இலக்கியத் தத்துவத்தை இ.மு.எ.ச தனது இறுதி இலட்சியமாக ஏற்றுக் கொள்கிறது எனக் குறிப்பிட்டார்.

தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பற்றி பிரேம்ஜி கொண்டிருந்த தீர்க்க தரிசன நோக்கை, இற்றைக்கு நாற்பத்தி முன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர் வகுத்தளித்த வேலைத்திட்டத்தின் ஜந்தாவது பகுதி தெளிவாகப் புலப்படுத்துகிறது.

‘இந்நாட்டிலுள்ள தேசிய இனங்களின் பிரதேச ரீதியான கூயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொண்டு அதற்காக அவர்கள் நடத்தும் போராட்டங்களை ஆதரிப்பது. இதன் மூலமே ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தின் கலை, கலாசாரம், மொழி, பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உத்தரவாதம் செய்ய முடியும் என்பதை விளக்குவது’. 1957 இல் கொழும்பு ‘கிராண்ட்

ஒரியன்றல் ஹோட்டலில்' (தற்போது 'தப்ரபேன் ஹோட்டல்') நடைபெற்று 'உலக சமாதான மகாநாட்டில் பிரேம்ஜி தமிழ் பிரிவிலிருக்கப் பொறுப்பாளராகப் பணியாற்றினார். சிலி நாட்டுக் கவி மன்னன் பாப்ளா நெருடா உட்பட பல உலகப் பிரமுகர்கள் இம் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டார்கள்.

1958 இல் தாஷ்கென்றில் நடைபெற்ற ஆசிய - ஆபிரிக்க எழுத்தாளர் மகாநாட்டில் பிரேம்ஜி பிரதிநிதியாகப் பங்கு கொண்டார். மகாநாடு முடிந்ததும் கிரெம்ஸின் மாஸிகையின் அரசாங்க வரவேற்பு மண்டபத்தில் மகாநாட்டு பிரதிநிதிகளை நிக்கிட்ரா குருச்சேவ சந்திப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. மண்டபத்தில் பிரதிநிதிகள் லாட வடிவத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். குருச்சேவ வரவேற்பு மண்டபத்தினுள் பிரவேசித்ததும் இந்திய, ஆபிரிக்கப் பிரதிநிதிகள் ஒழுங்கிற்கு மாறாக முண்டியத்துக் கொண்டு குருச்சேவை நோக்கி ஓடினார்கள். பிரேம்ஜியின் மொழிபெயர்ப்பாளராகப் பணியாற்றிய ஒக்ஸானா என்ற முதாட்டி குருச்சேவைச் சந்திக்க வருமாறு நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். பிரேம்ஜி ஒழுங்கை மீறி நடந்து கொள்ள விரும்பவில்லை. முன்றாவது தடவையும் அந்த அம்மையார் நச்சரித்தார். எனினும் அமைதியாக, குருச்சேவ பதவிக்கு வரலாம் அல்லது போகலாம், ஆனால் சோவியத் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நிலைத்திருக்கும் என்று பவ்வியமாகக் கூறினார். பிரேம்ஜி இலங்கை திரும்பிய சில மாதங்களுக்குள் குருச்சேவ பதவியிழுந்தார்.

1958 முதல் 1972 வரை சோவியத் செய்திகளும் கருத்துகளும் நாளாந்தச் செய்திமடல் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். இக் காலப்பகுதியில் 1959 ஜூன் 20 ஆந் திகதி இவருடன் பணியாற்றிய கமலி பெண்டிக்ரா பெர்னான்டோ என்ற கத்தோலிக்க மங்கையை திருமணஞ்சு செய்து கொண்டார். இது ஒரு காதல், கலப்புத் திருமணம். 1961 ஜூன் 7 ஆந் திகதி முத்த மகள் மனோஜா பிறந்தாள். மூன்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் 1964 மார்ச் 11 ஆந் திகதி இளைய மகள் ஜனனி பிறந்தாள்.

1961-1975 காலப்பகுதியில் தேசாபிமானி, புதுயுகம் ஆகிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினார். 1964 இல் லெனின் நூற்றாண்டையொட்டி லெனின் கிராட்டில் நடைபெற்ற சர்வதேச பத்திரிகையாளர் மகாநாட்டில் பங்கு கொண்டார். சிறந்த பத்திரிகையாளருக்கான லெனின் விருது இவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

சமூத்து எழுத்தாளர்களின் புத்தக வெளியீட்டுப் பிரச்சினைக்குத் தீவு காணும் பொருட்டு 1964 இல் 'எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்'

எல்தாபிக்கப்பட்டது. பிரேம்ஜி இந்த நிறுவனத்தின் பணிப்பாளர் சபைத் தலைவராகப் பின்னர் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

சோவியத் தூதரக செய்திப் பிரிவினரால் வெளியிடப்பட்ட 'சோவியத் நாடு' சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக 1972 முதல் 1991 வரையிலும், 'சோவெலிஸம்: தத்துவமும் நடைமுறையும்' என்ற அரசியற் சித்தாந்தச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக 1978 முதல் 1989 வரையிலும், 'சக்தி' பத்திரிகையின் அரசியல் விமர்சகராக 1980 முதல் 1989 வரையிலும் பணியாற்றினார். யுனெஸ்கோ நடாத்திய கள் ஆய்வின்படி இலங்கையில் மிக அதிகமான வாசகர்களால் படிக்கப்பட்ட சஞ்சிகை 'சோவியத் நாடு' என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1971 முதல் 1975 வரை இலங்கை தமிழ் ஆலோசனைச் சபையின் செயலாளராகவும், யாழ் பல்கலைக்கழக அமைப்புக் குழுச் செயலாளராகவும், 1973இல் பத்திரிகை கமிட்டியின் உறுப்பினராகவும், 1972 முதல் 1974 வரை இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன ஆலோசனைச் சபை உறுப்பினராகவும் சேவையாற்றினார்.

1975 இல் பண்டாரநாயக்க ஞாபகார்த்த சர்வதேச மகாநாட்டு மண்டபத்தில் பிரேம்ஜியின் தலைமைத்துவத்துடன் இ.மு.எ.ச. நடாத்திய 'தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கான சிங்கள - தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு' இலங்கை வரலாற்றில் ஓர் எழுத்தாளர் நிறுவனம் இதற்கு முன்னரும், இன்று வரையும் இதற்குப் பின்னரும் நடாத்தியிராத ஒரு நிகழ்வாகக் கருதப்படுகிறது. இம் மகாநாட்டில் முன்வைக்கப்பட்டு மாநாட்டாலும் அன்றைய அரசாலும் ஜக்கிய முன்னணியாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட 12 அம்சத் திட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருந்தால் இலங்கையின் இனப்பிரச் சினை கால் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே தீர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

1991 இல் சோவியத் சோவெலிஸக் குடியரசுகள் ஒன்றியம் சிதைவுடைந்ததும் சோவியத் தூதரக செய்திப் பிரிவு மூடப்பட்டது. பிரேம்ஜி நண்பர் சிலரைப் பங்குதாரர்களாகச் சேர்த்துக் கொண்டு 'லங்கேசியா' என்ற அச்சகமொன்றை உருவாக்கினார். வியாபாரத்துறை என்றைக்குமே இவருக்கு அடிப்படைந்ததில்லை. வழக்கம் போல கொழுத்த நல்லத்துடன் இழுத்து மூடிக்கொண்டது.

1995 ஆம் ஆண்டில் பிரேம்ஜி இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன பணிப்பாளர் சபை உறுப்பினராகவும், அதன் தமிழ்ச்சேவை ஆலோசகராகவும், 1996 இல் இலங்கை தேசிய நூலகச் சபை மதியரைக்

பிரேம்ஜி

குழு உறுப்பினராகவும், தனிகரன் ஆசிரியர்பீடு ஆலோசகராகவும், 1997 இல் இன் விவகாரங்கள் சம்பந்தமான உயர்மட்ட ஊடகக் கமிட்டி உறுப்பினராகவும் நியமனம் பெற்று, பலதுறைச் செயற்பாடுகளை நிகழ்த்தியுள்ளதைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

கண்டாவில் குடியுரிமை பெற்று வாழும் குழந்தைகள் இருவரும் பெற்றோர் இருவரையும் வயோதிப் நாட்களில் தமிழ்நாட்டின் வந்து வாழும்படி அன்புக் கட்டளையிட்டு, சித்திரை மாதத்தில் கண்டாவிற் குடியேற ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டார்கள்.

இந்த மாமனிதர் இன்னும் பல ஆண்டுகள் ஆரோக்கியத்துடன் வாழ வேண்டும். இவருடைய தீக்க தரிசனம் வாய்ந்த, ஆரோக்கியமான வழிகாட்டல்கள், சிக்கல் மிக்க இக் காலகட்டத்தில் நமது நாட்டிற்கு மிக்க அவசியம்.

- ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்
'பிரேம்ஜி' என்ற நாலிலிருந்து

சழந்து முற்போக்கு இலக்கிய அணிக்குத் தலைமை தாங்கியவர்களுள் முக்கியமானவர், பிரேம்ஜி! மனிதனுக்கு மதிப்பளிக்கும் மனிதாபிமானத்தைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கேள அரசியல், கலை இலக்கியம் ஆகிய இருவேறு முனைகளில் நின்று இடையானது போராடிய ஒரு போராளி, இவர்!

பேணா முனைதான் இப்போராட்டங்களின் போதெல்லாம் இவர் பயன்படுத்திய ஒரேயொரு ஆயுதம். ஆக்ரோஷமான அவரது பேணா முனை பிரசவித்த சிந்தனைகளுள் பெரும்பாலானவை கணாமற் போயின!

இந்நிலையிலும் அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றையாவது தொகுத்து “பிரேம்ஜி கட்டுரைகள்” என்ற மநுத்துடன் வெளியிடுவதில் “நான்காவது பரிமாணம்” வெளியிட்டகத்திற்குப் பெருமை!

முற்போக்கு இலக்கிய அணியை அதன் சீரிய செயற்பாடுகள் ஊடாக வழிநடத்திச் சென்ற செயல் வீரர் பிரேம்ஜியின் காத் தீரமான சிந்தனைகளின் நடைமுறைச் சாத்தியப்பாட்டினை, நாங்கள் காலம் தாழ்த்தியே உணரப் போகின்றோம் என்பது கவலை தரும் விடயம்!

அத்தருணத்தில் “பிரேம்ஜி கட்டுரைகள்” என்ற இத்தொகுதி ஒரு கருவுலமாக அமையும் என்பது நிச்சயம்!

க. நவம்
வெளியிட்டாளர்